

LEE CHILD

BESTSELER NEW YORK TIMESA

ŽIVA META

»Trenutačno najbolji pisac trilera.«

Janet Maslin

**JACK
REACHER**
U EKSPLOZIVNOM
TRILERU

znanje

LEE CHILD

ŽIVA META

Preveo s engleskoga

Neven Dužanec

Naslov izvornika

Without Fail

Za mog brata Richarda...

1. POGLAVLJE

Saznali su za njega u srpnju i bili bijesni cijeli kolovoz. U rujnu su ga pokušali ubiti. Bilo je to prerano. Nisu bili spremni. Pokušaj nije uspio. Mogla je to biti katastrofa, no zapravo je bilo čudo.

Jer nitko nije primijetio.

Na uobičajen su način zaobišli osiguranje i zauzeli položaj 30-ak metara od njegove govornice. Pucali su prigušivačem i promašili za jedan centimetar. Zrno mu je prošlo tik iznad glave. Možda čak i *kroz kosu* jer je odmah podigao ruku i popravio frizuru kao da mu je vjetar pokvario. Gledali su to mnogo puta, poslije, na televiziji. Podigao je ruku i popravio frizuru. To je bilo sve. Samo je nastavio govoriti, nesvjestan toga što se dogodilo jer je zrno iz oružja s prigušivačem prebrzo da bi se vidjelo, a pretiho da bi se čulo. Zato je promašilo i nastavilo letjeti. Promašilo je svakog tko je stajao iza njega. Nije naišlo ni na kakvu prepreku, niti je udarilo u neku zgradu. Letjelo je ravno sve dok nije potrošilo energiju i gravitacija ga je tada povukla prema tlu, u daljinu, gdje su bile samo livade. Nije bilo posljedica. Ni reakcije. *Nitko nije primijetio.* Kao da metak nije ni ispaljen. Nisu pucali opet. Bili su previše uzrujani.

Bio je to neuspjeh, ali i čudo. I lekcija. Cijeli su se listopad ponašali profesionalno. Počeli su ispočetka. Smirili se i razmislili. Učili su i pripremali drugi pokušaj. Bio bi to bolji pokušaj. Pomno isplaniran i precizno izveden. Temeljio bi se na tehnici, posvećenosti pojedinostima i sofisticiranosti, a strah od ponovnog neuspjeha dodatno bi ga ojačao. Bio bi to dobar pokušaj. *Kreativan* pokušaj. Iznad svega, pokušaj koji bi uspio.

Tada je stigao studeni i pravila su se u potpunosti promijenila.

Reacherova je šalica bila prazna, ali još topla. Podigao ju je s tanjurića i gledao kako talog na dnu klizi prema njemu, spor i smeđ poput riječnog mulja.

»Kad to trebam učiniti?« pitao je.

»Što prije«, odvratila je ona.

Kimnuo je glavom. Izvukao se iz separea i ustao.

»Nazvat ću te za deset dana«, rekao je.

»Da mi kažeš što si odlučio?«

Odmahnuo je glavom. »Da ti kažem kako je prošlo.«

»Znat ću kako je prošlo.«

»Dobro, da ti kažem kamo da mi pošalješ novac.«

Zatvorila je oči i nasmiješila se. Spustio je pogled prema njoj.

»Mislila si da ću odbiti?« rekao je.

Otvorila je oči. »Mislila sam da će te biti teže uvjeriti.«

Slegnuo je ramenima. »Kao što ti je Joe rekao, volim izazove. Joe je obično imao pravo glede takvih stvari. Obično je imao pravo glede mnogo toga.«

»Ne znam što reći osim - hvala ti.«

Nije odgovorio. Samo se počeo odmicati, no ona je ustala nasuprot njega, pa se zaustavio. Nastala je nelagodna stanka. Stajali su na trenutak licem u lice, sa stolom između njih. Ispružila je ruku pa su se rukovali. Ona je zadržala njegovu ruku trenutak predugo, a zatim se ispružila na prste i poljubila ga u obraz.

Usne su joj bile mekane. Od njihovog se dodira stresao kao od slabog strujnog udara.

»Rukovanje nije dovoljno«, rekla je. »Učinit ćeš to zbog nas.« Zatim je zastala. »I gotovo si mi postao šogor.«

Nije rekao ništa. Samo je kimnuo glavom, izvukao se iz separea i još se jednom osvrnuo. Zatim je krenuo uza stepenice i izašao na ulicu. Na ruci je još osjetio njezin parfem. Otišao je do predvorja sale za nastup i ostavio poruku svojim prijateljima u svlačionici. Zatim je krenuo prema autocesti, s deset dana da smisli kako ubiti četvrtu najbolje čuvanu osobu na svijetu.

Sve je počelo prije osam sati. Voditeljica tima M. E. Froelich došla je na posao taj ponedjeljak ujutro, trinaest dana nakon izbora i jedan sat prije drugog strateškog sastanka, sedam dana nakon što je prvi put upotrijebljena riječ *atentat*, i donijela je konačnu odluku. Krenula je potražiti svog neposrednog nadređenog i pronašla ga u blizini njegove tajnice, ispred ureda. Očito je išao nekamo i očito mu se žurilo. Ispod ruke je držao spis, a izraz na njegovu licu govorio je *ne gnjavi me sad*. No ona je duboko udahнула i dala mu do znanja da moraju odmah razgovarati. Hitno. Nasamo i neslužbeno, naravno. On je na trenutak zastao, a zatim se naglo okrenuo i vratio se u svoj ured. Pustio ju je da uđe za njim, a zatim zatvorio vrata, dovoljno tiho da se taj nedogovoreni sastanak doima tajnovito, ali dovoljno glasno da joj da do znanja kako mu smeta što je omela njegovu rutinu. Bio je to samo zvuk zatvaranja vrata, ali i vrlo jasna poruka, na jeziku uredske hijerarhije posvuda: *bolje ti je da ne trošiš moje vrijeme uzalud*.

On je bio ratni veteran s 25 godina iskustva, pred mirovinom, blizu šezdesete godine. Predstavljao je posljednji odjek starih dana. Još je bio visok, prilično vitak i sportski građen, no kosa mu je ubrzano sijedila i tijelo mu postajalo mekano na pogrešnim mjestima.

Prezivao se Stuyvesant. Poput posljednjeg upravitelja Novog Amsterdama, rekao bi kad bi ga pitali kako se to piše. Zatim bi, znajući da živi u modernom svijetu, rekao: »Poput cigareta.«

Svaki je dan, bez iznimke, nosio košulju Brooks Brothers, no smatrali su ga fleksibilnim kad je riječ o taktici. Što je najbolje, nikada nije doživio neuspjeh. Nijednom, a već se dugo bavio svojim poslom i susreo se s mnogim poteškoćama. No nikada nije doživio

neuspjeh niti je imao loše sreće. Stoga je, u bespoštednoj proračunatosti organizacija svuda u svijetu, smatran čovjekom za kojeg je dobro raditi.

»Izgledate pomalo napeto«, rekao je.

»Pomalo i jesam«, odvrtila je Froelich.

Ured mu je bio malen, tih, s malo namještaja i vrlo čist. Zidovi su bili jarko bijeli i osvijetljeni halogenim žaruljama. Na prozoru su bijele rolete bile spuštene do pola budući da je vrijeme vani bilo tmurno.

»Zašto ste napeti?« pitao je.

»Moram vas pitati za dopuštenje.«

»Za što?«

»Želim pokušati nešto«, rekla je. Bila je dvadeset godina mlađa od Stuyvesanta. Imala je točno 35 godina. Bila je visoka, ali ne pretjerano. Možda nekoliko centimetara više od prosječnih Amerikanki njezine generacije. No iz nje je zračila takva inteligencija, energija i vitalnost da s njom nitko ne bi povezoao riječ *srednje* čak ni kad je riječ o visini. Građom je bila između vitke i mišićave. Koža i oči sjajili su joj na takav način da je izgledala poput sportašice. Kosa joj je bila kratka i svijetla, te nemarno razbarušena. Ostavljala je dojam olimpijske pobjednice koja se na brzinu istuširala nakon što je osvojila zlato u nekom ekipnom sportu i izašla na ulicu u običnoj odjeći. Kao da to nije ništa posebno, kao da se željela maknuti sa stadiona prije nego što novinari završe intervjuje s njezinim kolegicama iz ekipe i potraže nju. Izgledala je poput sposobne, ali vrlo skromne osobe.

»Što želiš?« pitao je Stuyvesant.

Okrenuo se i spustio spis na radni stol. Stol je bio velik, s debelom sivom radnom plohom. Vrhunski moderni uredski namještaj, opsesivno čišćen i lašten kao da je antikni namještaj. Bio je poznat po tomu što mu je stol uvijek bio prazan, bez ikakvih papira. To je ostavljalo dojam iznimne učinkovitosti.

»Želim da to učini netko izvana«, rekla je Froelich.

Stuyvesant je poravnao spis s rubom stola i prošao prstima po njemu, kao da provjerava jesu li paralelni.

»Mislite da je to dobra ideja?« pitao je.

Froelich nije rekla ništa.

»Već imate nekoga na umu?« pitao je.

»Da. Puno obećava.«

»Tko to?«

Froelich je odmahнула glavom. »Bolje da niste umiješani u to«, rekla je. »Tako je sigurnije.«

»Netko ga je preporučio?«

»Ili nju.«

Stuyvesant je kimnuo glavom. *Moderni svijet*. »Je li tu osobu netko preporučio?«

»Da, vrlo pouzdan izvor.«

»Jedan od naših?«

»Da«, rekla je Froelich opet.

»Znači, već smo umiješani.«

»Nismo. Izvor više nije jedan od naših.«

Stuyvesant se opet okrenuo i pomaknuo spis tako da bude poravnat s duljom stranicom stola. Zatim opet s kraćom stranicom.

»Bit ću malo đavolji advokat«, rekao je. »Unaprijedio sam vas prije četiri mjeseca. To je dugo razdoblje. Ako *sada* odlučite dovesti nekoga izvana, moglo bi to izgledati poput nedostatka samopouzdanja. Zar ne?«

»Ne mogu se brinuti o tome.«

»Možda biste trebali«, rekao je Stuyvesant. »Ovo bi vam moglo naškoditi. Šestero drugih željelo je ovaj posao. Ako to učinite i sazna se, imat ćete problema. Šestero će lešinara ostatak vaše karijere svima šaputati na uho *eto vidiš*. Jer ste počeli sumnjati u svoje sposobnosti.«

»U ovakvoj situaciji moram sumnjati. Mislim.«

»Mislite?«

»Ne, znam. Ne vidim druge mogućnosti.«

Stuyvesant nije rekao ništa.

»Ni ja nisam sretna zbog toga«, rekla je Froelich. »Vjerujte mi. Ali mislim da je to nužno. I tu odluku moram ja donijeti.«

U uredu je zavladao tišina. Stuyvesant nije rekao ništa.

»Hoćete li odobriti operaciju?« pitala je Froelich.

Stuyvesant je slegnuo ramenima. »Ne biste me trebali to ni pitati. Trebali ste to jednostavno učiniti.«

»To nije moj način«, rekla je Froelich.

»Onda nemojte reći nikome drugome. I ne zapisujte ništa.«

»Ionako ne bih. To bi umanjilo učinkovitost.«

Stuyvesant je nejasno kimnuo glavom. Zatim je, poput dobrog birokrata kakav je postao, došao do najvažnijeg pitanja od svih.

»Koliko će nas stajati ta osoba?« pitao je.

»Neće mnogo«, rekla je Froelich. »Možda ništa. Možda ćemo samo morati pokriti troškove. Imamo zajedničku prošlost. U teoriji. Na neki način.«

»Ovo bi vam moglo blokirati karijeru. Mogli biste ostati bez daljnjih unapređenja.«

»Alternativa bi mogla *završiti* moju karijeru.«

»Vi ste moj odabir«, rekao je Stuyvesant. »Ja sam vas odabrao. Sve što škodi vama, škodi i meni.«

»Shvaćam to, gospodine.«

»Duboko udahnite i nabrojite do deset. I onda mi recite da je to zaista potrebno.«

Froelich je kimnula glavom, duboko udahnula i šutjela deset ili jedanaest sekunda.

»To je zaista potrebno«, rekla je.

Stuyvesant je uzeo svoj spis sa stola.

»Dobro, onda to učinite«, rekao je.

Započela je odmah nakon sastanka o strategiji, iznenada shvaćajući da će najteži dio biti to *učiniti*. Traženje dopuštenja činilo se tolikom preprekom da je to smatrala najtežom fazom cijelog projekta. No sad je imala dojam da to nije bilo ništa prema pronalaženju svoje mete. Znala je samo prezime i šturu biografiju koja je možda bila precizna i ažurna prije osam godina. Ako se uopće prisjećala pojedinosti kako valja. Čula ih je izgovorene opušteno i zaigrano, kasno jedne noći. Izgovorio ih je njezin ljubavnik kao dio pospanog razgovora na jastuku. Čak nije bila sigurna je li slušala baš pozorno. Stoga je odlučila ne oslanjati se na pojedinosti. Tražit će samo po prezimenu.

Napisala ga je velikim slovima na komadu žutog papira. Vratilo je mnoge uspomene. Neke su bile loše, no većina ih je bila dobrih. Dugo je zurila u njega, a zatim ga je prekrizila i umjesto njega napisala *TRAŽENI*. To će joj pomoći u koncentraciji jer se sve doimalo manje osobnim. Odmah se usredotočila i vratila se na osnovnu obuku. *TRAŽENI* je bio samo netko koga valja identificirati i pronaći. To je bilo sve. Ništa više ni manje.

Njezina glavna prednost bila je računalna snaga. Imala je pristup većem broju baza podataka nego obični građani. *TRAŽENI* je bio u vojsci, u to je bila sigurna, pa je pristupila bazi podataka Središnjeg nacionalnog arhiva vojnog osoblja. Baza je sastavljena u St. Louisu u Missouriju i u njoj su navedeni svi muškarci i žene koji su ikada igdje služili u vojnoj odori SAD-a. Upisala je prezime i čekala da pretraživač vrati samo tri kratka upisa. Jedan je odmah eliminirala, vidjevši ime. *Sigurno znam da to nije on, zar ne?* Drugi je eliminirala po datumu rođenja. *Prestar je cijelu generaciju.* *TRAŽENI* je morao biti treći. Nije bilo druge mogućnosti. Jednu je sekundu zurila u puno ime i prezime, a zatim prepisala datum rođenja i broj socijalnog osiguranja na svoj žuti komad papira. Zatim je kursorom pritisnula gumb s natpisom *pojedinosti* i upisala lozinku. Na zaslonu se prikazao sažetak vojne karijere.

Loše vijesti. *TRAŽENI* više nije bio u vojsci. Sažetak je završavao prije pet godina, s časnim otpustom nakon 13 godina službe. Njegov završni čin prije otpusta bio je bojnik. Bio je navedeno i nekoliko odlikovanja, među njima i Srebrna zvijezda i Grimizno srce. Zapisala je pojedinosti i povukla crtu na žutom papiru kako bi označila kraj jednog i početak drugog razdoblja. Zatim je nastavila.

Sljedeći je logični izbor bio arhiv Matice umrlih. *Temeljna obuka*. Nije bilo smisla tražiti nekoga tko je već mrtav. Upisala je broj i shvatila da je zadržala dah. No nije bilo rezultata, *TRAŽENI* je još bio živ, barem koliko je vlada znala. Sljedeći je korak bio provjeriti Državni informacijski centar za zločine. *Opet temeljna obuka*. Nije imalo smisla angažirati nekoga tko služi zatvorsku kaznu, iako to nije bilo baš vjerojatno u ovom slučaju. No postojala je mogućnost. Kod nekih je osoba crta između dvije strane zakona bila tanka. Pretraživanje baze zločinaca uvijek je dugo trajalo, pa je iskoristila vrijeme da u ladice pospremi spise koji su joj se nakupili na radnom stolu i natoči si još jednu šalicu kave. Kad se vratila, vidjela je da *TRAŽENI* nije među uhićenima niti među osuđenima. No uz to je stajala kratka napomena da FBI ima dosje o njemu. *Zanimljivo*. Zatvorila je bazu zločinaca i odmah pristupila bazi FBI-a. Pronašla je datoteku, no nije je mogla otvoriti. Ipak, znala je dovoljno o sustavu klasifikacije u FBI-u da može dekodirati naziv datoteke. Bio je to obični opisni dosje i to neaktivan. Ništa više. *TRAŽENI* nije bio u bijegu, nije bio tražen, nije bio ni u kakvoj nevolji.

Sve je zapisala, a zatim prešla na državnu bazu Ministarstva prometa. *Opet loše vijesti*. *Traženi* nije imao vozačku dozvolu. *To je bilo vrlo neobično. I predstavljalo je veliku gnjavažu*. Ako nije imao vozačku dozvolu, u bazi nije bilo ni njegove fotografije ili adrese. Zatim je ušla u računalo Uprave vojnih veterana. Tražila ga je po imenu, činu i broju. Nije bilo rezultata, *TRAŽENI* nije primao državnu pomoć niti je dao adresu na koju bi je mogao primiti. *Zašto nije? Gdje si, dovraga?* U bazi Socijalnog osiguranja potražila je zapise o prihodima. Nije ih bilo. *TRAŽENI* nije bio zaposlen otkad je otišao iz vojske, barem ne legalno. Potvrdu je potražila u bazi Porezne službe. Ista priča, *TRAŽENI* nije platio porez pet godina. Nije ga ni prijavio.

Dobro, uozbiljimo se. Uspravila se na stolcu, odustala od Vladinih baza i pokrenula nedopušteni softver koji ju je odveo izravno u privatni svijet bankarstva. Strogo govoreći, ne bi ga smjela rabiti za ovo. Ni za bilo što drugo. Bilo je to očito kršenje protokola. No nije očekivala da će netko saznati. Očekivala je da će dobiti rezultat. Ako je *TRAŽENI* imao bankovni račun bilo gdje u SAD-u, pronaći će ga. Čak i skromni tekući račun. Čak i ako je prazan ili se ne koristi. Mnogo ljudi nije imalo bankovne račune, znala je to, no instinkt joj je govorio da *TRAŽENI* neće biti jedan od njih. Ne osoba koja je bila bojnici vojske SAD-a. Odlikovani bojnici.

Dvapat je unijela broj socijalnog osiguranja, jednom u polje za njega, a drugi broj u polje za porezni identifikacijski broj. Upisala je ime. Pritisnula je *pretraži*.

Udaljen 280 kilometara, Jack Reacher se stresao. Atlantic City u studenom nije bio najtoplije mjesto na svijetu. Ni približno. Vjetar je puhao s oceana i donosio dovoljno soli da sve stalno bude vlažno. Udarao je i nosio smeće na sve strane, spljoštivši mu hlače uz noge. Pet dana prije, Reacher je bio u Los Angelesu i bio je prilično siguran da je trebao ostati ondje. Sad je bio sasvim siguran da bi se trebao vratiti. Južna Kalifornija bila je vrlo privlačno mjesto u studenom. Zrak je ondje bio topao, a povjetarac s oceana bio je poput mekog, mirisnog zagrljaja, umjesto beskrajnih naleta slane hladnoće koja ubada. Trebao bi se vratiti onamo. Trebao bi otići *nekamo*, to je bilo sigurno.

Ili bi trebao ostati, kako su ga zamolili, i kupiti kaput.

Na istočnu je obalu stigao sa starom crnkinjom i njezinim bratom. Stopirao je u smjeru istoka iz Los Angelesa. Želio je posjetiti pustinju Mojave na jedan dan. Stari ga je par pokupio u prastarom Buicku Roadmasteru. Među kovčezima u teretnom prostoru vidio je mikrofon, jednostavan razglas i klavijature Yamaha, a stara mu je crnkinja rekla da je pjevačica i da putuje na kratki niz nastupa čak u Atlantic City. Rekla je i da je brat prati na klavijaturama i vozi auto, no da više nije razgovorljiv, a više nije ni neki vozač. No ni Roadmaster više nije neki auto. Sve je to bilo istina. Stari je bio posve tih i više su se puta našli u smrtnoj opasnosti već nakon prvih 10 kilometara.

Stara je crnkinja počela pjevati kako bi se smirila. Već nakon nekoliko taktova pjesme »You Don't Love me« Dawn Penn Reacher je odlučio da će se odvesti s njima sve do istočne obale, samo da je može slušati. Ponudio je da preuzme volan. Ona je nastavila pjevati. Imala je sladak, hrapav glas koji ju je odavno trebao učiniti superzvijezdom bluesa, no vjerojatno se previše puta našla na pogrešnom mjestu i to se nikada nije dogodilo. Stari je auto imao pokvareno servoupravljanje, a ispod uobičajenog zvuka rada V-8 motora čulo se još mnogo neobičnih šumova, pucketanja i cviljenja. Pri brzini od 90 km/h svi su se ti zvukovi spajali i zvučali poput glazbene podloge. Radio je bio tih i hvatao je neprekinut niz lokalnih postaja. Svaka se čula 20-ak minuta. Starica je pjevala uz njih, a starac je stalno šutio, veći dio vremena spavajući na stražnjem sjedalu. Reacher je vozio 18 sati dnevno, tri dana zaredom, i stigao u New Jersey osjećajući se kao da je bio na odmoru.

Ugovorene nastupe imali su u petorazrednom klubu osam ulica od promenade, a vlasnik nije izgledao poput čovjeka kojem biste vjerovali da će se držati ugovora. Stoga se Reacher pobrinuo da prebroji goste u klubu i prati koliko bi novca trebali dobiti na kraju tjedna. Nije to nimalo skrivao, a vlasniku se to sve manje sviđalo. Počeo je upućivati tajnovite telefonske pozive, rukom skrivajući usta dok je netremice zurio u Reachera. Reacher je uzvrćao pogled ne trepnuvši, s ledenim osmijehom na licu, i nije se micao iz kluba. Bio je na sva tri nastupa u subotu, a zatim i u nedjelju, no onda ga je počeo hvatati nemir. I postalo mu je hladno. U ponedjeljak ujutro već se htio predomisлити i krenuti dalje, kad mu je nakon doručka prišao stari pijanist i napokon prekinuo svoju šutnju.

»Htio bih te zamoliti da ostaneš s nama«, rekao je. Prvu je riječ izgovorio kao »tio«, a u starim se očima nazirao tračak nade. Reacher nije odgovorio.

»Ako ne ostaneš, vlasnik kluba sigurno će nas prevariti«, rekao je starac, kao da se glazbenicima događa redovito, poput probušenih guma ili prehlade. »No ako nam plati, imat ćemo novca za gorivo do New Yorka, možda dobijemo nastup kod B. B. Kinga na Times Squareu i opet pokrenemo karijeru. Ti bi nam itekako mogao pomoći u tomu, znaš?«

Reacher nije rekao ništa.

»Naravno, vidim da si zabrinut«, nastavio je starac. »Takvom vlasniku leđa sigurno čuvaju neki prilično gadni likovi.«

Reacher se nasmiješio.

»Što si ti, zapravo?« pitao je stari. »Nekakav boksač?«

»Ne«, rekao je Reacher. »Nisam nikakav boksač«

»Hrvač?« pitao je stari dalje. Izgovorio je to kao »rvač«. »Kao oni na TV-u?«

»Ne.«

»Dovoljno si krupan, to je sigurno«, rekao je stari. »Dovoljno velik da nam pomogneš ako želiš.«

Rekao je *ovoljno*. Nije imao prednje zube. Reacher nije rekao ništa.

»Što si, zapravo?« pitao je stari opet.

»Bio sam vojni policajac«, odvratio je Reacher. »Trinaest sam godina bio u vojsci.«

»Napustio si vojsku?«

»Gotovo jesam. Nema veze.«

»Za bivše vojnike nema posla?«

»Ne onakvog kakav bih ja želio«, rekao je Reacher.

»Živiš u Los Angelesu?«

»Ne živim nigdje«, odgovorio je Reacher. »Putujem uokolo.«

»Ljudi koji žive na cesti trebali bi se držati zajedno«, rekao je starac. »To je jednostavno. Trebali bi se držati zajedno. Pomagati jedni drugima.«

Jeni 'rugima.

»Ovdje je vrlo hladno«, rekao je Reacher.

»Itekako«, odvratio je stari. »Možeš kupiti kaput.«

I tako je stajao na uglu i donosio konačnu odluku dok mu je vjetar s mora lepetao nogavicama hlača. *Autocesta ili trgovina odjećom?* Glavom mu je prošla kratka maštarija. La Jolla u San Diegu, jeftina soba, tople noći, jarke zvijezde, hladno pivo. A tada: starica i njezin brat nastupaju u klubu B. B. Kinga u New Yorku, čuje ih neki mladi zaposlenik izdavačke kuće, opsjednut retrozvukom, ponudi im ugovor, ona snimi CD, ide na državnu turneju, dobije članak u *Rolling Stoneu*, slavu, novac, novu kuću. *Novi auto*. Okrenuo je leđa autocesti, nagnuo se nasuprot vjetru i krenuo na istok, u potrazi za trgovinom odjeće.

Tog je ponedjeljka u SAD-u bilo gotovo 12 000 licenciranih banaka i sve su zajedno imale više od milijardu pojedinačnih računa, no u samo je jednoj bilo zavedeno ime i broj socijalnog osiguranja *TRAŽENOG*. Bio je to jednostavan račun u podružnici regionalne banke u Arlingtonu, u Virginiji. M. E. Froelich iznenađeno je zurila u adresu podružnice. *To je samo šest kilometara od mjesta gdje sad sjedim*. Zapisala je pojedinosti na komad žutog papira. Uzela je telefon i nazvala jednog od kolega iz drugog ogranka svoje organizacije te ga zamolila da kontaktira banku i od njih sazna sve podatke koje može. Osobito kućnu adresu. Zamolila ga je i da bude što brži, ali diskretan. I sve obavi posve neslužbeno. Zatim je spustila slušalicu i čekala, tjeskobna i frustrirana što situacija trenutačno nije pod njezinom

kontrolom. Problem je bio što su iz drugog ogranka lako mogli postavljati pitanja bankama, no da je to učinila Froelich, to bi se smatralo čudnim.

Tri ulice bliže oceanu Reacher je pronašao trgovinu odjeće s popustom i ušao unutra. Bila je uska, no pružala se više od 50 metara u dubinu zgrade. Strop je bio pun fluorescentnih svjetiljaka, a dokle se pogled pružao vidjele su se vješalice s odjećom. Ženska je odjeća bila lijevo, dječja u sredini, a muška desno. Počeo je u stražnjem desnom kutu i krenuo prema naprijed.

Nudili su mnogo vrsta kaputa, to je bilo sigurno. U prva dva reda bile su kratke predstavljene jakne. *To nije bilo dobro*. Sjećao se nečega što mu je stari prijatelj iz vojske jednom rekao: *dobar je kaput poput dobrog odvjetnika. Pokriva ti guzicu*. Treći je red obećavao više. U njemu su bili dugi platneni kaputi s debelom podstavom. Možda je u nekima bilo i vune. Možda i nekih drugih stvari. U svakom su slučaju bili teški.

»Mogu li vam pomoći?«

Okrenuo se i vidio mladu ženu kako stoji iza njega.

»Jesu li ovi kaputi dobri za ovdašnje vremenske prilike?« pitao je.

»Savršeni su«, rekla je žena. Bila je vrlo entuzijastična. Rekla mu je da je tkanina bila poprskana posebnim sredstvom koje odbija vlagu. Govorila mu je i o podstavi. Obećavala je da će mu u takvom kaputu biti toplo i na temperaturi ispod nule. Prošao je rukom po vješalicama i izvukao maslinasti kaput veličine XXL.

»Dobro, uzet ću ovaj«, rekao je.

»Ne želite ga isprobati?«

Zastao je, a zatim navukao kaput. Pristajao mu je dobro. Gotovo. Možda ga je malo zatezao na ramenima. Rukavi su možda bili prekratki centimetar ili dva.

»Treba vam veličina 3XLT«, rekla je žena. »Koliko imate? 125?«

»Čega 125?«

»Opseg prsa.«

»Nemam pojma. Nikada ga nisam mjerio.«

»Visina oko 195?«

»Valjda«, rekao je.

»Težina?«

»110 kg«, rekao je. »Možda 115.«

»Onda vam svakako treba kroj za visoke i krupne«, nastavila je. »Isprobajte 3XLT.«

Kaput veličine 3XLT koji mu je dala bio je iste boje kao i onaj koji je on izabrao. Pristajao mu je mnogo bolje. Malo širok, no to mu se sviđalo. A rukavi su bili kako treba.

»Trebate li i hlače?« doviknula mi je žena. Provukla se do drugog reda vješalica i prebiralala po hlačama od jeansa, pogledavajući širinu njegovu struku i duljinu nogu. Izvukla je hlače koje su bojom odgovarale podstavi kaputa. »Isprobajte neku od ovih košulja«, rekla je. Odskakutala je do sljedećeg niza vješalica i pokazala mu debele platnene košulje u svim duginim bojama. »Još i majica ispod nje i spremni ste. Koja vam se boja sviđa?«

»Nešto vojničko«, rekao je

Sve je stavila povrh jednog niza vješalica. Kaput, hlače, košulju i majicu. Izgledalo je dobro zajedno, sve u maslinastim i kaki bojama.

»Dobro?« upitala je veselo.

»Dobro«, rekao je on. »Imate i donje rublje?«

»Ovamo«, rekla je.

Malo je prekapao po hrpi bokserica niske kvalitete i odabrao jedne bijele. Zatim par čarapa, većinom pamučnih, s višebojnim uzorkom.

»Dobro?« pitala je žena opet. Kimnula je glavom i odvela ga do blagajne u prednjem dijelu trgovine, gdje je jednu po jednu etiketu s odjeće koju je odabrao prislonila na crveno svjetlo senzora.

»Točno 189 dolara«, rekla je.

Zurio je u crvene brojke na displeju blagajne. »Mislio sam da je ovo trgovina s popustom«, rekao je.

»To je zaista povoljno«, rekla je.

Odmahnuo je glavom, zavukao ruku u džep i izvukao hrpu izgužvanih novčanica. Izbrojio je 190. Vratila mu je jedan dolar, pa mu je sveukupno ostalo četiri.

Kolega iz drugog ogranka nazvao je Froelich za dvadeset i pet minuta.

»Saznao si kućnu adresu?« pitala ga je.

»Washington Boulevard«, rekao je.

»Arlington, u Virginiji. Poštanski je broj 20310-1500.«

Froelich ga je zapisala. »Dobro, hvala. Mislim da će mi to biti dovoljno.«

»Mislim da ćeš trebati više.«

»Zašto?«

»Znaš gdje je Washington Boulevard?«

Froelich je zastala. »Ide do Memorijalnog mosta, zar ne?«

»To je samo cesta.«

»Nema zgrada? Mora biti zgrada.«

»Ima *jedna* zgrada. Prilično je velika. Stotinjak metara od ruba ceste.«

»Koja to?«

»Pentagon«, rekao je njezin kolega. »To je lažna adresa, Froelich. S jedne strane Washington Boulevarda je groblje Arlington, a s druge je Pentagon. To je sve. Nema ničega drugog. Nema broja 100. Uopće nema privatnih adresa. Provjerio sam u Poštanskoj službi.

Poštanski broj je vojni, u Pentagonu.«

»Sjajno«, rekla je Froelich. »Rekao si to ovima u banci?«

»Naravno da nisam. Rekla si mi da budem diskretan.«

»Hvala. Sad sam opet na početku.«

»Možda i nisi. Ovo je pomalo bizarno, Froelich. Iznos od šest znamenaka stoji na tekućem računu, bez ikakvih kamata. Klijent mu pristupa isključivo putem Western Uniona. Nikada ne dolazi. Sve rješava telefonom. Nazove i kaže lozinku, a banka pošalje novac putem Western Uniona, kamo god treba...«

»Nema debitnu karticu?«

»Nema nikakvu karticu. Ni čekovnu knjižicu.«

»*Samo* putem *Western Uniona*. Nikada nisam čula za takvo što. Ima li zapisa?«

»Ima. Geografski su sa svih strana. Više od četrdeset država u pet godina. Povremene uplate i mnogo sitnih isplata, sve putem ureda Western Uniona. U zabitima, u gradovima, posvuda.«

»Bizarno.«

»To sam i rekao.«

»Možeš li što učiniti?«

»Već sam to učinio. Javit će mi kad ih klijent sljedeći put nazove.«

»A ti ćeš onda nazvati mene?«

»Mogao bih.«

»Koliko je to često?«

»Razlikuje se. Najveći je interval nekoliko tjedana. Ponekad je nekoliko dana. Najčešće ponedjeljkom. Banke vikendom ne rade.«

»Znači, moglo bi mi se posrećiti danas.«

»Naravno da bi«, rekao je njezin kolega. »Pitanje je hoće li se posrećiti i meni.«

»Ne toliko«, odvrtila je Froelich.

Vlasnik kluba gledao je Reachera kako ulazi u predvorje svog motela. Zatim se povukao u vjetrovitu uličicu i uključio mobitel. Zaštitio ga je rukom i počeo govoriti brzo i tiho. Uvjerljivo, ali s poštovanjem, kako se i očekivalo.

»Zato jer me ignorira«, rekao je, odgovorivši na pitanje.

»Danas bi bilo dobro«, rekao je zatim, odgovorivši na drugo.

»Najmanje dvojica«, završio je, odgovarajući na posljednje pitanje. »Tip je krupan.«

Reacher je na recepciji motela promijenio jedan od četiri dolara za novčiće od 25 centa i krenuo prema telefonskoj govornici. Po sjećanju je nazvao banku, izgovorio lozinku i dogovorio prijenos 500 dolara putem Western Uniona u Atlantic City do kraja dana. Zatim je otišao u svoju sobu, zubima skinuo etikete s odjeće i stavio novu odjeću na sebe. Sve iz džepova prebacio je u novi kaput, bacio ljetnu odjeću u smeće i pogledao se u velikom ogledalu. *Ako pustim bradu i stavim sunčane naočale, ovako mogu pješice do Sjevernog pola*, pomislio je.

Froelich je za traženi prijenos novca saznala jedanaest minuta poslije. Na trenutak je zatvorila oči i pobjednički stisnula šake, a zatim ispružila ruku i s police iza sebe izvukla zemljovid istočne obale. *Možda tri sata ako promet ne bude gust. Mogla bih stići na vrijeme*. Zgrabila je gornji dio odijela i torbicu te se trkom spustila do garaže.

Reacher je potrošio jedan sat u svojoj sobi, a zatim izašao provjeriti valjanost svojeg novog kaputa. U vojsci su to zvali *terenski test*. Krenuo je na istok, prema oceanu i vjetru. Osjetio je da je netko iza njega prije nego što je vidio. Samo poznati trnci u dnu leđa. Usporio je i poslužio se izlogom trgovine kao ogledalom. Vidio je kako se netko kreće pedesetak metara iza njega. Predaleko da vidi pojedinosti.

Nastavio je dalje. Kaput je bio prilično dobar, no trebao je kupiti i kapu uz njega. To je bilo jasno. Onaj prijatelj iz vojske s mišljenjem o kaputima također je tvrdio da se pola tjelesne topline gubi kroz glavu, a sada se i Reacheru činilo da je tako. Hladnoća mu se probijala kroz kosu i od nje su mu suzile oči. Vojnička kapa dobro bi mu došla u studenom na obali Jerseyja. U glavi si je ostavio podsjetnik da pri povratku iz ureda Western Uniona potraži trgovinu vojnih viškova. Iz iskustva je znao da su se često nalazili u istoj četvrti.

Došao je do promenade uz obalu i krenuo na jug, a u dnu leđa i dalje je osjećao trnce. Naglo se okrenuo no nije vidio ništa. Krenuo je natrag na sjever, otkud je i došao. Daske pod njegovim nogama bile su u dobrom stanju. Na ploči pokraj promenade pisalo je da su daske od najtvrdjeg drva na svijetu. U dnu leđa još je imao isti osjećaj. Okrenuo se i poveo svoje nevidljive pratitelje na središnji gat. Gat je imao sačuvan izvorni izgled. Izgledao je kao i onda kad je izgrađen, pretpostavljao je. Bio je pust, što nije iznenađivalo, s obzirom na vrijeme, i doimao se nadrealno. Izgledao je poput fotografije iz povijesne knjige. No neki su kiosci bili otvoreni i prodavali su svašta. Jedan je nudio i kavu za van, u čašama od stiropora. Kupio je jednu veliku crnu i potrošio na to svu preostalu gotovinu, no grijala ga je. Pijući je otišao do kraja gata. Poslije je bacio praznu čašu u smeće i neko vrijeme gledao sivi ocean.

Zatim se okrenuo i uputio natrag prema promenadi kad je ugledao dvojicu ljudi kako dolaze prema njemu.

Bili su prilično krupni. Niski, ali široki. I odjeveni slično, u plave kapute i sive hlače. Obojica su imali kape. Male pletene kape od sive vune, navučene na krupne glave. Očito su se znali odjenuti za ovdašnju klimu. Ruke su držali u džepovima, pa nije vidio jesu li imali rukavice. Džepovi su im bili visoko na kaputima, pa su im laktovi stršali van. Obojica su nosili teške čizme, kakve su obično imali lučki radnici ili radnici u čeličani. Obojica su imali noge svijene prema van. Ili su samo pokušavali izgledati prijeteće. Obojica su imali ožiljke oko očiju. Izgledali su poput razbijača s dokova od prije pedesetak godina. Reacher se osvrnuo i vidio da iza njega sve do Irske nema nikoga. Pa je samo prestao hodati. Nije se trudio nasloniti na ogradu.

Dvojica su nastavila dalje sve dok nisu došli na oko tri metra od njega i stali. Reacher je protegnuo prste držeći ih uz bok, da vidi koliko su hladni. Tri metra bila je zanimljiva udaljenost. To je značilo da će razgovarati prije nego što se potuku. Protegnuo je i nožne prste i redom stegnuo mišiće na listovima, na bedrima, na leđima i na ramenima. Pomaknuo je glavu s jedne na drugu stranu, a zatim malo straga, da opusti vrat. Disao je kroz nos. Vjetar mu je puhao u leđa. Lijevi od dvojice izvukao je ruke iz džepova. Nije imao rukavice. No imao je težak artritis ili je u obje ruke držao smotuljke s novčanicama.

»Imamo poruku za tebe«, rekao je.

Reacher je pogledao ogradu gata, a zatim ocean iza nje. More je bilo sivo i mutno. Vjerojatno je bilo ledeno. Da ih baci u vodu, bilo bi to gotovo ubojstvo.

»Poslao vas je vlasnik onog kluba?« pitao je Reacher.

»Da, njegovi ljudi.«

»Ima svoje ljude?«

»Ovo je Atlantic City«, rekao je čovjek. »Naravno da ima svoje ljude.«

Reacher je kimnuo glavom. »Da pogodim, trebao bih otići iz grada, dati petama vjetra, nestati bez traga, više nikad se ne vratiti, ne izlaziti vam na oči, zaboraviti da sam ikada bio ovdje.«

»Danas ti ide.«

»Mogu čitati misli«, rekao je Reacher. »Radio sam u zabavnom parku. U kabini pokraj bradate žene. Niste li i vi bili ondje? Tri kabine dalje? Najružniji blizanci na svijetu?«

Na to je i onaj s desna izvukao ruke iz džepova. I on je imao problema sa zglobovima. Ili je možda držao smotuljke s kovanicama. Reacher se nasmiješio. Volio je smotuljke s kovanicama. Bila je to dobra staromodna tehnologija. Ukazivala je na to da nemaju vatreno oružje. Nitko ne stiže smotuljak s kovanicama u šaci ako u džepu ima pištolj.

»Ne želimo te ozlijediti«, rekao je onaj zdesna.

»Ali moraš otići«, nadopunio ga je onaj slijeva. »Ne želimo da se stranci miješaju u ekonomiju ovoga grada.«

»Zato se lako izvuci«, rekao je onaj s desna. »Otpratit ćemo te do autobusnog kolodvora. Da još i ono dvoje staraca ne strada uz tebe. I to ne samo financijski.«

Reacher je u glavi začuo glas iz svojeg djetinjstva. Svoju majku kako govori: »Nemoj se tući u novoj odjeći.« A zatim je čuo instruktora borbe golim rukama kako na temeljnoj obuci govori: »Udari ih brzo, snažno i mnogo.« Zategnuo je mišiće ramena ispod kaputa. Iznenada je osjetio zahvalnost prema ženi iz trgovine koja ga je nagovorila da uzme veći broj. Gledao je dvojicu ispred sebe, a oči su mu odavale samo zabavljenost i bezgranično samopouzdanje. Pomaknuo se malo ulijevo, a oni su ga usklađeno slijedili.

Prišao im je bliže, smanjivši trokut. Podigao je ruku i zagladio kosu gdje ju je vjetar pomaknuo.

»Bolje bi vam bilo da sad odete«, rekao je.

Nisu otišli, kao što je znao da neće. Na izazov su odgovorili tako što su mu se jedva primjetno približili. Samo mali pokret mišića kojim su premjestili težinu tijela naprijed umjesto natrag. *Moram ih izbaciti iz stroja harem na jedan tjedan*, pomislio je. Vjerojatno će im morati slomiti jagodičnu kost. Snažan udarac, duboke frakture, možda privremena nesvjestica, teška glavobolja. Ništa previše ozbiljno. Pričekao je da vjetar opet zapuše, a zatim podigao desnu ruku i zabacio kosu iza lijevog uha. Ostavio je ruku gore, s visoko podignutim laktom, kao da mu je nešto palo na pamet.

»Znate li plivati?« upitao je.

Bila bi potrebna nadljudska samokontrola da ne pogledaju prema oceanu. Nisu bili nadljudi. Okrenuli su glave poput robota. Podignutim je laktom udario desnog napadača u lice, a zatim opet podigao ruku i udario lijevog koji se okrenuo za zvukom lomljenja kostiju njegovog kompanjona. Zajedno su pali na daske gata. Smotuljci s kovanicama raspali su se i novčići su se otkotrljali posvuda. Vrtjeli su se u malim srebrnim piruetama, sudarali se i padali. Neki na glavu, a neki na pismo. Reacher se nakašljao od hladnoće i ostao stajati, vrteći sve još jednom u glavi: dva napadača, dvije sekunde, dva udarca. Kraj. *Još si dobar*. Duboko je udahnuo i obrisao hladan znoj s čela. A zatim je otišao.

Sišao je s gata na promenu i krenuo potražiti ured Western Uniona.

Prije je potražio adresu u motelskom imeniku, no nije mu trebala. Ured Western Uniona mogao je pronaći po osjećaju. Po intuiciji. Formula je bila jednostavna: stani na ulični ugao i zapitaj se je li vjerojatnije da je ured lijevo ili desno. Zatim kreni u tom smjeru. Uskoro ćeš se naći u odgovarajućoj ulici i pronaći Western Union. Kad je Reacher zaista pronašao ured, ispred samih je vrata bio parkiran Chevy Suburban star dvije godine. Terenac je bio crn, zatamnjenih stakala i bio je besprijekorno čist i sjajan. Na krovu je imao tri kratke UHF antene. Za volanom je sjedila žena. Osim nje u autu nije bilo nikoga. Pogledao ju je jednom, a zatim opet. Imala je svijetlu kosu i istodobno je izgledala opušteno i pozorno. Bilo je to zbog načina na koji je naslonila ruku na prozor. Bila je zgodna, to je bilo sigurno. Imala je neku vrstu magnetizma. Skrenuo je pogled od nje i ušao u ured te podigao novac. Spremio je novac u džep i izašao. Žena je bila na pločniku. Stajala je točno ispred njega i gledala ga u

oči. Zapravo, u lice, kao da uspoređuje sličnosti i različitosti s nekim koga se prisjećala. To mu je bilo poznato. Već su ga nekoliko puta tako gledali.

»Jack Reacher?« rekla je.

Dvaput je provjerio sjećanje. Nije želio pogriješiti, iako je bio uvjeren da ne griješi. Imala je kratku svijetlu kosu i prelijepe oči kojima ga je gledala. Neku vrstu tihog samopouzdanja u držanju. Bile su to kvalitete kojih bi se sjećao. U to je bio siguran. No nije ih se sjećao. Zato je znao da je nikada nije vidio.

»Poznavali ste mog brata«, rekao joj je.

Izgledala je iznenađeno, ali i pomalo zadovoljno. I na nekoliko je trenutaka bila bez riječi.

»Prepoznajem taj pogled«, rekao je. »Ljudi me tako gledaju kad misle koliko smo slični, ali i različiti.«

Nije rekla ništa.

»Drago mi je što smo se upoznali«, rekao je i krenuo dalje.

»Čekajte«, zazvala ga je.

Okrenuo se.

»Možemo li razgovarati?« pitala je. »Tražila sam vas.«

Kimnuo je glavom. »Možemo razgovarati u autu. Smrzavam se ovdje.«

Još je jedan trenutak ostala nepomična, ne skidajući pogled s njegova lica. Zatim se iznenada pomaknula i otvorila vrata sa suvozačke strane.

»Izvolite«, rekla je. Ušao je u terenac, a ona ga je zaobišla s prednje strane i sjela za volan. Pokrenula je motor da može uključiti grijač, no auto je ostao na mjestu.

»Vrlo sam dobro poznavala vašeg brata«, rekla je. »Joe i ja smo izlazili. Zapravo i više od toga. Imali smo ozbiljnu vezu neko vrijeme. Prije nego što je umro.«

Reacher nije rekao ništa. Žena se zacrvenjela.

»Naravno, prije nego što je umro«, rekla je. »Baš sam glupa.«

Utihnula je.

»Kada točno?« pitao je Reacher.

»Bili smo zajedno dvije godine. Prekinuli smo godinu prije njegove smrti.«

Reacher je kimnuo glavom.

»Ja sam M. E. Froelich«, rekla je.

Sljedeće je pitanje ostavila neizgovoreno. *Je li me ikada spominjao?* Reacher je opet kimnuo glavom, pokušavajući ostaviti dojam da mu je ime poznato. No nije mu bilo. *Nikada nisam čuo za tebe*, pomislio je. *No možda želim da jesam.*

»Emmy?« rekao je. »Poput televizijske nagrade?«

»To su moji inicijali«, rekla je. »M. E.«

»Što označavaju?«

»To vam neću reći.«

Zastao je na trenutak. »Kako vas je Joe zvao?«

»Zvao me Froelich«, odgovorila je.

Kimnuo je glavom. »Da, tipično za njega.«

»Još mi nedostaje«, rekla je.

»I meni«, rekao je Reacher. »Je li riječ o Joeu ili o nečemu drugome?«

Još je trenutak ostala nepomična, a onda se stresla, jedva primjetno, i opet postala poslovna.

»I o njemu i o drugome«, rekla je. »Zapravo, uglavnom o nečemu drugome.«

»Hoćete li mi reći o čemu?«

»Želim vas unajmiti za nešto«, rekla je. »Na temelju neke vrste posthumne preporuke od Joea. Zbog onoga što je govorio o vama. Spominjao vas je s vremena na vrijeme.«

Reacher je kimnuo glavom. »Za što me želite unajmiti?«

Froelich je opet zastala i nesigurno se nasmiješila. »Vježbala sam ovu rečenicu«, rekla je. »Nekoliko puta.«

»Da je čujem onda.«

»Želim vas unajmiti za atentat na potpredsjednika Sjedinjenih Država.«

2. POGLAVLJE

Zgodna rečenica«, rekao je Reacher. »Zanimljiv prijedlog.«

»Koji je vaš odgovor?« pitala je Froelich.

»Ne«, rekao je Reacher. »Mislim da je to trenutčno najsigurniji odgovor.«

Opet se nesigurno nasmiješila i uzela torbicu. »Pokazat ću vam svoje isprave«, rekla je.

Odmahnuo je glavom. »Ne treba«, rekao je.

»Radite za Tajnu službu SAD-a.«

Pogledala ga je. »Prilično ste to brzo povezali.«

»Prilično je jasno«, rekao je on.

»Zar ne?«

Kimnuo je glavom. Dotaknuo je svoj desni lakat. Imat će modricu na njemu.

»Joe je radio za njih«, rekao je. »S obzirom na to kakva je osoba bio, vjerojatno je radio vrlo naporno, a bio je i pomalo sramežljiv, pa je osoba s kojom je izlazio morala raditi s njime, inače se ne bi ni upoznali. I tko osim ljudi iz Vlade održava auto star dvije godine tako čistim? I parkira pokraj hidranta? I tko bi mi osim Tajne službe mogao tako učinkovito ući u trag putem banke?«

»Zbilja ste to brzo povezali«, rekla je opet.

»Hvala«, odvratio je. »No Joe nije imao veze s potpredsjednicima. Bavio se financijskim zločinima, nije bio u osiguranju Bijele kuće.«

Kimnula je glavom. »Svi počinjemo s financijskim zločinima. Učimo se poslu radeći u Uredu protiv krivotvorenja. Joe je vodio taj Ured. Imate pravo, upoznali smo se ondje. No nije želio izlaziti sa mnom. Rekao je da to nije prikladno. No ionako sam namjeravala što prije tražiti premještaj u osiguranje. Čim sam ga dobila, počeli smo izlaziti.«

Zatim je opet nakratko utihnula. Spustila je pogled prema torbici.

»I?« rekao je Reacher.

Podigao je pogled. »Jedne mi je večeri rekao nešto. Tada sam još bila ambiciozna i puna entuzijazma. Bila sam nova na poslu i zanimalo me radimo li najbolje što možemo. Razgovarali smo o tomu i Joe je rekao da bi jedini pravi test bio unajmiti nekoga izvana da pokuša izvršiti atentat. Da testira je li to izvedivo. Bila bi to kontrola osiguranja. Pitala sam ga tko bi to mogao učiniti, a on je rekao da je pravi čovjek za to njegov mlađi brat. Ako to itko može učiniti, onda ste to vi. Zvučali ste vrlo strašno kako vas je opisao.«

Reacher se nasmiješio. »To je tipično za Joea. Posve šašava teorija.«

»Mislite?«

»Joe je ponekad znao biti blesav za pametnog čovjeka.«

»Zašto je to blesavo?«

»Ako unajmite nekoga izvana, samo morate paziti na dolazak. To je lako.«

»Ne. Njegova je ideja bila da bi ta osoba bila anonimna i nenajavljena. Kao u ovoj situaciji. Nitko ne bi znao za vas osim mene.«

Reacher je kimnuo glavom. »Dobro, možda nije bio toliko blesav.«

»Smatrao je da je to jedini način. Koliko god se trudili, uvijek razmišljamo unutar okvira. Smatrao je da bismo trebali testirati svoju spremnost na obranu od nasumičnog napada izvana.«

»I predložio je mene?«

»Rekao je da biste bili savršeni.«

»Zašto ste čekali tako dugo da pokušate? Taj ste razgovor vodili prije najmanje šest godina. Nije vam trebalo šest godina da me pronađete.«

»Bio je to prije osam godina«, rekla je Froelich. »Na početku naše veze, čim sam dobila premještaj. I trebao mi je samo jedan dan da vas pronađem.«

»Znači, i vi prilično brzo povezujete«, rekao je Reacher. »Ali zašto ste čekali osam godina?«

»Jer sam sad glavna. Unaprijeđena sam na položaj šefice osiguranja potpredsjednika prije četiri mjeseca. Još sam ambiciozna i puna entuzijazma i još želim znati radim li sve kako valja. Odlučila sam poslušati Joeov savjet. To je moja odluka. Odlučila sam provesti kontrolu osiguranja. A takoreći, preporučili su mi vas. Prije mnogo godina, ali učinio je to netko komu vjerujem. Došla sam vas pitati hoćete li to učiniti.«

»Jeste li za kavu?«

Izgedala je iznenađeno, kao da kava nije bila u planu. »Ovo je hitno«, rekla je.

»Ništa nije previše hitno za kavu«, rekao je. »Znam to iz iskustva. Odvezite me do mog motela. Možemo popiti kavu u salonu u prizemlju. Kava je dobra, a prostorija je vrlo mračna. Prikladna za ovakav razgovor.«

Državni je auto imao navigacijski uređaj na ploči s instrumentima i Reacher je gledao kako ga Froelich uključuje i pronalazi adresu motela na dugom popisu mogućih odredišta u Atlantic Cityju.

»Mogao sam vam ja reći gdje je«, dobacio je.

»Navikla sam na navigaciju«, rekla je. »Govori mi.«

»Ni ja ne bih koristio signale rukama«, rekao je.

Opet se nasmiješila i uključila se u promet. Nije bio gust. Mrak se spuštao. Vjetar je još puhao. Kasina možda imaju posla, ali promenade, gatovi i plaže bit će poluprazni sljedećih šest mjeseci. Sjedio je mirno pokraj nje dok je iz grijača izlazio topli zrak i razmišljao o tomu kako je bila s njegovim bratom. A onda ju je samo gledao kako vozi. Išlo joj je prilično dobro. Parkirala je ispred vrata motela, a on ju je poveo unutra pa niz nekoliko stepenica do salona. Miris je bio ustajao i težak, ali bilo je toplo, a s druge strane bara bila je posuda puna kave. Pokazao je na kavu, a zatim na sebe i Froelich i barmen se dao na posao. Zatim je poveo Froelich do separea u kutu i sjeo leđima prema zidu, s pogledom na cijelu prostoriju. *Stare navike*. Froelich je očito imala jednake navike jer je učinila isto, pa su završili sjedeći jedno pokraj drugoga. Ramena su im se skoro dodirivala.

»Vrlo si mu sličan«, rekla je.

»Na neke načine«, odvratio je. »Na druge ne. Na primjer, ja sam još živ.«

»Nisi mu došao na pogreb.«

»Bio sam zauzet.«

»Zvučiš baš poput njega.«

»To je često s braćom.«

Barmen je donio kavu na plutenom pladnju punom mrlja od piva. Dvije šalice crne kave, dvije male plastične posudice mlijeka i papirnati paketići šećera. Dvije jeftine žličice od nehrđajućeg čelika.

»Bio je drag ljudima«, rekla je Froelich.

»Nije bio loš.«

»To je sve?«

»To je bratski kompliment.«

Podigao je šalicu i maknuo mlijeko, šećer i žličicu s tanjurića.

»Piješ crnu kavu«, rekla je Froelich. »Baš poput Joea.«

Reacher je kimnuo glavom. »Nikako još ne mogu prihvatiti to da sam mlađi od njega, ali sad sam već tri godine stariji nego što će on ikada biti.«

Froelich je skrenula pogled. »Znam. Jednostavno je prestao biti među nama, a svijet je nastavio dalje. Trebao se barem malo promijeniti.«

Popila je gutljaj kave. I ona je pila crnu, bez šećera. *Baš poput Joea*.

»To nikome nije palo na pamet osim njemu?« pitao je Reacher. »Da netko izvana provede kontrolu osiguranja?«

»Nikome.«

»Tajna služba prilično je stara organizacija.«

»Dakle?«

»Postavit ću ti očito pitanje.«

Kimnula je glavom. »Predsjednik Lincoln osnovao je Tajnu službu odmah nakon ručka 14. travnja 1865. Zatim je te večeri otišao u kazalište gdje je ustrijeljen u atentatu.«

»Ironično.«

»Jest, iz današnje perspektive. No u to nam je doba jedini zadatak bio štititi valutu. Kad je 1901. ustrijeljen i McKinley, zaključili su da bi netko stalno trebao paziti na predsjednika, pa smo posao dobili mi.«

»Jer prije 1930. nije bilo FBI-a.«

Froelich je odmahнула glavom. »Zapravo, postojala je ranija inačica zvana Ured glavnog istražitelja, osnovana još 1908., a 1935. postala je FBI.«

»Takve je pojedinosti obično znao Joe.«

»Mislim da mi je on to rekao.«

»Tipično za njega. Obožavao je povijesne pojedinosti.«

Vidio je kako se trudi opet ne utihnuti.

»Koje je to očito pitanje?« pitala je.

»Kada prvi put u 101 godinu unajmiš nekoga izvana da ti pomogne, razlog nije samo to što si perfekcionista.«

Zaustila je da odgovori, ali je zastala. Pričekala je trenutak. Vidio je da je odlučila lagati. Naslutio je to u načinu na koji je nagnula rame.

»Pod velikim sam pritiskom«, rekla je. »Profesionalno. Mnogi ljudi jedva čekaju da zabrljam. Moram biti sigurna.«

Nije rekao ništa. Čekao je da počne uljepšavati. Lažljivci uvijek uljepšavaju.

»Nije bilo lako«, rekla je. »Šefica osiguranja rijetke su. Nejednakost među spolovima, kao i svugdje, kao i uvijek. Neki moji kolege pravi su neandertalci.«

Kimnuo je glavom, no nije rekao ništa.

»Stalno mislim o tome«, rekla je. »Moram biti savršena u svom poslu.«

»Kojeg potpredsjednika čuvaš?« pitao je. »Novog ili starog?«

»Novog«, rekla je. »Brooka Armstronga.«

»Strogo govoreći, budućeg potpredsjednika. Počela sam ga čuvati još tijekom predizborne kampanje. Osiguranje ostaje uz osobu koju čuva, pa izbori vrijede i za nas. Ako naš čovjek pobijedi, ostajemo na poslu. Ako izgubi, vraćamo se na početak.«

Reacher se nasmiješio. »Jesi li glasala za njega?«

Nije odgovorila.

»Što je Joe rekao o meni?« pitao je.

»Rekao je da ćeš uživati u izazovu. Da ćeš dati sve od sebe da pronadeš način kako to učiniti. Rekao je da si vrlo domišljat i da ćeš pronaći tri ili četiri načina da to učiniš i da ćemo naučiti mnogo od tebe.«

»A što si ti rekla?«

»Ne zaboravi, bilo je to prije osam godina. Bila sam puna sebe. Rekla sam da nećeš doći ni blizu.«

»Što je on rekao na to?«

»Rekao je da su mnogi tako pogriješili.«

Reacher je slegnuo ramenima. »Bio sam u vojsci prije osam godina. Vjerojatno sam bio udaljen više od 10 000 kilometara, u sranjima do grla.«

Kimnula je glavom. »Joe je to znao. Rasprava je bila hipotetska.«

Pogledao ju je. »Ali čini se da sad više nije. Nakon osam godina odlučila si učiniti to. Još se pitam zašto.«

»Kao što sam rekla, sad ja odlučujem. I pod velikim sam pritiskom da obavim svoj posao kako valja.«

Nije rekao ništa.

»Hoćeš li razmisliti o tome?« pitala je Froelich.

»Malo znam o Armstrongu. Nisam čuo mnogo o njemu.«

Kimnula je glavom. »Nitko nije. Njegov je odabir bio iznenađenje. Mladi senator iz Sjeverne Dakote. Tipični obiteljski čovjek. Ima ženu i odraslu kćer. Brine se za staru, bolesnu majku. Nije učinio ništa od državne važnosti. No nije loš čovjek, za političara. Bolji od većine. Zasad mi se sviđa.«

Reacher je kimnuo glavom, no nije rekao ništa.

»Platili bismo ti«, rekla je Froelich. »To nije problem. Kao honorar za vanjskog suradnika, ako ne bi bio previsok.«

»Ne zanima me novac pretjerano«, odvratio je Reacher. »Ne trebam posao.«

»Možeš raditi dobrovoljno.«

»Bio sam vojnik. Vojnici se nikada ne javljaju dobrovoljno.«

»Joe te nije tako opisao. Rekao je da svašta radiš.«

»Ne volim biti zaposlen.«

»Ako želiš to učiniti besplatno, nećemo se buniti.«

Reacher je na trenutak šutio. »Vjerojatno bi bilo troškova, ako bi se to radilo kako valja.«

»Naravno, troškove bismo nadoknadili. Za sve potrebe. Naknadno, službeno i legitimno.«

Spustio je pogled prema stolu. »Što bi točno ta osoba trebala učiniti?«

»Želim tebe, a ne osobu. Samo da glumiš ubojicu. Da sve razmotriš izvana. I pronađeš pukotine. Dokaži mi da je ranjiv i to točno kad i gdje. Ako želiš, mogu ti dati njegov raspored.«

»To nudiš svim atentatorima? Ako želiš provjeru osiguranja, učini to kako valja.«

»Dobro«, rekla je.

»I dalje misliš da mu se nitko ne može približiti?«

Pomno je razmišljala o odgovoru, oko deset sekundi. »Uglavnom da. Radimo vrlo naporno. Mislim da sve pokrivamo.«

»Misliš da Joe nije imao pravo?«

Nije odgovorila.

»Zašto ste prekinuli?« pitao je.

Na trenutak je skrenula pogled i odmahнула glavom. »To je osobno.«

»Koliko ti je godina?«

»Trideset i pet.«

»Prije osam godina bilo ti je dvadeset i sedam.«

Nasmiješila se. »Joeu je bilo gotovo trideset i šest. Prilično stariji od mene. Proslavila sam taj rođendan s njime. I trideset i sedmi također.«

Reacher se pomaknuo malo ustranu i opet je pogledao. *Joe je uvijek imao ukusa*, pomislio je. Izbliza je izgledala dobro. I mirisala je dobro. Savršena koža, divne oči, duge trepavice. Lijepe jagodične kosti, mali ravan nos. Izgledala je vitko i snažno. Bila je privlačna, u to nije bilo sumnje. Pitao se kakav bi osjećaj bio zagrliti je i poljubiti. Ići u krevet s njom. Zamišljao je Joea kako se pita to isto kad je prvi put ušla u ured koji je vodio. I naposljetku je to saznao. *Bravo, Joe*.

»Čini se da sam zaboravio poslati rođendansku čestitku«, rekao je. »Oba puta.«

»Mislim da mu nije smetalo.«

»Nismo bili baš bliski«, rekao je Reacher. »Zaista ne znam zašto.«

»Bio si mu drag«, rekla je. »Jasno mi je to dao do znanja. S vremena na vrijeme govorio bi o vama. Mislim da je, na svoj način, bio prilično ponosan na vas.«

Reacher nije rekao ništa.

»Hoćeš li mi pomoći?« pitala je.

»Kakav je bio? Kao šef?«

»Fantastičan. Profesionalno je bio superzvijezda.«

»A kakav je bio u vezi?«

»I u tome je bio prilično dobar.«

Nastupila je duga šutnja.

»Gdje si bio nakon odlaska iz vojske?« pitala je Froelich. »Nisi ostavio mnogo tragova.«

»Takav je bio plan«, rekao je Reacher. »Volim svoju privatnost.«

Oči su joj bile pune pitanja.

»Ne brini se«, rekao je. »Nisam radioaktivan.«

»Znam«, rekla je ona. »Provjerila sam. No sad sam te upoznala i znatiželjna sam. Prije si mi bio samo ime.«

Spustio je pogled prema stolu pokušavajući se zamisliti kao nepoznatu osobu koju je povremeno i djelomično opisao njegov brat. Bila je to zanimljiva perspektiva.

»Hoćeš li mi pomoći?« pitala je opet.

Otkopčala je kaput zbog topline sobe. Ispod kaputa je nosila čistu bijelu bluzu. Približila se i napola se okrenula prema njemu. Bili su blizu jedno drugome poput ljubavnika u lijeno poslijepodne.

»Ne znam«, rekao je.

»Bit će opasno«, rekla je. »Moram te upozoriti da nitko osim mene neće znati da si ondje. To bi mogao biti velik problem ako te primijete. Možda je to loša ideja. Možda to ne bih trebala tražiti od tebe.«

»Nitko me ne bi primijetio«, rekao je Reacher.

Nasmiješila se. »Joe je prije osam godina rekao da ćeš reći upravo to.«

Nije rekao ništa.

»To je vrlo važno«, rekla je. »I hitno.«

»Hoćeš li mi reći zašto je važno?«

»Već sam rekla zašto.«

»Hoćeš li mi reći zašto je hitno?«

Nije rekla ništa.

»Ne mislim da je to hipotetska situacija«, rekao je.

Nije rekla ništa.

»Mislim da imaš problem«, rekao je.

Nije rekla ništa.

»Mislim da znaš da je netko ondje vani«, rekao je. »Aktivna prijetnja.«

Skrenula je pogled. »Ne mogu to komentirati.«

»Bio sam u vojsci«, rekao je. »Već sam čuo takve odgovore.«

»To je samo kontrola osiguranja«, rekla je. »Hoćeš li to učiniti za mene?«

Reacher je na trenutak šutio.

»Imam dva uvjeta«, rekao je.

Okrenula se i pogledala ga. »Koji su to?«

»Prvi je da radim na nekom hladnom mjestu.«

»Zašto?«

»Jer sam upravo potrošio 189 dolara na toplu odjeću.«

Kratko se nasmiješila. »Na svim mjestima na koja ide trebalo bi biti dovoljno hladno sredinom studenog.«

»Dobro«, rekao je. Zavukao je ruku u džep, izvukao reklamne šibice i pokazao ime i adresu tiskane na njima. »U ovom klubu nastupa stariji par izvođača. Zabrinuti su da će ih okrasti za plaću. Glazbenici su. Sve bi trebalo proći kako valja, no želim biti siguran. Želim da razgovaraš s tamošnjom policijom.«

»To su vam prijatelji?«

»Odnedavno.«

»Kad bi trebao biti dan isplate?«

»U petak navečer, nakon posljednjeg nastupa. Možda u ponoć. Moraju dobiti novac i unijeti stvari u auto. Ići će u New York.«

»Reći ću jednom od agenata da svaki dan provjerava kako su. Mislim da je to bolje od policije. Imamo ispostavu ovdje. U Atlantic Cityju naveliko peru novac. U kockarnicama. Učinit ćeš to?«

Reacher je utihnuo i pomislio na svog brata. *Vratio se i progoni me*, pomislio je. *Znao sam da jednom hoće*. Šalica mu je bila prazna, ali još topla. Podigao ju je s tanjurića i gledao kako talog na dnu klizi prema njemu, spor i smeđ poput riječnog mulja.

»Kad to trebam učiniti?« pitao je.

U tom istom trenutku, oko 200 kilometara dalje, u skladištu u baltimorskoj luci, napokon su platili i dobili dva oružja i odgovarajuće streljivo. Platili su s mnogo gotovine. Dobro oružje. I posebno streljivo. Planiranje drugog pokušaja započeli su analizom prvog neuspjeha. Kao realistični profesionalci, nisu željeli okriviti loše oružje za neuspjeh, no složili su se da bolje ne može škoditi. Stoga su potražili što im je potrebno i pronašli dobavljača. Imao je ono što su željeli. Cijena je bila dobra. Dogovorili su i jamstvo. Bio je to njihov uobičajeni sporazum. Rekli su da će mu pucati u kralježnicu ako oružje ne bude radilo, tako da završi u kolicima.

Kad su dobili oružje, to je bio posljednji korak pripreme. Bili su spremni za početak operacije.

Budući potpredsjednik Brook Armstrong imao je šest glavnih zadataka tijekom 10 tjedana između izbora i inauguracije. Šesti i najmanje važan bio je nastavljanje ispunjavanja dužnosti mlađeg senatora Sjeverne Dakote dok mu mandat službeno ne završi. U toj je državi bilo gotovo 650 000 ljudi i bilo kojemu od njih mogao bi biti potreban, no Armstrong je pretpostavljao da znaju da je u tijeku prijelazno razdoblje. Također, ni Kongres nije imao mnogo posla do siječnja. Stoga nije obraćao previše pozornosti na svoje senatorske dužnosti.

Peti mu je zadatak bio olakšati svom nasljedniku preuzimanje dužnosti. Organizirao je dva skupa kako bi ga predstavio novinarima koji su mu bili naklonjeni. Sve je moralo biti vizualno. Morali su stajati jedan pokraj drugoga, rukovati se i smiješiti se kamerama. Armstrong je morao napraviti metaforički korak unatrag, a njegov nasljednik metaforički korak naprijed. Prvi je skup planirao za 20. studenog, a drugi za četiri dana poslije. Oba su bila gnjavaža, no stranačka je odanost to zahtijevala.

Četvrti mu je zadatak bio naučiti nešto. Na primjer, postat će član Odbora za nacionalnu sigurnost. Mlađi senator iz Sjeverne Dakote nije mogao znati sve potrebno za ono što ga je čekalo. Dodijelili su mu agenta CIA-e kao učitelja, a surađivao je i s ljudima iz Pentagona i ljudima iz Ministarstva vanjskih poslova. Sve je išlo više-manje tečno, no morali su još mnogo toga prilagoditi.

A sve je postajalo hitno. Treći je zadatak već bio važan. U cijeloj je državi bilo više desetaka donatora koji su podržali kampanju. Za vrlo velike donatore pobrinut će se na drugi način, ali i ostali koji su dali više od 1000 dolara moraju dobiti svoj dio uspjeha. Stoga je stranka organizirala nekoliko velikih prijama u Washingtonu kako bi se i oni mogli susresti, družiti i osjećati se važno i u središtu zbivanja. Njihovi mjesni odbori pozvat će ih da dotjerani dođu u Washington i budu dio događaja. Bit će im rečeno da nije sigurno hoće li domaćin biti budući predsjednik ili potpredsjednik. U praksi su već tri trećine tih dužnosti dodijelili Armstrongu.

Drugi je zadatak bio vrlo važan. Drugi je zadatak bio tetošiti Wall Street. Smjena vlasti bila je financijski osjetljiva situacija. Nije bilo razloga da tržišni kontinuitet bude ometan, no privremena napetost mogla bi iznenada narasti, pa bi tržišna nestabilnost mogla naškoditi novom predsjedniku na samom početku mandata. Stoga su se silno trudili zadobiti povjerenje financijskih ulagača. Budući je predsjednik veći dio toga obavljao sam, najvažniji su igrači osobno išli na sastanke s njim u Washington, a Armstrong je trebao razgovarati s onima iz nižeg razreda. Tijekom deset tjedana planirali su pet odlazaka onamo.

No Armstrongov je prvi i najvažniji zadatak bio voditi ekipu za smjenu vlasti. Državna uprava ima gotovo 8 000 ljudi. Njih oko 800 treba potvrditi Senat, a 80 od njih zaista su ključni igrači. Armstrongov je posao bio sudjelovati u njihovu odabiru, a zatim pomoću svojih veza u Senatu olakšati njihov prolazak kroz postupak potvrde. Službeno sjedište cijele operacije bio je ured u Ulici G, no Armstrong je radije sve vodio iz svojeg starog senatorskog ureda. Sve u svemu, nije bilo zabavno. Posao je bio naporan, no to je razlika između prvog i drugog čovjeka države.

Stoga je treći tjedan nakon izbora protekao ovako: Armstrong je proveo utorak, srijedu i četvrtak u Washingtonu, radeći s ekipom za smjenu vlasti. Njegova je supruga uzela zasluženi odmor nakon predizborne kampanje koji je provodila u njihovoj kući u Sjevernoj

Dakoti, pa je on privremeno živio sam u kući u Georgetownu. Froelich je poslala najbolje agente da ga čuvaju i to u stanju visoke pripravnosti.

S njim su u kući bila četiri agenta, a ispred kuće stalno su bila četvorica policajaca u autima. Dvojica ispred i dvojica straga. Svako je jutro po njega dolazila limuzina Tajne službe i vozila ga do ureda, a u pratnji je bio još jedan auto. U njemu je bila naoružana pratnja. Pri ulasku u limuzinu i izlasku iz nje učinkovito su ga pratili i štitili. Tijekom radnog dana s njim su bila tri agenta. Njegovi osobni čuvari. Trojica visokih muškaraca u tamnim odijelima i bijelim košuljama, s nenapadnim kravatama. Nosili su sunčane naočale čak i u studenom. Držali su ga unutar uskog, ali nenametljivog zaštitnog trokuta. Nikad se nisu smiješili. Pogledima su stalno pretraživali okolicu i neprekidno korigirali svoj položaj. Ponekad je mogao čuti tihe zvukove iz njihovih slušalica. Nosili su mikrofone na zglavcima i automatsko oružje ispod sakoa. Sve je to smatrao dojmljivim, no znao je da u uredskoj zgradi nije ni u kakvoj opasnosti. Vani je bila washingtonska policija, a zgrada je imala svoje osiguranje. Na svim su ulaznim vratima bili detektori metala, a svi ljudi koje je susretao i sami su bili izabrani pripadnici stranke ili članovi njihovog osoblja koje je osiguranje provjerilo mnogo puta.

No Froelich nije bila opuštena poput njega. Tražila je Reachera u Georgetownu i oko zgrade u Washingtonu, no nije mu bilo ni traga. Nije bio ondje. Niti itko drugi zbog koga bi se trebala zabrinuti. To ju je trebalo opustiti, ali nije.

Prvi prijam za donatore srednje razine održavao se u četvrtak navečer, u plesnoj dvorani velikog hotela. Tijekom poslijepodneva cijelu su zgradu pretražili psi tragači. Na ključnim su mjestima raspoređeni policajci koji su ostali ondje sve dok Armstrong nije otišao, mnogo sati poslije. Froelich je postavila dvojicu agenata Tajne službe na ulaz, šest u hodnik i osam u samu plesnu dvoranu. Još četvorica osiguravala su stražnja vrata, kroz koja je ušao i Armstrong. Diskretno postavljene kamere pokrivala su cijeli hodnik i plesnu salu, a svaka je bila povezana sa snimačem. Svi su snimači bili povezani s jednim generatorom vremenskog koda, tako da je cijeli događaj bio snimljen s usklađenim vremenskim kodom.

Gostiju je bilo više od tisuću. Zbog vremenskih prilika u studenom nisu mogli čekati na pločniku, a zbog slavljeničke atmosfere, osiguranje nije smjelo biti pretjerano nametljivo. Stoga su primijenili standardni zimski protokol. Sve su goste odmah uveli u predvorje, kroz detektor metala privremeno postavljen na ulaznim vratima. Gosti su se polako kretali predvorjem i naposljetku stizali do ulaza u plesnu dvoranu. Ondje su provjeravali njihove tiskane pozivnice te su ih tražili dokumente s fotografijom. Pozivnice su na trenutak stavljali tiskanom stranom na za to predviđeno staklo, a zatim su ih vraćali kao suvenire. Ispod stakla je bila videokamera spojena na isti generator vremenskog koda kao i ostale. Tako su sva imena i lica bila trajno povezana vizualnim zapisom. Naposljetku su prolazili kroz drugi metalni detektor i ulazili u plesnu salu. Froelichini agenti bili su ozbiljni, ali blagonakloni, tako da je sve izgledalo kao da štite goste od neke nejasne, uzbudljive opasnosti, a ne da štite Armstronga od njih.

Froelich je stalno gledala u monitore i tražila lica koja su odudarala od ostalih. Nije vidjela nijedno, no ipak se nastavila brinuti. Reacheru nije bilo ni traga. Nije bila sigurna bi li joj zbog toga trebalo laknuti ili bi je to trebalo smetati. *Je li radio ono što su se dogovorili ili nije?* Razmišljala je o tomu da prekrši dogovor i da njegov opis svojim agentima. Tada je shvatila da bi to bila pogreška. *Moram saznati istinu, ma kakva bila,* pomislila je.

Armstrongov konvoj od dva automobila zaustavio se ispred stražnjih vrata poslije pola sata. Dotad su gosti već popili nekoliko čaša jeftinog pjenušavog vina i pojeli ustajalih kanapea koliko god žele. Trojica osobnih stražara doveli su ga kroz stražnji prolaz i cijelo su vrijeme ostali unutar tri metra od njega. Na zabavi je trebao ostati oko dva sata, što je značilo da za svakog gosta ima malo više od sedam sekunda. Da je bila riječ o špaliru posjetitelja na otvorenom, sedam sekunda bila bi prava vječnost, no ova je situacija bila drukčija, naročito glede načina rukovanja. Političari u predizbornoj kampanji vrlo brzo nauče izbjeći uobičajeno rukovanje i uhvatiti nadlanicu, a ne dlan osobe. To stvara dojam dramatičnosti. *Ovdje me toliko ljudi podržava da se moram požuriti.* Što je još važnije, to znači da samo političar odlučuje kad će pustiti ruku i prekinuti rukovanje. No na ovakvome događanju Armstrong nije mogao upotrijebiti tu taktiku. Morao se rukovati na uobičajen način i paziti da ni sa kim ne ostane dulje od sedam sekundi. Nekim je gostima to bilo dovoljno, no neki bi ga zadržali još malo, čestitajući mu kao da mu još nitko nikada nije. Neki su ga s obje ruke hvatali za nadlakticu. Neki su mu prebacili ruku preko ramena i fotografirali se. Neki su bili razočarani što mu žena nije ondje. Neki nisu. Jedna ga je žena zgrabila za ruku i držala ga desetak, možda i dvanaest sekunda, te ga čak privukla k sebi i šapnula mu nešto u uho. Bila je iznenađujuće snažna i gotovo ga je izbacila iz ravnoteže. Nije baš najbolje čuo što je šapnula. Možda broj svoje sobe. No bila je vitka i lijepa, crne kose i divnog osmijeha, pa mu to nije pretjerano smetalo. Samo je zahvalno uzvratio osmijeh i nastavio. Agenti koji su ga čuvali nisu ni trepnuli.

Napravio je puni krug po prostoriji. Za to vrijeme nije ništa jeo ni pio. Natrag do stražnjih vrata stigao je za dva sata i jedanaest minuta. Agenti koji su ga čuvali otpratili su ga do auta i odvezli ga kući. Tijekom prelaska pločnika nije se dogodilo baš ništa i osam minuta poslije bio je u svojoj kući koja je bila zaključana i sigurna. U hotelu se ostatak osiguranja neprimjetno povukao, a tisuću gostiju ostalo je na zabavi još jedan sat.

Froelich se odvezla natrag u svoj ured i nazvala Stuyvesanta kući prije ponoći. Javio se odmah i zvučao je kao da zadržava dah i čeka da telefon zazvoni.

»Na sigurnom je«, rekla je.

»Dobro«, odvratio je on. »Je li bilo problema?«

»Nismo vidjeli ništa takvo.«

»Ipak pregledajte snimke. Potražite lica koja odskaču iz okoline.«

»Namjeravam.«

»Zadovoljni ste s planovima za sutra?«

»Nisam zadovoljna ni sa čime.«

»Je li vaš čovjek izvana počeo raditi?«

»Gubitak vremena. Tri cijela dana i nigdje ga nema.«

»Što sam vam rekao? Nije bilo potrebno.«

U petak ujutro Armstrong nije imao posla u Washingtonu, pa su mu kući stigli agenti CIA-e da mu održe dvosatno predavanje. Nakon toga je njegovo osiguranje vježbalo izvlačenje iz konvoja. Koristili su blindirani Cadillac s dva Suburbana u pratnji te sa svake strane po jedan policijski auto i motociklističku pratnju. U podne su ga odvezli do baze Andrews na let do New Yorka. Poraženi prethodnik prepustio mu je svoj zrakoplov, *Air Fone Two*, iako nisu smjeli rabiti tu oznaku dok ne postane potpredsjednik nakon inauguracije, pa je trenutačno to bio samo udoban privatni zrakoplov. Njime je odletio do aerodroma La Guardia u New Yorku gdje su ga dočekala tri automobila iz njujorškog ogranka Tajne službe. Odvezli su njega i pratnju na jug do Wall Streeta, a ispred njih su išli policijski motocikli.

Froelich je već bila na položaju u zgradi burze. Njujorški ogranak Tajne službe imao je mnogo iskustva u radu s policijom te je ona bila uvjerena da je zgrada dobro osigurana. Armstrong je sastanke s velikim ulagačima imao u stražnjem uredu. Trajali su dva sata, pa se opustila dok nije došlo vrijeme za fotografiranje. Armstrongovi ljudi zaduženi za medije željeli su fotografije ispred zgrade burze, nakon zatvaranja.

Nije ih nikako mogla uvjeriti u suprotno jer su očajnički trebali dobar publicitet. No bila je izuzetno nezadovoljna kad je čovjek kojeg je štitila trebao provesti neko vrijeme na otvorenom, ma koliko to kratko trajalo. Njezini su agenti snimili sve fotografe, dvaput provjerili njihove iskaznice te pretražili svaku torbu za kameru i svaki džep na njihovim prslucima. Radijem se javila inspektoru njujorške policije koji je potvrdio da su osigurali sve u krugu od 300 metara na tlu i do 150 metara u zrak. Zatim je dopustila da Armstrong izađe s odabranim mešetarima i bankarima te da pozira punih, i za nju paklenih, pet minuta. Fotografi su čučali na pločniku, odmah do nogu Armstrongu, kako bi mogli snimiti grupne fotografije s natpisom *Njujorška burza* iznad nasmiješenih glava. *Previše su blizu*, pomislila je Froelich. Armstrong i poslovnjaci optimistično su zurili u daljinu. Zatim je, napokon, bilo gotovo. Armstrong je mahnuo na svoj uobičajeni način, kao da bi volio ostati još malo, a zatim se vratio u zgradu. Poslovnjaci su ga slijedili, a fotografi su se razišli. Froelich se mogla opustiti. Slijedio je rutinski povratak do aviona i let do Sjeverne Dakote, gdje je Armstrong sljedeći dan trebao održati prvi od skupova za predaju senatorskog mjesta. To je značilo oko 14 sati bez većeg pritiska.

Dok su se približavali La Guardiji, Froelich je primila poziv na mobitel. Zvao je njezin kolega iz drugog ogranka Ministarstva, s uredskog telefona.

»Riječ je o onome bankovnom računu koji pratimo«, rekao je.

»Vlasnik računa opet je podigao iznos. Prebacio je 20 000 u podružnicu *Western Uniona* u Chicagu.«

»U gotovini?«

»Ne, u čekovima.«

»Čekovi *Western Uniona*? Na dvadeset tisuća? Platilo je nekomu za nešto. Za robu ili usluge. Sigurno je to.«

Njezin kolega nije odgovorio, pa je prekinula vezu i nastavila držati mobitel još trenutak. *Chicago*? Armstrong nije išao ni blizu Chicagu.

Air Force Two sletio je u Bismarcku, a Armstrong je otišao kući svojoj ženi, provesti noć u svojem krevetu u obiteljskoj kući pokraj jezera, južno od grada. Bila je to velika stara kuća s dodatnim stanom iznad garaže u kojem su bili smješteni pripadnici Tajne službe. Froelich je povukla osiguranje gđe Armstrong kako bi par imao malo privatnosti. Svim je osobnim čuvarima dala ostatak noći slobodno, a četvoricu agenata postavila je da čuvaju kuću. Dvojicu ispred i dvojicu straga. Osiguranje su popunjavali državni policajci, u automobilima parkiranim u krugu od 300 metara. Za završnu provjeru, sama je obišla cijelo područje, a dok se vraćala pred kuću zazvonio joj je mobitel.

»Froelich?« pitao je Reacher.

»Otkud ti ovaj broj?«

»Bio sam vojni policajac. Mogu doći do brojeva.«

»Gdje si?«

»Ne zaboravi na glazbenike, dobro? U Atlantic Cityju. Večeras ih trebaju isplatiti.«

Zatim se veza prekinula. Otišla je do stana iznad garaže i ondje provela neko vrijeme. Nazvala je ured u Atlantic Cityju u 1 sat. Rekli su joj da je paru starih glazbenika isplaćena odgovarajuća svota te da su ih otpratili do auta te sve do autoceste 1-95 gdje su skrenuli na sjever. Prekinula je vezu i neko vrijeme sjedila kod prozora, samo razmišljajući. Bila je to tiha noć, vrlo tamna. Vrlo usamljena i hladna. U daljini su povremeno lajali psi. Nije bilo mjeseca ni zvijezda. Mrzila je ovakve noći. Osiguranje obiteljske kuće uvijek je bilo najteže. Naposljetku bi svima postala muka od toga što ih stalno čuvaju. Iako je sve to Armstrongu bilo novo i zabavno, vidjela je da bi mu dobro došao mali odmor. A osobito njegovoj ženi. Zbog toga u kući nije bilo nikoga. U potpunosti se oslonila na čuvare oko kuće. Znala je da bi morala učiniti više, ali nije imala drugih opcija, barem ne dok ne otkriju Armstrongu u kolikoj je opasnosti, a to još nisu učinili jer Tajna služba to nikada ne čini.

Subotnje je jutro u Sjevernoj Dakoti osvanulo sunčano i hladno. Pripreme su počele odmah nakon doručka. Skup je bio zakazan za 13 sati u dvorištu crkvenog društvenog centra na jugu grada. Froelich je bila iznenađena što je skup na otvorenom. Armstrong joj je rekao da će vrijeme biti hladno, ali u Sjevernoj Dakoti ne održavaju skupove u zatvorenom prije Dana zahvalnosti. U tom ju je trenutku gotovo svladala iracionalna želja da sve otkaže. No znala je da će se njegov tim protiviti, a nije željela početi gubiti bitke tako rano. Stoga nije rekla ništa. Zatim je gotovo predložila da Armstrong nosi neprobojni prsluk ispod kaputa, ali naposljetku se odlučila da neće. *Jadnika čekaju četiri godine ovoga, možda i osam*, pomislila je. *Još nije prošao ni inauguraciju. Prerano je.* Poslije je poželjela da je slijedila instinkt.

Dvorište crkvenog društvenog centra bilo je veličine nogometnog igrališta. Sa sjeverne je strane bila crkva, lijepa i vrlo tradicionalna drvena građevina obojena u bijelo. Preostale su tri strane bile okružene ogradom. Na dvije su druge strane zgrade bile kuće, a treća je gledala na ulicu. Na ogradi su bila velika vrata koja su vodila na malo parkiralište. Froelich je zabranila parkiranje za taj dan i postavila na vrata dva agenta i jednog mjesnog policajca. U dvorištu je bilo još dvanaest policajaca. U svakoj od okolnih ulica bio je policijski auto s dva

policijca. Policijski odred s psima pretražio je crkvu, zatvorio je i zaključao. Osobno osiguranje povećala je na šest agenata jer je s Armstrongom bila i njegova supruga. Rekla im je da stalno budu uz potpredsjednički par. Armstrong se nije protivio. Biti okružen šestoricom snažnih čuvara ostavljalo je dojam velike važnosti. I njegovom nasljedniku na mjestu senatora to se sviđalo. Mogao bi i on steći djelić tog elitnog statusa.

Armstrong nikada nije jeo na javnim događanjima. Svatko može izgledati poput idiota ako su mu prsti masni i pokušava govoriti punih usta. Stoga su rano ručali kod kuće, u konvoju stigli na skup i odmah prešli na posao. Bilo je lako. Čak i opuštajuće na određeni način. Lokalna politika više nije Armstrongov problem.

Zapravo, neće biti problem ni njegovom nasljedniku. Imao je lijepu i svježju većinu te je uživao u sjaju svog prethodnika koji se odražavao na njemu. Poslijepodne nije bilo mnogo više od ugodne šetnje po lijepom imanju. Njegova je žena izgledala lijepo, njegov je nasljednik stalno bio pokraj njega, novinari nisu postavljali neugodna pitanja. Bile su zastupljene sve četiri velike mreže, kao i CNN. Sve su mjesne novine poslale fotografe, bilo je i dopisnika *Washington Posta* te *New York Timesa*. Sve je prošlo tako dobro da je gotovo poželio da nisu zakazali sljedeće događanje. Zaista nije bilo potrebno.

Froelich je promatrala lica. Promatrala je okolinu. Promatrala je okupljenu gomilu, trudeći se osjetiti bilo kakvu naznaku promjene u ponašanju mase koja bi mogla naznačiti napetost, nelagodu ili iznenadnu paniku. Nije vidjela ništa. Također nije vidjela ni traga Reacheru.

Armstrong je ostao pola sata dulje nego što su predviđali jer je slabo jesenje sunce okupalo travnjak zlatnom bojom, nije bilo povjetarca i dobro se zabavljao, a poslije je imao dogovorenu samo privatnu večeru s ključnim ljudima državne uprave. Stoga su njegovu ženu odvezli kući, a on se, u pratnji osobnog osiguranja, vratio do auta i opet se u konvoju odvezao do restorana u sjevernom dijelu Bismarcka. Pokraj restorana bio je hotel i Froelich je rezervirala sobe u kojima će čekati večeru. Armstrong je odrijemao jedan sat, a zatim se istuširao i odjenuo. Večera je tekla dobro kad ga je nazvao šef njegova stožera. Predsjednik i potpredsjednik na odlasku službeno su pozvali izabranog predsjednika i potpredsjednika na jednodnevnu konferenciju o primopredaji vlasti u bazu za mornaričku podršku u Thurmontu koja je počinjala rano sljedećeg jutra. Bio je to uobičajen poziv jer je bilo neizbježno da ima poslova o kojima moraju razgovarati. Poziv je isporučen na tradicionalan način, u posljednji trenutak i pompozno jer su političari na odlasku željeli još jednom pokazati moć. No Froelich je bila oduševljena jer neslužbeno ime baze za mornaričku podršku u Thurmontu glasi *Camp David*, a na svijetu nema sigurnijeg mjesta od te šumske čistine u planinama Marylanda. Odlučila je da se svi odmah avionom vrate u bazu Andrews i odande nastave dalje helikopterima marinaca. Ako ondje provedu cijelu noć i cijeli dan, mogla bi se opustiti na čak dvadeset i četiri sata.

No kasno u nedjelju ujutro, dok je doručkovala u menzi, prišao joj je mornarički kuhar i priključio telefon u utičnicu blizu njezinog stola. U *Camp Davidu* nitko ne rabi bežične ni mobilne telefone. Previše su ranjivi na elektroničko prisluškivanje.

»Poziv iz vašeg središnjeg ureda, gospodo«, rekao je. Na trenutak se čula samo tišina, a zatim glas.

»Moramo dogovoriti sastanak«, rekao je Reacher.

»Zašto?«

»Ne mogu ti reći preko telefona.«

»Gdje si bio?«

»Posvuda.«

»Gdje si sad?«

»U sobi, u hotelu u kojem ste u četvrtak održali prijem.«

»Hitno me trebaš?«

»Moram ti reći rezultate sigurnosne provjere.«

»Već? Prošlo je samo pet dana. Rekao si da ti treba deset.«

»Pet je bilo dovoljno.«

Froelich je zaštitila slušalicu rukom. »Kakav je rezultat?« Shvatila je da zadržava dah.

»Nemoguć«, rekao je Reacher.

Ispustila je zrak iz pluća i nasmiješila se. »Rekla sam ti.«

»Ne, tvoj je posao nemoguć. Moramo hitno razgovarati. Odmah dođi u Washington.«

3. POGLAVLJE

Vratila se u Washington svojim Suburbanom i cijelim se putem prepirala sa sobom. *Ako su vijesti zaista loše, kada da uključim Stuyvesanta? Sada? Poslije?* Naposljetku se zaustavila na Trgu Dupont, nazvala ga kući i izravno ga pitala.

»Uključit ću se kad bude potrebno«, rekao je. »Koga si uzela?«

»Brata Joea Reachera.«

»*Nášeg* Joea Reachera? Nisam znao da je imao brata.«

»Pa jest.«

»Kakav je?«

»Poput Joea, možda malo grublji.«

»Stariji ili mlađi?«

»Oboje«, odvrátila je Froelich. »Rođen je mlađi, no sad je stariji.«

Stuyvesant je bio tih na trenutak.

»Je li pametan poput Joea?« pitao je.

»Još ne znam«, odvrátila je Froelich.

Stuyvesant je opet utihnulo. »Nazovi me kad trebaš. Ali bolje prije nego poslije, dobro? I ne govori ništa nikome drugome.«

Završila je razgovor i opet se uključila u nedjeljni promet, odvezla još kilometar i pol do hotela te se parkirala ispred njega. Na recepciji su je očekivali. Poslali su je izravno u sobu 1201, na dvanaesti kat.

Prošla je kroz vrata slijedeći konobara. Nosio je pladanj s kavom i dvije preokrenute šalice na tanjurićima. Bez mlijeka, šećera ili žličica. I jednu blijedu ružu u uskoj porculanskoj vazi. Soba je bila standardna za gradske hotele. Dva velika kreveta, tapete s cvjetnim uzorkom, nezanimljive uokvirene litografije, stol s dva stolca, radni stol s telefonom zamršenog izgleda, regal s TV-om i vrata koja su vodila u drugu prostoriju. Reacher je sjedio na bližem krevetu. Nosio je crnu jaknu, crnu majicu, crne *jeans* hlače i crne cipele. U uhu je imao slušalicu, a na jakni prilično dobro lažiranu oznaku Tajne službe. Bio je svježe obrijan, kosa mu je bila kratko ošišana i bio je uredno počešljan.

»Što imaš za mene?« pitala je.

»Poslije«, rekao je.

Konobar je stavio pladanj na stol i tiho izašao iz sobe. Froelich je čekala da se vrata zatvore za njime i opet se okrenula Reacheru. Zastala je.

»Izgledaš poput jednog od nas«, rekla je.

»Duguješ mi mnogo novca«, rekao je on.

»Dvadeset tisuća?«

Nasmiješio se. »Veći dio toga. Rekli su ti za to?«

Kimnula je glavom. »Ali zašto ček? To me zbunilo.«

»Uskoro će ti biti jasno.«

Ustao je i otišao do stola. Uspravio je šalice i natočio kavu.

»U pravi si trenutak naručio kavu«, rekla je.

Opet se nasmiješio. »Znao sam gdje si bila i znao sam da ćeš se vratiti autom. Nedjelja je i promet nije gust. To mi je bilo dovoljno da zaključim kad stižeš.«

»Što mi moraš reći?«

»Da si dobra«, rekao je. »Da si vrlo, vrlo dobra. Mislim da nitko ne bi radio ovaj posao bolje od tebe.«

Utihnula je. »Ali?«

»Ali nisi dovoljno dobra. Moraš prihvatiti da bi onaj tko predstavlja prijetnju mogao samo ušetati i obaviti posao.«

»Nisam rekla da postoji prijetnja.«

Nije rekao ništa.

»Daj mi informacije, Reacheru.«

»Tri i pol«, rekao je.

»Što tri i pol? Od deset?«

»Ne. Armstrong je mrtav tri i pol puta.«

Zurila je u njega. »Već?«

»To je moja procjena«, rekao je.

»Kako to misliš >pola<?«

»Tri puta sigurno i jednom možda.«

Zastala je na pola puta do stola i samo ostala stajati, zbunjena.

»U pet dana?« rekla je. »Kako? Što ne radimo kako valja?«

»Popij kavu«, rekao je.

Pomaknula se prema stolu poput robota. Dao joj je šalicu. Uzela ju je i vratila se do kreveta. Šalica je zveckala na tanjuriću.

»Dva su moguća pristupa«, rekao je Reacher. »Kao u filmovima. John Malkovich ili Edward Fox. Gledala si te filmove?«

Kimnula je glavom, ne shvaćajući. »Imamo čovjeka koji nadzire filmove. U Uredu za zaštitno istraživanje. Analizira sve filmove s atentatima. John Malkovich snimio je *Na vatrenoj liniji* s Clintom Eastwoodom.«

»I Rene Russo«, dodao je Reacher. »Bila je prilično dobra.«

»Edward Fox glumio je u *Danu šakala*, još davno.«

Reacher je kimnuo glavom. »John Malkovich je želio ubiti predsjednika SAD-a, a Edward Fox predsjednika Francuske. Dvojica sposobnih atentatora. Obojica su radili sami. No između njih je postojala temeljna razlika. John Malkovich otpočetak je znao da neće preživjeti svoj zadatak. Znao je da će umrijeti sekundu nakon predsjednika. No Edward Fox želio se izvući.«

»Ali nije uspio.«

»To je film, Froelich. Morao je tako završiti. Mogao se izvući, vrlo lako.«

»Pa?«

»To nam nudi dvije strategije koje valja razmotriti. Samoubilačka misija izbliza ili čist posao izdaleka.«

»Znamo sve to. Rekla sam ti da imam čovjeka koji radi na tomu. Dobivamo sinopsise, analize, dopise, eseje. Ponekad razgovaramo sa scenaristima, ako se pojavi nešto novo. Zanima nas otkud im ideje.«

»Jeste li što saznali?«

Slegnula je ramenima, uzela gutljaj kave i napravila izraz lica kao da su svi ti sinopsisi, dopisi i eseji spremljeni u neki ormarić u njezinom umu i ona ga sada pretražuje.

»Mislim da nas se *Dan šakala* dojmio«, rekla je. »Edward Fox glumio je profesionalca koji je dao napraviti pušku tako da je može maskirati kao štaku ratnog veterana. Na taj ju je način unio u obližnju zgradu nekoliko sati prije dolaska predsjednika i namjeravao je pucati na njega s prozora na nekom od visokih katova. Koristio je prigušivač, kako bi mogao pobjeći. U teoriji je to moglo upaliti. No priča se događala davno. Prije nego što sam rođena. Početkom 1960-ih, mislim. Predsjednik je bio general De Gaulle, nakon krize u Alžiru, zar ne? Sada osiguravamo mnogo šire područje. Vjerojatno je i taj film igrao ulogu u tomu. I problemi koje smo sami imali početkom 1960-ih, dakako.«

»A na *Vatrenoj liniji*?« pitao je Reacher.

»John Malkovich glumio je odbjeglog operativca CIA-e«, rekla je. »U svom je podrumu izradio plastični pištolj da može proći pokraj metalnih detektora. Namjeravao je ustrijeliti predsjednika iz velike blizine. Nakon čega bi ga, kako si rekao, naši ljudi odmah ustrijelili.«

»No stari dobri Clint bacio se pred metak«, rekao je Reacher. »Bio je to dobar film.«

»Mi smo ga smatrali neuvjerljivim«, rekla je Froelich.

»Imao je dvije velike mane. Prvo, ideja da možeš sam napraviti funkcionalni pištolj od priručnog materijala apsurdna je. Vrlo smo dobro upoznati s time. Pištolj bi eksplodirao i raznio mu ruku u zglavku. Metak bi samo pao na pod. Kao drugo, na sve zajedno potrošio je

oko 100 000 dolara. Mnogo putovanja, lažnih ureda za primanje pošte i donacija od 50 000 dolara kako bi mogao ući na skup stranke. Procijenili smo da takav manijak ne bi imao toliko novca. Odbacili smo tu ideju.«

»Bio je to samo film«, rekao je Reacher. »No bio je dobra ilustracija.«

»Čega?«

»Ideje da se ode na skup stranke i napadne metu izbliza, umjesto stare ideje da se napada iz sigurne veće udaljenosti.«

Froelich je zastala. Zatim se nasmiješila. Isprva pomalo oprezno, kao da se opasnost polako povlači.

»To je sve što imaš?« pitala je. »Ideje? Zabrinula sam se.«

»Poput skupa u četvrtak«, rekao je Reacher. »Tisuću gostiju. Vrijeme i mjesto bili su najavljeni unaprijed. Čak i oglašavani.«

»Pronašao si web-stranicu?«

Reacher je kimnuo glavom. »Bila je vrlo korisna. Mnogo informacija.«

»Sve provjeravamo.«

»No ipak sam saznao kamo će sve Armstrong ići«, rekao je Reacher. »I kada. I u kakvom kontekstu. Poput tog skupa u četvrtak. S tisuću gostiju.«

»Što je s njima?«

»Jedna od njih bila je tamnokosa žena koja je uhvatila Armstronga za ruku i pomalo ga izbacila iz ravnoteže.«

Zurila je u njega. »Bio si ondje?«

Odmahnuo je glavom. »Nisam, ali čuo sam za to.«

»Kako?«

Ignorirao je pitanje. »Nadgledala si skup?«

»Samo na snimci«, rekla je. »Poslije.«

»Ta je žena mogla ubiti Armstronga. To je bila prva prilika. Do tog ti je trenutka išlo vrlo dobro. Dok se kretao po Washingtonu bila si fantastična.«

Opet se nasmiješila, pomalo nadmoćno. »Mogla ga je ubiti? Tratiš mi vrijeme, Reacheru. Željela sam bolje od *mogla je*. Bilo što se *može* dogoditi. Zgradu bi mogla pogoditi munja. Čak i meteorit. Svemir bi se mogao prestati širiti i vrijeme bi krenulo unatrag. Ta je žena bila gošća s pozivnicom. Bila je donator stranke, prošla je dva detektora metala i na vratima su joj provjerili dokumente.«

»Kao i Johnu Malkovichu.«

»To smo već prošli.«

»Pretpostavimo da je bila stručnjakinja za borilačke vještine. Možda uvježbana za tajne vojne operacije. Mogla je slomiti Armstrongov vrat kao što bi ti slomila olovku.«

»Pretpostavimo, pretpostavimo.«

»Pretpostavimo da je naoružana.«

»Nije bila. Prošla je dva detektora metala.«

Reacher je zavukao ruku u džep i iz njega izvukao tanak smeđi predmet.

»Jesi li ikada vidjela nešto ovakvo?« pitao je.

Izgedalo je poput peroreza, dugo desetak centimetara. Zakrivljena drška. Pritisnuo je gumb i iskočila je smeđa, prošarana oštrica.

»U potpunosti je izrađeno od keramike«, rekao je. »U osnovi je od istog materijala kao i pločice u kupaoni. Tvrđe od svega osim dijamanta. Sigurno tvrđe od čelika i oštrije od njega. I ne aktivira detektor metala. Ta je žena mogla imati ovo. Mogla je time rasporiti Armstronga od želuca do brade. Ili mu prerezati grlo. Ili mu to zabiti u oko.«

Dodao joj je oružje. Froelich ga je uzela i proučila ga.

»Izrađuje ih tvrtka *Böker*«, rekao je Reacher. »U Solingenu, u Njemačkoj. Skupi su, ali lako dostupni.«

Froelich je slegnula ramenima. »Dobro, kupio si nož. To ništa ne dokazuje.«

»Taj je nož bio na skupu u četvrtak. Žena ga je držala lijevom rukom u džepu, otvorenog, dok se desnom rukovala s Armstrongom i privlačila ga bliže sebi. Trbuh mu je bio udaljen manje od deset centimetara od šiljka.«

Froelich je zurila u njega. »Ozbiljan si? Tko je bila ona?«

»Bila je to simpatizerka stranke Elizabeth Wright, iz gradića u New Jerseyju koji se također zove Elizabeth. Donirala je 4000 dolara za kampanju. Po tisuću za sebe, supruga i dvoje djece. Cijeli je mjesec slala pisma glasačima, u dvorište je stavila velik transparent, a na dan izbora zvala je glasače telefonom.«

»Zašto bi ona nosila nož?«

»Zapravo to nije bila ona.«

Ustao je i otišao do vrata koja su vodila u susjednu sobu. Otvorio je vrata sa svoje strane i pokucao na ona koja su bila iza njih.

»Možeš, Neagley«, doviknuo je.

Unutarnja su se vrata otvorila i iz susjedne je sobe izašla žena. Bila je u kasnim tridesetima, srednje visine i vitka, odjevena u plave jeans hlače i sivu sportsku majicu. Imala je tamnu kosu. I tamne oči. I divan osmijeh. Način na koji se kretala i tetive na njezinim zglavcima ukazivali su da je mnogo vremena provodila u teretani.

»Vi ste žena na snimci«, rekla je Froelich.

Reacher se nasmiješio. »Frances Neagley, ovo je M. E. Froelich. M. E. Froelich, ovo je Frances Neagley.«

»Emmy?« pitala je Frances Neagley. »Poput televizijske nagrade?«

»To su inicijali«, rekao je Reacher.

Froelich je zurila u njega. »Tko je ona?«

»Najbolja narednica s kojom sam radio. Najviše kvalificirana u svakom obliku bliske borbe koji možeš zamisliti. Ja se nje nasmrtno bojim, u to budi sigurna. Napustila je vojsku otprilike kad i ja. Radi kao savjetnica za osiguranje u Chicagu.«

»U Chicagu«, ponovila je Froelich. »Zato je ček unovčen ondje.«

Reacher je kimnuo glavom. »Ona je sve financirala jer ja nemam kreditnu karticu ni čekovnu knjižicu. Kao što, vjerojatno, već znaš.«

»Što se dogodilo s Elizabeth Wright iz New Jerseyja?«

»Kupio sam ovu odjeću«, rekao je Reacher. »Odnosno, ti si je kupila. I cipele. I sunčane naočale. Moja verzija radne odjeće Tajne službe. Išao sam brijaču. Brijao sam se svaki dan. Želio sam izgledati uvjerljivo. Tražio sam samu ženu iz New Jerseyja, pa sam u četvrtak u zračnoj luci čekao nekoliko letova iz Newarka. Promatrao sam putnike, ugledao gđu Wright i predstavio joj se kao Tajni agent. Rekao sam joj da je došlo do sigurnosnih problema i neka pođe sa mnom.«

»Kako si znao da ide na skup?«

»Nisam. Promatrao sam žene koje su dolazile po prtljagu te ih prosuđivao po izgledu i putnim torbama. Nije bilo lako. Elizabeth Wright bila je šesta kojoj sam prišao.«

»Povjerovala ti je?«

»Imao sam dojmljive isprave. Ove sam slušalice kupio za dva dolara. Mala žica koja se spušta niz moj vrat i nestaje u odjeći. Imao sam unajmljenu crnu limuzinu. Vjeruj mi, izgledao sam kako treba. *Ona* mi je povjerovala. Sve joj je to bilo uzbudljivo. Doveo sam je u ovu sobu i čuvao je cijelu večer dok je Neagley glumila da je ona. Stalno sam osluškivao u slušalicu i govorio u ručni sat.«

Froelich je prebacila pogled na Neagley.

»S razlogom smo izabrali New Jersey«, rekla je Neagley. »Njihove je vozačke dozvole najlakše krivotvoriti, jeste li to znali? Imala sam prijenosno računalo i pisač. Pomoću njih sam krivotvorila i Reacherove isprave Tajne službe. Nemam pojma je li bila nalik pravoj, no izgledala je dobro. Napravila sam i vozačku dozvolu iz New Jerseyja sa svojom fotografijom i njezinim imenom i adresom te je plastificirala uređajem koji smo kupili za 60 dolara. Izbrusila sam rubove, malo je povlačila uokolo da izgleda korišteno i stavila je u torbu. Zatim sam se malo dotjerala, uzela pozivnicu na skup gdje Wright i krenula niza stepenice. Bez problema sam ušla u dvoranu za ples. S nožem u džepu.«

»I?«

»Čekala sam, a zatim uhvatila potpredsjednika za ruku. Držala sam ga nakratko.«

Froelich ju je gledala u oči. »Kako ste ga mogli ubiti?«

»Desnom sam rukom držala njegovu desnu. Privukla sam ga blizu sebi. On se malo okrenuo i njegov je vrat bio laka meta. Mogla sam mu u vratnu arteriju zabiti oštricu dugu deset centimetara. Zatim još malo provrtjeti njome. Iskrvario bi za pola minute. Jedan pokret

rukom bio bi dovoljan. Vaši su ljudi bili udaljeni tri metra. Sigurno bi me ubili, ali ne bi me mogli spriječiti da to učinim.«

Froelich je bila blijeda i tiha. Neagley je skrenula pogled.

»Bez noža bi bilo teže«, nastavila je. »Ali ne i nemoguće. Bilo bi mu teško slomiti vrat jer je prilično mišićav. Morala bih napraviti dva koraka da stavim njegovu masu u pokret. Ako su vaši ljudi brzi, mogli bi me zaustaviti na vrijeme. Stoga bih ga udarila u grlo, dovoljno jako da mu zdrobim dušnik. Za to bi bio dovoljan udarac lijevim laktom. Vjerojatno bih bila mrtva prije njega, ali on bi se ugušio, osim ako ondje niste imali ljude koji bi mogli napraviti hitnu traheotomiju za manje od minute, a vjerujem da niste.«

»Ne«, rekla je Froelich. »Nismo imali.« Onda je opet utihnula.

»Žao mi je što vam kvarim raspoloženje«, rekla je Neagley. »Ali sami ste to htjeli znati. Nema smisla raditi sigurnosnu provjeru i ne reći vam rezultate.«

Froelich je kimnula glavom. »Što ste mu šapnuli?«

»Rekla sam mu da imam nož. Tek tako, iz šale. Ali vrlo tiho. Da me netko pitao što sam rekla, tvrdila bih da sam rekla > divna noć<. Kao da mu se nabacujem. Pretpostavljam da se to događa s vremena na vrijeme.«

Froelich je kimnula glavom. »Događa se«, rekla je.

»S vremena na vrijeme. Što još?«

»U kući je siguran«, rekla je Neagley.

»Provjerili ste?«

»Svaki dan«, rekao je Reacher. »Bili smo na terenu u Georgetownu svake večeri od utorka.«

»Nisam vas vidjela.«

»To je bio plan.«

»Kako ste saznali gdje živi?«

»Slijedili smo vaše limuzine.«

Froelich nije rekla ništa.

»Zgodna limuzine«, rekao je Reacher. »Dobra taktika osiguranja.«

»Osobito u petak ujutro«, dodala je Neagley.

»No ostatak petka bio je vrlo loš«, nastavio je Reacher. »Nedostatak koordinacije doveo je do velike pogreške u komunikaciji.«

»Gdje?«

»Tvoji ljudi u Washingtonu vidjeli su snimku sa skupa, ali očito ljudi iz New Yorka nisu jer Neagley nije bila samo žena u večernjoj haljini na skupu u četvrtak navečer, nego i jedna od fotografa ispred Burze.«

»Neke novine iz Sjeverne Dakote imaju web-stranice«, rekla je Neagley. »S grafikom svojeg zaglavlja, kao i sve druge. Preuzela sam je na računalo i od nje napravila propusnicu za novinare. Plastificirala sam je, napravila dvije rupe s malim metalnim okvirima i stavila je oko vrata na plastičnoj vrpici. U trgovinama rabljene robe pronašla sam staru fotografsku opremu. Stalno sam držala kameru ispred lica, tako da me Armstrong ne prepozna.«

»Trebali biste imati popis za dozvolu pristupa«, rekao je Reacher. »Nekako to kontrolirati.«

»Ne možemo«, rekla je Froelich. »Ustav nam ne dopušta. Prvi amandman jamči pristup novinarima, kad god požele. No sve smo ih pretražili.«

»Nisam imala oružje«, rekla je Neagley. »Probila sam osiguranje samo da pokažem da mogu. No *mogla* sam ga imati, to je sigurno. Pored onakvog osiguranja, mogla sam unijeti bacač raketa.«

Reacher je ustao i otišao do ormarića. Otvorio je ladicu i iz nje izvukao snop fotografija. Bile su uobičajenih dimenzija, 10 puta 15 centimetara. Podigao je prvu fotografiju. Prikazivala je Armstronga ispred zgrade Burze. Bila je snimljena iz donje perspektive, a natpis na zgradi lebdio mu je oko glave poput aureole.

»Snimila ju je Neagley«, rekao je Reacher. »Dobra fotografija, po mojem mišljenju. Možda bismo je mogli prodati novinama i vratiti dio od potrošenih 20 000.«

Vratio se do kreveta i pružio fotografiju Froelich. Ona ju je uzela i zurila u nju.

»Bila sam udaljena malo više od metra«, rekla je Neagley. »Mogla sam ga ubiti da sam htjela. Opet bi to bila situacija kao s Johnom Malkovichem, ali što je, tu je.«

Froelich je kimnula glavom zureći pred sebe. Reacher joj je dao sljedeću fotografiju, kao da dijeli igraču kartu. Bila je to zrnata fotografija snimljena teleobjektivom s velike udaljenosti i s prilično velike visine. Prikazivala je Armstronga ispred zgrade Burze, sitnog u sredini kadra. Oko njegove je glave penkalom bio nacrtan ciljnik snajpera.

»Ovo je napola siguran uspjeh«, rekao je Reacher. »Bio sam na 60. katu uredske zgrade udaljene 300 metara. Unutar osiguranog područja, ali više nego što provjeravaju.«

»Imao si pušku?«

Odmahnuo je glavom. »Ne, imao sam komad drveta iste veličine i oblika kao i puška. I fotoaparata, naravno. I veliki objektiv. No sve sam zapravo izveo. Želio sam vidjeti je li moguće. Znao sam da ne bi bilo dobro nositi paket u obliku puške, pa sam uzeo kutiju računalnog monitora i u nju dijagonalno stavio komad drveta. Zatim sam ga na kolicima doveo do dizala, praveći se da je vrlo teško. Vidio sam nekoliko policajaca. Nosio sam ovu odjeću, ali bez lažne slušalice. Valjda su mislili da sam dostavljač ili nešto takvo. U petak, nakon završetka radnog vremena, četvrt je gotovo prazna i to mi je išlo u korist. Pronašao sam prozor u praznoj konferencijskoj sali. Nisam ga mogao otvoriti, pa bih morao izrezati dio stakla. No mogao sam pucati, umjesto da fotografiram. Bio bih Edward Fox. Mogao sam se izvući.«

Froelich je oklijevajući kimnula glavom. »Zašto samo pola?« pitala je. »Čini mi se da si ga imao.«

»Ne na Manhattanu«, rekao je Reacher. »Bio sam udaljen 300 metara, na visini od 200 metara. To je udaljenost od oko 400 metara. Inače mi to ne bi bio problem, ali strujanje zraka oko nebodera pretvara pogodak u lutriju. Uvjeti se mijenjaju iz sekunde u sekundu. Vjetar puše gore i dolje, lijevo i desno. Ne možeš jamčiti pogodak. To su, zapravo, dobre vijesti. Nijedan sposoban strijelac ne bi pokušao tako pucati na Manhattanu. Pokušao bi samo idiot, a idiot će ionako promašiti.«

Froelich je opet kimnula glavom. Malo joj je laknulo. »Dobro«, rekla je.

Znači, ne brinu je idioti, pomislio je Reacher. *Sigurno je riječ o profesionalcu.*

»Znači«, rekao je. »Možemo reći da je tripud mrtav. Zaboravi ovu polovicu. Uopće se nemoj brinuti zbog New Yorka. Bilo je nategnuto.«

»Ali u Bismarcku nije bilo nimalo nategnuto«, nastavila je Neagley.

»Stigli smo onamo oko ponoći. Komercijalnim letom preko Chicaga.«

»Nazvao sam te s udaljenosti od kilometar i pol«, rekao je Reacher »Pitao sam te za blues glazbenike.«

Dao joj je sljedeće dvije fotografije.

»Infracrvena snimka«, rekao je. »U mraku.«

Prva je fotografija prikazivala stražnji dio Armstrongove obiteljske kuće. Boje su bile isprane i iskrivljene, zbog infracrvenog načina snimanja. No snimljeno je iz prilične blizine.

Svaka je pojedinost bila jasno vidljiva. Vrata, prozori. Froelich je vidjela jednog od svojih agenata kako stoji u dvorištu.

»Gdje ste bili?« pitala je.

»Na susjedovu posjedu«, rekao je Reacher.

»Udaljeni petnaestak metara. Jednostavan noćni manevar, infiltracija po mraku. Uobičajene tehnike pješaštva. Tiho i neprimjetno. Poneki je pas zalajao, ali zaobišli smo ih. Policajci u automobilima nisu vidjeli ništa.«

Neagley je pokazala drugu fotografiju. Prikazivala je prednji dio kuće. Iste boje, iste pojedinosti, ista udaljenost.

»Bila sam s druge strane ulice, sprijeda«, rekla je. »Iza nečije garaže.«

Reacher je sjeo na rub kreveta. »Oboje bismo imali jurišnu pušku M16, s ugrađenim bacačem granata. I još po jednu automatsku pušku. Možda čak i strojnicu M60 na tronošcu. Imali bismo dovoljno vremena postaviti ih. Istodobno bismo s obje strane ubacili u kuću svaki po jednu fosfornu granatu. Armstrong bi izgorio u krevetu ili bismo ga ustrijelili kad bi istrčao kroz vrata ili iskočio kroz prozor. Učinilo bismo to oko četiri ujutro. Šok bi bio potpun. Bili biste potpuno zbunjeni. Tvoje bismo agente lako svladali u bliskoj borbi. Mogli smo uništiti kuću na djeliće. Vjerojatno bismo se opet izvukli. To bi se pretvorilo u uobičajeni lov na čovjeka, što nije idealno u toj zabiti, ali vjerojatno bismo se izvukli, uz malo sreće. Opet kao Edward Fox.«

Nastala je tišina.

»Ne vjerujem«, rekla je Froelich. Zurila je u slike. »To ne može biti petak navečer. Ovo je neka druga noć. Niste bili ondje.«

Reacher nije rekao ništa.

»Jeste li bili?« pitala je.

»Pogledaj ovo«, odvratio je Reacher. Dodao joj je još jednu fotografiju. I ona je bila snimljena teleobjektivom. Prikazivala ju je kako sjedi pokraj prozora iznad garaže i zuri u mrak držeći mobitel. Njezin je toplinski trag bio prikazan neobičnim crvenim, narančastim i ljubičastim tonovima, ali bila je to ona. U to nije bilo nikakve sumnje. Činila se dovoljno blizu da je mogu dodirnuti.

»Zvala sam New Jersey«, rekla je tiho. »Tvoji prijatelji glazbenici prošli su dobro.«

»Dobro«, rekao je Reacher. »Hvala što si to sredila.«

Zurila je u tri infracrvene fotografije, jednu za drugom, i nije govorila ništa.

»Na skupu i u svojoj kući bio bi sigurno mrtav«, rekao je Reacher. »Dva-nula za loše momke. No sljedeći je dan zacementirao presudu. Bilo je to jučer. Na skupu u crkvi.«

Pružio joj je posljednju fotografiju. Bila je to tipična dnevna fotografija, snimljena iz gornjeg rakursa. Prikazivala je Armstronga u debelom kaputu kako hoda travnjakom društvenog centra. Poslijepodneвно sunce zlatne boje bacalo je dugu sjenu iza njega. Bio je unutar nepravilnog kruga zaštitara no glava mu je bila jasno vidljiva. I ovaj put je oko nje bio grubo nacrtan ciljnik.

»Bio sam na zvoniku«, rekao je Reacher.

»Crkva je bila zaključana.«

»Zaključali su je u osam ujutro. Ja sam bio u njoj od pet.«

»Pretražili su je.«

»Bio sam kod zvona. Na vrhu drvenih ljestava, iza vratašaca. Posuo sam ljestve paprom. Psi su izgubili zanimanje i ostali u prizemlju.«

»Bila je to mjesna jedinica s psima.«

»Bili su nemarni.«

»Razmišljala sam o tomu da otkažem posjet.«

»Trebala si.«

»Htjela sam mu reći i da stavi pancirnu košulju.«

»Ne bi pomoglo. Ciljao bih mu u glavu. Bio je divan dan. Vedro nebo, sunčano, bez vjetra. Zrak je bio hladan i gust. *Pravi* zrak. Bio sam udaljen šezdesetak metara. Mogao sam ga pogoditi točno u oko.«

Utihnula je.

»John Malkovich ili Edward Fox?« pitala je.

»Pogodio bih Armstronga i što više ljudi bih stigao u naredne tri ili četiri sekunde. Većinom policajce, ali i žene i djecu. Ciljao bih da ih ranim, ne da ih ubijem. Vjerojatno u želudac. Tako je učinkovitije. Ljudi koji teturaju i krvare posvuda, nastala bi masovna panika. Vjerojatno dovoljna da se izvučem. Izašao bih iz crkve za deset sekundi i brzo nestao među okolnim zgradama. Neagley me čekala u autu. Krenula bi čim bi čula pucnjeve. Vjerojatno bih bio Edward Fox.«

Froelich je ustala i otišla do prozora.

Stavila je dlanove na prozorsku dasku i pogledala van.

»Ovo je katastrofa«, rekla je.

Reacher nije rekao ništa.

»Nisam očekivala toliku predanost«, rekla je. »Nisam znala da ćete navaliti svime što imate.«

Reacher je slegnuo ramenima. »Atentatori obično nisu baš obzirni ljudi. A oni su ti koji određuju pravila.«

Froelich je kimnula glavom. »I nisam znala da će ti netko pomoći. Osobito ne žena.«

»Na neki sam te način upozorio«, rekao je Reacher. »Rekao sam da ne može uspjeti ako me očekuješ. Atentatori ti neće razotkriti svoje planove.«

»Znam«, rekla je ona. »No zamišljala sam da će biti jedan strijelac.«

»Uvijek je više ljudi«, rekao je Reacher. »Nikada nije samo jedan strijelac.«

U prozorskom se staklu odrazio napola ironičan osmijeh.

»Znači, ne vjeruješ Warrenovu izvješću?« pitala je.

Odmahnuo je glavom. »Ne vjeruješ ni ti«, rekao je.

»Nijedan profesionalac nikada neće.«

»Danas se ne osjećam baš profesionalno«, odvrtila je.

Neagley je ustala, prišla prozoru i naslonila se na dasku, pokraj Froelich, leđima okrenuta staklu.

»Kontekst«, rekla je. »Uvijek ga valja imati na umu. Nije tako loše. Reacher i ja bili smo stručnjaci u Odjelu za istrage američke vojske. Uvježbani smo na mnogo načina. Uglavnom smo uvježbani da razmišljamo. Da budemo domišljati. I nemilosrdni, naravno. I samouvjereni. I čvršći od onih za koje smo bili odgovorni, a neki od njih bili su vrlo grubo. Nismo uobičajene osobe. U cijeloj državi ima najviše 10 000 ljudi poput nas.«

»To je mnogo ljudi«, rekla je Froelich.

»Od 281 milijuna? I koliko je njih u pravim godinama, dostupno i motivirano? To je statistički zanemariv postotak. Zato se nemojte brinuti. Jer posao vam je ionako nemoguć. *Morate* ga ostaviti ranjivog. Jer je političar. Mora se pojavljivati u javnosti. Mi ne bismo ni *sanjali* da dopustimo nekomu od naših da radi to što radi Armstrong. Ni u milijun godina. To ne bi dolazilo u obzir.«

Froelich se okrenula prema sobi. Opet je progutala slinu i neodređeno kimnula glavom.

»Hvala«, rekla je. »Što se trudite da se osjećam bolje. Ali moram dobro razmisliti, zar ne?«

»Osiguraj šire područje«, rekao je Reacher. »Osigurano područje mora biti gotovo jedan kilometar, obični ljudi moraju biti što dalje od njega, a najmanje četiri agenta moraju mu uvijek biti tako blizu da ga mogu dotaknuti. To je sve što možeš učiniti.«

Froelich je odmahнула glavom. »Ne mogu to učiniti«, rekla je. »Bilo bi to shvaćeno kao nerazumno. Čak i nedemokratski. A tijekom sljedeće tri godine bit će više od stotinu ovakvih tjedana. *Nakon* tri godine bit će još gore jer će biti izborna godina i htjet će osvojiti još jedan mandat i osiguranje će morati biti još slabije. A za sedam godina Armstrong će se i sam nominirati. Jesi li ikada to vidio? Masovni skupovi posvuda, od New Hampshirea nadalje. Susreti s građanima u neformalnoj odjeći. Večere za prikupljanje donacija. Prava noćna mora.«

Soba je utihnula. Neagley se odgurnula od prozorske daske i prešla preko sobe do ormarića. Iz ladice u kojoj su bile fotografije izvukla je dvije tanke mape. Podigla je prvu.

»Pismeno izvješće«, rekla je. »Slabe točke i preporuke, iz profesionalne perspektive.«

»Dobro«, rekla je Froelich.

Neagley je podigla drugu mapu.

»Naši troškovi«, rekla je. »Svi su opravdani. S računima. Napišite ček na Reacherovo ime. Bio je to njegov novac.«

»Dobro«, rekla je Froelich opet. Uzela je mape i pritisnula ih na prsa, kao da je štite od nečega.

»Tu je i Elizabeth Wright iz New Jerseyja«, rekao je Reacher. »Ne zaboravi je. Valja se pobrinuti za nju. Rekao sam da ćete je pozvati na inauguracijski ples zato što je propustila skup.«

»Dobro«, rekla je Froelich i treći put. »Pozvat ćemo je na ples, ili što već. Razgovarat ću s nekime.«

Zatim je samo ostala stajati.

»Ovo je katastrofa«, rekla je opet.

»Imaš nemoguć posao«, odvratio je Reacher. »Nemoj se gristi.«

Kimnula je glavom. »I Joe mi je to govorio. Rekao je da bi, s obzirom na okolnosti, uspješnost od 95% smatrao fantastičnom.«

»Uspješnost od 95%«, ponovio je Reacher za njom. »Izgubili ste jednog predsjednika od 18 otkad ih čuvate. Neuspješnost od 6%. To nije tako loše.«

»Nije 95, nego 94«, odvrtila je ona. »Kako bilo, čini se da je bio u pravu.«

»Joe je imao pravo glede mnogo toga, koliko se sjećam.«

»Ali nikada nismo izgubili potpredsjednika«, rekla je.

»Još nismo.«

Gurnula je mape pod ruku i uredno posložila fotografije na ormariću. Zatim ih je spremila u torbu. Pogledala je svaki od četiri zida, kao da pamti sve pojedinosti. Mala nesvjesna gesta. Neodređeno je kimnula i krenula prema vratima.

»Moram ići«, rekla je.

Izašla je iz sobe i vrata su se zatvorila za njom. Na trenutak je nastala tišina. Neagley je stala uz kraj jednog od kreveta, uhvatila rubove rukava dlanovima i protegnula ruke visoko iznad glave. Nagnula je glavu unatrag i zijevnula. Kosa joj se spuštala po ramenima. Rub košulje se podigao i Reacher je vidio čvrste mišiće iznad ruba njezinih hlača. Nalikovali su kornjačinu oklopu.

»Još izgledaš dobro«, rekao je.

»Ti također, u crnom.«

»Osjećam se kao u odori«, rekao je. »Nisam je odjenuo već pet godina.«

Neagley je završila istežanje. Zagladila je kosu i spustila rub košulje natrag dolje.

»Završili smo?« pitala je.

»Umorna si?«

»Iscrpljena. Dobrano smo se naradili da upropastimo dan toj jadnoj ženi.«

»Kako ti se čini?«

»Sviđa mi se. Kao što sam joj rekla, mislim da ima nemoguć posao. Sve u svemu, mislim da ga prilično dobro radi. Sumnjam da bi ga itko drugo mogao bolje raditi. Mislim da i ona to zna, no grize se jer se mora zadovoljiti s 95% umjesto sa čistom stotkom.«

»Slažem se.«

»Tko je taj Joe kojeg je spominjala?«

»Njezin bivši dečko.«

»Poznavao si ga?«

»Bio mi je brat. Izlazila je s njim.«

»Kada?«

»Prekinuli su prije šest godina.«

»Kakav je on?«

Reacher je pogledao u pod. Nije ispravio *je* u *bio*.

»Poput civilizirane inačice mene«, rekao je.

»Možda bi željela izaći i s tobom. Civiliziranost zna biti precijenjena. Djevojke uvijek vole skupiti cijeli komplet.«

Reacher nije rekao ništa. Soba je utihnula.

»Mislim da idem kući«, rekla je Neagley. »Natrag u Chicago. I stvarni svijet. No moram reći da je bio užitak opet raditi s tobom.«

»Lažeš.«

»Ne, ozbiljno. Mislim to.«

»Onda ostani još malo. Kladim se u deset dolara da će se vratiti za manje od jedan sat.«

Neagley se nasmiješila. »Zašto? Da te pozove van?«

Reacher je odmahnuo glavom. »Ne. Da nam kaže koji je njezin pravi problem.«

4. POGLAVLJE

Froelich je prešla pločnik i prišla svom Suburbanu. Bacila je spise na suvozačko sjedalo. Pokrenula je motor, no čvrsto je zadržala nogu na kočnici. Izvukla je mobitel iz torbe i otvorila je. Berala je Stuyvesantov kućni broj, znamenku po znamenku, a zatim stavila prst na gumb za poziv. Mobitel je strpljivo čekao, s brojem prikazanim na malom zelenom zaslonu. Pogledala je naprijed, kroz vjetrobran, boreći se sa sobom. Spustila je pogled prema mobitelu. Pa ga opet podigla prema ulici. Stavila je prst na gumb. Zatim je zatvorila mobitel i stavila ga na spise. Stavila je mjenjač u položaj za vožnju i naglo krenula, uz glasnu škripu sve četiri gume. Skrenula je lijevo pa desno i uputila se prema svojem uredu.

Konobar je došao uzeti pladanj s kavom. Reacher je skinuo sako i objesio ga u ormar. Izvukao je majicu iz hlača.

»Jesi li glasao na izborima?« pitala ga je Neagley.

Odmahnuo je glavom. »Nisam nigdje registriran. A ti?«

»Naravno«, rekla je. »Uvijek glasam.«

»Jesi li glasala za Armstronga?«

»Nitko ne glasa za potpredsjednika. Osim članova njegove obitelji, možda.«

»No, jesi li glasala za njegovu stranku?«

Kimnula je glavom. »Jesam. Bi li i ti?«

»Valjda bih«, rekao je. »Jesi li ikada prije čula za Armstronga?«

»Baš i nisam«, rekla je. »Zanima me politika, ali nisam od onih ljudi koji znaju imena svih stotinu senatora.«

»Bi li se ikada kandidirala?«

»Ni u snu. Volim biti neprimjetna, Reacheru. Bila sam narednica i u sebi ću uvijek biti. Nikada nisam željela biti časnica.«

»Imala si potencijal.«

Istodobno se nasmiješila i slegnula ramenima.

»Možda i jesam. Ali nisam imala želju. Znaš što? Narednici imaju veliku moć. Mnogo veću nego što vi časnici mislite.«

»Ja sam shvatio«, rekao je. »Vjeruj mi, shvatio sam.«

»Ona se neće vratiti, znaš? Sjedimo ovdje, razgovaramo i tratimo vrijeme, a ja propuštam letove kući, ali ona se neće vratiti.«

»Vratit će se.«

Froelich je parkirala u garaži i krenula stepenicama na kat. Zaštita predsjednika bio je posao koji ne prestaje, no nedjelje su ipak bile drukčije. Ljudi su se drukčije odijevali, zrak je bio tiši, telefonskih je poziva bilo manje. Neki su ljudi provodili dan kod kuće. Poput Stuyvesanta, na primjer. Zatvorila je vrata ureda, sjela za stol i otvorila ladicu. Izvadila je stvari koje su joj bile potrebne i ubacila ih u veliku smeđu omotnicu. Zatim je otvorila spis s Reacherovim troškovima i zapisala završni zbroj na svojem bloku za bilješke pa uključila rezač papira. Ubacila je cijelu datoteku u njega, list po list, a zatim spis s preporukama i sve fotografije, jednu po jednu. Ubacila je i same mape, a zatim izrezane trake dobro izmiješala. Zatim je isključila uređaj, uzela omotnicu i vratila se u garažu.

Reacher je vidio njezin auto s prozora hotelske sobe. Pojavio se iza ugla i usporio. Na ulici nije bilo prometa. Kasno poslijepodne, nedjelja u Washingtonu, u studenom. Turisti su bili u svojim hotelima, tuširali se i pripremali za večeru.

Građani su bili kod kuće, čitali novine, gledali američki nogomet na TV-u, plaćali račune, radili u dvorištu. Kako se večer bližila, bilo je sve više magle. Polako su se palila ulična svjetla. Na crnom su Suburbanu bila upaljena svjetla. Polukružno se okrenuo preko obje trake i parkirao se na mjesto rezervirano za taksije.

»Vratila se«, rekao je Reacher.

Neagley mu se pridružila na prozoru. »Ne možemo joj pomoći.«

»Možda ne traži pomoć.«

»Zašto bi se inače vratila?«

»Ne znam«, rekao je. »Po drugo mišljenje? Potvrdu? Možda samo želi razgovarati. Problem se čini manjim kad ga s nekime podijeliš.«

»Zašto bi razgovarala s nama?«

»Jer ju mi nismo zaposlili i ne možemo joj dati otkaz. I nismo joj konkurenti za posao. Znaš kako funkcioniraju takve organizacije.«

»Je li joj dopušteno razgovarati s nama?«

»Zar nikada nisi razgovarala s nekime s kim nisi trebala?«

Neagley je napravila grimasu. »Ponekad jesam. Na primjer, s tobom.«

»I ja sam razgovarao s tobom, a to je još gore jer nisi bila časnica.«

»Ali imala sam potencijal.«

»Itekako«, rekao je gledajući dolje, na ulicu.

»Samo sjedi ondje.«

»Drži mobitel u ruci. Zove nekoga.«

Telefon u sobi je zazvonio.

»Očito nas«, rekao je Reacher.

Podigao je slušalicu.

»Još smo ovdje«, rekao je.

Zatim je na trenutak slušao.

»Dobro«, rekao je i spustio slušalicu.

»Dolazi li gore?« pitala je Neagley. On je kimnuo glavom i vratio se do prozora na vrijeme da vidi Froelich kako izlazi iz auta. U ruci je držala omotnicu. Prošla je preko pločnika i nestala s vidika. Dvije minute poslije čuli su prigušeno zvono dizala koje se zaustavilo na njihovu katu. Dvadeset sekundi poslije netko je pokucao na vrata. Reacher je otišao do vrata i otvorio ih. Kroz njih je ušla Froelich i stala na sredini sobe. Najprije je pogledala Neagley, a zatim Reachera.

»Možemo li razgovarati nasamo?« upitala ga je.

»Ne moramo«, odvratio je Reacher. »Odgovor je >da<.«

»Još ne znaš ni pitanje.«

»Vjeruješ mi jer si vjerovala Joeu, a on je vjerovao meni. To je zatvoreni krug. Sad te zanima vjerujem li ja Neagley, da možeš zatvoriti i taj krug, a odgovor je >da<, u potpunosti joj vjerujem, a to znači da možeš i ti.«

»Dobro«, rekla je Froelich. »Čini se da si znao pitanje.«

»Onda skini jaknu i raskomoti se. Želiš li još kave?« Froelich je skinula jaknu i bacila je na krevet. Otišla je do stola i stavila omotnicu na stol.

»Može još kave«, rekla je.

Reacher je nazvao posluhu u sobu i naručio veliki lončić kave s tri šalice i tri tanjurića i ništa više.

»Prije sam ti rekla samo pola istine«, počela je Froelich.

»Pretpostavio sam«, odvratio je Reacher.

Froelich je kimnula glavom kao da se ispričava i uzela omotnicu. Otvorila je omotnicu i iz nje izvukla prozirnu plastičnu košuljicu. U njoj je nešto bilo.

»Ovo je kopija nečega što je stiglo poštom«, rekla je.

Spustila ga je na stol, a Reacher i Neagley privukli su stolce bliže da bolje vide. Plastična je košuljica bila uobičajeni dio uredskih materijala.

Unutra je bila fotografija u boji. Prikazivala je list bijelog papira. Papir je ležao na drvenoj površini. Pokraj njega je bilo drveno ravnalo radi boljeg dojma veličine. Činilo se da

je riječ o uobičajenom papiru veličine A4. Na njemu su, oko sredine, s lijeva na desno, pisale dvije riječi; *Umrijet ćeš*. Slova su bila jasna i podebljana, očito ispisana na računalu.

Tišina u sobi se nastavila.

»Kad je poruka stigla?« pitao je Reacher.

»U ponedjeljak, nakon izbora«, rekla je Froelich.

»Preporučeno.«

»Adresirano na Armstronga?«

Froelich je kimnula glavom. »Na njegov senatski ured. No još ju nije vidio. Otvaramo svu poštu adresiranu na one koje štitimo. Sve prikladne poruke prosljeđujemo. Ovu nismo smatrali prikladnom. Što misliš o tome?«

»Dvije stvari. Kao prvo, poruka je istinita.«

»Neće biti ako se ja pitam.«

»Otkrila si tajnu besmrtnosti? Svi će jednom umrijeti, Froelich. I ti i ja. Možda ćemo doživjeti i stotinu godina, ali nećemo živjeti zauvijek. Tehnički, samo navodi činjenicu. To je istinito predviđanje koliko i prijetnja.«

»Stoga se postavlja pitanje«, uključila se Neagley. »Je li pošiljatelj toliko mudar da je namjerno tako sročio rečenicu?«

»S kojim ciljem?«

»Kako bi izbjegao kaznu ako ga pronađete? Ili nju? Da može reći da nije prijetio, samo je naveo činjenicu? Govore li nam forenzički dokazi nešto o pošiljateljevoj inteligenciji?«

Froelich ju je pogledala iznenađeno. I s prilično poštovanja.

»Doći ćemo do toga«, rekla je. »I prilično smo sigurni da je pošiljatelj muškarac, a ne žena.«

»Zašto?«

»Doći ćemo do toga«, rekla je opet Froelich.

»Zašto te to brine?« pitao je Reacher. »To je druga stvar na koju sam mislio. Poštom sigurno primete mnogo prijetnja.«

Froelich je kimnula glavom. »Obično nekoliko tisuća godišnje. No većinu ih prima predsjednik. Neuobičajeno je da prijetnja bude upućena izravno potpredsjedniku. Većina ih je na starim komadima papira, napisane su bojicama, s pravopisnim pogreškama i prekrivenim dijelovima. Sve imaju nekakvu pogrešku. Ova je nema. Od početka se isticala. Stoga smo je pomno proučili.«

»Odakle je poslana?«

»Iz Las Vegasa«, rekla je Froelich. »To nam ne pomaže mnogo. Što se tiče putovanja Amerikanaca unutar Amerike, Las Vegas ima najveći broj posjetitelja.«

»Sigurni ste da ju je poslao Amerikanac?«

»Statistika to govori. Nikada nismo primili pismenu prijetnju od stranca.«

»Ne mislite da je stanovnik Las Vegasa?«

»Malo je vjerojatno. Mislimo da je otputovao onamo kako bi je poslao.«

»Zbog čega?« pitala je Neagley.

»Zbog forenzičkih dokaza«, rekla je Froelich.

»Spektakularni su. Ukazuju na vrlo pomnog i opreznog čovjeka.«

»Pojedivosti?«

»Bila si specijalist? U vojnoj policiji?«

»Bila je specijalist u lomljenju ljudskih glava«, rekao je Reacher. »No možda ju je još nešto zanimalo, u intelektualnom smislu.«

»Ignoriraj ga«, rekla je Neagley. »Prošla sam šestomjesečnu obuku u FBI-evim laboratorijima.«

Froelich je kimnula glavom. »Poslali smo ovo FBI-u. Bolje su opremljeni od nas.«

Začulo se kucanje na vratima. Reacher je ustao, otišao do vrata i pogledao kroz špijunku. Konobar je donio kavu. Reacher je otvorio vrata i uzeo pladanj od njega. Veliki vrč, tri preokrenute šalice, tri tanjurića, bez mlijeka, šećera ili žličica. I jedna blijeda ruža u porculanskoj vazi. Odnio je pladanj do stola, a Froelich je pomaknula fotografiju kako bi mu napravila mjesta. Neagley je uspravila šalice i počela točiti.

»Što je FBI pronašao?« pitala je.

»Omotnica je bila čista«, rekla je Froelich.

»Standardna smeđa omotnica veličine A4, s ljepljivim preklopom. Adresa je bila ispisana na naljepnici, vjerojatno istim računalom kojim je ispisana poruka. Papir s porukom nije bio presavijen. Samoljepljivi rub navlažen je vodom. Nije bilo tragova sline, niti bilo kakve DNK. Na samoljepljivom rubu nije bilo otisaka prstiju. Na samoj je omotnici bilo pet različitih otisaka. Tri pripadaju zaposlenicima pošte. Imamo njihove otiske jer su zaposlenici Vlade. To im je uvjet za zaposlenje. Četvrti pripada službeniku Senata koji nam je donio pismo. Peti našem službeniku koji ga je otvorio.«

Neagley je kimnula glavom. »Zaboravi omotnicu. Ali ovlaživanje ljepila vodom ukazuje na promišljenost. Počinitelj je informiran. U koraku je s vremenom.«

»A što s pismom?« pitao je Reacher.

Froelich je podigla fotografiju i nagnula je prema svjetlu.

»Vrlo neobično«, rekla je. »Iz laboratorija FBI-a kažu da je papir izradila tvrtka *Georgia Pacific*. Riječ je o sjajnom, teškom papiru s glatkim završnim slojem, namijenjenom za laserski ispis, standardne veličine A4. Tvrtka *Georgia Pacific* treći je najveći dobavljač uredskog papira. Prodaju stotine tona tjedno. Nije moguće ući u trag jednom listu. No malo je skuplji od običnog. To možda nešto znači. Ili ne znači.«

»A ispis?«

»Laserski pisač tvrtke *Hewlett-Packard*. Zaključili su to analizom tonera. Ne mogu reći koji je model jer svi njihovi crno-bijeli laserski pisači koriste isti toner. Pisano je fontom *Times New Roman*, u programu *Microsoft Works 4.5* za operativni sustav *Windows 95*, veličina slova 14, podebljano.«

»Otkrili su u kojem je programu pisano?«

Froelich je kimnula glavom. »Imaju stručnjaka za to. U svakom se softveru fontovi malo razlikuju. Programeri softvera prilagođavaju razmak između pojedinih slova. Ako gledaš dovoljno dugo, stekneš osjećaj za to. A možeš to i izmjeriti i identificirati pomoću programa. Ali to nam ne pomaže mnogo. Postoji bezbroj računala sa sustavom *Works 4.5*.«

»Pretpostavljam da nema otisaka«, rekla je Neagley.

»Tu postaje neobično«, odgovorila je Froelich. Malo je pomaknula pladanj s kavom i spustila fotografiju na stol. Pokazala je na gornji rub. »Na samom rubu papira ima mikroskopskih tragova talka. Zatim je pokazala oko dva centimetra ispod gornjeg ruba. »Ovdje imamo dva jasna traga talka, jedan sprijeda, a jedan straga.«

»Kirurške rukavice«, rekla je Neagley.

»Upravo tako«, rekla je Froelich. »Jednokratne rukavice kakve rabe liječnici i zubari. Kupuju se u kutijama od pedeset ili stotinu pari. Talk u njima pomaže da ih se lakše navuče. No nešto ispadne i u kutiju, pa ga ima i s vanjske strane rukavice. Talk na gornjem rubu bio je izložen visokoj temperaturi, ali dvije mrlje nisu.«

»Dobro«, rekla je Neagley. »Znači, stavio je rukavice, otvorio novo pakiranje papira, rastresao ga da ne zapne u pisaču, pa je malo talka završilo na gornjem rubu. Zatim je umetnuo papir u pisač i ispisao poruku, pri čemu je talk bio izložen toplini.«

»Jer laserski pisač koristi toplinu«, nadovezala se Froelich. »Toner u prahu privlači se na papir pomoću elektrostatskog naboja u obliku željenih slova, a zatim ga grijač zapeče na tom mjestu. Temperatura je oko 100 °C. Postiže se trenutačno.«

Neagley se nagnula bliže. »Zatim je izvukao papir držeći ga palcem i kažiprstom. Zato dvije mrlje talka blizu vrha nisu bile izložene toplini, jer su nastale nakon ispisa. Znae što još? Ispisano je u kućnom uredu, a ne u uredu u tvrtki.«

»Zašto?«

»Primanje papira palcem i kažiprstom znači da je papir izašao iz pisača okomito. Prema gore, kao iz tostera. Da je izašao vodoravno, tragovi talka bili bi drukčiji. S prednje strane bila bi mrlja, gdje bi povukao papir. Sa stražnje bi strane bila manja. Samo mali laserski pisači *Hewlett-Packarda* izbacuju papir prema gore. Oni za kućne urede. I ja imam jedan takav. Previše je spor za ispis velikih količina. A jedan spremnik tonera dovoljan je samo za 2 500 stranica. Samo za neprofesionalnu uporabu. Ispisao je to u svojoj radnoj sobi, kod kuće.«

Froelich je kimnula glavom. »To ima smisla. Izgledao bi čudno da je nosio kirurške rukavice u uredu, pred ostalima.«

Neagley se nasmiješila, kao da ostvaruje napredak. »Dobro, bio je u kućnom uredu, izvukao je papir iz pisaača, ubacio ga u omotnicu i zatvorio je navlaživši samoljepljivu traku vodom dok je još nosio rukavice. Zato nije bilo otisaka.«

Froelichino se lice promijenilo. »Ne, tu postaje zaista neobično.« Pokazala je prema fotografiji. Stavila je prst na točku dva centimetra ispod ispisane poruke, malo desno od sredine. »Što bi se nalazilo ovdje da je riječ o običnom pismu?«

»Potpis«, rekao je Reacher.

»Upravo tako«, odvratila je Froelich. Držala je prst na istome mjestu. »Upravo ovdje pronašli smo otisak prsta. Velik, jasan, nepogrešiv otisak. Očito namjeran. Posve okomit, čist kao suza. Prevelik da bi bio ženski. Poruku je potpisao otiskom palca.«

Reacher je izvukao fotografiju ispod Froelichinog prsta i proučio je.

»Naravno, tražite otisak u bazama«, rekla je Neagley.

»Neće ništa pronaći«, rekao je Reacher. »Sigurno je posve uvjeren — njegovi otisci nisu nigdje u bazi.«

»Dosad nismo pronašli ništa«, rekla je Froelich.

»To je zaista vrlo neobično«, rekao je Reacher. »Potpisao je poruku otiskom palca, dakle, znao je da njegovi otisci nisu ni u jednoj bazi, ali se toliko trudio da otisci ne budu nigdje drugdje na papiru ili omotnici. Zašto?«

»Zbog učinkovitosti?« rekla je Neagley. »Dramatičnosti? Urednosti?«

»To objašnjava zašto je odabrao skupi papir«, rekao je Reacher. »Glatki površinski sloj zadržao je otisak. Jeftini papir bio bi previše porozan.«

»Čime su testirali u laboratoriju?« pitala je Neagley. »Jodovim dimom? Ninhidrinom?«

Froelich je odmahнула glavom. »Vidjeli smo ga odmah pod fluoroskopom.«

Reacher je nekoliko trenutaka šutio i samo je gledao fotografiju. Vani je već pala noć. Sjajna, vlažna gradska noć.

»Što još?« upitao je Froelich. »Zašto si tako napeta?«

»Je li potrebno još nešto?« pitala je Neagley.

Reacher je kimnuo glavom. *Znaš kako funkcioniraju takve organizacije*, rekao joj je prije.

»Mora biti još nešto«, rekao je. »Ovo jest zastrašujuće, zahtjevno i tajnovito, ali ona je u panici.«

Froelich je udahнула, podigla omotnicu i izvukla još nešto. Nije se mnogo razlikovalo od onog prvog. Plastična zaštitna košuljica, a u njoj fotografija u boji, veličine 20x25 cm. Fotografija je prikazivala list bijelog papira. Na njemu je bilo ispisano pet riječi:

Izabrani podpredsjednik Armstrong umrijet će.

Papir je ležao na drukčijoj podlozi, a pokraj njega je bilo drukčije ravnalo. Površina je bila od sivog laminata, a ravnalo od prozirne plastike.

»Identične su«, rekla je Froelich. »Forenzički su nalazi jednaki, a ima i isti otisak prsta kao potpis.«

»I?»

»Pojavila se na stolu mojeg šefa«, rekla je Froelich. »Jednog je jutro jednostavno bila ondje. Bez omotnice ili bilo čega drugog. Nismo uspjeli otkriti kako se našla ondje.«

Reacher je ustao i otišao do prozora. Povukao je uzicu i navukao zavjese. Bez pravog razloga. Jednostavno mu se učinilo prikladnim.

»Kad se pojavila?« pitao je.

»Tri dana nakon što je prva poslana poštom«, rekla je Froelich.

»Dostavljeno je vama«, opet se uključila Neagley. »A ne Armstrongu. Zašto? Da bude siguran da ćete prvu shvatiti ozbiljno?«

»Već smo ga shvatili ozbiljno«, rekla je Froelich.

»Kad Armstrong kreće iz Camp Davida?« pitao je Reacher.

»Večeras će ondje večerati«, rekla je Froelich. »Vjerojatno će malo razgovarati. A onda će se vratiti nakon ponoći.«

»Tko ti je šef?«

»Čovjek po imenu Stuyvesant«, rekla je Froelich. »Poput cigareta.«

»Rekla si mu za zadnjih pet dana?«

Froelich je odmahнула glavom. »Odlučila sam da mu ne kažem.«

»Mudro«, rekao je Reacher. »Što točno želiš da učinimo?«

Froelich je šutjela nekoliko trenutaka.

»Zapravo ne znam«, rekla je. »Pitam se to već nekoliko dana, još otkad sam te odlučila pronaći. Pitala sam se što zapravo želim u ovakvoj situaciji. Znaš što? Zaista želim razgovarati s nekime. Da budem precizna, želim razgovarati s Joeom. Jer ovo je vrlo složeno, zar ne? To je očito, nije li? A Joe bi našao način da to riješi. Bio je toliko pametan.«

»Želiš da budem Joe?« pitao je Reacher.

»Ne, želim da Joe još bude živ.«

Reacher je kimnuo glavom, »I ja također. Ali nije.«

»Možda ti možeš biti ono najbolje nakon toga.«

Zatim je opet utihnula.

»Oprosti«, rekla je. »Nisam htjela da tako zvuči.«

»Pričaj mi o gadovima«, rekao je Reacher. »U tvom uredu.«

Ona je kimnula glavom. »To sam i ja najprije pomislila.«

»Moguće je da je netko od tvojih kolega«, rekao je on. »Netko ljubomoran i ljutit, pošalje ti to i nada se da ćeš puknuti i ispasti glupa.«

»To sam prvo pomislila«, rekla je.

»Ističe li se netko kao mogući kandidat?«

Slegnula je ramenima. »Na prvi pogled, nitko od njih. No zapravo bi mogao biti svatko od njih. Šestero njih nadali su se unapređenju koje sam dobila ja. Svatko od njih ima prijatelje, saveznike i simpatizere među svojim podređenima. To su mreže unutar mreža. Mogao bi to biti svatko.«

»Što ti govori instinkt?«

Froelich je odmahнула glavom. »Nijedno od njih ne ističe se od ostalih. I svi imaju otiske u bazi. I za nas je to uvjet zaposlenja. U razdoblju između izbora i inauguracije vrlo smo zauzeti. Svi imaju mnogo posla. Nitko nije imao vremena za vikend u Las Vegasu.«

»To ne mora biti vikend. Mogao je doći i otići isti dan.«

Froelich nije rekla ništa.

»Je li bilo problema s disciplinom?« pitao je Reacher. »Smeta li nekomu način na koji vodiš tim? Jesi li morala dići glas na nekoga? Je li netko u svemu lošiji od ostalih?«

Odmahnula je glavom. »Promijenila sam neke stvari, razgovarala s nekim ljudima. Ali bila sam taktična. Otisak palca ionako ne odgovara nikomu od njih, bez obzira na to jesam li razgovarala s njima ili nisam. Zato mislim da je to zbiljska prijetnja izvana.«

»I ja«, složila se Neagley. »Ali mora biti umiješan netko iznutra, zar ne? Tko bi drugi mogao slobodno šetati vašom zgradom i ostaviti nešto na stolu tvog šefa?«

Froelich je kimnula glavom. »Morate doći vidjeti ured«, rekla je. »Hoćete li?«

Prešli su kratku udaljenost u njezinom službenom Suburbanu. Reacher se raširio straga, a Neagley se vozila sprijeda s Froelich. Noćni je zrak bio vlažan, nešto između kišice i večernje magle. Ceste su bile sjajne od vode i odbljeska narančastih svjetala. Gume su šištale, a brisači su udarali lijevo-desno. Reacher je vidio Bijelu kuću i prednji dio zgrade Ministarstva financija prije nego što su skrenuli u usku uličicu i prema garažnom ulazu na njezinu kraju. Ulaz u garažu strmo se spuštao. Ispred je bio zaštitar u staklenoj kabini, a odozdo je dopiralo jarko bijelo svjetlo. Strop je bio nizak, a pridržavali su ga debeli betonski stupovi. Parkirala je Suburban na kraju niza šest identičnih modela. Ponegdje su se vidjele Lincolнове limuzine kao i razni modeli Cadillaca, s nezgrapnim okvirima prozora na koje je bilo ugrađeno neprobojno staklo. Sva su vozila bila crna i sjajna, a cijela je garaža bila obojena sjajnom bijelom bojom, zidovi, strop i pod. Sve je izgledalo poput crno-bijele fotografije. Iz garaže su vodila vrata s malim staklom ojačanim žicom. Froelich ih je provela kroz vrata, pa uz usko drveno stepenište do malog predvorja u prizemlju. Na zidovima su bili mramorni reljefni stupovi i jedna vrata dizala.

»Zapravo ne biste smjeli biti ovdje«, rekla je Froelich. »Zato ne govorite ništa, budite uz mene i hodajte brzo, dobro?«

Zatim je zastala na trenutak. »No dodite najprije pogledati nešto.«

Provela ih je kroz još jedna vrata običnog izgleda, pa iza ugla i u veliki mračni hodnik koji se doimao poput nogometnog igrališta.

»Glavno predvorje zgrade«, rekla je. Njezin je glas odzvanjao u mramornoj praznini. Svjetlo je bilo slabo. Bijeli je kamen izgledao sivo u polumraku.

»Ovuda«, rekla je.

Na zidovima su bili golemi mramorni paneli, ukrašeni na rubovima u klasičnom stilu. Na onom ispred kojeg su stajali bilo je uklesano: Ministarstvo financija Sjedinjenih Američkih Država. Natpis je bio dug gotovo tri metra. Ispod je pisalo još nešto: Časno položili život. Ispod toga je počinjao popis uklesanih datuma i imena. Možda pedesetak njih. Na pretposljednem je mjestu pisalo J. Reacher, 1997., a na posljednjem M.B. Gordon, 1997. Zatim je bilo mnogo praznog mjesta. Možda stupac i pol.

»To je Joe«, rekla je Froelich. »Ovako smo mu odali počast.«

Reacher je pogledao bratovo ime. Bilo je uredno uklesano. Svako je slovo bilo visoko oko pet centimetara i pozlaćeno. Mramor je izgledao hladno, prošaran mrljama i nepravilnim crtama kao i uvijek. Zatim se prisjetio Joeovog lica, kad je imao dvanaestak godina, za večerom ili doručkom. Uvijek bi shvatio šalu malo prije svih, a nasmijao se malo poslije svih. Zatim ga se prisjetio kako odlazi od kuće, a to je tada bio vojni *bungalow* na nekom vrućem mjestu. Košulja mu je bila mokra od znoja. Na ramenu je nosio vojničku torbu. Išao je na avion koji će ga odvesti do West Pointa udaljenog više od 15 000 km. Zatim uz grob na pogrebu njihove majke, kada ga je posljednji put vidio živog. Upoznao je i Molly Beth Gordon. Petnaestak sekundi prije nego što je umrla. Imala je svijetlu kosu i izgledala inteligentno i živahno. Nije se mnogo razlikovala od Froelich.

»Ne, to nije Joe«, rekao je. »Ni Molly Beth. To su samo imena.«

Neagley ga je pogledala, a Froelich nije rekla ništa. Samo ih je povela do malog predvorja s jednim dizalom. Otišli su tri kata više i našli se u drukčijem svijetu. Bio je pun uskih hodnika i niskih stropova, kao u poslovnim zgradama. Iznad glava bili su spuštene stropovi koji su prigušivali zvukove i halogena rasvjeta na njima. Na podu je bio bijeli linoleum i sivi tepisi. Uredi su bili podijeljeni samostojećim panelima u visini ramena u nekoliko manjih prostora. Posvuda su bili telefoni, telefaksi, hrpe papira i računala. Čuo se glasan šum koji su stvarali tvrdi diskovi i ventilatori u računalima, te prigušeno krčanje modema i zvonjava telefona. Iza glavnih vrata bila je recepcija na kojoj je sjedio čovjek u odijelu. Ramenom je držao slušalicu telefona uz uho i zapisivao poruku. Samo ih je zbunjeno pogledao i odsutno kimnuo glavom na pozdrav.

»Dežurni službenik«, rekla je Froelich. »Rade u tri smjene, bez prestanka. Na recepciji je uvijek netko.«

»To je jedini ulaz?« pitao je Reacher.

»Straga su požarne stepenice«, rekla je Froelich. »No ne brzaj sa zaključcima. Vidiš li kamere?«

Pokazala je prema stropu. Posvuda su bile minijaturne nadzorne kamere i pokrivala su svaki hodnik.

»I njih valja uzeti u obzir«, rekla je.

Povela ih je dublje unutra, skrećući lijevo i desno dok nisu završili u stražnjem dijelu kompleksa ureda. Dugi je hodnik vodio do većeg kvadratnog prostora bez prozora. Uz jedan je zid bio stol tajnice s nekoliko ormarića i polica, punih uvezanih spisa te hrpa neuvezanih stranica. Na zidu je bila fotografija trenutnog predsjednika SAD-a, a u uglu državna zastava. Pokraj zastave je bila vješalica. Osim toga nije bilo ničega. Sve je bilo uredno. Sve je bilo na svom mjestu. Iza tajničinog stola bio je požarni izlaz. Bila su to čvrsta vrata na kojima je bila pločica sa stiliziranim crtežom čovjeka u trku. Iznad vrata bila je nadzorna kamera. Zurila je u njih svojim staklenim okom koje nije treptalo. Nasuprot tajničinog stola bila su vrata bez natpisa. Bila su zatvorena.

»To je Stuyvesantov ured«, rekla je Froelich.

Otvorila je vrata i pustila ih unutra. Pritisnula je sklopku i sobu je obasjalo jarko halogeno svjetlo. Bio je to prilično malen ured. Manji od kvadratne sobe ispred njega. Ured je imao prozor, na kojem su bile navučene zavjese od bijelog platna.

»Može li se prozor otvoriti?« pitala je Neagley.

»Ne može«, rekla je Froelich. »Ionako gleda na Aveniju Pennsylvania. Da se provalnik popne užetom tri kata netko bi primijetio, sigurno.«

Uredom je dominirao golemi radni stol sive plastične površine. Bio je posve prazan. Uz njega je bio kožni uredski stolac.

»Zar ne koristi telefon?« pitao je Reacher.

»Drži ga u ladici«, rekla je Froelich. »Voli da mu je stol prazan.«

Uza zid su bili visoki ormarići, presvučeni sivim laminatnim slojem kao i radni stol. Pokraj stola su bila dva kožna stolca za posjetitelje. Osim toga, ništa. Bilo je to mirno mjesto. Ukazivalo je na urednog čovjeka.

»Dobro«, rekla je Froelich. »Prijetnja poštom stigla je u ponedjeljak nakon izbora. Zatim je u srijedu Stuyvesant otišao kući oko 19:30. Stol je ostavio praznim. Njegova je tajnica otišla pola sata poslije. Prije odlaska je provirila kroz vrata, kao i uvijek. Potvrdila je da na stolu nije bilo ničega. Primijetila bi da jest. List papira na praznom stolu bio bi jasno vidljiv.

Reacher je kimnuo glavom. Stol je izgledao poput palube bojnog broda spremnog za admiralovu inspekciju. Čak i komadić prašine bio bi jasno vidljiv.

»U osam ujutro u utorak tajnica je došla na posao«, rekla je Froelich. »Sjela je za svoj stol i počela raditi. Nije otvarala Stuyvesantova vrata. U 8:10 došao je i Stuyvesant. Nosio je torbu za spise i kabanicu. Skinuo je kabanicu i objesio je na vješalicu. Tajnica mu je nešto rekla. On je stavio svoju torbu uspravno na njezin stol dok su razgovarali. Zatim je otvorio

vrata i ušao u ured. Nije nosio ništa. Torbu za spise ostavio je na tajničinu stolu. Nakon četiri ili pet sekundi izašao je van. Pozvao je tajnicu da uđe. Oboje su potvrdili da je u tom trenutku list papira bio na stolu.«

Neagley je dobro pogledala ured. Vrata, stol i njihovu udaljenost.

»Imamo li samo njihovo svjedočanstvo?« pitala je. »Ili nadzorne kamere snimaju na videovrpce?«

»Oboje«, odvrátila je Froelich. »Sve kamere snimaju na odvojene vrpce. Pregledala sam snimku i dogodilo se točno kako su opisali.«

»Znači, ako oboje ne sudjeluju u tomu, nijedno od njih nije stavilo papir onamo.«

Froelich je kimnula glavom. »Tako i ja to vidim.«

»Tko ga je onda stavio?« pitao je Reacher. »Što još prikazuje snimka?«

»Ekipu za čišćenje«, rekla je Froelich.

Odvela ih je u svoj ured i izvukla tri videokasete iz ladice stola. Otišla je do police na kojoj je, između pisača i telefaksa, stajao mali televizor tvrtke *Sony* s ugrađenim videorekorderom.

»Ovo su kopije«, rekla je. »Originali su pod ključem. Snimači snimaju po šest sati na svaku vrpce. Od šest ujutro do podneva, od podneva do šest poslijepodne, od šest poslijepodne do ponoći, od ponoći do šest ujutro. I onda počnu iznova.«

Pronašla je daljinski upravljač u ladici i uključila televizor. Ubacila je prvu vrpce. Vrpce je pucketala i šumjela, a na zaslonu se pojavila nejasna slika.

»Ovo je srijeda navečer«, rekla je. »Od šest poslijepodne nadalje.«

Slika je bila sivo-bijela, a detalji slabo vidljivi, no bila je dovoljno jasna. Kamera je prikazivala cijeli kvadratni prostor sniman s mjesta iza glave tajnice. Bila je za svojim stolom, na telefonu. Izgledala je staro. Imala je sijedu kosu. Stuyvesantova su vrata bila u desnom dijelu slike. Bila su zatvorena. U donjem desnom kutu slike bili su upisani datum i vrijeme. Froelich je pritisnula gumb i slika se ubrzala. Tajničina sijeda glava komično se trzala. Ruka joj je poskakivala gore-dolje kako je završavala pozive i javljala se na nove. Neka je osoba ušla u kadar, dostavila hrpu interne pošte, a zatim se okrenula i otišla. Tajnica je razvrstala poštu brzo poput stroja. Otvorila je svaku omotnicu i uredno slagala sadržaje. Zatim je na vrh svakog pisma udarila žig.

»Što to radi?« pitao je Reacher.

»Stavlja datum primitka«, rekla je Froelich. »Precizna birokracija ključna je za naš posao. Oduvijek je bilo tako.«

Tajnica je lijevom rukom povlačila svaki list natrag, a desnom udarala žig s datumom. Zbog ubrzane snimke njezini su se pokreti doimali izbezumljeno. U donjem kutu slike datum je stajao nepromijenjen, a prikaz vremena mijenjao se taman tako brzo da ga je bilo moguće pročitati. Reacher se okrenuo od ekrana i osvrnuo se po Froelichinom uredu. Bila je to

tipična prostorija Vlade. Civilni ekvivalent ureda u kakvima je on provodio vrijeme. Agresivno jednostavna i uz velike troškove pretvorena u raskošnu staru zgradu. Grubi sivi sag, namještaj presvučen slojem laminata, kabeli pomno provedeni bijelim plastičnim kanalicama. Posvuda velike hrpe papira. Izvješća i dopisi pričvršćeni na zid. Ormarić sa staklenim vratima ispunjen priručnicima službenog postupka. Soba nije imala prozor, ali imala je biljku. Bila je u plastičnoj posudi na radnom stolu. Blijeda i suha, borila se za opstanak. Nije bilo fotografija. Ni suvenira. Ničega osobnog osim blagog mirisa parfema u zraku i na tkanini kojom je bio presvučen njezin stolac.

»Sad dolazi dio kada Stuyvesant odlazi kući«, rekla je.

Reacher je vratio pogled na ekran i vidio kako brojač prolazi kroz 19:30 i 19:31. Stuyvesant je izašao iz ureda, trostruko ubrzan. Bio je visok, širokih ramena, malo pogrbljen, s tragovima sijedih vlasi u kosi. Nosio je usku torbu za spise. Snimka je davala nemoguću energiju njegovim pokretima. Odjurio je do vješalice i s nje skinuo crni ogrtač. Bacio ga je preko ramena i odjurio natrag do tajničnog stola. Naglo se sagnuo, rekao joj nešto i odjurio van iz kadra. Froelich je opet pritisnula gumb i brzina snimke dodatno se udvostručila.

Tajnica se trzala na svojem mjestu. Prikaz vremena zamutio se. Kad se 19 pretvorilo u 20, tajnica je poskočila sa svojeg mjesta i Froelich je opet malo smanjila ubrzanje snimke da je bolje vide kako na trenutak otvara Stuyvesantova vrata. Držala je kvaku i nagnula se unutra jednom nogom podignutom, a zatim se odmah okrenula i zatvorila vrata. Brzala je po kvadratnom prostoru, uzela torbicu, kišobran i kaput te nestala u polumraku na drugom kraju hodnika. Froelich je opet ubrzala snimku i prikaz vremena počeo se kretati brže, ali slika je ostala posve statična. Prazni je ured bio u potpunosti miran dok je vrijeme jurilo.

»Kada dolaze čistači?« pitao je Reacher.

»Malo prije ponoći«, odvrtila je Froelich.

»Tako kasno?«

»Rade noću. Ministarstvo radi u tri smjene.«

»Prije toga nema ničega?«

»Baš ničega.«

»Onda premotaj naprijed. Vidjeli smo dovoljno.«

Froelich je pritiskala gumb te povremeno malo smanjila brzinu da provjeri prikaz vremena. Kad se prikazalo 23:50, pustila je snimku normalnom brzinom. Brojač se kretao sekundu po sekundu. U 23:52 ugledali su kretanje u dnu hodnika. Iz polumraka je izronilo troje ljudi. Dvije žene i muškarac. Svi su nosili tamne kombinezone. Izgledali su poput Hispanoamerikanaca. Svi su bili niski i nabijeni, tamne kose i stoičkog držanja. Muškarac je gurao kolica. S prednje strane kolica bila je košara, a u njoj crna vreća za smeće. Sa stražnje su bile police pune krpa i bočica sa sprejem. Jedna od žena nosila je usisivač. Bio joj je na ramenu, poput ranca. Imao je dugo crijevo i širok usisnik. Druga je žena nosila kantu u jednoj ruci i močo u drugoj. Močo je na vrhu imao komad spužve, a na polovici drške složenu žičanu polugu za istiskivanje viška vode. Sve troje nosili su gumene rukavice. Rukavice su izgledale blijedo na njihovim rukama. Možda su bile prozirne ili svjetložute. Izgledali su umorno. Kao i svi koji rade noću. No doimali su se čisto, uredno i profesionalno.

Imali su uredne frizure, a izrazi njihovih lica govorili su da znaju da ne rade najzanimljiviji posao na svijetu, ali učinit će ga kako valja. Froelich je zaustavila snimku kad su se približili Stuyvesantovim vratima.

»Tko su oni?« pitao je Reacher.

»Državni zaposlenici«, rekla je Froelich. »Većina čistača ureda u ovom gradu vanjski su suradnici. Minimalna plaća, bez beneficija i kratkoročna zaposlenja. Tako je u svakome gradu. Ali mi zapošljavamo svoje ljude. FBI također. Potrebna nam je viša razina pouzdanosti. Uvijek imamo dvije ekipe. Prolaze pravi razgovor za posao, provjeravamo ih i ne mogu dobiti pristup ako nisu dobri ljudi. One koje zaposlimo, dobro plaćamo, dajemo im zdravstvenu zaštitu, uključujući zubara, i plaćeni godišnji. Sve. Oni su zaposlenici Ministarstva, kao i mi ostali.«

»To daje pozitivne rezultate?«

Froelich je kimnula glavom. »Uglavnom su fantastični.«

»Ali misliš da su ovi unijeli pismo?«

»Nema drugog zaključka.«

Reacher je pokazao na ekran. »A gdje je pismo sad?«

»Moglo bi biti u vreći za smeće, u tvrdoj omotnici. Moglo bi biti u plastičnoj košuljici, prilijepljeno ispod neke od polica na kolicima. Ili na nečija leđa, ispod kombinezona.«

Opet je pritisnula gumb i čistači su ušli u Stuyvesantov ured. Vrata su se zatvorila za njima. Kamera je nastavila snimati praznu prostoriju. Prikaz vremena nastavio je još pet, sedam, osam minuta. A onda je došao kraj vrpce.

»Ponoć«, rekla je Froelich.

Izvadila je kazetu i umetnula drugu. Pritisnula je gumb za reprodukciju i datum se promijenio na onaj od četvrtka i prikaz vremena krenuo je iznova, točno od ponoći. Polako se kretao naprijed. Dvije minute, četiri, šest.

»Rade vrlo temeljito«, rekla je Neagley. »Naši bi čistači dosad završili cijelu zgradu. Samo malo prebrišu i odu.«

»Stuyvesant voli čistu radnu okolinu«, rekla je Froelich.

Sedam minuta nakon ponoći vrata su se otvorila i čistači su izašli.

»Misliš da je pismo već na stolu?« pitao je Reacher.

Froelich je kimnula glavom. Snimka je prikazivala čistače kako rade na prostoru za tajnicu. Nisu propustili ništa. Sve su energično brisali i laštali. Usisali su svaki djelić soga. Ispraznili su smeće u crnu vreću. Dvostruko se povećala. Muškarac je izgledao kao da se umorio od čišćenja. Vukao je kolica unatrag, korak po korak, a žene su se povlačile za njim. Šesnaest minuta nakon ponoći vratili su se u polumrak iz kojeg su došli i ostavili za sobom mirnu sliku, potpuno jednaku kao i prije.

»To je sve«, rekla je Froelich. »Sljedećih pet sati i četrdeset i pet minuta na snimci nema ničega. Zatim slijedi još jedna vrpca na kojoj nema ništa od šest ujutro, sve do osam kada dolazi tajnica i sve se odigra kako su ona i Stuyvesant rekli.«

»To bi se moglo i očekivati«, rekao je glas s vrata. »Mislim da se našoj riječi može vjerovati. Nakon svega, radim u državnoj službi već dvadeset i pet godina, a moja tajnica još i dulje.«

5. POGLAVLJE

Čovjek na vratima bio je Stuyvesant, u to nije bilo sumnje. Reacher ga je prepoznao sa snimke. Bio je visok, širokih ramena, stariji od 50 godina i prilično u formi. Privlačnog lica i umornih očiju. Nosio je odijelo i kravatu iako je bila nedjelja. Froelich ga je zabrinuto gledala. No on je zurio u Neagley.

»Vi ste žena na snimci«, rekao je. »Iz plesne dvorane u četvrtak navečer.«

Bilo je očito da naporno razmišlja. Izvlačio je razne zaključke u glavi, a zatim jedva primjetno kimnuo kad bi neki imao smisla. Nakon nekoliko trenutaka prebacio je pogled s Neagley na Reachera i zakoračio u sobu.

»A vi ste brat Joea Reachera«, rekao je. »Izgledate poput njega.« Reacher je kimnuo glavom. »Jack Reacher«, rekao je i pružio ruku.

Stuyvesant se rukovao s njime. »Primate moju sućut«, rekao je. »Pet godina prekasno, znam, ali Ministarstvo financija vrlo se dobro sjeća vašeg brata.«

Reacher je opet kimnuo. »Ovo je Frances Neagley«, rekao je. »Reacher ju je doveo da mu pomogne u sigurnosnoj provjeri«, rekla je Froelich.

Stuyvesant se kratko nasmiješio. »Shvatio sam to«, rekao je. »Pametna potez. Kakvi su bili rezultati?«

U uredu je zavladao tišina.

»Ispričavam se ako sam vas uvrijedila, gospodine«, rekla je Froelich. »Maloprije. Kad sam onako govorila o snimci. Samo sam objašnjavala situaciju.«

»Kakvi su bili rezultati sigurnosne provjere?« opet je pitao Stuyvesant.

Nije odgovorila.

»Tako loše?« nastavio je Stuyvesant. »Nadam se da jest. I ja sam poznavao Joea Reachera. Ne toliko dobro kao vi, ali s vremena na vrijeme bili smo u kontaktu. Ostavio je sjajan dojam. Pretpostavljam da je njegov brat barem upola toliko pametan. Gđica Neagley vjerojatno i više. To znači da su sigurno pronašli način da probiju naše osiguranje. Imam li pravo?«

»Tri puta sigurno«, rekla je Froelich.

Stuyvesant je kimnuo glavom. »U plesnoj sali, očito«, rekao je. »Vjerojatno u njegovoj obiteljskoj kući i na onom vražjem događanju na otvorenom u Bismarcku. Imam li pravo?«

»Da«, rekla je Froelich.

»To su bili vrlo ekstremni uvjeti«, nadodala je Neagley. »Neće se tako skoro ponoviti.«

Stuyvesant je podigao ruku i prekinuo je.

»Hajdemo u sobu za konferencije«, rekao je. »Želim razgovarati o bejzbolu.«

Poveo ih je kroz uske zavojite hodnike do prilično prostrane sobe u središtu kompleksa. U njoj je bio dugi stol s deset stolaca, po pet sa svake strane. Bez prozora. Na podu je bio jednak sivi sintetički sag kao i vani, a iznad glave jednak spuštenu strop. I jednako jarko halogeno svjetlo. Uz jedan je zid bio nizak ormarić. Njegova su vratašca bila zatvorena, a na njemu su bila tri telefona. Dva su bila bijela, a jedan crveni. Stuyvesant je sjeo i pokazao na stolce s druge strane stola. Reacher je bacio pogled prema velikoj ploči za obavijesti prepunoj dopisa s oznakom povjerljivo.

»Bit ću neuobičajeno otvoren«, rekao je Stuyvesant. »Samo privremeno jer mislim da vam dugujemo objašnjenje i jer sam prvotno odobrio da vas Froelich pozove i jer je brat Joe Reachera dio obitelji, da se tako izrazim, a stoga je i njegova kolegica.«

»Radili smo skupa u vojsci«, rekla je Neagley.

Stuyvesant je kimnuo, kao da je to odavno shvatio. »Razgovarajmo o bejzbolu«, rekao je. »Prati li netko taj sport?«

Svi su čekali.

»Washington *Senatorsi* već su prestali igrati kad sam stigao u grad«, rekao je. »Morao sam se zadovoljiti s Baltimore *Oriolesima*, koji su me znali razveseliti, ali i rastužiti. No znate li što je jedinstveno u tom sportu?«

»Duljina sezone«, rekao je Reacher. »Postotak pobjeda.«

Stuyvesant se nasmiješio, kao da odaje priznanje.

»Možda niste samo upola pametni kao Joe«, rekao je. »U bejzbolu je posebno to što u redovnoj sezoni ima 162 utakmice. To je mnogo, mnogo više nego u bilo kojem drugom sportu. Svi ostali sportovi imaju od petnaestak do tridesetak utakmica u sezoni. Košarka, hokej, nogomet, američki nogomet, bilo što. U svim ostalim sportovima igrači mogu započeti sezonu misleći da mogu pobijediti sve utakmice. To je realističan motivacijski cilj. Neki su ga čak i postigli, tu i tamo. No u bejzbolu to nije moguće. Najbolje ekipe, najveći prvaci, gube oko trećinu utakmica. To je pedeset ili šezdeset utakmica godišnje. Zamislite kako je to, iz psihološke perspektive. Vrhunski ste sportaš, fanatično ste kompetitivni, ali znate da ćete gubiti utakmice i to mnogo njih. Morate se mentalno prilagoditi ili se nećete moći nositi s time. Zaštita predsjednika jednaka je tomu. O tomu govorim. Ne možemo pobijediti svaki put. Pa se naviknemo na to.«

»Izgubili ste samo jednom«, rekla je Neagley. »Još 1963.«

»Ne«, odvratio je Stuyvesant. »Cesto gubimo. No nije svaki poraz važan. Kao u bejzbolu. Ne gubite utakmicu zbog svakog boda koji protivnik postigne, niti ne gubite prvenstvo zbog svake utakmice koju izgubite. U našem slučaju, svaka pogreška koju napravimo ne dovodi do smrti čovjeka kojeg štitimo.«

»Što želite reći?« pitala je Neagley.

Stuyvesant se nagnuo naprijed. »Kažem da unatoč tomu što je vaša provjera razotkrila, ipak možete imati priličnog povjerenja u nas. Ne doživimo poraz zbog svake pogreške. Razumijem da se takvo, naoko bezobzirno, samopouzdanje može doimati neutemeljeno nekome izvana. Ali vi morate razumjeti da smo prisiljeni tako razmišljati. Vaše je osiguranje pronašlo nekoliko nedostataka, a mi sad moramo prosuditi je li ih moguće ispraviti. Te je li to *razumno*. Prepustit ću da to Froelich sama prosudi. Ona vodi igru. No predlažem vam da odbacite svaku sumnju koju možda gajite prema nama. Kao građani. Svaki osjećaj neuspjeha. Jer nije riječ o neuspjehu. Uvijek će biti rupa. To je dio ovog posla. Ovo je demokracija. Naviknite se na to.«

Zatim se naslonio u stolcu, kao da je završio.

»Što je s ovom određenom prijetnjom?« pitao ga je Reacher.

Stuyvesant je malo šutio, a zatim je odmahnuo glavom. Lice mu se promijenilo. Raspoloženje u cijeloj prostoriji se promijenilo.

»Na tom mjestu prestajem biti otvoren«, rekao je. »Rekao sam vam da je to bilo samo privremeno. Froelich je počinila vrlo ozbiljnu pogrešku kad vam je razotkrila da uopće postoji prijetnja. Spreman sam reći samo to da presrećemo mnogo prijetnja. Zatim ih rješavamo. *Kako* to radimo posve je povjerljivo. Morate razumjeti da ste sad obavezni ne spominjati ovu situaciju nikomu nakon što večeras odete. Ili bilo koji dio naših postupaka. Ta se obveza temelji na saveznom statutu. Ovlašten sam poduzimati sankcije u takvim situacijama.«

Nastala je tišina. Reacher nije rekao ništa. Neagley je ostala sjediti u tišini. Froelich je izgledala uzrujana. Stuyvesant ju je u potpunosti ignorirao i pogledao Reachera i Neagley, isprva neprijateljski, a zatim iznenada zamišljeno. Opet je počeo duboko razmišljati. Ustao je i otišao do ormarića na kojem su bili telefoni. Čučnuo je ispred njega. Otvorio je vratašca, izvadio dva bloka krupnog papira i dvije penkale. Vratio se do stola i spustio po jedan blok i penkalu ispred Reachera i Neagley. Opet je zaobišao stol i sjeo natrag na svoj stolac.

»Napišite svoje puno ime«, rekao je. »I sve nadimke koje ste ikada imali, datum rođenja, broj socijalnog osiguranja, vojni identifikacijski broj i trenutačnu adresu.«

»Zašto?« pitao je Reacher.

»Samo to učinite«, odvratio je Stuyvesant.

Reacher je zastao i uzeo penkalu u ruku. Froelich ga je tjeskobno pogledala. Neagley je uputila pogled prema njemu, slegnula ramenima i počela pisati. Reacher je pričekao još sekundu, a zatim slijedio njezin primjer. Završio je dosta prije nje. Nije imao krsno ime ni trenutačnu adresu. Stuyvesant im je prišao s leđa i uzeo blokove sa stola. Nije rekao ništa, samo je izašao iz sobe, držeći papire čvrsto ispod ruke. Glasno je zatvorio vrata za sobom.

»U nevolji sam«, rekla je Froelich. »I vas sam uvalila u nevolju.«

»Ne brini se«, rekao je Reacher. »Morat ćemo potpisati neki sporazum o povjerljivosti, to je sve. Vjerojatno je odnio podatke da ih netko natipka.«

»Ali što će učiniti sa mnom?«

»Vjerojatno ništa.«

»Degradirati me? Otpustiti me?«

»Ovlastio je sigurnosnu provjeru. Bila je nužna zbog prijetnji. To je dvoje povezano. Reći ćemo mu da smo te gnjavili pitanjima.«

»Degradirat će me«, rekla je Froelich. »Nije mu bilo drago što sam uopće željela provjeru. Rekao je da to ukazuje na nedostatak samopouzdanja.«

»Glupost«, rekao je Reacher. »Mi smo stalno radili takve provjere.«

»Provjere stvaraju samopouzdanje«, rekla je Neagley.

»Govorim iz iskustva. Bolje je znati nešto, nego se jednostavno nadati najboljem.«

Froelich je skrenula pogled. Nije odgovorila. Soba je utihnula. Svi su čekali. Pet minuta, pa deset, pa petnaest. Reacher je ustao i protegnuo se. Prišao je ormariću i pogledao crveni telefon. Podigao je slušalicu i prislonio je uz uho. Nije se čuo ton slobodne veze. Spustio je slušalicu i bacio pogled na povjerljive dopise na ploči. Strop je bio nizak, pa je na glavi osjećao vrelinu halogenih svjetiljki. Opet je sjeo, okrenuo stolac, nagnuo ga i podigao noge na pokrajnji stolac. Pogledao je na sat. Stuyvesanta nije bilo već dvadeset minuta.

»Kojeg vruga radi?« rekao je. »Sam ih tipka?«

»Možda zove agente«, rekla je Neagley. »Možda ćemo svi u zatvor da se zajamči naša vječna šutnja.«

Reacher je zijevnuo i nasmiješio se. »Dat ćemo mu još deset minuta. Onda odlazimo. Otići ćemo nekamo na večeru.«

Stuyvesant se vratio pet minuta poslije toga. Ušao je u prostoriju i zatvorio vrata za sobom. Nije nosio nikakve papire. Prišao je stolu, sjeo na isti stolac kao i prije i položio dlanove na stol. Nekoliko je puta vrhovima prstiju udario po stolu.

»Dobro«, rekao je. »Gdje smo stali? Mislim da je Reacher imao pitanje.«

Reacher je spustio noge i okrenuo se prema naprijed.

»Jesam li?« rekao je.

Stuyvesant je kimnuo glavom. »Pitali ste o ovoj prijetnji. Prijeteća pisma šalje netko iz Ministarstva ili netko izvana. Očito je ili jedno ili drugo.«

»Znači, ipak ćemo razgovarati o tome?«

»Da, hoćemo«, odvratio je Stuyvesant.

»Zašto? Što se promijenilo?«

Stuyvesant je ignorirao pitanje. »Ako je netko izvana, trebamo li se zabrinuti?«

»Možda i ne, jer i to je poput bejzbola. Ako *Yankees* dođu u Baltimore govoreći da će pobijediti *Orioles*, to ne znači da hoće. Jedno je razmetati se nečim, a drugo je učiniti to.«

Nitko nije progovarao.

»Zanima me što mislite«, rekao je Stuyvesant.

Reacher je slegnuo ramenima. »Dobro«, rekao je. »Mislite da jest riječ o prijelj izvana?«

»Ne, mislim da to radi netko iznutra kako bi naškodio Froelichinoj karijeri. Sad me pitajte što mislim poduzeti.«

Reacher ga je pogledao. Zatim je pogledao na sat. Pa prema zidu. *Dvadeset i pet minuta, nedjelja navečer, u samom središtu Washingtona.*

»Znam što ćete poduzeti«, rekao je.

»Znate?«

»Unajmit ćete mene i Neagley da provedemo unutarnju istragu.«

Reacher je kimnuo glavom, »Ako vas brine unutarnja prijelj, trebate unutarnju istragu. To je jasno. Ne možete uzeti nekog od svojih jer biste mogli slučajno odabrati upravo krivca. A ne želite zvati FBI jer tako se to ne radi u Washingtonu. Nitko ne pere svoje prljavo rublje u javnosti. Trebate nekoga izvana. A dvoje sjede ispred vas. Već su umiješani, jer ih je Froelich umiješala. Tu umiješanost možete prekinuti ili je proširiti. Radije biste je proširili jer na taj način nećete morati kazniti izvrsnu agenticu koju ste nedavno unaprijedili. Možete li uzeti nas? Naravno da možete. Tko je bolji za to od mlađeg brata Joea Reachera? Unutar ovog ministarstva Joea Reachera smatraju gotovo svecem. Znači, osigurali ste se. A i mene. Zbog Joea ću od početka imati kredibilitet. A u vojsci sam bio dobar istražitelj. Kao i Neagley. To znate jer ste upravo provjerili. Mislim da ste zadnjih dvadeset i pet minuta proveli razgovarajući s Pentagonom i Nacionalnom sigurnosnom agencijom. Zato ste trebali osobne podatke. Provjerili su nas u svojim bazama i pokazalo se da smo čisti. Vjerojatno i više nego čisti. Sigurno još čuvaju rezultate sigurnosnih provjera koje smo prošli i uvjeren sam da su još mnogo bolji nego što vam je to potrebno.«

Stuyvesant je kimnuo glavom. Izgledao je zadovoljno.

»Izvrсна analiza«, rekao je. »Dobit ćete posao čim dobijem tiskane kopije rezultata tih sigurnosnih provjera. Trebali bi stići za sat ili dva.«

»Smijete li to?« pitala je Neagley.

»Smijem što god želim«, odvratio je Stuyvesant. »Predsjednici obično daju mnogo ovlasti ljudima koji ih trebaju održati na životu.«

Tišina u prostoriji.

»Hoću li biti osumnjičen?« pitao je Stuyvesant.

»Nećete«, rekao je Reacher.

»Možda bih trebao biti. Možda bih trebao biti prvi osumnjičeni. Možda sam se osjetio primoranim unaprijediti ženu zbog suvremenih pritisaka da to učinim, no potajno sam protiv toga te joj radim iza leđa kako bih izazvao paniku i diskreditirao je.«

Reacher nije rekao ništa.

»Mogao sam pronaći prijatelja ili rođaka koji nikada nije dao otiske. Mogao sam staviti papir na svoj radni stol u 7:30 u srijedu navečer i uputiti svoju tajnicu da kaže kako ga nije vidjela. Učinila bi to. Ili sam mogao reći čistačima da ga prokrijumčare te noći. I oni bi

slijedili moje zapovijedi. No, slijedili bi Froelichine zapovijedi. Možda bi ona trebala biti drugi osumnjičeni. Možda i ona ima rođaka ili prijatelja koji nikada nije dao otiske. Možda je sve ovo orkestrirala kako bi briljantno riješila slučaj i stekla zasluge.«

»Samo što ja to ne radim«, rekla je Froelich.

»Nijedno od vas nije osumnjičeno«, rekao je Reacher.

»Zašto ne?« pitao je Stuyvesant.

»Jer mi je Froelich pristupila svojevrijedno, a od mojeg je brata znala kakav sam. Vi ste nam odlučili dati posao čim ste vidjeli naše vojne dosjee. Nijedno od vas ne bi to učinilo da želite nešto skriti. Previše biste riskirali.«

»Možda mislimo da smo pametniji od vas. Unutarnja istraga koja nas ne bi optužila bila bi najbolji alibi.«

Reacher je odmahnuo glavom. »Nijedno od vas nije tako glupo.«

»Dobro«, rekao je Stuyvesant. Izgledao je zadovoljno. »Složimo se da je riječ o ljubomornom kolegi u ministarstvu. Pretpostavimo da je u dosluhu s čistačima.«

»Ili o kolegici«, rekla je Froelich.

»Gdje su sad čistači?« pitao je Reacher.

»Suspendirani su«, odvratio je Stuyvesant. »Kod kuće, primaju punu plaću. Žive zajedno. Jedna od žena muškarčeva je supruga, a druga je njezina sestra. Druga ekipa radi prekovremeno da ih pokrije, što me stoji pravo bogatstvo.«

»Što kažu?«

»Tvrde da ne znaju ništa ni o čemu. Nisu donijeli nikakav papir, nisu ga ni vidjeli. Nije bio ondje dok su čistili ured.«

»Ali ne vjerujete im.«

Stuyvesant je bio tih jedan dugi trenutak. Malo je petljao oko ruba svoje košulje, a zatim opet spustio dlanove na stol.

»Dosad su uvijek opravdavali povjerenje kao zaposlenici«, rekao je. »Vrlo su napeti zbog toga što ih sumnjičimo. Uzrujani su, čak i uplašeni. Ali su također *mirni*. Kao da ne možemo ništa dokazati jer nisu ništa učinili. Pomalo su i zbunjeni. Prošli su testiranje detektorom laži. Sve troje.«

»Znači, vjerujete im.«

Stuyvesant je odmahnuo glavom. »Ne mogu im vjerovati. Kako bih mogao? Vidjeli ste snimke. Tko je drugi mogao staviti taj papir onamo? Duh?«

»Koje je vaše objašnjenje?«

»Mislim da je netko iz ministarstva zatražio da to učine i objasnio to kao rutinski test. Poput neke vrste ratne vježbe. Rekao im je da neće učiniti ništa loše te im objasnio što će se dogoditi poslije, s obzirom na nadzorne snimke i detektor laži. Mislim da bi im to moglo dati dovoljno samopouzdanja da prođu testiranje poligrafom. Ako su uvjereni da nisu učinili

ništa loše i da neće biti negativnih posljedica. Ako su uvjereni da time na neki način pomažu ministarstvu.«

»Jeste li ih već to pitali?«

Stuyvesant je odmahnuo glavom. »To je vaš zadatak«, rekao je. »Nisam dobar u ispitivanju.«

Otišao je naglo kao što je i stigao. Samo je ustao i otišao iz prostorije. Vrata su se zatvorila za njim, a Reacher, Neagley i Froelich ostali su sjediti za stolom u tišini, osvijetljeni jarkim svjetlom.

»Nećete biti popularni«, rekla je Froelich. »Unutarnja kontrola to nikad nije.«

»Ne zanima me popularnost«, odvratio je Reacher.

»Ja već imam posao«, dodala je Neagley.

»Uzmi godišnji odmor«, rekao je Reacher. »Ostani sa mnom. Bit ćemo nepopularni zajedno.«

»Hoćete li mi to platiti?«

»Sigurno ćete dobiti honorar«, rekla je Froelich.

Neagley je slegnula ramenima. »Dobro. Moji bi partneri to mogli shvatiti kao stvar prestiža. Ipak ću raditi za Vladu. Mogla bih se vratiti u hotel, nazvati svoje ljude i vidjeti mogu li neko vrijeme bez mene.«

»Hoćemo li najprije na večeru?« pitala je Froelich.

Neagley je odmahнула glavom. »Ne, jest ću u svojoj sobi. Vas dvoje otidite na večeru.«

Vratili su se zavojitim hodnicima do Froelichinog ureda, a ona je pozvala vozača za Neagley. Zatim ju je otpratila do garaže, a kad se vratila pronašla je Reachera kako mirno sjedi za njezinim stolom.

»Jeste li vas dvoje u vezi?« pitala je.

»Tko?«

»Ti i Neagley.«

»Kakvo je to pitanje?«

»Neobično je reagirala na poziv na večeru.«

Odmahnuo je glavom. »Nismo u vezi.«

»Jeste li nekoć bili? Doimate se vrlo bliskima.«

»Zaista?«

»Očito si joj drag, a i ona tebi. A i lijepa je.«

Reacher je kimnuo glavom. »Draga mi je i lijepa je. Ali nikada nismo bili u vezi.«

»Zašto ne?«

»Zašto ne? Jednostavno se nikada nije dogodilo. Razumiješ li što želim reći?«

»Valjda.«

»Nije mi jasno kakve to veze ima s tobom. Ti si bivša djevojka mogeg brata, ne moja. Ne znam ti ni ime.«

»M. E.«, rekla je.

»Martha Enid?« odvratio je Reacher. »Mildred Eliza?«

»Hajdemo«, rekla je. »Na večeru. K meni.«

»K tebi?«

»U restoranima je nevjerojatna gužva nedjeljom navečer. Ionako si ih ne mogu priuštiti. A i još imam neke Joeove stvari. Možda bi ih trebao uzeti.«

Živjela je u maloj kući u nizu u neglamuroznoj četvrti s druge strane rijeke Anacostia, blizu zrakoplovne baze Bolling. Bio je to jedan od onih domova u kojima ljudi navuku zavjese i usredotoče se na ono što je unutra. Parkirala je na ulici ispred kuće i povela ga unutra kroz drvena vrata iza kojih je bilo malo predvorje, a odmah zatim dnevna soba. Prostor se doimao udobnim. Drveni podovi, sag, staromodni namještaj. Mali televizor s veliki dekoderom za kabelsku televiziju. Na polici je bilo nešto knjiga i mali Hi-Fi uređaj s nizom CD-a pokraj njega. Grijanje je radilo, pa je Reacher skinuo jaknu i prebacio je preko naslona stolca.

»Ne želim da krivac bude neko iz Ministarstva«, rekla je Froelich.

»Bolje to nego zbiljska prijatnja izvana.«

Kimnula je glavom i pomaknula se prema stražnjem dijelu sobe gdje je dio nadsvodjen lukom vodio u kuhinju s blagovaonicom. Osvrnula se, pomalo nesigurno, kao da se pita čemu služe svi ti uređaji i ormarići.

»Možemo naručiti kinesku hranu«, doviknuo joj je Reacher.

Skinula je jaknu, presavila je na pola i odložila je na stolac.

»Možda bismo trebali«, rekla je.

Samo u bijeloj bluzi, bez sakoa, izgledala je nježnije i ženstvenije. Svjetlo u kuhinji bila je prigušeno i bolje joj je odgovaralo tenu od jarkih halogenih svjetiljki u uredu. Kad ju je pogledao, vidio je ono što je Joe vjerojatno vidio osam godina prije. Pronašla je letak za narudžbu u ladici, birala broj i naručila jelo. Ljuto-kiselu juhu i piletinu na način generala Tsoa. Dvije porcije.

»Odgovara ti?« pitala je.

»Ne moraš mi reći«, odvratio je Reacher. »Joe je to volio.«

»Još imam neke njegove stvari«, nastavila je. »Dođi i pogledaj ih.«

Povela ga je natrag u predvorje pa na kat po stepenicama. U prednjem dijelu kuće bila je gostinjska soba. Imala je dubok ormar s jednostrukim vratima. Kad ih je otvorila, automatski se upalila žarulja. Ormar je bio pun raznih nabacanih stvari, no na vješalicama je bio dugi niz odijela i košulja, još zamotanih iz kemijske čistionice. Plastika je požutjela od godina i postala krhka.

»To je njegovo«, rekla je Froelich.

»Ostavio je to ovdje?« pitao je Reacher.

Dodirnula je rame jednog odijela kroz plastiku.

»Mislila sam da će doći po njih«, rekla je. »Ali nije, cijelu godinu. Valjda mu nisu trebala.«

»Sigurno je imao mnogo odijela.«

»Više od dvadesetak«, rekla je.

»Kako netko može imati više od dvadeset odijela?«

»Znaš da se volio lijepo odijevati«, rekla je. »Sigurno se sjećaš toga.«

Reacher je samo stajao. Koliko se on sjećao, Joe je živio u jednoj majici i kratkim hlačama. Zimi je nosio vojničke hlače. Kad je bilo hladno, odjenuo bi iznošenu pilotsku kožnu jaknu. To je bilo sve. Na majčinom je pogrebu bio u formalnom crnom odijelu. Reacher je pretpostavljao da je bilo unajmljeno. Ali možda nije. Možda je, radeći u Washingtonu, promijenio stil odijevanja.

»Ti bi ih trebao uzeti«, rekla je Froelich. »Ionako su tvoja. Ti si mu najbliža rodbina.«

»Čini se da je tako«, odvratio je Reacher.

»Imam i jednu kutiju«, nastavila je ona. »Punu njegovih stvari po koje nikada nije došao.«

Slijedio je njezin pogled i na podu ormara, ispod vješalica, vidio kartonsku kutiju. Bila je čvrsto zatvorena.

»Pričaj mi o Molly Beth Gordon«, rekao je.

»Što s njome?«

»Nakon njihove smrti zaključio sam da su imali vezu.«

Froelich je odmahнула glavom. »Bili su bliski. U to nema nikakve sumnje. No radili su zajedno. Ona mu je bila pomoćnica. Ne bi izlazio s nekime iz ureda.«

»Zašto ste prekinuli?« pitao je.

U prizemlju se začulo zvono. Bilo je glasno u nedjeljnoj tišini.

»Stigla je hrana«, rekla je Froelich.

Sišli su u prizemlje i jeli zajedno za kuhinjskim stolom. Bez riječi. Situacija se doimala neobično intimnom, ali i distanciranom. Kao kad sjedite pokraj nekoga nepoznatog na dugom letu avionom. Osjećate se povezani, ali i daleki.

»Možeš prespavati ovdje večeras«, rekla je. »Ako želiš.«

»Nisam se odjavio iz hotela.«

Froelich je kimnula glavom. »Odjavi se sutra. Neka ti ovo bude baza.«

»A Neagley?«

Trenutak tišine.

»Može i ona ako želi. Na drugom je katu još jedna soba.«

»Dobro«, rekao je.

Završili su s jelom, bacili ambalažu u smeće i isprali posuđe. Ona je ubacila posuđe u perilicu i pokrenula je. Zatim je zazvonio telefon. Prešla je u dnevnu sobu i javila se. Razgovarala je nekoliko trenutaka, spustila slušalicu i vratila se.

»To je bio Stuyvesant«, rekla je. »Daje vam službeno dopuštenje da počnete.«

Reacher je kimnuo glavom. »Nazovi Neagley i reci joj da se spremi.«

»Sada?«

»Kad naiđeš na problem, riješi ga«, odvratio je. »Tako je radim. Reci joj da bude ispred hotela za pola sata.«

»Gdje ćeš započeti?«

»Sa snimkama«, rekao je. »Želim ih opet vidjeti. I želim upoznati čovjeka zaduženog za njih.«

Trideset minuta nakon toga pokupili su Neagley s pločnika ispred hotela. Preodjenula se u crno odijelo s kratkim sakoom. Hlače su bile usko krojene. Izgledale su prilično dobro straga, smatrao je Reacher. Vidio je da je Froelich došla do istog zaključka. No nije rekla ništa. Samo je vozila, pet minuta, a zatim su se vratili u urede Tajne službe. Froelich je otišla ravno u svoj ured, a Reachera i Neagley ostavila s agentom zaduženim za nadzorne kamere. Bio je nizak, mršav i napet. Došao je čim su ga pozvali, još u kućnoj odjeći. Izgledao je pomalo zbunjeno. Odveo ih je do prostorije s opremom, velike poput ormara i ispunjene snimačima. Jedan je zid u potpunosti bio prekriven policama ispunjenim stotinama VHS vrpce, uredno složenim u crne plastične kutije. Snimači su bili sivi i izgledali obično. Cijeli je prostor bio ispunjen kabelima i dopisima s ispravnom procedurom pričvršćenim na zidove. Čuo se tihi šum malih motora koji su se okretali i osjetio se miris toplih tiskanih pločica, a zeleni svjetleći brojači neumorno su se okretali.

»Sustav je zapravo automatiziran«, rekao je čovjek. »Svaka je kamera povezana s četiri snimača, a svaka vrpca traje šest sati. Jednom na dan mijenjamo sve vrpce i spremamo ih. Čuvamo ih tri mjeseca, a zatim ponovno snimamo na njih.«

»Gdje su izvorne snimke od te noći?« pitao je Reacher.

»Ovdje«, odvratio je čovjek. Zavukao je ruku u džep i izvukao svežanj ključeva. Čučnuo je u uskom prostoru i otvorio niski ormarić. Izvadio je tri kutije.

»Ove sam tri kopirao za Froelich«, rekao je, na koljenima.

»Možemo li ih negdje pogledati?«

»Ne razlikuju se od izvornika.«

»Prilikom kopiranja gube se pojedinosti«, rekao je Reacher. »Prvo je pravilo početi od izvornika.«

»Dobro«, rekao je čovjek. »Možete ih pogledati ovdje.«

Nespretno je ustao i malo gurao i povlačio opremu po stolu, nakosio malo monitor i uključio uređaj za reprodukciju. Na zaslonu se pojavio sivi pravokutnik.

»Ovi uređaji nemaju daljinskih upravljača«, rekao je. »Morat ćete se služiti gumbima.«

Poslagao je tri kutije u ispravnom kronološkom redoslijedu.

»Imate li stolce?« pitao je Reacher.

Čovjek je izašao i vratio se s dva obična uredska stolca. Zapeli su na vratima i jedva ih je namjestio ispred uskog stola. Zatim se osvrnuo kao da mu nije drago što ostavlja strance same u svojem malom kraljevstvu.

»Pričekat ću vas u hodniku«, rekao je. »Pozovite me kada završite.«

»Kako vam je ime?« pitala je Neagley.

»Nendick«, odvratio je čovjek sramežljivo.

»Dobro, Nendick«, rekla je. »Svakako ćemo vas pozvati.«

Otišao je iz sobe, a Reacher je stavio treću vrpcu u uređaj.

»Znaš što?« rekla je Neagley. »Taj tip nije bacio ni jedan jedini pogled na moje dupe.«

»Nije?«

»Muškarci to obično rade kad nosim ove hlače.«

»Da?«

»Obično.«

Reacher nije micao pogled s praznog ekrana monitora. »Možda je homoseksualac«, rekla je.

»Ima vjenčani prsten.«

»Možda pokušava izbjeći neprikladne osjećaje. A možda je umoran.«

»A možda ja starim«, rekla je ona.

Reacher je pritisnuo gumb za premotavanje. Elektromotor se pokrenuo.

»Treća vrpca«, rekao je Reacher. »Četvrtak ujutro. Gledat ćemo ih unatrag.«

Vrpca se brzo vrtjela. Gledao je brojčanik pa pritisnuo gumb za reprodukciju. Pojavila se slika praznog ureda s upisanim vremenskim kodom koji je prikazivao odgovarajući datum u četvrtak i vrijeme 7:55. Pokrenuo je ubranu reprodukciju, a zatim zaustavio vrpcu kad je u kadar ušla tajnica, točno u 8:00. Reacher se udobno smjestio u stolac i opet pokrenuo vrpcu, a tajnica je ušla u svoj kvadratni prostor, skinula kaput i objesila ga na vješalicu. Prišla je vratima Stuyvesantova ureda na manje od jedan metar i sagnula se iza svog radnog stola.

»Sprema torbicu«, rekla je Neagley. »Na pod, ispod stola.«

Tajnica je imala šezdesetak godina. Na trenutak je bila okrenuta prema kameri. Izgledala je pomalo majčinski. Stroga, ali i blaga. Teško se spustila na stolac, privukla ga prema stolu i otvorila veliki rokovnik.

»Provjerava dnevnik«, rekla je Neagley.

Tajnica je mirno sjedila u stolcu, ne dižući pogled od dnevnika. Zatim je počela pregledavati veliku hrpu dopisa. Neke je spremala u ladicu, a na druge je udarala žigove i premještala ih s desne na lijevu stranu stola.

»Jesi li ikada vidjela toliko papirologije?« pitao je Reacher. »Gore nego u vojsci.«

Tajnica je dvaput prekidala posao s dopisima kako bi se javila na telefon. No nije ustajala sa stolca. Reacher je ubrzao snimku do trenutka kad je Stuyvesant ušao u kadar u 8:10. Nosio je tamni kišni ogrtač. Crn ili tamnosiv. Nosio je usku torbu za spise. Skinuo je ogrtač i objesio ga na vješalicu. Ušao je u kvadratni prostor i tajnica je okrenula glavu kao da razgovara s njime. Stavio je torbu za spisima na njezin stol pod pravim kutom i poravnao ga. Nagnuo se da joj nešto kaže. Jednom je kimnuo, uspravio se i zakoračio prema svojim vratima, ostavljajući torbu za spise vani, i ušao u ured. Brojač je otkucao četiri sekunde. Zatim je izašao natrag kroz vrata, dozivajući tajnicu.

»Pronašao ga je«, rekao je Reacher.

»Čudno je to s torbom za spise«, uključila se Neagley.

»Zašto bi je ostavio?«

»Možda je imao rani sastanak«, rekao je Reacher.

»Možda ju je ostavio vani jer je znao da će odmah opet otići.«

Ubrzano je pregledao sljedeći sat. Ljudi su ulazili u ured i izlazili iz njega. Froelich je bila dvaput. Zatim su stigli forenzičari. Otišli su dvadeset minuta poslije s pismom u plastičnoj vrećici za dokaze. Pritisnuo je gumb za pregledavanje unatrag. Opet su vidjeli svu jutarnju aktivnost, ali unatrag. Forenzičari su otišli, pa stigli, Froelich je dvaput izašla i ušla, Stuyvesant je stigao i otišao, a zatim i njegova tajnica.

»Slijedi dosadan dio«, rekao je Reacher. »Sati i sati ničega.«

Slika se smirila prikazujući prazan prostor, a brojač se vrtio unatrag. Nije se događalo baš ništa. Izvornik je imao višu razinu pojedinosti, ali nije se ništa posebno vidjelo. Slika je bila siva, s malo bijele izmaglice. Dovoljno dobro za nadzor, ali ne bi dobilo nikakvu tehničku nagradu.

»Znaš što?« rekao je Reacher. »Bio sam policajac trinaest godina, no nikada nisam našao ništa značajno na nadzornim snimkama. Ni jedan jedini put.«

»Ni ja«, rekla je Neagley. »Koliko sam samo sate protratila ovako.«

Kad je brojčanik došao do 6:00 vrpca se zaustavila. Reacher ju je izvadio iz uređaja, umetnuo drugu, preotao je do kraja i opet pokrenuo ubrzano pregledavanje unatrag. Brojčanik je projurio kroz 5:00 i krenuo prema 4:00. Ništa se nije dogodilo. Ured se nije mijenjao. Ostajao je nepomičan, siv i prazan.

»Zašto radimo ovo večeras?« pitala je Neagley.

»Jer sam nestrpljiv«, rekao je Reacher. »Želiš postići bod za vojsku, zar ne? Želiš pokazati civilima kako rade pravi profesionalci.«

»Ne moramo više ništa dokazivati«, rekao je Reacher. »Već smo postigli tri i pol boda.«

Nagnuo se bliže ekranu. Trudio se da ostane usredotočen na sliku. Brojčanik je došao do četiri ujutro. Ništa se nije događalo. Nitko nije donio nikakvo pismo.

»Možda postoji drugi razlog zašto ovo radimo večeras«, rekla je Neagley. »Možda pokušavaš nadmašiti brata.«

»Nema potrebe. Točno znam kakvi smo bili u usporedbi jedan s drugim. Nije mi važno što bilo tko misli o tomu.«

»Što mu se dogodilo?«

»Poginuo je.«

»Shvatila sam to, iako kasno. Ali kako?«

»Ubijen je. Na dužnosti. Ubrzo nakon što sam napustio vojsku. U Georgiji, južno od Atlante. Tajni sastanak s doušnikom iz redova krivotvoritelja novca. Upali su u zasjedu. Ustrijelili su ga u glavu. S dva metka.«

»Ubojice su uhićene?«

»Nisu.«

»To je grozno.«

»Zapravo i nije. Ja sam ih sredio.«

»Što si učinio?«

»Što misliš?«

»Dobro, ali kako?«

»Krivotvoritelji su bili otac i sin. Sina sam utopio u bazenu. Oca sam bacio u vatru. Nakon što sam ga ustrijelio u prsa metkom kalibra .44, šupljeg vrha.«

»To bi trebalo biti dovoljno.«

»Pouka je; >Ne petljaj se sa mnom ni s mojima.< Da su barem to znali prije.«

»Jesi li imao problema?«

»Brzo sam otišao. Nisam se pojavljivao neko vrijeme. Morao sam propustiti pogreb.«

»Gadna priča.«

»I doušnika su također ubili. Iskrvario je ispod petlje autoceste. I jedna je žena bila umiješana. Iz Joeova ureda. Njegova pomoćnica Molly Beth Gordon. Ubili su je nožem na aerodromu u Atlanti.«

»Vidjela sam joj ime na popisu poginulih na dužnosti.«

Reacher je šutio. Snimka se ubrzano vrtjela unatrag. Došla je do tri ujutro. Pa do dva i pedeset nešto. Pa do dva i četrdeset. Ništa se nije događalo.

»Sve u toj priči bilo je gadno«, nastavio je Reacher. »Zapravo, bio je sam kriv.«

»To je grubo.«

»Bilo je to previše za njega. Bi li ti upala u zamku na sastanku s doušnikom?«

»Ne bih.«

»Ne bih ni ja.«

»Poduzmem sve uobičajene mjere opreza«, rekla je Neagley. »Dođem tri sata prije, dobro promotrim sve, blokiram sve prilaze.«

»Joe nije učinio ništa od toga. Bilo je to previše za njega. Njegov je problem bio što je samo izgledao grubo. Bio je visok 198 cm i težak stotinu kilograma, kao da je bio građen od cigle. Šake su mu bile poput lopata, lice grubo poput rukavice za bejzbol. Nas dvojica fizički smo bili gotovo identični. No drukčije smo razmišljali. On je u svojoj biti bio misaona osoba. Na neki način *čist*. Gotovo naivan. Nije razmišljao na iskvaren način. Njemu je sve bilo igra šaha. Primio je poziv, dogovorio sastanak i otišao onamo. Kao da pomiče skakača ili lovca. Nije ni razmišljao da bi netko mogao doći i raznijeti cijelu ploču.«

Neagley nije rekla ništa. Vrpca je i dalje jurila unatrag. Na njoj se ništa nije događalo. Kvadratni je prostor ostajao nepomičan i pomalo mutan.

»Poslije sam bio ljutit na njega što je bio tako neoprezan«, rekao je Reacher. »No shvatio sam da ga ne mogu kriviti zbog toga.«

Da bi bio neoprezan, najprije moraš znati zbog čega bi trebao biti na oprezu. A on jednostavno nije znao. Nije vidio takvo što. Nije razmišljao na taj način.«

»Pa?«

»Pa sam se naljutio na sebe što to nisam učinio umjesto njega.«

»Jesi li mogao?«

Odmahnuo je glavom. »Nisam ga vidio sedam godina. Nisam imao pojma gdje je. On nije imao pojma gdje sam ja. No netko *poput* mene trebao je to učiniti za njega. Trebao je tražiti pomoć.«

»Je li bio previše ponosan za to?«

»Ne, bio je previše naivan. To je bit svega.«

»Je li mogao bolje reagirati? Na licu mjesta?«

Reacher je napravio grimasu. »Bili su prilično dobri. Poluprofesionalci, po našim standardima. Sigurno je bila neka prilika. No trajala je samo djelić sekunde, morao bi reagirati instinktivno. A Joeovi su instinkti bili zakopani ispod razmišljanja. Vjerojatno je zastao kako bi razmislio. Uvijek je to činio. Taman toliko da ispadne povučen.«

»Naivan i povučen«, rekla je Neagley. »Ovdje ne misle tako o njemu.«

»Ovdje se vjerojatno doimao poput divljaka. Sve je relativno.«

Neagley se pomaknula u stolcu i dalje gledajući zaslone.

»Samo malo«, rekla je. »Približava se ponoć.«

Brojač je prošao unatrag kroz 00:30. Ured se nije mijenjao. Zatim su se u 00:16 čistači pojavili iz mraka u dnu hodnika i unatrag ušli u prostor ispred ureda. Reacher ih je gledao kako ubrzano čiste unatrag, a zatim se u 00:07 vraćaju u Stuyvesantov ured. Zatim je pustio vrpcu naprijed običnom brzinom i gledao ih kako izlaze i čiste prostor za tajnicu.

»Što misliš?« pitao je.

»Izgledaju posve obično«, rekla je Neagley. »Da su ostavili pismo ondje, ne bi bili tako smireni.«

Nisu se žurili. Nisu se doimali kao da nešto kriju, niti tjeskobni, pod stresom ili uzbuđeni. Nisu se osvrtni prema vratima Stuyvesantova ureda. Samo su čistili. Učinkovito i brzo. Opet je vratio traku na sam početak, sve dok se nije zaustavila točno u ponoć. Izvadio ju je i stavio prvu traku. Premotao ju je do kraja, a zatim je ubrzano pregledao unatrag sve dok nisu prvi put ušli u 23:52. Pustio je vrpcu da se reproducira unaprijed, a zatim je zaustavio kad su sve troje bili jasno vidljivi.

»Gdje bi mogao biti papir?« pitao je.

»Kako je Froelich i pretpostavljala«, rekla je Neagley. »Mogao bi biti bilo gdje.«

Kimnuo je glavom. Imala je pravo. Bilo ih je troje i gurali su kolica. Mogli su sakriti desetak pisama.

»Izgledaju li zabrinuto?« pitao je.

Slegnula je ramenima. »Pusti vrpcu. Da vidimo kako se kreću.«

Pustio ih je da idu naprijed. Krenuli su ravno prema Stuyvesantovim vratima i nestali unutra točno u 23:52.

»Pokaži mi to opet«, rekla je Neagley.

Opet je pustio taj isječak. Neagley se nagnula unatrag i napola zatvorila oči.

»Razina energije drukčija je kad izađu«, rekla je.

»Misliš?«

Froelich je kimnula glavom. »Malo su sporiji. Kao da oklijevaju?«

»Kao da se plaše jer unutra moraju učiniti nešto loše?«

Opet je pustio taj dio.

»Ne znam«, rekla je. »Teško je to protumačiti. I to nije dokaz, to je sigurno. Samo subjektivni osjećaj.«

Još jednom je pustio taj dio. Nije bilo jasne razlike. Možda su pri ulasku izgledali manje energični nego kad su izašli. Ili više umorni. No proveli su petnaest minuta unutra. A ured je prilično malen. I već je bio čist i uredan. Možda su imali naviku odmoriti se deset minuta unutra, izvan dosega kamere. Čistači nisu bili glupi. Možda su stavili noge na stol, a ne pismo.

»Ne znam«, rekla je Neagley opet.

»Neodlučno?« rekao je Reacher.

»Naravno. Ali što drugo imamo?«

»Baš ništa.«

Opet je pokrenuo ubrzani prikaz unatrag i zurio u ništa do 20:00. Tajnica je ustala od stola, provirila kroz vrata Stuyvesantova ureda i otišla kući. Vratio je do 19:31 i gledao kako Stuyvesant odlazi.

»Dobro«, rekao je. »Čistači su to učinili. Samoinicijativno?«

»Ozbiljno sumnjam u to.«

»Onda, tko im je rekao da to učine?«

Kad su izašli, pronašli su Nendicka u predvorju i poslali ga da pospremi svoju prostoriju s opremom. Zatim su pošli potražiti Froelich i pronašli je za njezinim stolom, zatrpanu papirima, kako putem telefona koordinira povratak Brooka Armstronga iz Camp Davida.

»Moramo razgovarati s čistačima«, rekao je Reacher.

»Sada?« pitala je Froelich.

»Sad je najbolje vrijeme. Kasnonoćno ispitivanje uvijek daje najbolje rezultate.«

Gledala ga je praznim pogledom. »Dobro. Odvest ću vas k njima.«

»Bolje da ne budeš ondje«, rekla je Neagley.

»Zašto ne?«

»Mi smo iz vojske. Vjerojatno ćemo ih malo nalupati.«

Froelich je zurila u nju. »Ne smijete to. Oni su zaposlenici Ministarstva, baš kao i ja.«

»Sali se«, rekao je Reacher. »Ali oni će se osjećati bolje ako ondje ne bude nitko drugi iz Ministarstva.«

»Dobro, čekat ću vani. Ali idem s vama.«

Završila je poziv, malo posložila papire, a zatim ih povela do dizala i natrag u garažu. Ušli su u Suburban, a Reacher je sklopio oči na dvadeset minuta tijekom kojih je vozila. Bio je umoran. Naporno je radio šest dana bez prestanka. Auto se zaustavio, a on je otvorio oči i vidio da se nalaze u opasnoj četvrti punoj starih automobila i visokih žičanih ograda. Ponegdje se vidio narančasti sjaj ulične rasvjete. Zakrpani asfalt i korov u pukotinama na pločniku. Glasni stereouređaj u autu nekoliko ulica dalje.

»Ovdje smo«, rekla je Froelich. »Broj 2301.«

Bila je to lijeva polovica dvojnog objekta obiteljskih kuća, niske građevine s parom ulaznih vrata u sredini i simetričnim prozorima lijevo i desno. Dvorište je bilo ograđeno niskom žičanom ogradom. Travnjak u dvorištu bio je slabo održavan. Nije bilo ukrasnog grmlja ni cvijeća. No bilo je uredno. Na tlu nije bilo smeća, a stepenice koje su vodile do vrata bile su pometene.

»Čekat ću ovdje«, rekla je Froelich,

Reacher i Neagley izašli su iz auta. Noćni je zrak bio hladan, a daleki stereouređaj još glasniji. Prošli su kroz dvorišna vrata i prišli kući po popucalom betonskom prilazu. Reacher je pozvonio i čuo zvuk zvona u kući. Čekali su. Čuli su korake po golom podu, a zatim zvuk odvlačenja nečega metalnog. Vrata je otvorio muškarac, i ostao držati kvaku. Bio je to čistač sa snimke, u to nije bilo sumnje. Satima su ga gledali unaprijed i unatrag. Nije bio mlad, ali ni star. Nije bio visok, ali ni nizak. Bio je posve prosječan. Nosio je pamučne hlače i majicu *Redskinsa*. Koža mu je bila tamna, a jagode na obrazima visoke i ravne. Kosa mu je bila crna i sjajna, nedavno ošišana, uredno i staromodno.

»Da?« rekao je.

»Moramo razgovarati o onome što se dogodilo u uredu«, rekao je Reacher.

Čovjek nije postavljao pitanja. Nije ih tražio isprave. Samo je pogledao Reachera u lice i napravio korak unatrag, preko predmeta koji je pomaknuo kako bi otvorio vrata. Bila je to dječja klackalica izrađena od jarko obojenih metalnih cijevi. Na oba su kraja bila mala sjedala, poput onih na dječjim triciklima, i plastične glave konja iz kojih su, ispod ušiju, izlazili mali rukohvati.

»Ne smijemo je ostaviti vani preko noći«, rekao je čovjek. »Netko bi je ukrao.«

Neagley i Reacher prekoračili su klackalicu i ušli u uzak hodnik. Na policama je bilo još uredno poslaganih igračkaka. Na vratima hladnjaka u kuhinji bili su školski crteži jarkih boja. Osjetio se miris kuhanja. S druge strane hodnika bila je dnevna soba u kojoj su bile dvije tihe, uplašene žene. Nosile su obične haljine, vrlo različite od radne odjeće.

»Moramo znati vaša imena«, rekla je Neagley.

Glas joj je bio na granici između prijateljskog i neumoljivog. Reacher se nasmiješio u sebi. Tako je Neagley radila. Dobro se toga sjećao. Nitko joj nije proturječio. Bila joj je to jača strana.

»Julio«, rekao je muškarac.

»Anita«, rekla je prva žena. Reacher je pretpostavio da je bila Julijeva žena, prema načinu na koji ga je pogledala prije nego što je odgovorila.

»Maria«, rekla je druga žena. »Ja sam Anita sestra.«

U sobi je bio mali kauč i dva naslonjača. Anita i Maria stisnule su se kako bi Julio sjeo pokraj njih na kauč. Reacher je to shvatio kao poziv da sjedne na jedan od naslonjača. Neagley je sjela na drugi. Bili su pod simetričnim kutom. Kao da je kauč televizor, a oni su sjeli gledati ga.

»Mislimo da ste vi stavili pismo u ured«, rekla je Neagley.

Nije bilo odgovora. Niti bilo kakve reakcije. Na tri lica nije bilo nikakvog izraza. Samo neki tihi i prazni stoicizam.

»Jeste li to učinili?« pitala je Neagley.

Bez odgovora.

»Djeca su u krevetu?« pitao je Reacher.

»Nisu ovdje«, odgovorila je Anita.

»Jesu li vaša ili Marijina?«

»Moja su.«

»Dječaci ili djevojčice?«

»Obje djevojčice.«

»Gdje su?«

Zastala je. »Kod rodbine.«

»Zašto?«

»Jer radimo noću.«

»Nećete još dugo«, rekla je Neagley. »Uopće nećete raditi ako nekomu ne kažete nešto.«

Bez odgovora.

»Ostat ćete bez zdravstvenog osiguranja, bez beneficija.«

Bez odgovora.

»Možda završite i u zatvoru.«

Tišina u prostoriji.

»Što se dogodi, dogodit će se«, rekao je Julio.

»Je li vam netko rekao da stavite pismo onamo? Netko koga poznajete u uredu?«

Nikakva reakcija.

»Netko koga poznajete izvan ureda?«

»Nismo imali veze ni sa kakvim pismom.«

»Što onda *jeste* učinili?« pitao je Reacher.

»Čistili smo. To nam je posao.«

»Bili ste vrlo dugo unutra.«

Julio je pogledao svoju suprugu, kao da je zbunjen.

»Vidjeli smo snimke«, rekao je Reacher.

»Znamo za kamere«, rekao je Julio.

»Svake večeri slijedite isti postupak?«

»Da, moramo.«

»Svake ste večeri unutra onako dugo?«

Julio je slegnuo ramenima. »Valjda jesmo.«

»Odmarate se unutra?«

»Ne, čistimo.«

»Svake večeri jednako?«

»Svake je večeri sve jednako. Ako netko ne prolije kavu ili ostavi mnogo smeća. To nas malo uspori.«

»Je li bilo nečega takvog u Stuyvesantovu uredu te večeri?«

»Nije«, rekao je Julio. »Stuyvesant je vrlo uredan.«

»Proveli ste mnogo vremena unutra.«

»Ne više nego inače.«

»Imate uhodanu rutinu?«

»Uglavnom da. Usisavamo, sve obrišemo, ispraznimo koš za smeće, sve posložimo i idemo u sljedeći ured.«

Tišina u prostoriji. Samo tiho udaranje stereouređaja u udaljenom autu, prigušeno zidovima i prozorima.

»Dobro«, rekla je Neagley. »Slušajte. Na snimci se vidi kako ulazite u ured. Poslije toga je na stolu pronađeno pismo. Mislimo da ste ga stavili onamo jer je netko to zatražio od vas. Možda su vam rekli da je to šala ili trik. Možda su vam rekli da nema ništa loše u tome da ga stavite onamo. I to je istina. Niste učinili ništa loše. No moramo znati tko je to tražio od vas. Jer i ovo je dio igre, da mi pokušamo saznati. Morate nam reći, inače je igra završena

i zaključit ćemo da ste samoinicijativno stavili pismo onamo. A to je loše. To je vrlo loše. To je prijetnja protiv izabranog potpredsjednika Sjedinjenih Država. Za to se ide u zatvor.«

Ni reakcije. Još jedna duga tišina.

»Otpustit će nas?« pitala je Maria.

»Zar me niste čuli?« rekla je Neagley. »Ići ćete u zatvor ako nam ne kažete tko vam je rekao da to učinite.«

Marijino je lice postalo bezizražajno, poput kamena. Kao i Anitino i Julijevo. Bezizražajna lica, prazni pogledi, stoički izrazi stečeni tisućama godina seljačkog iskustva: *prije ili poslije žetva će podbaciti.*

»Hajdemo«, rekao je Reacher.

Ustali su i prošli kroz hodnik. Prekoračili su klackalicu i izašli van, u noć. Vratili su se do auta na vrijeme da vide Froelich kako prekida vezu na mobitelu. U očima joj se vidjela panika.

»Što je?« pitao je Reacher.

»Dobili smo još jedno«, rekla je. »Prije deset minuta. I još je gore.«

6. POGLAVLJE

Pismo ih je čekalo nasred dugog stola u sobi za konferencije. Oko njega se okupila skupina ljudi. Halogena rasvjeta savršeno ga je osvijetljavala. Na stolu je bila smeđa omotnica. Bila je poderana pri vrhu. Pokraj nje se nalazio bijeli list papira formata A4. Na njemu je bilo ispisano osam riječi: *Dan kada će Armstrong umrijeti ubrzano se približava.* Rečenica je bila podijeljena u dva retka, centrirana i malo podignuta iznad sredine papira. Na papiru se ništa drugo nije vidjelo. Ljudi su u tišini zurili u papir. Čovjek s recepcije progurao se kroz gužvu i obratio se Froelich.

»Ja sam otvorio omotnicu«, rekao je. »Nisam dirao pismo. Samo sam ga istresao.«

»Kako je stiglo?« pitala je.

»Čuvar s garažnog ulaza otišao je na WC. Kad se vratio, pronašao je omotnicu u svojoj kabini. Odmah mi ju je donio. Na omotnici su sigurno i njegovi otisci.«

»Kada točno?«

»Prije pola sata.«

»Kako to da čuvar garaže ide na pauze?« pitao je Reacher.

Soba je utihnula. Svi su se okrenuli prema novom glasu. Čovjek s recepcije zurio je u njega kao da pita: *Tko si, dovraga, ti?*

No kad je vidio Froelichino lice, slegnuo je ramenima i poslušno odgovorio.

»Zaključa rampu«, rekao je. »To je sve. Otrči do WC-a i vrati se trčeći. Čini to dva-tri puta tijekom smjene. Smjena mu traje osam sati.«

Froelich je kimnula glavom. »Nitko ga ne krivi. Je li netko pozvao forenzičare?«

»Čekali smo vas.«

»Dobro. Neka pismo ostane na stolu, neka ga nitko ne dira. I nikoga ne puštajte u prostoriju.«

»Ima li nadzorna kamera u garaži?« pitao je Reacher.

»Da, ima.«

»Neka nam Nendick odmah donese noćasnju snimku.«

Neagley se nagnula nad stol. »Neobičan odabir riječi, zar ne? A čini mi se da >ubrzano< poništava izgovor predviđanja. Sve postaje eksplicitna prijetnja.«

Froelich je kimnula glavom. »Itekako«, rekla je naglašeno. »Ako je nekomu ovo igra ili šala, iznenada je postala vrlo ozbiljna.«

Rekla je to jasno i glasno, a Reacher je dovoljno brzo shvatio njezinu namjeru da promotri lica okupljenih. Ni na jednom nije vidio nikakvu reakciju. Froelich je pogledala na sat.

»Armstrong upravo leti avionom«, rekla je. »Vraća se kući.«

Na trenutak je šutjela.

»Pozovite dodatni tim«, rekla je. »Pola ih pošaljite u zračnu bazu, a drugu polovicu k Armstrongu kući. I dodajte još jedno vozilo u konvoj. I vraćajte se okolnim putem.«

Na trenutak su svi oklijevali, a zatim su se počeli okretati uvježbanom učinkovitošću vrhunske ekipe koja se priprema za akciju. Reacher ih je pomno promatrao i svidjelo mu se što je vidio. Zatim su on i Neagley slijedili Froelich natrag do njezinog ureda. Nazvala je FBI i zatražila ih da hitno pošalju forenzičare. Saslušala je odgovor i spustila slušalicu.

»Iako svi dobro znamo što će pronaći«, rekla je, nikomu posebno. Zatim je pokucao i ušao Nendick, noseći dvije videotrake.

»Imamo dvije kamere«, rekao je. »Jedna je u kabini, na stropu, usmjerena dolje i u stranu, kako bi se identificirali vozači automobila. Druga je vani, usmjerena prema uličici, kako bi snimila vozila koja prilaze.«

Stavio je obje trake na stol i izašao. Froelich je uzela prvu traku i pomaknula stolac do televizora. Ubacila je traku i pritisnula gumb za reprodukciju. Bila je to snimka iz kabine. Kamera je bila visoko, no taman da snimi lice vozača. Vratila je trideset i pet minuta unatrag i opet pokrenula snimku. Čuvar je sjedio na svojem mjestu. Stražnji dio lijevog ramena ulazio mu je u kadar. Nije radio ništa. Ubrzala je snimku do trenutka kad je ustao. Pritisnuo je nekoliko gumba i nestao. Trideset sekunda nije se događalo ništa. Onda se s desnog ruba slike pojavila ruka. Samo ruka, u debelom, mekanom rukavu. Možda debeli kaput. Ruka je bila u kožnoj rukavici. Držala je omotnicu. Progurala ju je kroz dopola zatvoreni klizni prozor i ostavila je tako. Zatim je ruka nestala.

»Znao je za kameru«, rekla je Froelich.

»Očito«, odvratila je Neagley. »Bio je udaljen metar od kabine i ispružio se.«

»No je li znao za drugu kameru?« pitao je Reacher.

Froelich je izvadila prvu traku i ubacila drugu. Premotala ju je trideset i pet minuta unatrag. Pokrenula je snimku. Prikazivala je uličicu. Kvaliteta je bila slaba. Vani su bili reflektori i kontrast između osvijetljenih i tamnih dijelova bio je velik. U sjenama nije bilo pojedinosti. Rakurs je bio gornji i uzak. Gornji rub slike prekidao je uličicu prije nego što je izlazila na glavnu ulicu. Donji rub bio je na mjestu udaljenom oko dva metra od kabine. Ali širina je bila dobra. Vrlo dobra. Oba su se zida uličice jasno vidjela. Nije se moglo približiti garaži bez ulaska u kadar kamere.

Traka se vrtjela. Ništa se nije događalo. Pratili su brojčanik dok nije došao do dvadesetak sekunda prije pojave ruke. Zatim su gledali zaslon. Na gornjem se rubu pojavio lik. Bila je riječ o muškarcu. U to nije bilo sumnje. Ramena i način hoda očito su ukazivali na to. Nosio je debeli kaput, možda siv ili tamnosmeđ. Tamne hlače, teške cipele, šal oko vrata. I šešir na glavi. Taman šešir širokog oboda, sprijeda nabijen na oči. Hodao je spuštene glave. Na snimci se savršeno vidio vrh njegova šešira, cijelo vrijeme.

»Znao je i za drugu kameru«, rekao je Reacher.

Traka se vrtjela dalje. Čovjek je hodao brzo, ali svrhovito. Nije se žurio niti trčao. Nije bio izvan kontrole. Držao je omotnicu u desnoj ruci, tik uz tijelo. Nestao je na donjem rubu kadra i opet se pojavio tri sekunde poslije. Bez omotnice. Hodao je istom brzinom natrag po uličici, sve dok nije izašao iz kadra na gornjem rubu.

Froelich je zaustavila traku. »Opis?«

»Beskoristan«, rekla je Neagley. »Muškarac, malo niži i nabijen. Vjerojatno dešnjak. Ne hrama dok hoda. Osim toga ne znamo ništa. Kao da nismo ni vidjeli ništa.«

»Možda i nije tako nizak«, nadovezao se Reacher. »Kut snimanja malo sabija perspektivu.«

»Imao je informacije iznutra«, rekla je Froelich. »Znao je za kamere i za čuvarove pauze. Znači, jedan je od nas.«

»Ne nužno«, rekao je Reacher. »Mogao bi to biti netko izvana tko je dobro izvidio situaciju. Vanjska kamera sigurno je vidljiva ako znaš što tražiš. A kameru unutra mogao je predvidjeti. U većini ih garaža imaju. Nakon nekoliko noći nadzora upoznao bi se s procedurom odlaska na pauzu. Ali znate što? Bio on izvana ili iznutra, prošli smo pokraj njega. Morali smo proći. Kad smo išli k čistačima. Čak i ako je jedan od vas, morao je točno pogoditi pauzu. Znači, morao je nadzirati čuvara. Sigurno je bio s druge strane ulice nekoliko sati i gledao niz uličicu. Možda dalekozorom.«

U uredu je zavladao tišina.

»Nisam vidjela nikoga«, rekla je Froelich.

»Nisam ni ja«, rekla je Neagley.

»Ja sam imao zatvorene oči«, rekao je Reacher.

»Nije nužno da smo ga vidjeli«, rekla je Froelich. »Kad čuje da iz garaže dolazi vozilo, sigurno se sagne.«

»Valjda«, odvratio je Reacher. »No na trenutak smo mu bili vrlo blizu.«

»Sranje«, rekla je Froelich.

»Da, sranje«, oglasila se Neagley poput jeke.

»Što ćemo sad?« pitala je Froelich.

»Ništa«, odgovorio je Reacher. »Ne možemo ništa. Ovo je bilo prije više od četrdeset minuta. Ako je jedan od vas, sad je već kod kuće. Možda u krevetu. Ako je netko izvana, već je na autocesti. Prema sjeveru ili jugu. Udaljen možda i pedeset kilometara. Ne možemo zvati prometnike u četiri države i reći im da traže dešnjaka koji ne hrama u autu, a bolji opis nemamo.«

»Mogli bi tražiti čovjeka s kaputom ili šeširom.«

»Studeni je, Froelich. Svi imaju kaput i šešir.«

»Što ćemo onda?« pitala je opet.

»Nadati se najboljemu, a planirati za najgore. Usredotočiti se na Armstronga, za slučaj da je prijetnja prava. Držati ga dobro osiguranog. Kako je Stuyvesant rekao, prijetiti ne znači isto što i uspjeti.«

»Kakav mu je raspored?« pitala je Neagley.

»Večeras je u svom stanu, a sutra u uredu«, odgovorila je Froelich.

»Znači, sve će biti dobro. Po Washingtonu vam ide savršeno. Ako Reacher i ja nismo mogli do njega, neće moći ni niski tip u kaputu. Pod pretpostavkom da to uopće želi. Možda te samo podbada jer uživa u tomu.«

»Misliš?«

»Kao što je Stuyvesant rekao, duboko udahni i stisni zube. Imaj samopouzdanja.«

»Imam loš osjećaj. Moram saznati tko je taj čovjek.«

»Saznat ćemo tko je, prije ili poslije. Do tada, ako ne možeš napadati, povuci se u obranu.«

»Ima pravo«, rekao je Reacher. »Usredotoči se na Armstronga, za svaki slučaj.«

Froelich je neodređeno kimnula glavom, izvukla traku iz uređaja, a zatim opet umetnula prvu. Pokrenula ju je i zurila u ekran sve dok se čuvar nije vratio s pauze, primijetio omotnicu, uzeo je i odjurio s njom iz kadra.

»Imam loš osjećaj«, rekla je opet.

Jedan sat kasnije došli su forenzičari FBI-a i fotografirali list papira na konferencijskom stolu. Pokraj njega su stavili uredsko ravnalo, radi omjera, a zatim su pomoću sterilne plastične pincete stavili papir i omotnicu u zasebne vrećice za dokaze. Froelich je potpisala obrazac za predaju dokaza, a onda su odnijeli oba predmeta na analizu. Zatim je dvadeset minuta putem telefona pratila Armstronga na putu od baze Andrews do kuće.

»Dobro, sigurni smo«, rekla je. »Zasad?«

Neagley je zijevnula i protegnula se. »Onda se odmori. Pripremi se za težak tjedan.«

»Osjećam se glupo«, rekla je Froelich. »Ne znam je li ovo igra ili je zbilja.«

»Previše osjećaš«, rekla je Neagley.

Froelich je pogledala u strop. »Što bi Joe učinio?«

Reacher je zastao i nasmiješio se. »Otišao bi kupiti odijelo, vjerojatno.«

»Ne, ozbiljno.«

»Zatvorio bi nakratko oči i razmišljao o svemu kao o šahovskoj zagonetki. Čitao je Karla Marxa, znaš li to? Rekao je da je Marx sve objašnjavao jednim pitanjem, a to je bilo >tko ima koristi<.«

»Pa?«

»Recimo da ovo zaista radi netko iznutra. Karl Marx rekao bi da se taj čovjek iznutra želi okoristiti time. Joe bi pitao *kako* se namjerava okoristiti time.«

»Tako da me osramoti pred Stuyvesantom.«

»I da dobiješ otkaz ili budeš degradirana. Jer mu to koristi na neki način. To bi bio njegov cilj. Ali to bi mu bio *jedini* cilj. U takvoj situaciji ne bi bilo ozbiljne prijetnje za Armstronga. To je ono važno. Zato bi Joe pretpostavio da nije nitko iznutra, nego da je netko izvana. Kako bi se *on* okoristio time?«

»Tako da ustrijeli Armstronga.«

»Što bi mu koristilo na neki drugi način. Joe bi zato rekao da trebamo postupati kao da *jest* riječ o nekome izvana i nastaviti dalje vrlo smireno i bez panike, te povrh svega uspješno. Dvije muhe jednim udarcem. Ako si smirena, a počinitelj je netko iznutra, neće ostvariti svoj cilj. Ako si uspješna, a počinitelj je netko izvana, ni on neće ostvariti svoj cilj.«

Froelich je frustrirano kimnula glavom. »Ali koje je od toga? Što su vam čistači rekli?«

»Ništa«, odgovorio je Reacher. »Smatram da ih je netko koga poznaju nagovorio da prokrijumčare pismo, no ne žele ništa priznati.«

»Reći ću Armstrongu da ostane kod kuće sutra.«

Reacher je odmahnuo glavom. »Nemoj. Ako to učiniš, u svakoj ćeš sjeni vidjeti opasnost, a on će se kriti naredne četiri godine. Samo ostani mirna i stisni zube.«

»Lako je to reći.«

»Lako je i učiniti. Samo duboko udahni.«

Froelich je na trenutak nepomično šutjela. Zatim je kimnula glavom.

»Dobro«, rekla je. »Pozvat ću vam vozača. Dođite u devet ujutro. Bit će još jedan sastanak o strategiji. Točno jedan tjedan nakon prethodnog.«

Jutro je bilo vlažno i vrlo hladno, kao da je priroda željela završiti s jeseni i započeti sa zimom. Ispušni plinovi automobila ostajali su nisko iznad asfalta, u bijelim oblacima, a pješaci su žurili na pločnicima, s licima zabijenim duboko u šalove. Neagley i Reacher susreli su se u 8:40 ispred hotela, a ondje ih je već čekala limuzina Tajne službe. Auto je bio parkiran na kolniku, motor je radio, a vozač je stajao pokraj njega. Imao je tridesetak godina, odjeven u crni kaput, s rukavicama. Stajao je na prstima i tjeskobno pregledavao gomilu. Duboko je disao, a iz usta mu je u hladni zrak izlazila para.

»Izgleda zabrinuto«, rekla je Neagley.

U autu je bilo vruće. Vozač nije progovorio nijednom tijekom putovanja. Nije čak ni rekao svoje ime. Samo se probijao kroz jutarnji promet i ušao u podzemnu garažu dok su

gume cviljele. Brzo ih je poveo do malog predvorja, a zatim ih uveo u dizalo. Tri kata gore pa do recepcije. Za recepcijom je sjedio drugi čovjek. Pokazao je niz hodnik prema sobi za konferencije.

»Počeli su bez vas«, rekao je. »Požurite se.«

U sobi za konferencije bili su samo Froelich i Stuyvesant. Sjedili su za stolom, jedno nasuprot drugome. Oboje su bili mirni i tihi.

Oboje su bili blijedi. Na ulaštenom drvenom stolu između njih ležale su dvije fotografije. Jedna je bila službena FBI-eva fotografija jučerašnje poruke od osam riječi: *Dan kada će Armstrong umrijeti ubrzano se približava*. Druga je bila snimljena na brzinu, polaroidom. Prikazivala je drugi list papira. Reacher je prišao bliže i nagnuo se da bolje vidi.

»Sranje«, rekao je.

List papira na fotografiji nije se mnogo razlikovao od prethodna tri. Bio je istog formata. Poruka ispisana na računalu, u dva reda, blizu sredine lista. Sastojala se od šest riječi: *Danas ćete dobiti demonstraciju svoje ranjivosti*.

»Kad je stigla?« pitao je.

»Jutros«, rekla je Froelich. »Poštom. Adresirana na Armstrongov ured. No svu njegovu poštu sad donosimo ovamo.«

»Odakle je poslana?«

»Iz Orlanda na Floridi. Žig je od petka.«

»Još jedno popularno turističko odredište«, rekao je Stuyvesant.

Reacher je kimnuo glavom, »Što kažu forenzičari za jučerašnju poruku?«

»Upravo smo primili izvješće telefonom«, rekla je Froelich. »Sve je identično. Otisak i sve ostalo. Sigurna sam da će i s ovom biti tako. Upravo rade na njoj.«

Reacher je zurio u slike. Otisci palca bili su nevidljivi, no činilo mu se da ih može nazrijeti, kao da svijetle u mraku.

»Dao sam uhiti čistače«, rekao je Stuyvesant.

Nitko nije progovarao.

»Što vam kaže instinkt?« pitao je Stuyvesant. »Je li ovo loša šala ili prava prijetnja?«

»Prava prijetnja«, rekla je Neagley. »Mislim.«

»Još nije važno«, rekao je Reacher. »Jer se još ništa nije dogodilo. No trebamo se ponašati kao da jest prava dok ne saznamo suprotno.«

Stuyvesant je kimnuo glavom. »To je i Froelich preporučila. Citirala mi je Karla Marxa. *Komunistički manifest*.«

»Zapravo *Kapital*«, rekao je Reacher. Uzeo je noviju fotografiju u ruke i opet je pogledao. Bila je malo neoštra, a papir je bio vrlo svijetao zbog bljeskalice, no bilo je očito što poruka znači.

»Dva pitanja«, rekao je. »Prvo, koliko je sigurno njegovo današnje kretanje?«

»Najsigurnije moguće«, rekla je Froelich. »Udvostručila sam broj tjelohranitelja. Od kuće kreće u 11:00. Umjesto limuzinom, opet će ići blindiranim vozilom. Cijeli konvoj. Na oba ćemo kraja preko pločnika staviti nadstrešnicu. Ni u jednom trenutku neće vidjeti otvoreno nebo. Reći ćemo da je riječ o još jednoj vježbi.«

»On još ne zna za ovo?«

»Ne«, rekla je Froelich.

»Standardna praksa«, dodao je Stuyvesant. »Ne govorimo im to.«

»Svake godina ima tisuće prijetnja«, rekla je Neagley.

Stuyvesant je kimnuo glavom. »Upravo tako. Većina ih je posve bezopasna. Čekamo dok ne budemo posve sigurni. Čak i tada se trudimo ne prikazati prijetnju pretjerano ozbiljnom. Oni imaju pametnijeg posla. Naš je posao brinuti.«

»Dobro, drugo pitanje«, rekao je Reacher. »Gdje je njegova supruga? Ima i odraslu kćer, zar ne? Moramo pretpostaviti da bi napad na njegovu obitelj bio prilično dobra demonstracija njegove ranjivosti.«

Froelich je kimnula glavom. »Supruga mu je ovdje, u Washingtonu. Jučer je stigla iz Sjeverne Dakote. Sve dok ostane u kući ili blizu nje bit će dobro. Kći im je na postdiplomskom na Antarktici. Bavi se meteorologijom ili nečime takvim. Nalazi se u kolibi, okružena tisućama kvadratnih kilometara leda. To je bolja zaštita nego što bismo joj je mi mogli dati.«

Reacher je vratio fotografiju na stol.

»Imaš li dovoljno samopouzdanja?« pitao je. »Za danas.«

»Silno sam napeta.«

»Ali?«

»Imam samopouzdanja koliko mogu imati.«

»Želim da Neagley i ja budemo s vama na terenu. Kao promatrači.«

»Misliš da ćemo nešto zabrljati?«

»Ne, ali mislim da ćete imati pune ruke posla. Ako bude u blizini, možda ga nećeš primijetiti jer si previše zauzeta. A morat će *tu* biti u blizini ako misli ozbiljno i zaista želi napraviti nekakvu demonstraciju.«

»Dobro«, rekao je Stuyvesant. »Ti i gđica Neagley idete na teren, kao promatrači.«

Froelich ih je odvezla u Georgetown u svom Suburbanu. Stigli su malo prije deset ujutro. Izašli su iz auta tri ulice prije Armstrongove kuće, a Froelich se odvezla dalje. Dan je bio

hladan, no slabašno se sunce trudilo koliko je moglo. Neagley je stajala mirno i gledala uokolo, u svim smjerovima.

»Kako ćemo?« pitala je.

»Ići ćemo u krug, tri ulice od kuće. Ti idi u smjeru kazaljke na satu, a ja ću u suprotnom. Zatim ostani s južne strane, a ja ću ostati sa sjeverne. Nakon što odu, vidimo se iza kuće.«

Neagley je kimnula glavom i krenula na zapad. Reacher je otišao na istok, prema jutarnjem suncu. Nije baš dobro poznao Georgetown. Osim kratkih razdoblja tijekom prethodnog tjedna dok je nadzirao Armstrongovu kuću, bio je ondje samo jednom prije, i to nakratko, kad je otišao iz vojske. Znao je da četvrt nalikuje na kampus sveučilišta. Posvuda su bili kafići i starinske kuće. No nije ju poznao kako policajci poznaju svoju četvrt. Za policajca je najvažnije osjetiti *nepripadanje*.

Što se ne uklapa? Što se razlikuje od uobičajenog? Kakvo se lice ili koja marka automobila ne uklapa u ovu četvrt. Na takva pitanja nije moguće odgovoriti ako ne provedete mnogo vremena na nekom mjestu. Na mjestu poput Georgetowna možda to uopće nije moguće. Svi koji žive ondje dolaze s nekog drugog mjesta. Onamo su došli s razlogom. Studirati ili raditi za Vladu. To je usputno mjesto. Stanovnici su privremeni i često se mijenjaju. Kad diplomiraju, otiđu. Kad izgube izbore, presele se. Kad se obogate, presele se u bolju četvrt. Kad bankrotiraju, postanu beskućnici.

Zato su svi koje je vidio bili sumnjivi. Za svakoga je mogao pronaći razlog zašto se ne uklapa. A tko se uklapao? Pokraj njega je prošao stari Porsche s poderanom ispušnom cijevi. I tablicama iz Oklahome. Vozač je bio neobrijan. Tko je to bio? Pokraj starog, korodiranog Volkswagena bio je parkiran novi Mercury Sable. Sable je bio crven i gotovo sigurno unajmljen. Tko ga je vozio? Čovjek koji je

Stigao ovamo na jedan dan, s posebnim ciljem? Prišao je automobilu i pogledao kroz prozore na stražnje sjedalo. Nije vidio ni kaput ni šešir. Ni otvoren paket uredskog papira. Ni kutiju kirurških rukavica. A tko je bio vlasnik Volkswagena? Neki student? Ili anarhist iz zabiti s računalom i pisačem kod kuće?

Na pločnicima je bilo pješaka. U svakom trenutku vidio ih je četiri ili pet, u svakom smjeru. Stari, mladi, bijeli, crni, smeđi. Muškarci, žene, mladi ljudi s naprtnjačama punim knjiga. Neki su bili u žurbi, neki su šetali. Neki su očito išli u trgovinu, a neki su se očito vraćali iz nje. Neki su izgledali kao da nemaju određeno odredište. Sve ih je promatrao krajičkom oka, ali nije uočio ništa što bi se isticalo.

Povremeno bi u hodu bacio pogled na prozore na katu. Bilo ih je mnogo. Dobro mjesto za strijelca s puškom. Labirint kuća, stražnjih dvorišnih vrata i uskih uličica. Ali puška ne može ništa blindiranom vozilu. Za to bi mu trebao protutenkovski projektil. A njih je bilo mnogo vrsta. Najpopularniji je bio AT-4. Bila je to plastična cijev za jednokratnu upotrebu, duga oko jedan metar, a ispaljivala je projektil težak tri kilograma koji je mogao probiti oklop debljine gotovo 30 cm. Nakon toga je vrijedilo načelo SUIO. *Sekundarni učinak iza oklopa*. Probojna je rupa bila mala, pa je eksplozivni učinak bio ograničen na unutrašnjost vozila. Armstrong bi bio sveden na spaljene ostatke ne veće od konfeta. Reacher je pogledao

prozore. Ionako vozilo vjerojatno nije imalo blindirani krov. Odlučio je da mora pitati Froelich o tome. Vozi li se često u istom automobilu kao i njezin štićenik.

Skrenuo je za ugao i našao se na početku Armstrongove ulice. Opet je pogledao na visoke prozore. Za demonstraciju ne bi bio potreban projektil. Puška ne bi bila učinkovita, no bila bi dovoljno uvjerljiva. I napuklo neprobojno staklo bilo bi neka vrsta upozorenja. Bio bi dovoljan i pogodak markerom za *paintball*. Nekoliko crvenih mrlja na stražnjem prozoru jasna je poruka. No prozori na katu nisu se doimali sumnjivima. Svi su bili čisti i uredni, s navučenim zavjesama i zatvoreni zbog hladnoće. I kuće su bile tihe i mirne i bogate.

Mala je skupina prolaznika promatrala kako agenti Tajne službe podižu nadstrešnicu od vrata Armstrongove kuće do ruba pločnika. Izgledala je poput uskog bijelog šatora. Debelo bijelo platno bilo je posve neprozirno. Dio uz kuću dobro je prianjao uza zid oko ulaznih vrata. Dio uz kolnik bio je promjera poput rampe za ulazak u avion.

Obuhvaćao je cijelu duljinu auta. Vrata limuzine otvorila bi se u njega. Armstrong će iz sigurnosti svoje kuće ući izravno u blindirani automobil, a pritom ni u jednom trenutku neće biti vidljiv nikomu izvana.

Reacher je obišao skupinu znatizeljnih ljudi. Nisu izgledali prijeteće. Uglavnom su bili susjedi, pretpostavljao je. Odjeveni kao da ne idu daleko. Nastavio je dalje niz ulicu, tražeći otvorene prozore na gornjim katovima. To bilo neobično, zbog vremenskih prilika. No nije vidio nijedan. Pogledom je tražio ljude koji su se zadržavali uokolo bez vidljivog razloga. Bilo ih je mnogo. U toj je četvrti svaka druga trgovina bila kafić, a u svakom je bilo gostiju. Pili su *espresso*, čitali novine, razgovarali na mobitel, zapisivali u male bilježnice, nešto radili s osobnim elektroničkim uređajima.

Odabrao je kafić iz kojeg je imao dobar pogled na jug, niz ulicu, i ograničen pogled na istok i zapad te kupio veliku šalicu crne kave i sjeo za jedan stol. Sjeo je, gledao i čekao. U 10:55 stigao je crni Suburban i zaustavio se malo nakon nadstrešnice. Slijedio ga je crni Cadillac koji se parkirao uz samu nadstrešnicu. Nakon njega slijedila je crna limuzina. Sva su tri vozila izgledala vrlo krupno. Sva tri imala su ojačane prozorske okvire i zatamnjena stakla. Iz prvog su auta izašla četiri agenta i zauzela svoje položaje na pločniku. Po dvojica sa svake strane nadstrešnice. Zatim su u ulicu ušla dva policijska automobila. Prvi je prošao pokraj konvoja Tajne službe pa se zaustavio nasred ulice dosta ispred njega, a drugi je ostao dosta iza njega. Uključili su rotirajuća svjetla kako bi zaustavili promet. Prometa nije bilo mnogo. Plavi Chevrolet Malibu i Lexus terenac zlatne boje čekali su da prođu. Reacher nije prije vidio nijedno od vozila. Nijedno nije kružilo okolnim ulicama prije toga. Pogledao je nadstrešnicu i pokušao pogoditi kada će Armstrong proći kroz nju. To nije bilo moguće. Još je promatrao dio naslonjen uz kuću kad je čuo tihi zvuk zatvaranja blindiranih vrata, a četiri agenta vratila su se u Suburban i cijeli je konvoj krenuo. Prvi je policijski auto također krenuo, a Suburban, Cadillac i limuzina brzo su nastavili za njim. Na kraju im se priključio drugi policijski auto. Svih je pet automobila skrenulo na istok kod kafića u kojem je sjedio Reacher. Gume su cviljele na asfaltu. Auti su ubrzali. Gledao ih je kako nestaju. Zatim se okrenuo i gledao kako se mala skupina ljudi ispred kuće razilazi. Cijela je četvrt utihnula i umirila se.

Promatrali su konvoj s mjesta udaljenog oko osamdeset metara od kafića u kojem je sjedio Reacher. Ono što su vidjeli, samo je potvrdilo ono što su već znali. Profesionalni

ponos priječio ih je da situaciju izlaska iz kuće otpišu kao *nemoguću.*, ali stavit će je vrlo nisko na popis pogodnih za napad. Vrlo, vrlo nisko. Na samo dno. Srećom, imali su mnogo drugih, boljih mogućnosti.

Vratili su se pješice, zaobilaznim putem, i bez problema stigli do svojeg unajmljenog crvenog Sablea.

Reacher je popio kavu do kraja i krenuo prema Armstrongovoj kući. Sišao je s pločnika na mjestu gdje ga je nadstrešnica blokirala. Zapravo, bio je to bijeli tunel od tkanine koji je vodio izravno do Armstrongovih prednjih vrata. Vrata su bila zatvorena. Hodao je dalje i vratio se na pločnik te ugledao Neagley kako dolazi iz suprotnog smjera.

»Sve je kako valja?« pitao ju je.

»Bilo je prilika«, rekla je. »No nisam vidjela nikoga da ih pokušava iskoristiti.«

»Nisam ni ja.«

»Sviđa mi se procedura s nadstrešnicom i blindiranim autom.«

Reacher je kimnuo glavom. »Izbacuje puške iz igre.«

»Ne u potpunosti«, rekla je Neagley. »Snajperska puška kalibra .50 probila bi oklop. Ako ispaljuje *Browningov* metak koji probija oklop. Ili zapaljivi metak koji probija oklop.«

Reacher je napravio grimasu. Oba su metka bila vrlo učinkovita. Standardni je metak probijao čeličnu ploču, a zapaljivi je topio put kroz nju. No ipak je odmahnuo glavom.

»Nema priliku za ciljanje«, rekao je Reacher. »Najprije bi morao čekati da auto krene, kako bi bio siguran da je Armstrong u njemu. Zatim bi morao gađati vozilo s tamnim staklima koje se kreće. Vjerojatnost da bi pogodili Armstronga zanemarivo je mala.«

»Znači, trebao bi im AT-4.«

»To sam i ja pomislio.«

»Ili gađati auto eksplozivnom granatom ili ubaciti fosforu bombu u kuću.«

»Odakle?«

»Ja bih gađala s prozora na katu, iz kuće iza Armstrongove. S druge strane uličice. Veći dio obrane koncentrirali su na prednju stranu.«

»Kako bi ušla?«

»Maskirana kao službenik vodovoda ili elektre. Svatko s velikom kutijom za alat može ući u kuću.«

Reacher je kimnuo glavom. Nije rekao ništa.

»Bit će to paklene četiri godine«, rekla je Neagley.

»Ili osam.«

Uto su začuli zvuk velikog automobilskeg motora i guma na asfaltu. Okrenuli su se i ugledali Froelich kako se zaustavlja u svom Suburbanu. Zaustavila se pokraj njih, dvadeset metara od Armstrongove kuće. Pokazala im je rukom da uđu u vozilo. Neagley je ušla sprijeda, a Reacher se raširio na stražnjem sjedalu.

»Jeste li vidjeli nekoga?« pitala je Froelich.

»Mnogo ljudi«, rekao je Reacher. »Mnogima od njih ne bi vjerovao ni za manje stvari.«

Froelich je digla nogu s kočnice i pustila da auto polako nastavi dalje uz sam pločnik. Zaustavila ga je kad su se stražnja vrata točno poravnala s krajem nadstrešnice. Podigla je ruku s volana i progovorila u mikrofon pričvršćen za zglavak.

»Broj jedan spreman«, rekla je.

Reacher je pogledao udesno, niz tunel od bijele tkanine i vidio kako se prednja vrata otvaraju i kroz njih izlazi čovjek. Bio je to Brook Armstrong. U to nije bilo sumnje. Njegova je fotografija bila u svim novinama punih pet mjeseci, a Reacher je proveo puna četiri dana prateći svaki njegov pokret. Nosio je svjetlosmeđi ogrtač, a u rukama je držao kožnu torbu za spise. Prošao je kroz šator ni brzo ni sporo. Agent u odijelu gledao ga je s vrata.

»Konvoj je bio varka«, rekla je Froelich. »Radimo to tako katkad.«

»Mene ste prevarili«, rekao je Reacher.

»Nemojte mu reći da ovo nije vježba«, nastavila je Froelich. »Imajte na umu da još ništa ne zna.«

Reacher je sjeo uspravno i pomaknuo se da napravi mjesta. Armstrong je otvorio vrata, ušao u auto i sjeo pokraj njega.

»Dobro jutro, M. E.«, rekao je.

»Dobro jutro, gospodine«, odvrtila je. »Ovo su moji suradnici Jack Reacher i Frances Neagley.«

Neagley se napola okrenula prema Armstrongu i pružila mu ruku preko sjedala.

»Poznajem vas«, rekao je. »Upoznali smo se na primanju u četvrtak navečer. Vi ste donatorica za kampanju, zar ne?«

»Zapravo, radi za osiguranje«, rekla je Froelich. »Imali smo malu tajnu operaciju ondje. Analiza učinkovitosti.«

»Bilo je vrlo dojmljivo«, rekla je Neagley.

»Sjajno«, rekao je Armstrong. »Vjerujte mi, vrlo sam zahvalan svima koji se brinu za mene. To je mnogo više nego što zaslužujem. Zaista.«

Bio je fantastičan, smatrao je Reacher. Njegov glas i pogled nisu izražavali ništa osim toga da ga je Neagley beskrajno očarala. Kao da bi razgovarao s njom radije od bilo čega drugog. Imao je i sjajnu vizualnu memoriju, kad se mogao sjetiti jednog lica od tisuću, od prije četiri dana. To je bilo jasno. Rođeni političar. Okrenuo se prema Reacheru i rukovao se s njime, uz osmijeh istinskog zadovoljstva.

»Drago mi je što sam vas upoznao, gospodine Reacher«, rekao je. »I meni«, odvratio je Reacher. I shvatio da se i on njemu smiješi. Odmah mu se svidio taj čovjek. Imao je šarma napretek. Isijavao je karizmom. Čak i ako odbacite 99% kao političko glumatanje, svidio bi vam se onaj djelić koji je preostao. Silno bi vam se svidio.

»I vi radite u osiguranju?« pitao je Armstrong.

»Savjetnik sam«, rekao je Reacher.

»Radite sjajan posao. Drago mi je što ste s nama.«

Iz slušalice koju je nosila Froelich začuo se tihi zvuk i ona je krenula niz ulicu, prema Aveniji Wisconsin. Uključila se u gust promet i krenula na jugoistok, prema središtu grada. Sunce se opet skrilo iza oblaka i grad je izgledao sivo kroz tamne prozore. Armstrong je ispuštao zvuk nalik veselom uzdahu i pogledao van, kao da je još oduševljen onime što vidi. Ispod kaputa imao je besprijeckorno odijelo, košulju i svilenu kravatu. Izgledao je monumentalno. Reacher je bio pet godina stariji, gotovo deset centimetara viši i dvadeset i pet kilograma teži, no pokraj njega izgledao je malo, dosadno i otrcano. No također je izgledao *stvarno*. Vrlo izvorno. Lako ste ga mogli zamisliti bez odijela i kravate, kako u kariranoj košulji cijepa drva u dvorištu. Izgledao je poput vrlo ozbiljnog političara, ali i zabavne osobe. Bio je visok i pun energije. Plave oči, obične crte lica, pomalo razbarušena svijetla kosa. Izgledao je kao da je u formi. Ne na način koji dobivate vježbajući u teretani, nego kao da je rođen snažan. Imao je dobre ruke. Tanak vjenčani prsten bio je sve od nakita. Popucali, neuredni nokti.

»Bili ste u vojsci?« pitao je.

»Ja?« odvrtila je Neagley.

»Oboje, mislio sam. Oboje ste oprezni. On odmjerava mene, a vi gledate kroz prozor, naročito na semaforima. Prepoznajem to. Otac mi je bio u vojsci.«

»Imao je karijeru?«

Armstrong se nasmiješio. »Niste pročitali moju biografiju? Želio je karijeru, ali je ranjen i časno otpušten prije mog rođenja. Bavio se drvnom industrijom. No uvijek je izgledao poput vojnika. Uvijek je hodao tako, to je sigurno.«

Froelich je skrenula s Ulice M i nastavila paralelno s Avenijom Pennsylvania, pokraj zgrade predsjednikovog ureda, a zatim pokraj Bijele kuće. Armstrong je nagnuo glavu da pogleda prema njoj. Nasmiješio se, a bore oko očiju produbile su se.

»Nevjerojatno, zar ne?« rekao je. »Svi su iznenađeni što ću biti dio toga, ali nitko više od mene, vjerujte mi.«

Froelich je prošla pokraj zgrade Ministarstva financija u kojoj je bio njezin ured i produžila prema kupoli zgrade Kongresa.

»Nije li i u Ministarstvu financija radio jedan Reacher?« pitao je Armstrong.

Sjajno pamti i imena, pomislio je Reacher.

»Moj stariji brat«, rekao je.

»Ovo je mali svijet«, odvratio je Armstrong.

Froelich je izašla na Aveniju Constitution i prošla pokraj Kongresa. Skrenula je u Prvu ulicu i nastavila prema uskom bijelom šatoru koji je vodio do bočnog ulaza u urede Senata. Sa svake strane nadstrešnice bila je parkirana po jedna limuzina Tajne službe. Na pločniku su bila četiri agenta Tajne službe. Izgledali su oprezno i hladno. Froelich je nastavila prema šatoru i zaustavila se uz sam pločnik. Provjerila je položaj i pomaknula se još malo naprijed, tako da se Armstrongova vrata otvore izravno u platneni tunel. Reacher je vidio trojicu agenata kako čekaju ispod nadstrešnice. Jedan od njih prišao je autu i otvorio vrata. Armstrong je podigao obrve, kao da je zapanjen tolikom pozornošću.

»Bilo mi je drago što sam vas upoznao, oboje«, rekao je. »Hvala ti, M. E.«

Zatim je izašao u polumrak ispod platna i zatvorio vrata, a agenti su ga okružili i odveli ga niz tunel prema zgradi. Reacher je na trenutak vidio kako unutra čeka osiguranje Senata u odorama. Armstrong je ušao kroz vrata i ona su se čvrsto zatvorila za njime. Froelich je krenula, zaobišla parkirane automobile i nastavila na sjever, prema postaji Union.

»Dobro«, rekla je kao da joj je laknulo. »Zasad je dobro.«

»Riskirala si«, rekao je Reacher.

»Dva naprema dvjesto osamdeset milijuna«, ubacila se Neagley.

»O čemu govoriš?«

»Pisma je mogao poslati netko od nas dvoje.«

Froelich se nasmiješila. »Mislim da niste. Kako vam se čini?«

»Svidio mi se«, rekao je Reacher. »Zaista.«

»I meni«, rekla je Neagley. »Sviđa mi se još od četvrtka. Što sad?«

»Cijeli dan će biti na sastancima u Senatu. Ondje će i ručati. Odvest ćemo ga kući oko 19:00. Žena mu je kod kuće. Posudit ćemo im film ili nešto takvo. Držat ćemo ih u kući cijelu večer.«

»Trebamo informacije«, rekao je Reacher. »Ne znamo u kojem će obliku biti ta demonstracija. Ili gdje će se dogoditi. Možda negdje napiše grafit, a možda pokuša nešto mnogo gore. Ne želimo da to prođe, a mi ne primijetimo. Ako se uopće dogodi.«

Froelich je kimnula glavom. »Provjerit ćemo u ponoć. Pod uvjetom da stignemo do ponoći.«

»Želim da Neagley opet ispita čistače. Ako od njih dobijemo željene informacije, moći ćemo se opustiti.«

»To mi se sviđa«, rekla je Froelich.

Ostavili su Neagley kod saveznog pritvora i odvezli se natrag do Froelichinog ureda. Stigla su pismena izvješća FBI-a o zadnje dvije poruke. Bila su posve identična prijašnjima. No kemičar FBI-a dodao je još jedno izvješće. Primijetio je nešto neobično kod otisaka prstiju.

»Skvalen«, rekla je Froelich. »Jesi li ikada čuo za to?«

Reacher je odmahnuo glavom.

»To je aciklički ugljikovodik. Vrsta ulja. Na otiscima ima tragova skvalena. Na trećem i četvrtom ima ga malo više nego na prvom i drugom.«

»Na otiscima uvijek ima masnoće. Tako i nastaju.«

»No obično je to uobičajena masnoća s ljudskih prstiju. Ovo je drukčije. $C_{30}H_{50}$. Riblje ulje. Zapravo, ulje iz jetre morskog psa.«

Dodala mu je papir preko stola. Bio je prepun složenih informacija iz organske kemije. Skvalen je prirodno ulje koje se nekoć rabilo za podmazivanje preciznih uređaja, na primjer satnih mehanizama. Na dnu je bio dodatak u kojem je pisalo da je ulje bilo hidrogenizirano te je skvalen, s »e«, postao skvalan, s »a«.

»Što znači hidrogenizirano?« pitao je Reacher.

»Da je dodana voda?« pitala je Froelich. »Ili ima veze s hidroenergijom?«

Slegnula je ramenima, izvukla rječnik s police i prelistala ga do slova »H«.

»Ne«, rekla je. »To znači da su molekuli dodani atomi vodika.«

»Sad mi je jasno poput blata. Bio sam loš iz kemije.«

»Znači da je pošiljatelj možda lovac na morske pse.«

»Ili zarađuje za život čisteći ribu«, odvratio je Reacher. »Ili radi u ribarnici. Ili popravlja antikne satove pa mu je na prstima ostalo ulja od podmazivanja.«

Froelich je otvorila ladicu, prelistala papire u nekoj mapi i izvukla jedan. Dodala mu ga je. Bila je to fluoroskopska fotografija otiska prsta, u prirodnoj veličini.

»To je pošiljateljev otisak?« pitao je Reacher.

Froelich je kimnula glavom. Bio je vrlo jasan. Možda najjasniji koji je Reacher ikada vidio. Sve su izbočine i krivulje bile savršeno ocrtane. Bio je vrlo istaknut i nevjerojatno provokativan. I krupan. Vrlo krupan. Taj je palac bio širi od tri centimetra. Reacher je postavio svoj palac pokraj otiska. Njegov je palac bio manji, a nije imao baš najnježnije ruke.

»To nije urarev palac«, rekla je Froelich.

Reacher je polako kimnuo glavom. Pošiljatelj ima prste poput banana. I grubu kožu, inače otisak ne bi bio tako jasan.

»Bavi se fizičkim radom«, rekao je.

»Lovac na morske pse«, rekla je Froelich. »Gdje love morske pse?«

»Na Floridi, možda.«

»Orlando je na Floridi.«

Zazvonio joj je telefon. Javila se i lice joj se sledilo. Pogledala je prema stropu i naslonila slušalicu na rame.

»Armstrong mora u Ministarstvo rada«, rekla je. »Želi ići pješice.«

7. POGLAVLJE

O d zgrade Ministarstva financija do ureda Senata bila su točno tri kilometra, a Froelich je cijelim putem vozila jednom rukom dok je u drugoj držala mobitel i razgovarala. Vrijeme je bilo oblačno, a promet gust, pa su se vozili sporo. Parkirala se uz uski bijeli šator koji je vodio do ulaza u zgradu u Prvoj ulici, zaustavila motor i zatvorila mobitel, sve u isto vrijeme.

»Zar ne mogu oni iz Ministarstva doći ovamo?« pitao je Reacher.

Froelich je odmahнула glavom. »Sve je to politika. Doći će do promjena ondje, a sve će proći lakše ako Armstrong pokaže da se trudi.«

»Zašto želi ići pješice?«

»Jer voli biti vani. Voli svjež zrak. I tvrdoglav je.«

»Kamo točno mora ići?«

Pokazala je na zapad. »Oko pola kilometra u onom smjeru. Petstotinjak metara preko Trga Capitol.«

»Jesu li oni zvali njega ili on njih?«

»On je zvao njih. Informacije će izaći u javnost, pa želi preduhitriti loše vijesti.«

»Možeš li ga spriječiti da ide?«

»U teoriji mogu«, rekla je. »Ali zaista ne želim. Nisam još spremna na takvu raspravu s njim.«

Reacher se okrenuo i pogledao niz ulicu iza njih. Nije vidio ništa osim oblačnog vremena i auta koji su jurili niz Aveniju Constitution.

»Neka ide«, rekao je. »On je zvao njih. Nitko ga ne pokušava izvući na otvoreno. To nije trik.«

Pogledala je van kroz vjetrobran. Zatim se okrenula i zagledala se kroz suvozački prozor, niz platneni tunel. Opet je uzela mobitel i nazvala ljude u uredu. Koristila je kratice i žargon koji Reacher nije mogao slijediti. Završila je poziv i prekinula vezu.

»Pozvala sam policijski helikopter za pratnju«, rekla je. »Letjet će dovoljno nisko da bude očit. Morat će proći pokraj armenskog veleposlanstva, pa ćemo ondje postaviti dodatne policajce. Bit će manje primjetni. Ja ću ga slijediti autom, po Ulici D, 50 metara iza njega. Ti ćeš ići ispred njega i dobro otvoriti oči.«

»Kada krećemo?«

»Za najviše deset minuta. Kreni niz ulicu i skreni lijevo.«

»Dobro«, odvratio je Reacher. Ponovno je pokrenula auto i malo ga pomaknula naprijed da Reacher može izaći na pločnik izvan šatora. Izašao je, zakopčao jaknu i krenuo u

hladnoću. Niz Prvu ulicu pa lijevo u Ulicu C. Na Aveniji Delaware ispred njega bio je gust promet, a iza je vidio Trg Capitol. Uokolo je bilo nisko, golo drveće i gotovo smeđi travnjaci. Na njima staze od drobljenog kamena. U sredini je bila fontana. S desne strane velik bazen, a s lijeve obelisk u uspomeni na nekoga.

Pretrčao je Aveniju izbjegavajući aute. Izašao je na trg. Drobljeni kamen škripao je pod njegovim nogama. Bilo je vrlo hladno. Njegove su cipele imale vrlo tanke potplate. Činilo mu se kao da su s kamenčićima na stazi pomiješani i kristali leda. Zastao je malo ispred fontane. Osvrnuo se. Vidljivost je bila dobra. Na sjeveru je bio otvoreni prostor, a zatim polukrug zastava, još neki spomenik i veći dio željezničke postaje Union. Na jugu je bila samo zgrada Kongresa, daleko i s druge strane Avenije Constitution. Na zapadu se vidjela zgrada za koju je pretpostavljao da je Ministarstvo rada. Zaobišao je fontanu, usredotočen na srednju udaljenost. Nije vidio ništa što bi ga zabrinjavalo. Malo mjesta za skrivanje, bez prozora u blizini. U parku je bilo ljudi, ali nijedan atentator neće čekati cijeli dan za slučaj da se nečiji raspored iznenada promijeni.

Nastavio je dalje. Ulica C nastavljala se s druge strane trga, nasuprot obeliska. Bio je to zapravo samo uspravni komad kamena. Vidio je znak koji je pokazivao prema obelisku: Taftov spomenik. Ulica C križala se s Avenijom New Jersey, a zatim i Avenijom Louisiana. Na križanjima su bili pješački prijelazi. Automobili su vozili brzo. Armstrong će morati čekati na zeleno svjetlo. Armensko je veleposlanstvo bilo naprijed i lijevo. Ispred njega se zaustavljao policijski automobil. Parkirao se uz pločnik i četiri su policajca izašla. Reacher je čuo helikopter u daljini. Okrenuo se i vidio ga kako leti nisko na sjeverozapadu, po rubu zabranjenog zračnog prostora oko Bijele kuće. Ministarstvo rada bilo je točno ispred njega. Imalo je mnogo praktičnih bočnih vrata.

Prešao je na sjevernu stranu Ulice C. Polako se vratio pedesetak metara, do mjesta s kojeg je mogao vidjeti trg. Pričekao je ondje. Helikopter je letio u mjestu, dovoljno nisko da bude vidljiv, dovoljno visoko da ne bude previše bučan. Vidio je Froelichin Suburban kako izlazi iza ugla, sitan u daljini. Zaustavio se i čekao uz pločnik. Gledao je ljude. Većina ih je bila u žurbi. Bilo je previše hladno da bi se itko zadržavao uokolo. Vidio je skupinu ljudi s druge strane fontane. Šestorica u tamnim kaputima okružili su jednog u svjetlosmeđem. Hodali su sredinom šljunčane staze. Prva dva agenta bila su na oprezu. Ostali su se držali blizu, hodajući u gusto zbijenoj skupini. Prošli su pokraj fontane i nastavili prema Aveniji New Jersey. Čekali su na semaforu. Armstrong je bio gologlav. Vjetar mu je nosio kosu. Automobili su prolazili. Nitko nije obraćao pozornost. Vozači i pješaci živjeli su u različitim svjetovima koji su se temeljili svaki na svojem prostoru i vremenu. Froelich se držala podalje. Njezin je auto stajao u praznom hodu uz pločnik pedesetak metara iza njih. Upalilo se zeleno svjetlo i Armstrong i njegovi su krenuli. Zasad je dobro. Operacija je išla dobro.

Odjednom više nije bilo tako.

Najprije je vjetar gurnuo policijski helikopter malo dalje od njih. Zatim su se Armstrong i njegovi tjelohranitelji našli na uskom komadiću zemlje u obliku trokuta između Avenija New Jersey i Louisiana. Iznenada se pješak desetak metara ispred naglo okrenuo unatrag, prema njima. Bio je to sredovječan čovjek, mršav od siromaštva, s bradom i dugom kosom, neuredan. Nosio je prljavi i stari kišni ogrtač. Na trenutak je stajao posve mirno, a zatim je krenuo prema Armstrongu dugim koracima nalik na skokove. Reklama je mahao kao vjetrenjačama i glasno režao. Dva su prva agenta skočila naprijed da ga presretnu, a

ostala četvorica stisnula su se oko Armstronga. Naguravali su se dok se nisu svi postavili između ludog pješaka i Armstronga. Armstrong je ostao posve izložen sa suprotne strane.

Reacher je pomislio da bi to mogla biti diverzija i okrenuo se. Nije bilo ničega. Nigdje nije bilo ničega. Samo grad oko njih. Miran, hladan i ravnodušan. Pogledao je kreće li se netko na prozorima. Ima li bljeska sunca na staklu. Nije bilo ničega. Baš ničega. Pogledao je aute na obje avenije. Svi su se kretali brzo, a njihovi vozači nisu bili svjesni da se nešto događa. Nijedan nije usporavao. Okrenuo se i vidio kako su dva agenta srušila ludog pješaka i kako su još dvojica uperila pištolje u njega. Vidio je Froelich kako je ubrzala i naglo skrenula za ugao. Naglo se zaustavila uz pločnik i dva su agenta ugurala Armstronga na stražnje sjedalo auta.

No Suburban nije kretao. Ostao je na mjestu dok ga je promet zaobilazio. Helikopter se vratio natrag na položaj i malo se spustio da bolje vidi. Buka njegova motora udarala je u zrak. Ništa se nije događalo. Zatim je Armstrong opet izašao iz auta. Agenti su izašli za njim i slijedili ga do ludog napadača na tlu. Armstrong je čučnuo pokraj njega. Naslonio je laktove na koljena. Izgledalo je kao da razgovara s njime. Froelich je ostavila motor auta da radi i pridružila mu se na pločniku. Podigla je ruku i nešto rekla u mikrofon na zglavku. Nakon nekoliko trenutaka iza ugla se pojavio policijski auto i zaustavio se iza Suburbana. Armstrong se opet uspravio na noge i gledao kako dvojica agenata s pištoljima vode napadača do stražnjeg sjedala policijskog auta. Policijski se auto odvezao, Froelich se vratila u svoj Suburban, a Armstrong se pregrupirao sa svojom pratnjom i nastavio dalje prema Ministarstvu rada. Iznad njih je letio helikopter. Kad su napokon prešli Aveniju Louisiana u jednom smjeru, Reacher ju je prešao u drugom i lagano otrčao do Froelichinog auta. Sjedila je za volanom i gledala Armstronga kako se udaljava. Reacher joj je pokucao na prozor, a ona se naglo okrenula, iznenađena. Kad je vidjela tko je, spustila je prozor.

»Dobro si?« pitao ju je.

Opet se okrenula i gledala za Armstrongom. »Mora da sam luda.«

»Tko je bio napadač?«

»Neki beskućnik. Istražit ćemo to, ali već sad znam da to nema nikakve veze s prijateljstvom. Ni slučajno. Da je on slao poruke, na pismima bi se još osjetio miris alkohola. Armstrong je želio razgovarati s njim. Rekao je da ga žali. Zatim je inzistirao da nastavi pješice. Lud je. A ja sam luda što sam mu to dopustila.«

»Hoće li i natrag ići pješice?«

»Vjerojatno. Trebam kišu, Reacheru. Zašto kiša nikada ne pada kad je želiš? Dobar pljusak za jedan sat silno bi mi pomogao.«

Pogledao je prema nebu. Bilo je sivo i zrak je bio hladan, ali oblaci su bili visoki i bezopasni. Neće padati kiša.

»Trebala bi mu reći«, rekao je.

Odmahnula je glavom i pogledala pred sebe. »Jednostavno to ne radimo.«

»Onda reci nekome od njegovih da ga žurno pozove natrag. Kao da je iskrsnulo nešto hitno. Morao bi ići autom.«

Opet je odmahнула glavom. »On vodi prijelazni postupak. On određuje ritam. Ništa nije hitno ako on ne kaže da jest.«

»Onda mu reci da je to još jedna proba. Neka nova varka ili nešto.«

Froelich ga je pogledala. »Valjda bih mogla. Još nije preuzeo položaj. Imamo pravo vježbati s njime. Možda.«

»Pokušaj«, rekao je. »Pješaćenje natrag opasnije je od pješaćenja onamo. Možda ga je netko vidio i priprema se da ga dočeka na povratku.«

»Ulazi«, rekla je. »Izgledaš kao da ti je hladno.«

Zaobišao je auto sprijeda i ušao na suvozačko mjesto. Otkopčao je jaknu i otvorio je kako bi topli zrak iz grijaača ušao u nju. Sjedili su i gledali kako Armstrong i njegova pratnja ulaze u zgradu Ministarstva rada. Froelich je odmah nazvala ured. Rekla im je da ju obavijeste prije nego što Armstrong opet krene. Zatim je ubacila u brzinu i krenula na jugozapad, prema istočnom krilu Nacionalne galerije. Skrenula je lijevo i prošla pokraj ukrasnog bazena ispred Kongresa. Zatim desno na Aveniju Independence.

»Kamo ćemo?« pitao je Reacher.

»Nikamo određeno«, odvrtila je. »Samo ubijam vrijeme. I pokušavam odlučiti trebam li odmah dati ostavku ili da se nastavim gristi.«

Prošla je pokraj svih muzeja i skrenula lijevo na 14. ulicu. S desne strane bila im je zgrada Državne tiskare novca, a iza nje umjetno jezero. Zgrada je bila velika i siva. Zaustavila je auto uz pločnik nasuprot glavnog ulaza. Ostavila je motor da radi i držala nogu na kočnici. Pogledala je prema prozoru jednog od ureda.

»Joe je neko vrijeme radio ondje«, rekla je. »U vrijeme kad su dizajnerali novu novčanicu od 100 dolara. Smatrao je da ima pravo sudjelovati u procesu dizajna novčanice jer će se boriti protiv njezinog krivotvorenja. Bilo je to davno.«

Glava joj je bila nagnuta prema gore. Reacher joj je gledao vrat i grlo. I mjesto gdje se susretalo s rubom njezine košulje. Nije rekao ništa.

»Ponekad smo se sastajali ovdje«, nastavila je. »Ili na stepenicama Jeffersonovog memorijalnog centra. Hodali bismo oko jezera, kasno navečer. U proljeće ili ljeto.«

Reacher je pogledao desno. Memorijalni je centar izgledao zguren ispod golog drveća. Savršeno se odražavao u mirnoj vodi.

»Voljela sam ga, znaš«, rekla je Froelich.

Reacher nije rekao ništa. Samo je gledao njezinu ruku na volanu. I njezin zglavak. Bio je vitak. Koža je bila savršena. Vidjeli su se tragovi sada izbljedjelog ljetnog tena.

»Vrlo si mu sličan«, dodala je.

»Gdje je živio?«

Pogledala ga je. »Zar ne znaš?«

»Mislim da mi nikada nije rekao.«

U autu je zavládala tišina.

»Imao je stan u Watergateu«, rekla je.

»Unajmljen?«

Kimnula je glavom. »Bila je gotovo prazan. Kao da ondje živi samo privremeno.«

»Tako je i bilo. Reacheri nemaju svojih nekretnina. Mislim da nikada nismo ni imali.«

»Obitelj vaše majke je imala. Imali su imanja u Francuskoj.«

»Zbilja?«

»Zar ni to ne znaš?«

Slegnuo je ramenima. »Znam da su bili Francuzi, jasno. Nisam siguran jesam li čuo za njihova imanja.«

Froelich je digla nogu s kočnice, pogledala u retrovizor, pokrenula motor i opet se uključila u promet.

»Imate vrlo čudnu ideju obitelji«, rekla je.

»To je sigurno.«

»U ono mi se vrijeme to činilo normalno«, dodao je. »Mislili smo da su sve obitelji takve.«

Zazvonio joj je mobitel. Prigušeni električni zvuk u tišini automobila. Otvorila ga je. Na trenutak je slušala, a zatim je rekla: »Dobro«, i prekinula vezu.

»Bila je to Neagley«, rekla je. »Završila je s čistačima.«

»Je li nešto saznala?«

»Nije mi rekla. Čeka nas u uredu.«

Zaobišla je kompleks oko Kongresa s južne strane i nastavila na sjever po 14. ulici. Mobitel joj je opet zazvonio. Petljala je oko njega i otvorila ga jednom rukom te slušala dok je vozila. Nije rekla ništa. Samo je prekinula vezu. Pogledala je promet ispred sebe.

»Armstrong je spreman na povratak«, rekla je. »Pokušat ću ga nagovoriti da ide sa mnom autom. Ostavit ću te u garaži.«

Spustila se niz prilaz i zaustavila se dovoljno dugo da Reacher iskoči. Zatim se okrenula u skućenom prostoru i izvezla se natrag na ulicu. Reacher je pronašao vrata s okruglim prozorom od ojačanog stakla i stepenicama se popeo do predvorja s jednim dizalom. Dizalom je otišao do trećeg kata i pronašao Neagley kako čeka kod recepcije. Sjedila je uspravno na kožnom stolcu.

»Je li Stuyvesant ovdje?« pitao je Reacher.

Neagley je odmahнула glavom. »Otišao je u susjedstvo. U Bijelu kuću.«

»Želim pogledati kameru.«

Zajedno su prošli pokraj recepcije i nastavili dalje hodnicima dok nisu stigli u prostor ispred Stuyvesantova ureda. Njegova je tajnica bila za svojim stolom, otvorene torbice. U rukama je držala sitno ogledalo i sjajilo za usne. U toj je pozi izgledala gotovo ljudski. Doduše, i dalje učinkovito, ali poput prijateljske duše. Vidjela ih je kako dolaze i brzo sklonila kozmetički pribor, kao da se srami što su je uhvatili s njime. Reacher je pogledao prema nadzornoj kameri iznad njezine glave. Neagley je pogledala prema Stuyvesantovim vratima. Zatim je pogledala tajnicu.

»Sjećate li se jutra kad se u uredu pojavila poruka?« pitala je.

»Naravno da se sjećam«, odvrtila je tajnica.

»Zašto je gospodin Stuyvesant ostavio svoju torbu sa spisima ovdje?«

Tajnica je na trenutak promislila. »Zato što je bio četvrtak.«

»Što se događa četvrtkom? Ima rani sastanak?«

»Ne, njegova supruga ide u Baltimore utorkom i četvrtkom.«

»Kakve to veze ime?«

»Volontira u tamošnjoj bolnici.«

Neagley je pogledala ravno u nju. »Kakve to veze ima s njegovom torbom za spise?«

»Ona vozi«, nastavila je tajnica. »Ide njihovim autom. Imaju samo jedan. Nemaju ni službeno vozilo jer gospodin Stuyvesant više ne vozi. Zato dolazi na posao *metroom*.«

Neagley ju je pogledala u čudu. »Podzemnom željeznicom?«

Tajnica je kimnula glavom. »Ima posebnu torbu za utorak i četvrtak jer je mora staviti na pod u vagonu. To ne radi s uobičajenom torbom jer misli da će se zaprljati.«

Neagley je mirno stajala. Reacher se prisjetio videosnimki. Stuyvesanta kako odlazi u srijedu navečer i vraća se u četvrtak ujutro.

»Nisam primijetio razliku«, rekao je. »Meni je izgledala poput iste torbe.«

Tajnica je kimnula glavom.

»Identične su«, rekla je. »Ista marka, ista godina proizvodnje. Ne želi da to netko primijeti. No jedna je za njegov auto, a druga je za podzemnu željeznicu.«

»Zašto?«

»Mrzi prljavštinu. Mislim da je se boji. Utorkom i četvrtkom uopće ne unosi u ured torbu koju je imao u vagonu. Ostavlja je ovdje cijeli dan i moram mu donositi stvari iz nje. Ako pada kiša, ostavi i cipele vani. Kao da mu je ured japanski hram.«

Neagley je pogledala Reachera i napravila grimasu.

»Bezopasna ekscentričnost«, rekla je tajnica. Zatim je spustila glas, kao da se boji da će je čuti skroz iz Bijele kuće. »I posve nepotrebna, po mome mišljenju. Washingtonski *metro* poznat je kao najčišća podzemna željeznica na svijetu.«

»Dobro«, rekla je Neagley. »Ali ipak je čudno.«

»I posve bezopasno«, ponovila je tajnica.

Reacher je izgubio zanimanje, došao joj iza leđa i pogledao vrata požarnog izlaza. Na njima je u razini bokova bila šipka od brušenog čelika umjesto rukohvata, vjerojatno u skladu s gradskim propisima. Dodirnuo ju je i odmah se pomaknula uz tiho škljocanje. Gurnuo je malo jače i šipka se povukla do same površine vrata koja su se otvorila. Bila su krupna i otporna na vatru. Tri velike čelične šarke držale su njihovu težinu. Prošao je kroz vrata i ušao u malo stubište. Stube su bili betonske i novije od ostatka zgrade izrađene od kamena. Vodile su do viših katova te su se spuštale do razine ulice. Imale su čelični rukohvat. Na zidovima su bila prigušena sigurnosna svjetla zaštićena malim žičanim kavezima. Očito su tijekom renoviranja zgrade odvojili mali dio i preuredili ga u izlaz za slučaj požara.

S druge strane vrata bila je okrugla kvaka koja je funkcionirala na jednak način kao i šipka s prednje strane. Vrata su imala ključanicu, ali nisu bila zaključana. Kvaka se lako okretala. To ima smisla, pomislio je. Zgrada je u cjelini bila sigurna. Nije bilo potrebe da se izolira svaki kat. Pustio je da se vrata zatvore za njim i na trenutak pričekao u polumraku stubišta. Opet je okrenuo kvaku, otvorio vrata i napravio jedan korak natrag u jarko osvijetljeni prostor za tajnicu. Okrenuo je glavu i podigao pogled prema nadzornoj kameri. Bila je točno iznad njegove glave. Snimila bi ga čim bi napravio drugi korak. Još se malo pomaknuo i pustio da se vrata zatvore za njim. Opet je pogledao kameru. Sad bi ga već snimila. A od Stuyvesantovih vrata dijelila su ga gotovo tri metra.

»Čistači su ostavili poruku«, rekla je tajnica. »Nema drugog mogućeg objašnjenja.«

Zatim joj je telefon zazvonio, ona se pristojno ispričala i javila se. Reacher i Neagley uputili su se natrag kroz labirint hodnika sve dok nisu pronašli Froelichin ured. Bio je tih, mračan i prazan. Neagley je upalila svjetlo i sjela za stol. Nije bilo drugog stolca, pa je Reacher sjeo na pod, ispruženih nogu i leđa naslonjenih na ormarić za spise.

»Pričaj mi o čistačima«, rekao je Reacher.

Neagley je nekoliko puta brzo udarila vrhovima prstiju po stolu. Škljocanje vrhova noktiju izmjenjivalo se s prigušenim udarcima prstima.

»Dobili su odvjetnike«, rekla je. »Ministarstvo je dodijelilo po jednog svakom od njih. Također, imaju pravo šutjeti. Njihova su građanska prava u potpunosti zaštićena. Divno, zar ne? Svijet civila?«

»Prekrasno. Što su rekli?«

»Ne mnogo. Šute kao ribe. Silno su tvrdoglavi. Ali i zabrinuti. Između dva zla su, a ne znaju koje je gore. Očito se silno boje otkriti tko im je rekao da stave papir onamo, ali se jednako boje da će izgubiti posao i možda završiti u zatvoru. U svakom slučaju gube. Nije ih bilo lijepo gledati.«

»Spomenula si Stuyvesanta?«

»Jasno i glasno. Naravno, znaju za njega, ali nisam sigurna da znaju tko je on. Rade noću. Vide samo urede. Ne vide ljude. Nikako nisu reagirali na njegovo ime. Nisu reagirali ni na što. Samo su sjedili ondje, nasmrt uplašeni, gledali u svoje odvjetnike i šutjeli.«

»Gubiš se. Nekad su ti ljudi jeli iz ruke, koliko se sjećam.«

Kimnula je glavom. »Rekla sam ti da starim. Nikako ih nisam mogla pritisnuti. Odvjetnici mi ne bi ni dopustili. Civilni je pravni sustav vrlo odbojan. Nikada se nisam osjećala toliko isključeno.«

Reacher nije rekao ništa. Pogledao je na sat.

»Što sad?« pitala je Neagley.

»Čekat ćemo«, rekao je on.

Vrijeme je prolazilo sporo dok su čekali. Froelich se vratila nakon sat i pol te ih obavijestila da je Armstrong na sigurnom u svome uredu.

Uspjela ga je uvjeriti da se vrati s njom u njezinom autu. Rekla mu je da razumije da bi on radije hodao, ali je istaknula da se tim osiguranja treba dodatno uigrati i da je ovo najbolji trenutak za to. Inzistirala je do te mjere da bi se odbijanje doimalo poput prenemaganja, a Armstrong to nije želio, pa je više-manje veselo ušao u auto. Ulazak u ured Senata kroz bijeli šator prošao je bez incidenata.

»Trebaš obaviti nekoliko telefonskih poziva«, rekao je Reacher. »Da vidimo je li se dogodilo nešto što bismo trebali znati.«

Najprije je nazvala washingtonsku policiju. Dobila je uobičajeni popis zločina i prekršaja, no ništa od toga ne bi se moglo nazvati demonstracijom Armstrongove ranjivosti. Zatim je nazvala postaju u kojoj je bio pritvoren ljudi napadač s ulice i dobila dugo usmeno izvješće. Spustila je slušalicu i odmahnula glavom.

»Nije povezano s prijetnjom«, rekla je. »Poznaju ga. Niske je inteligencije, alkoholičar i beskućnik, jedva pismen i njegovi otisci ne odgovaraju. Ima vrlo dug niz prekršajnih prijava zbog pokušaja zastrašivanja svih ljudi koje vidi u novinama kojima se pokriva dok spava. Ima nekakav bipolarni problem. Predlažem da zaboravimo na njega.«

»Dobro«, rekao je Reacher.

Zatim je Froelich otvorila bazu podataka Nacionalnog centra za zločine i pogledala najnovije stavke. Stizale su iz cijele zemlje, brzinom većom od jedne u sekundi. Brže nego što ih je mogla pročitati.

»Ovo je beznadno«, rekla je. »Moramo čekati do ponoći.«

»Ili jedan u noći«, rekla je Neagley. »Možda to učine u Bismarcku, u drugoj vremenskoj zoni. Možda pucaju na njegovu kuću. Ili samo bace kamen kroz prozor.«

Froelich je nazvala policiju u Bismarcku i zatražila da je odmah obavijeste o svemu što bi se moglo povezati sa zanimanjem za Armstronga. Zatim je isti zahtjev uputila državnoj policiji Sjeverne Dakote i FBI-u u cijelom SAD-u.

»Možda se ništa neće dogoditi«, rekla je.

Reacher je skrenuo pogled. *Nadaj se da hoće*, pomislio je.

Oko 19:00 uredi su se počeli prazniti. Mnogi ljudi na hodnicima polako su išli u istom smjeru, prema izlazu. Bili su odjeveni u kišne ogrtače i nosili torbe za spise ili ručne torbice.

»Jeste li se odjavili iz hotela?« pitala je Froelich.

»Ja jesam«, rekao je Reacher.

»Ja nisam«, nadovezala se Neagley. »Grozna sam kao gošća.«

Froelich je zastala, pomalo zapanjena. No Reacher nije bio iznenađen. Neagley je bila pravi usamljenik. Oduvijek. Strogo je čuvala svoju privatnost. Reacher nije znao zašto.

»Dobro«, rekla je Froelich. »No trebali biste uzeti malo vremena slobodno. Odmorite se, pa ćemo se opet sastati poslije. Odvest ću vas, a onda pokušati otpremiti Armstronga sigurno kući.«

Zajedno su sišli do garaže. Froelich je odvezla Neagley u hotel. Reacher je otišao s njom do recepcije i preuzeo svoju odjeću iz Atlantic Cityja. Bila je zajedno s njegovim cipelama, četkicom za zube i britvicom, sve složeno u crnoj vreći za smeće koju je uzeo sa sobaričinih kolica. Nije ostavio osobit dojam na hotelskog momka. No ipak je odnio vreću do auta i predao je Reacheru koji mu je dao dolar. Zatim je Reacher opet sjeo pokraj Froelich i nastavili su dalje. Bilo je hladno i vlažno, a promet je bio grozan. Posvuda je bila gužva. Iznad njih se pružao dugi niz crvenih svjetala kočnica, a dugi red bijelih prednjih svjetala kretao se prema njima. Odvezli su se na jug preko mosta u 11. ulici i probili se kroz labirint uličica do Froelichine kuće. Zaustavila je auto na ulici, ostavila motor da radi i počela petljati oko ključeva. Uspjela je skinuti ključeve od kuće. Predala ih je Reacheru.

»Vraćam se za dva sata«, rekla je. »Osjećaj se kao kod kuće.«

On je uzeo svoju vreću, izašao iz auta i gledao je kako se odvozi. Skrenula je desno kako bi se vratila na sjever preko drugog mosta i nestala mu s vidika. Prišao je ulaznim vratima i otključao ih. U kući je bilo mračno i toplo. Osjećao se miris njezinog parfema. Zatvorio je vrata za sobom i počeo pipati po zidu, tražeći prekidač svjetla. Upalila se slaba žarulja ispod žutog sjenila lampe na niskom ormariću. Davala je meko, prigušeno svjetlo. Ostavio je ključeve pokraj lampe, spustio vreću u dnu stepenica i ušao u dnevnu sobu. Upalio je svjetlo. Ušao je u kuhinju. Osvrnuo se.

Ugledao je vrata iza kojih su bile stepenice za podrum. Na trenutak je stajao mirno, opirući se svojoj urođenoj znatiželji. Bila je poput refleksa, poput disanja. Je li pristojno pretraživati kuću svojeg domaćina? Samo iz navike? Naravno da nije. No nije mogao odoljeti.

Sišao je niz stepenice, upalivši svjetlo dok je hodao. Podrum je bio mračan, starih betonskih zidova. Imao je peć u koju je bio ugrađen uređaj za omekšavanje vode. Do nje su bili stroj za pranje rublja i električna sušilica. Nizovi polica. Stari putni kovčezi. Mnogo različitih odbačenih stvari razbacanih uokolo, ali ništa posebno važno. Vratio se u prizemlje. Ugasio je svjetla. Nasuprot stepenica, a pokraj kuhinje, nalazio se zatvoren prostor. Bio je

veći od ormara, a manji od prostorije. Možda je izvorno bio smočnica, no sad je bio uređen poput minijaturnog kućnog ureda. Unutra je bio radni stol, police i uredski stolac, sve staro nekoliko godina. Izgledalo je poput jeftinih inačica uredskog namještaja, dobro istrošeno. Možda je bilo rabljeno. Na stolu je bilo računalo. Prilično staro. Na njega je debelim kabelom bio priključen pisač. Vratio se u kuhinju.

Pogledao je na uobičajena mjesta gdje žene kriju stvari u kuhinji i pronašao 500 dolara u raznim novčanicama u keramičkoj zdjeli na najvišoj polici jednog kuhinjskog ormarića. Gotovina za hitne slučajeve. Možda mjera opreza iz doba straha od »milenijskog buga«, koju je poslije odlučila zadržati. Pronašao je i pištolj *Beretta M9* srednjega kalibra, pomno skriven ispod hrpe podmetača za stol. Bio je star, izgreben i zaprljan nasumičnim mrljama ulja. Vjerojatno vojni višak, doniran drugoj državnoj službi. Bez sumnje prethodna inačica službenog pištolja Tajne službe. Bio je prazan. Spremnika nije bilo. Otvorio je susjednu ladicu i pronašao četiri spremnika uredno složena ispod rukavice za pećnicu. Svi su bili puni standardnih metaka. Dobre i loše vijesti. Raspored je bio dobro smišljen. Pištolj uzmeš desnom rukom, a lijevom dohvatiš spremnike. Ergonomski razumno. Ali držati spremnike pune metaka bila je loša ideja. Ako dugo tako stoje, opruga u spremniku olabavi i ne radi kako valja. Spremnici koji su dugo stajali napunjeni najčešći su razlog zaglavlivanja oružja. Bolje je držati pištolj s jednim metkom u cijevi, a ostale metke izvan spremnika. Desnom rukom možeš ispaliti metak dok lijevom guraš metke u prazni spremnik. Sporije nego inače, no mnogo bolje nego pritisnuti okidač i začuti samo šuplji škljocaj.

Zatvorio je kuhinjske ladice i vratio se u dnevnu sobu. Ondje nije bilo ničega, osim šuplje i prazne knjige na polici. Uključio je TV i vidio da radi. Znao je čovjeka koji je skrio stvari u ispražnjenom kućištu TV-a. Pretražili su mu sobu osam puta prije nego što se itko sjetio provjeriti je li sve baš onakvo kakvim se čini.

Ni u hodniku nije bilo ničega. Ničega ispod ladica u malom ormariću. Ništa u kupaonicama. U spavaćim sobama ništa važno, osim kutije od cipela ispod Froelichinog kreveta. Bila je puna pisama adresiranih Joeovim rukopisom. Odložio ih je sa strane ne pročitavši ih. Sišao je u prizemlje i donio vreću sa svojim stvarima u gostinjsku sobu. Odlučio je čekati jedan sat, a zatim jesti sam ako se ona ne vrati. Opet će naručiti ljutu i kiselu juhu te piletinu generala Tsoa. Bila je prilično dobra. Svoj pribor za higijenu stavio je pokraj umivaonika. Odjeću iz Atlantic Cityja objesio je pokraj Joeovih ostavljenih odijela. Na dugi je trenutak zastao gledajući odijela, a zatim nasumce odabrao jedno i skinuo ga s vješalice.

Plastični se omot razderao dok ga je skidao. Bio je krut i krhak. Na etiketi s unutarnje strane sakoa bila je samo jedna talijanska riječ izvezena ukrašenim rukopisom. Nije prepoznao marku. Materijal je bio nekakva fina vuna. Odijelo je bilo tamnosivo i imalo slabašan sjaj. Podstava je bila sintetička, no izgledala je poput tamnocrvene svile. Možda i jest bila svila. Imala je vodeni žig. Straga na sakou nije bilo razreza. Stavio je sako na krevet i hlače pokraj njega. Odijelo je izgledalo posve obično. Bez nabora i manžeta.

Vratio se do ormara i izvadio košulju. Skinuo je plastični omot s nje. Bila je od obične bijele tkanine. Na ovratniku nije bilo gumba. S unutarnje strane bio je mali ovratnik s dva imena napisana previše zamršenim slovima da bi ih mogao pročitati. Netko i Netko. Ili neki ekskluzivni londonski krojači košulja ili lažnjak nekog imitatora. Tkanina je bila teška. Nije bila debela poput vojničke, ali bila je prilično teška.

Odveo je cipele. Skinuo je jaknu i hlače te ih prebacio preko naslona stolca. Nakon toga je skinuo i majicu i gaće. Otišao je u kupaonu i otvorio tuš. Ušao je u tuš kabinu. Ondje je pronašao sapun i šampon. Sapun je bio tvrd poput kamena, a boca šampona začepljena sasušenom tekućinom na vrhu. Froelich očitno nije često imala goste. Namočio je bocu šampona pod mlazom vruće vode i otvorio ga na silu. Oprao je kosu i nasapunao tijelo. Nagnuo se van, uzeo britvicu i pomno se obrijao. Isprao se, izašao iz kabine i potražio ručnik dok je s njega kapalo po podu. Pronašao ga je u ormaru. Bio je debeo i nov. Previše nov da bi bio dobar za brisanje. Samo je pomicao vodu po njegovoj koži. Obrisao se njime najbolje što je mogao, a zatim ga omotao oko struka i prstima počeo šljajati kosu.

Vratio se u spavaću sobu i uzeo Joeovu košulju. Na trenutak je oklijevao, a zatim ju je odjenuo. Podigao je ovratnik i zakopčao najviši gumb. Nastavio je zakopčavati gumbe prema dolje. Otvorio je vrata i pogledao u ogledalo kako mu pristaje. Pristajala mu je manje-više savršeno. Mogla je biti krojena za njega. Zakopčao je i gumbe na rukavima. Duljina rukava bila je izvrsna. Okrenuo se lijevo i desno. Iza niza odijela vidio je policu. Vidio ju je kroz prazno mjesto na kojem su bili odijelo i košulja. Na polici su bili nizovi uredno smotanih kravata. Pokraj njih su bile vrećice od tankog papira, zatvorene naljepnicama iz praonice. Otvorio je jednu vrećicu i pronašao hrpu čistih bijelih bokserica. Otvorio je drugu i pronašao crne čarape, smotane u paru.

Vratio se do kreveta i odjenuo odjeću svojeg brata. Odabrao je tamnocrvenu kravatu sa suzdržanim uzorkom. Izgledala je britanski, kao da predstavlja neku časničku udrugu ili skupu školu. Stavio je kravatu i spustio ovratnik preko nje. Odjenuo je bokserice i navukao čarape. Zatim i hlače odijela. Stavio je i sako. Obukao je svoje nove cipele i obrisao ih papirnatom vrećicom u kojoj je bilo rublje. Uspravio se i otišao natrag do ogledala. Odijelo mu je vrlo dobro pristajalo. Nogavice i rukavi možda su bili malo predugi jer je bio malo niži od Joea. Možda je bilo i malo preusko jer je bio malo teži od njega. No sve u svemu izgledao je vrlo dojmljivo u njemu. Poput posve drukčije osobe. Starije i autoritativnije. Ozbiljnije. Poput Joea.

Sagnuo se i podigao kartonsku kutiju s poda ormara. Bila je teška. Zatim je začuo zvuk u hodniku. Netko je bio ispred kuće i kucao na ulazna vrata. Stavio je kutiju natrag ispod odijela i uputio se niz stepenice. Otvorio je vrata. Bila je to Froelich. Stajala je u večernjoj izmaglici s podignutom rukom, spremna da opet pokuca. Zbog ulične rasvjete iza nje, lice joj je bilo u sjeni.

»Dala sam ti svoj ključ«, rekla je.

On je napravio korak unatrag, a ona korak unutra. Podigla je pogled i skamenila se. Petljala je rukama iza sebe, zatvorila vrata i snažno se naslonila na njih. Samo je zurila u njega. Vidio joj je nešto u očima. Šok, strah, paniku, gubitak, nije znao.

»Što je?« pitao je.

»Mislila sam da si Joe«, rekla je. »Na trenutak.«

Oči su joj se napunile suzama i naslonila je glavu na drvo vrata.

Zatreptala je suznih očiju, zatim ga opet pogledala i počela glasno plakati. Na trenutak je stajao mirno, a zatim je zakoračio naprijed i zagrlio je. Ona je ispustila torbicu i zarila glavu u njegova prsa.

»Oprosti«, rekao je. »Isprobao sam njegovo odijelo.«

Nije rekla ništa, samo je plakala.

»Čini se da to nije bilo baš pametno«, rekao je.

Pomaknula je glavu, no nije znao pokušava li potvrditi ili negirati to što je rekao. Obujmila ga je rukama i nastavila ga grliti. Stavio joj je ruku na leđa i njome je pogladio po kosi. Držao je ruku tako nekoliko minuta. Ona se borila protiv suza, dvaput progutala slinu i napokon se odmaknula. Obrisala je oči nadlanicom.

»Nisi ti kriv«, rekla je.

Reacher nije rekao ništa.

»Izgledao si tako stvarno. Ja sam mu kupila tu kravatu.«

»Trebao sam to pretpostaviti«, rekao je Reacher.

Zavukla je ruku u torbicu i izvukla papirnatu maramicu. Ispuhala je nos i zagladila kosu.

»O, Bože«, rekla je.

»Žao mi je«, rekao je Reacher opet.

»Ne brini se«, odvratila je ona. »Bit ću dobro.«

On nije rekao ništa.

»Izgledao si tako dobro«, rekla je. »Dok si stajao na vratima.«

Otvoreno je zurila u njega. Zatim je ispružila ruku i izravnala mu kravatu. Dodirnula je mjesto na košulji koje se smočilo od suza. Prešla je prstima preko ovratnika njegova sakoa. Napravila je korak naprijed na prstima, sklopila ruke iza njegove glave i poljubila ga u usta.

»Tako je dobro«, rekla je i opet ga poljubila, snažno.

On je ostao miran na trenutak, a zatim je poljubio nju. Snažno. Usta su joj bila hladna. Jezik joj je bio brz. Osjetio je slab okus crvenila za usne. Usne su joj bile male i glatke. Osjetio je miris parfema na njezinoj koži i u njezinoj kosi. Jednu je ruku spustio nisko uz njezin bok, a drugu stavio iza njezine glave. Osjetio je njezine grudi na svojim prsima. Njezina rebra pod svojim rukama. Njezinu kosu među svojim prstima. Ruka joj je bila hladna i užurbana na stražnjoj strani njegova vrata. Prste je zavlačila prema gore, kroz njegovu kratko podšišanu kosu. Osjetio je njezine nokte na svojoj koži. Povukao je ruku uz njezina leđa. Zatim se prestala kretati. Ostala je mirna. Odmaknula se. Teško je disala. Oči su joj bile zatvorene. Stavila je nadlanicu na usta.

»Ne bismo trebali ovo raditi«, rekla je.

Pogledao ju je. »Ne, vjerojatno ne bismo«, odvratio je.

Otvorila je oči. Nije rekla ništa.

»Što ćemo onda raditi?« pitao je.

Pomaknula se u stranu i ušla u dnevnu sobu. »Ne znam«, rekla je. »Večerat ćemo, valjda. Jesi li me čekao?«

Slijedio ju je u sobu. »Da«, rekao je. »Čekao sam.«

»Vrlo si mu sličan«, rekla je.

»Znam«, odvratio je.

»Shvaćaš li što to znači?«

Kimnuo je glavom. »Ono što si vidjela u njemu, pomalo vidiš i u meni.«

»Ali jesi li poput njega?«

Točno je znao što ga pita. Jeste li gledali svijet na jednak način? Jeste li imali sličan ukus? Jesu li vas privlačile iste žene?

»Kao što sam ti rekao«, započeo je Reacher. »Ima sličnosti. Ali i razlika.«

»To nije odgovor.«

»On je mrtav«, rekao je Reacher. »To je odgovor.«

»A da nije mrtav?«

»Mnogo bi toga bilo drukčije.«

»Recimo da ga nikada nisam upoznala. Da sam saznala tvoje ime na neki drugi način.«

»Možda ni ne bih bio ovdje.«

»Pretpostavimo da si ipak ovdje.«

Pogledao ju je. Duboko je udahnuo, zadržao dah, a zatim ga ispustio.

»Sumnjam da bismo stajali ovdje i razgovarali o večeri«, rekao je.

»Možda ne bi bio nadomjestak«, rekla je. »Možda bi ti bio onaj pravi, a Joe bi bio nadomjestak.«

Reacher nije rekao ništa.

»Ovo je previše čudno«, rekla je ona. »Ne možemo ovo raditi.«

»Ne«, složio se Reacher. »Ne možemo.«

»Bilo je to davno«, nastavila je. »Prije šest godina.«

»Je li Armstrong dobro?«

»Jest«, rekla je. »Dobro je.«

Reacher nije rekao ništa.

»Ne zaboravi da smo prekinuli«, nastavila je. »Godinu prije nego što je poginuo. Nisam njegova udovica ili nešto takvo.«

Reacher nije rekao ništa.

»A ni ti nisi ožalošćeni brat«, rekla je. »Jedva si ga poznavao.«

»Ljutita si na mene zbog toga?«

Kimnula je glavom. »Bio je usamljen. Trebao je nekoga. Zato i jesam malo ljutita.«

»Ni približno kao ja.«

Nije odgovorila. Samo je pomaknula ruku i pogledala na sat. Bilo je to pomalo neobično, pa je i on pogledao na svoj. Bilo je točno 21:30. U njezinoj otvorenoj torbici u hodniku zazvonio je mobitel. Bio je glasan u tišini kuće.

»Moji se ljudi javljaju«, rekla je. »Iz Armstrongove kuće.«

Vratila se u hodnik, sagnula se i odgovorila na poziv. Zatim je prekinula vezu bez komentara.

»Sve je mirno«, rekla je. »Rekla sam im da zovu svaki sat.«

Kimnula je glavom. Gledala je svuda osim u njega. Trenutak je prošao.

»Hoćemo li opet kinesku hranu?« pitala je.

»Meni odgovara«, odvratio je Reacher. »Isto jelo.«

Naručila je hranu s telefona u kuhinji, a zatim je otišla na kat istuširati se. Čekao je u dnevnoj sobi i preuzeo hranu od dostavljača kad je ovaj napokon stigao. Ona se vratila u prizemlje i jeli su jedno nasuprot drugog za kuhinjskim stolom. Skuhala je kavu i svaki je popio dvije šalice. Polako i bez razgovora. Njezin je mobitel opet zazvonio u točno 22:30. Bio je tik uz nju na stolu, pa se odmah javila. Samo kratka poruka.

»Sve je mirno«, rekla je. »Zasad je dobro.«

»Prestani se brinuti«, rekao je Reacher. »Bio bi potreban zračni napad da ga ubiju u kući.«

Iznenada se nasmiješila. »Sjećaš li se Harryja Trumana?«

»Moj omiljeni predsjednik«, odvratio je Reacher. »Po onome što znam o njemu.«

»I naš«, rekla je. »Po onome što znamo o njemu. Bijelu kuću renovirali su 1950. pa je privremeno boravio u kući Blair s druge strane Avenije Pennsylvania. Dvojica su ga došla ubiti. Jednog su ustrijelili policajci na ulici, no drugi je stigao do vrata. Naši su ljudi jedva odvojili Trumana od nesuđenog atentatora. Rekao je da će mu oduzeti pištolj i nabiti mu ga u dupe.«

»Da, Truman je bio takav.«

»Itekako. Trebao bi čuti neke od starijih priča.«

»Bi li i Armstrong bio takav?«

»Možda. Ovisi o trenutku. Nije baš snažan, ali nije ni kukavica. I vidjela sam ga vrlo ljutitog.«

»Izgleda dovoljno čvrsto.«

Froelich je kimnula glavom. Pogledala je na sat. »Trebali bismo se vratiti u ured. Da vidimo je li se što dogodilo negdje drugdje. Nazovi Neagley dok ja raščistim ovdje. Reci joj da se spremi. Doći ćemo po nju za 20 minuta.«

Prije 23:15 opet su bili u uredu. Poruka nije bilo. Od washingtonske policije ništa važno. Ništa iz Sjeverne Dakote i ništa iz FBI-a. U bazu Nacionalnog centra za zločine još su stizala izvješća. Froelich je počela pregledavati izvješća od tog dana. Nije pronašla ništa zanimljivo. U 23:30 zazvonio joj je mobitel. U Armstrongovoj je četvrti sve bilo mirno i tiho. Opet se okrenula računalu. Ništa novo. Vrijeme do ponoći polako je isteklo. Ponedjeljak je završio, a utorak započeo. Opet je došao Stuyvesant. Samo se pojavio na vratima kao i prije. Nije rekao ništa. Jedini stolac u prostoriji bio je onaj na kojemu je sjedila Froelich. Stuyvesant se naslonio na dovratak. Reacher je sjedio na podu. Neagley se naslonila na ormarić za spise.

Froelich je pričekala deset minuta i nazvala washingtonsku policiju. Nisu joj imali što reći. Nazvala je i FBI i oni su joj rekli da se na istočnoj obali do ponoći nije dogodilo ništa značajno. Okrenula se natrag zaslonu računala. Ukratko je prenosila izvješća o zločinima, no ni Stuyvesant ni Reacher ni Neagley nisu nijedan nikako mogli povezati s potencijalnom prijetnjom Armstrongu. Sat je došao do 01:00. Bila je to ponoć prema središnjoj vremenskoj zoni SAD-a. Nazvala je policiju u Bismarcku. Nisu joj imali što reći. Nazvala je državnu policiju Sjeverne Dakote. Baš ništa. Opet je pokušala s FBI-em. Njihovi područni uredi nisu prijavili ništa u zadnjih 60 minuta. Spustila je slušalicu i odmaknula stolac unatrag. Ispustila je zrak iz pluća.

»To je to«, rekla je Froelich. »Ništa se nije dogodilo.«

»Sjajno«, rekao je Stuyvesant.

»Ne«, odvratio je Reacher. »Nije sjajno. Ni najmanje. To su najlošije moguće vijesti.«

8. POGLAVLJE

Stuyvesant ih je poveo natrag do sobe za konferencije. Neagley je hodala pokraj Reachera, rame uz rame kroz uske hodnike.

»Super ti je odijelo«, prošaptala je.

»Prvo koje sam ikada odjenuo«, odvratio je šaptom. »Slažemo li se glede ovoga?«

»Slažemo se i vjerojatno ostajemo bez posla«, rekla je. »Ako misliš isto što i ja.«

Skrenuli su iza ugla i nastavili dalje. Stuyvesant je stao ispred vrata sobe za konferencije i sve ih propustio, a zatim je ušao za njima, upalio svjetla i zatvorio vrata. Reacher i Neagley sjeli su s jedne strane dugog stola, a Stuyvesant je sjeo pokraj Froelich s druge, kao da predviđa suparničku prirodu razgovora koji je slijedio.

»Objasnite«, rekao je.

Na trenutak je vladala tišina.

»Prijetnja sigurno *nije* netko iznutra«, rekla je Neagley.

Reacher je kimnuo glavom. »Ionako smo se zavaravali misleći da je ili jedno ili drugo. Oduvijek je moralo biti oboje. No bila je to korisna skraćunica. Pravo je pitanje koji su omjeri. Je li glavna prijetnja netko iznutra s manjom pomoći nekoga izvana? Ili pak netko izvana s manjom pomoći nekoga iznutra?«

»Što znači manja pomoć?« pitao je Stuyvesant.

»Počinitelj iznutra trebao bi otisak prsta koji nije njegov. Počinitelj izvana trebao bi način da ubaci drugu poruku u zgradu.«

»I zaključili ste da je počinitelj izvana?«

Reacher je opet kimnuo. »A to je najgori mogući ishod. Netko iznutra bio bi samo gnjavaža, no netko izvana zaista je opasan.«

Stuyvesant je skrenuo pogled. »Tko?«

»Nemam pojma«, rekao je Reacher. »Netko neizravno povezan s nekim od zaposlenika Ministarstva, dovoljno da ubaci poruku i ništa više.«

»A taj bi zaposlenik bio netko od čistača.«

»Ili svi oni«, rekla je Froelich.

»Pretpostavljam da je tako, da«, rekao je Reacher.

»Sigurni ste?«

»U potpunosti.«

»Na temelju čega?« pitao je Stuyvesant.

Reacher je slegnuo ramenima. »Mnogo je razloga«, rekao je zatim. »Neki su manji, a neki veći.«

»Objasnite«, rekao je Stuyvesant opet.

»Uvijek tražim jednostavno rješenje«, rekao je Reacher.

Stuyvesant je kimnuo glavom. »I ja. Kad čujem topot kopita, pomislim na konje, a ne na zebre. Ali u ovom je slučaju jednostavno objašnjenje netko iznutra tko želi naškoditi Froelich.«

»Zapravo i nije«, usprotivio se Reacher. »Pristup je previše složen za to. U tom bi slučaju radili uobičajene stvari. One lake. Svi smo to već vidjeli. Tajnoviti prekidi u komunikaciji, kvarovi računala, lažni hitni pozivi na nepostojeće adrese u opasnom dijelu grada. Ona stiže, zove pojačanje, uplaši se, uspaniči se putem radija, netko to snimi i snimka počne kružiti među podređenima. U svakom odjelu čuvara zakona ima mnogo takvih primjera.«

»I u vojnoj policiji?«

»Dakako. Osobito kad su u pitanju časnice.«

Stuyvesant je odmahnuo glavom.

»Ne«, rekao je. »To je nagadanje. Pitam vas kako *znate*.«

»Znam zato što se danas nije ništa dogodilo.«

»Objasnite«, rekao je Stuyvesant i treći put.

»Imamo pametnog protivnika«, rekao je Reacher. »Pametnog i punog samopouzdanja. On ima *kontrolu*. No zaprijetio je, a nije izvršio prijetnju.«

»Pa? Nije uspio, to je sve.«

»Nije tako«, rekao je Reacher. »Nije ni *pokušao*. Jer nije znao da mora. Jer nije znao da je njegovo pismo stiglo danas.«

Tišina u prostoriji.

»Očekivao je da će stići sutra«, nastavio je Reacher. »Poslao ga je u petak. Od petka do ponedjeljka, to je vrlo brzo za američku poštu. Slučajno se tako dogodilo. Očekivao je da će trebati od petka do utorka.«

Nitko nije progovarao.

»Prijetnja je netko izvana«, ponovio je Reacher. »Nije izravno povezan s Ministarstvom, pa nije svjestan da je njegovo pismo stiglo dan ranije ili bi danas *sigurno* nešto učinio. Jer je umišljeni gad i ne bi se htio iznevjeriti. Računajte na to. Negdje je vani i čeka da sutra ispuni ono što je obećao, kako je cijelo vrijeme i planirao.«

»Krasno«, rekla je Froelich. »Sutra je još jedan prijem za donatore.«

Stuyvesant je na trenutak šutio.

»Što predlažete?« pitao je.

»Moramo otkazati večeru«, rekla je Froelich.

»Ne, mislio sam kao dugoročnu strategiju«, rekao je Stuyvesant. »I ne možemo *ništa* otkazati. Ne možemo samo odustati i reći da ne možemo zaštititi svojega čovjeka.«

»Morat ćeš stisnuti zube«, rekao je Reacher. »Bit će to samo demonstracija čija je svrha da te muči. Predviđam da možda uopće neće biti usmjereno na Armstronga. Dogodit će se na mjestu na kojem je već bio ili na kojem će tek biti.«

»Gdje, na primjer?« pitala je Froelich.

»U njegovoj kući«, odvratio je Reacher. »Ili ovdje, ili u Bismarcku. Ili u njegovom uredu. Negdje. Bit će teatralno, kao i te vražje poruke. Bit će to nešto spektakularno na mjestu koje je Armstrong upravo napustio ili prema kojem upravo kreće. Jer trenutačno je sve ovo *natjecanje*. Obećao je demonstraciju i mislim da će održati riječ, ali njegov će potez imati nekakav odmak. Jer zašto bi to inače tako sročio? Zašto bi to nazvao demonstracijom? Zašto nije samo napisao da će Armstrong danas umrijeti?«

Froelich nije odgovorila.

»Moramo ga identificirati«, rekao je Stuyvesant. »Što znamo o njemu?«

Tišina.

»Znamo dovoljno da se opet zavaravamo«, rekao je Reacher. »Ili da opet razgovaramo u skraćenicama. Jer nije riječ o *njemu*. Riječ je o *njima*. Imamo posla s timom. Uvijek je tako. Dvojica su.«

»To je nagađanje«, rekao je Stuyvesant.

»Voljeli biste da je tako«, rekao je Reacher. »Ali mogu dokazati da nije.«

»Kako?«

»To me mučilo još otkad sam vidio otisak na pismu i tragove kirurških rukavica. Zašto bi učinio oboje? Ili su mu otisci u bazi ili nisu. No dvojica su. Onaj koji je ostavio otisak nikada ga nije dao. Onaj koji je nosio rukavice jest. Dvojica su i rade zajedno.«

Stuyvesant je izgledao vrlo umorno. Bilo je gotovo dva ujutro.

»Zapravo nas više ne trebate«, rekla je Neagley. »Ovo više nije interna istraga. Prijetnja je negdje vani.«

»Nije tako«, odvratio je Stuyvesant. »Još je interna, sve dok možete nešto saznati od čistača. Morali su se susresti s tom dvojicom. Moraju znati tko su.«

Neagley je slegnula ramenima. »Vi ste im dali odvjetnike. Time ste sve otežali.«

»Zaboga, pa morali su dobiti pravne zastupnike«, rekao je Stuyvesant. »Uhićeni su. Takav je zakon. To je pravo koje jamči Šesti amandman.«

»Valjda je tako«, rekla je Neagley. »Recite mi, postoji li zakon o tome što se događa ako potpredsjednika ubiju prije inauguracije?«

»Postoji«, tiho je rekla Froelich. »Dvadeseti amandman. Kongres bira novog potpredsjednika.«

Neagley je kimnula glavom. »Dobro. Nadam se da već pripremaju popis.«

Tišina u prostoriji.

»Trebali biste pozvati FBI«, rekao je Reacher.

»Hoću«, odvratio je Stuyvesant. »Kad saznamo imena. Ne prije.«

»Već su vidjeli pisma.«

»Samo oni u laboratoriju. Lijeva im ruka ne zna što desna radi.«

»Potrebna vam je pomoć.«

»I tražit ću je. Čim saznamo imena, predat ću ih FBI-u na srebrnom pladnju. Ali neću im reći kako sam ih saznao. Neću im reći da je došlo do sigurnosnog proboja iznutra. I sigurno ih neću zvati dok taj sigurnosni proboj još traje.«

»Zar je to tako važno?«

»Šalite se? CIA je imala problem s onim Amesom, sjećate se. FBI je to saznao i ismijavao ih godinama poslije toga. Zatim su i oni imali svoje probleme s Hanssenom, pa više nisu bili tako pametni. Ovo je prva liga, Reacheru. Trenutačno je Tajna služba na prvom mjestu, s vrlo značajnim vodstvom. Doživjeli smo samo jedan poraz u svojoj povijesti i to prije gotovo 40 godina. Nećemo pasti s prvog mjesta na ljestvici tek tako.«

Reacher nije odgovorio.

»I nemojte se praviti nadmoćnima«, nastavio je Stuyvesant. »Ne pokušavajte mi reći da bi vojska drukčije reagirala. Ne sjećam se da ste ikada tražili pomoć od FBI-a. Ne sjećam se vaših sramotnih malih tajna u *Washington Postu*.«

Reacher je kimnuo glavom. Većina vojnih sramota bila je kremirana. Ili dva metra ispod zemlje. Ili u nekoj zabačenoj bazi, usta čvrsto zatvorenih od straha. Ili kod kuće, ne govoreći ni vlastitoj majci zašto su ondje. Neke od tih okolnosti i sam je priredio.

»Zato idemo korak po korak«, nastavio je Stuyvesant. »Dokažite da je prijetnja tim od dvojice ljudi izvana. Saznajte njihova imena od čistača. S odvjetnicima ili bez njih.« Froelich je odmahнула glavom. »Glavni je prioritet da Armstrong preživi do ponoći.«

»Bit će to samo demonstracija«, rekao je Reacher.

»Čula sam te i prvi put«, rekla je. »Ali ja odlučujem. A ti jedino nagađaš. Imamo samo šest riječi na komadu papira. A tvoje tumačenje može biti posve pogrešno. Koja je bolja demonstracija od toga da zaista učiniš što namjeravaš? Ako ga ubiju, sjajno će demonstrirati njegovu ranjivost, zar ne? Ne postoji bolji način za demonstraciju.«

Neagley je kimnula glavom. »A to može biti i neka vrsta osiguranja. Neuspjeli pokušaj možda bi mogli prikazati kao demonstraciju. Da sačuvaju obraz.«

»Ako uopće imate pravo«, zaključio je Stuyvesant.

Reacher nije rekao ništa. Sastanak je završio nekoliko minuta poslije. Stuyvesant je rekao Froelich da im pročita Armstrongov raspored za naredni dan. Bio je to spoj poznatih dijelova. Najprije obavještajni sastanak s agentima CIA-e, kod njegove kuće, kao u petak ujutro. Poslijepodne sastanci u uredu, kao i većinu dana. Navečer prijem u istom hotelu kao i

u četvrtak. Stuyvesant je sve zapisao i otišao kući malo prije 2:30 ujutro. Ostavio je Froelich samu za dugim stolom, pod jarkim svjetlom i u tišini, nasuprot Reachera i Neagley.

»Imate li savjet?« pitala je.

»Idi kući i naspavaj se«, odgovorio je Reacher.

»Sjajno.«

»A onda radi sve kao dosad«, rekla je Neagley. »Siguran je u kući i siguran je u uredu. Nastavi koristiti nadstrešnice na izlazu i ulazu i kretanje gradom bit će sigurno.«

»A prijem u hotelu?«

»Neka bude kratak i vrhunski osiguran.«

Froelich je kimnula glavom. »Učinit ću sve što budem mogla.«

»Jesi li dobra u svojem poslu?« pitala je Neagley.

Froelich je zastala.

»Jesam«, rekla je zatim. »Prilično sam dobra.«

»Ne, nisi«, ubacio se Reacher. »Najbolja si. Bez sumnje najbolja u tom poslu ikada. Toliko si dobra da je to nevjerojatno.«

»Tako moraš razmišljati«, rekla je Neagley. »Nahuškaj se. Do te mjere da ne možeš ni zamisliti kako bi ti glupani s njihovim smiješnim porukama uopće mogli prići čovjeku kojeg štitiš na manje od 1000 kilometara.«

Froelich se kratko nasmiješila. »To je dio vojne obuke?«

»Za mene je bio«, rekla je Neagley. »Reacher se rodio razmišljajući tako.«

Froelich se opet nasmiješila.

»Dobro«, rekla je. »Idem se kući naspavati. Sutra je veliki dan.«

Washington je noću miran i prazan pa su im bile potrebne samo dvije minute da dođu do Neagleyinog hotela i još deset da se vrate do Froelichine kuće. Njezina je ulica bila puna parkiranih automobila. Izgledali su kao da spavaju. Mračni, nepomični i prekriveni noćnom rosom. Suburban je dug oko šest metara i morali su proći još dvije ulice dok nisu pronašli parkirno mjesto dovoljno veliko za njega. Zaključali su ga i vratili se zajedno kroz hladnu noć. Došli su do kuće, otvorili vrata i ušli unutra. Svjetla su još bila upaljena. Grijanje je i dalje radilo. Froelich je zastala u hodniku.

»Je li sve u redu?« pitala je. »Zbog onog što se dogodilo prije?«

»Sve je u redu«, rekao je.

»Ne želim da se pogrešno shvatimo.«

»Mislim da se nismo pogrešno shvatili.«

»Oprosti što sam ti se usprotivila«, rekla je. »Glede demonstracije.«

»Ti odlučuješ«, rekao je on. »Samo ti to možeš.«

»Izlazila sam i s drugima«, rekla je. »Poslije njega.«

Reacher nije rekao ništa.

»I Joe je imao druge djevojke«, nastavila je. »Zapravo nije bio tako sramežljiv.«

»Ali je ostavio svoje stvari ovdje.«

»Zar je to važno?«

»Ne znam«, rekao je Reacher. »Mora značiti nešto.«

»Mrtav je, Reacheru. Više ga ne možemo povrijediti.«

»Znam.«

Na trenutak je bila tiha.

»Skuhat ću čaj«, rekla je. »Želiš li i ti?«

Odmahnuo je glavom. »Idem u krevet.«

Ona je ušla u dnevnu sobu i nastavila prema kuhinji, a on se popeo stepenicama na kat. Tiho je zatvorio vrata gostinjske sobe i otvorio ormar. Skinuo je Joeovo odijelo, vratio ga na vješalicu i objesio ga u ormar. Skinuo je i kravatu, namotao je i vratio na policu. Skinuo je košulju i bacio je na pod ormara. Nije mu više trebala. Na vješalicama su bile još četiri, a nije očekivao da će se zadržati dulje od četiri dana. Skinuo je čarape i bacio ih na košulju. Otišao je u kupaonicu samo u boksericama.

Unutra je ostao prilično dugo, a pri izlasku je pronašao Froelich kako stoji na vratima sobe. U spavaćici od bijelog pamuka. Duljoj od majice, ali ne mnogo duljoj. Zbog svjetla u hodniku iza nje bila je poluprozirna. Kosa joj je bila razbarušena. Bez cipela je izgledala niža. Bez šminke je izgledala mlađe. Imala je sjajne noge. I lijepo tijelo. Istodobno je izgledala mekano i čvrsto.

»On je prekinuo sa mnom«, rekla je. »Bila je to njegova odluka, ne moja.«

»Zašto?«

»Upoznao je neku koja mu se više sviđala.«

»Tko je ona bila?«

»Nije važno. Nitko za koga si čuo. Neka žena.«

»Zašto mi to nisi rekla?«

»Valjda sam to negirala«, rekla je. »Ili sam se pokušavala zaštititi. Kao i sačuvati uspomenu na njega pred njegovim bratom.«

»Nije to lijepo izveo?«

»Ne baš.«

»Kako se to dogodilo?«

»Jednog mi je dana jednostavno rekao.«

»I otišao?«

»Zapravo nismo živjeli zajedno. On je dolazio k meni i ja k njemu, ali uvijek smo živjeli odvojeno. Njegove su stvari još ovdje jer mu nisam dopustila da ih uzme. Nisam ga pustila da uđe. Bila sam povrijeđena i bijesna na njega.«

»To me ne iznenađuje.«

Slegnula je ramenima. Rub njezina spavačice podigao se za centimetar ili dva.

»Ne, bilo je to glupo od mene«, odvrtila je. »Takvo što događa se vrlo često. Veza je započela, a zatim je završila. Ništa jedinstveno u ljudskoj povijesti. Ništa jedinstveno ni u mojem životu. A u barem polovici slučajeva, ja sam bila ta koja je otišla.«

»Zašto mi to sada govoriš?«

»Znaš zašto«, rekla je ona.

On je kimnuo glavom. Nije progovarao.

»Da možeš početi ispočetka«, nastavila je. »Da možeš reagirati na mene kao na mene, a ne kao na bivšu Joeovu djevojku. On je bio taj koji je otišao. On je odlučio. To što je između nas nema veze s njim. Ne bi imalo čak ni da je još živ.«

Reacher je kimnuo glavom.

»Ali krećeš li ti ispočetka?« pitao ju je.

»Joe je bio sjajan«, odgovorila je. »Nekoć sam ga voljela. Ali ti nisi on. Ti si druga osoba. Znam to. Ne pokušavam ga vratiti. Ne želim duha.«

Napravila je jedan korak u sobu.

»To je dobro«, rekao je Reacher. »Jer nisam poput njega. Ni najmanje. To ti mora biti jasno od početka.«

»Jasno mi je«, rekla je. »Od početka čega?« Napravila je još jedan korak u sobu, a zatim zastala.

»Od početka bilo čega«, odvratio je. »No kraj će biti jednak. I to ti mora biti jasno. Otići ću, kao što je otišao i on. Uvijek odem.«

Prišla mu je bliže. Bili su udaljeni jedan metar.

»Uskoro?« pitala je.

»Možda«, rekao je Reacher. »A možda ne.«

»Riskirat ću«, rekla je. »Ništa ne traje vječno.«

»Osjećam se čudno«, rekao je.

Pogledala ga je. »Zašto?«

»Nosim odjeću tvojeg bivšeg ljubavnika.«

»Ne mnogo«, rekla je. »Tu situaciju možemo lako ispraviti.«

Zastao je.

»Da?« rekao je. »Pokazat ćeš mi kako?«

Opet je napravio korak naprijed, a ona mu je stavila ruke na struk. Zavukla je prste pod elastični rub bokserica i ispravila situaciju. Napravila je korak unatrag i podigla ruke iznad glave. Bilo je lako skinuti joj spavaćicu. Pala je na pod. Jedva su stigli do kreveta.

Spavali su tri sata i probudili se u sedam kad je u njezinoj sobi počela zvoniti budilica. Zvučala je daleko i prigušeno iza zida gostinjske sobe. Reacher je ležao na leđima, a Froelich mu se zavukla ispod ruke. Nogu je prebacila preko njegove. Glava joj je bila na njegovu ramenu. Njezina mu je kosa dirala lice. Bilo mu je udobno u tom položaju. I toplo. Udobno i toplo. I bio je umoran. Bilo mu je dovoljno udobno i toplo i bio je dovoljno umoran da poželi ignorirati buku i ne pomaknuti se. No ona se odvojila od njega i uspravno sjela na krevetu, zbunjena i pospana.

»Dobro jutro«, rekao je Reacher.

Kroz prozore je ulazila siva svjetlost. Nasmiješila se, zijevnula, povukla laktove unatrag i protegnula se. Budilica u drugoj sobi i dalje je zvonila. Zatim je počela zvoniti glasnije. Reacher joj je stavio ruku na trbuh. Zatim je pomaknuo na njezine grudi. Ona je opet zijevnula, nasmiješila se i okrenula te zarila lice u njegov vrat. »Dobro jutro i tebi«, rekla je.

Buka budilice probijala se s druge strane zida. Očito je imala funkciju da zvoni sve glasnije ako je nitko ne prekine. Povukao ju je na sebe. Maknuo joj je kosu s lica i poljubio je. Budilica je počela zavijati poput policijske sirene. Bilo mu je drago što nije u toj prostoriji. »Moram ustati«, rekla je.

»Ustat ćemo«, odvratio je on. »Uskoro.«

Zagrlio ju je. Ona se prestala opirati. Vodili su ljubav bez daha, kao da ih budilica potiče. Zvučalo je kao da su u atomskom skloništu, a sirena odbrojava posljednje sekunde njihovog života prije udara nuklearnog projektila. Kad su završili, zadihani, ona se podigla s kreveta i otrčala u svoju sobu te zaustavila buku. Tišina je bila zaglušujuća. Reacher je ležao na jastuku i gledao u strop. Pravokutna traka svjetla s prozora osvjetljavala je neravnine u žbuci. Vratila se, gola, hodajući sporo.

»Vrati se u krevet«, rekao je.

»Ne mogu«, odvratila je. »Moram na posao.«

»Neće mu se ništa dogoditi ako te nakratko nema. A ako mu se i dogodi, uvijek mogu izabrati drugoga. Imaju Dvadeseti amandman. Red kandidata bit će dug.«

»A ja ću stati u red za traženje posla. Možda u restoranu brze hrane.«

»Jesi li to ikada radila?«

»Što? U restoranu brze hrane?«

»Tražila posao.«

Odmahnula je glavom. »Nisam nikad.«

On se nasmiješio. »Ja zapravo ne radim već pet godina.«

Uzvratila mu je osmijehom. »Znam. Provjerila sam te u bazi. Ali danas radiš. Zato se diži iz kreveta.«

Ponudila mu je lijep pogled na svoju stražnjicu dok je odlazila u kupaonicu svoje sobe. On je još trenutak ležao mirno, prisjećajući se stare pjesma Dawn Penn. *Ne voliš me, sada znam*. Izbacio ju je iz glave, maknuo prekrivač, ustao i protegnuo se. Podigao je jednu ruku prema stropu, a zatim drugu. Savio je leđa unatrag. Ispružio je stopala i noge. To je bila sva njegova jutarnja tjelovježba. Zatim je otišao u kupaonicu gostinjske sobe i započeo s jutarnjom higijenom, kao u vojsci. Zubi, brijanje, kosa, tuširanje. Odjenuo je drugo Joeovo odijelo. Bilo je posve crno, iste marke, jednako krojeno. Uz njega je uzeo drugu košulju, s istom etiketom *Netko & Netko*, od istog bijelog pamuka. Zatim čiste bokserice i čarape. Tamnoplava svilena kravata s uzorkom malih padobrana srebrne boje. Imala je etiketu britanskog proizvođača. Možda je bila iz Kraljevskog zrakoplovstva. Pogledao se u ogledalo, a zatim sve pokvario odjenuvši svoj novi kaput iz Atlantic Cityja preko odijela. Kaput je izgledao grubo i nespretno i boje se nisu poklapale, ali očekivao je da će biti vani na hladnom, a Joe nije ostavio nijedan kaput. Vjerojatno je bilo ljeto kad ju je ostavio.

Susreo se s Froelich na dnu stepenica. Bila je odjevena u žensku varijantu njega. Crno odijelo s hlačama i otvorena bijela bluza. No njezin je kaput bio bolji. Bio je od tamnosive vune, vrlo formalan. Namještala je slušalicu iz koje je izlazila žica i spuštala joj se po leđima.

»Hoćeš li mi pomoći?« pitala je. Pomaknula je laktove unatrag, na jednak način kao kad se probudila. Tako je odmaknula ovratnik sakoa od stražnjeg dijela svog vrata. Reacher je spustio žicu između sakoa i bluze. Mala utičnica na kraju bila je poput utega i povukla je žicu skroz do njezinog struka. Froelich je odmaknula kaput i sako ustranu, pa je Reacher ugledao mali radijski primopredajnik pričvršćen na pojasu iza njezinih leđa. Žica mikrofona već je bila uključena. Vodila je gore po njezinim leđima, a zatim se spuštala niz njezin lijevi rukav. Reacher je uključio utičnicu na kabelu slušalice, a Froelich je pustila da joj sako i kaput padnu natrag na mjesto. Reacher je na trenutak ugledao pištolj u futroli pričvršćenoj na lijevom boku, s drškom prema naprijed - tako da ga lako može dohvatiti desnom rukom. Bio je to krupni *SIG-Sauer P226*. Zadovoljavajuće oružje. Mnogo bolje od stare *Berette* u kuhinjskoj ladici.

»Dobro«, rekla je. Zatim je duboko udahнула. Pogledala je na sat. Reacher je učinio isto. Bilo je gotovo 7:45.

»Još 16 sati i 16 minuta«, rekla je Froelich. »Nazovi Neagley i reci joj da stižemo.«

Zvao je s njezinog mobitela dok su se vraćali do Suburbana. Jutro je bilo vlažno i hladno, baš kakva je bila i noć, s tom razlikom da se na nebu naziralo sivkasto svjetlo. Prozori Suburbana bili su zamagljeni od rose. No motor se pokrenuo na prvo okretanje ključa. Grijač je radio brzo, te je unutrašnjost bila topla i ugodna kad je Neagley ušla u auto ispred hotela.

Armstrong je odjenuo kožnu jaknu preko džempera i izašao kroz svoja stražnja vrata. Vjetar mu je zahvatio kosu, a on je zakopčao jaknu hodajući do dvorišnih vrata. Dva koraka prije njih našao se u optičkom ciljniku. Ciljnik je bio *Hensoldt 1.5-6x42 BL* koji se inače isporučuje uz snajpersku pušku *SIG SSG3000*, no ovaj je jedan baltimorski oružar prilagodio za postavljanje na *Vaime Mk2*. *Vaime* je riječ koju je registrirao finski proizvođač oružja *Oy Vaimennin Metall Ab*, ispravno zaključujući da trebaju jednostavniji naziv ako žele prodavati svoje vrhunske proizvode na Zapadu. A *Mk2* zaista jest vrhunski proizvod. Bila je to snajperska puška s prigušivačem koja je koristila standardni NATO kalibar 7,62, ali inačicu metka smanjene snage. Smanjene snage jer je zrno moralo letjeti sporije od zvuka kako bi sačuvalo nečujnost koju je stvarao ugrađeni prigušivač. Zbog smanjene snage i vrlo složenog sustava kontrole povratnih plinova, trzaj puške bio je vrlo slab. Gotovo ga nije bilo. Samo jedva osjetni udarac. Bila je to dobra puška. S dobrim optičkim ciljnikom, kakav je bio *Hensoldt*, zajamčeno je ubijala na udaljenosti do 200 metara. A čovjek koji je gledao kroz ciljnik bio je udaljen samo 126 metara od stražnjih vrata Armstrongovog dvorišta. Znao je to točno jer je izmjerio udaljenost laserskim mjeracom. Bio je izložen vremenskim prilikama, ali bio se pripremio za to. Znao je kako se to radi. Nosio je tamnozelenu jaknu s perjem i crnu kapu od sintetičke vune. Imao je rukavice od istog materijala. Na desnoj su mu vrhovi prstiju bili slobodni, radi bolje kontrole. Nije bio na udaru vjetra pa mu oči nisu suzile. Nije očekivao nikakve probleme.

Ljudi kroz dvorišna vrata prolaze na sljedeći način: na trenutak prestanu hodati i ostaju stajati mirno. To je neizbježno, na koji god se način vrata otvarala. Ako se otvaraju prema unutra, valja ih otvoriti, povući prema sebi i izmaknuti im se dok se otvaraju. Ako se otvaraju prema van, ipak se valja zaustaviti radi otvaranja vrata. To je brže, ali ipak postoji trenutak kad nema kretanja prema naprijed. A ova su se vrata otvarala prema unutra. To je bilo jasno vidljivo kroz optički ciljnik. Imat će dvije sekunde savršene prilike.

Armstrong je stigao do vrata. Zaustavio se. Čovjek smješten 126 metara dalje malo je pomaknuo pušku ulijevo, tako da njegova meta bude točno u sredini ciljnika. Zadržao je dah. Polako je stisnuo desni kažiprst. Okidač je počeo popuštati, a čovjek je pritisnuo prst do kraja. Puška se glasno nakašljala i blago trznula. Zrnu je trebalo samo malo više od četiri desetinke sekunde da preleti 126 metara. Pogodilo je Armstronga u čelo uz vlažni zvuk. Probilo je lubanju i nastavilo prema dolje kroz prednji moždani režanj, kroz središnju moždanu klijetku i mali mozak. Raznijelo mu je prvi kralježak i izašlo kroz meko tkivo na potiljku, pri vrhu leđne moždine. Nakon toga je letjelo još gotovo četiri metra i zabilo se duboko u tlo.

Armstrong je bio klinički mrtav prije nego što je dodirnuo tlo. Zrno je izazvalo teške ozljede mozga. Njegova se kinetička energija širila kroz mekano tkivo mozga, a zatim se odbila od lubanje iznutra, poput velikog vala u malom bazenu. Šteta koju je to izazvalo bila je katastrofalna. Sve su moždane funkcije prestale prije nego što je gravitacija srušila tijelo.

Čovjek koji je 126 metara dalje gledao kroz ciljnik još je trenutak ostao ležati savršeno mirno. Zatim je naslonio pušku uz tijelo i zakotrljao se dok nije bilo sigurno uspraviti se. Povukao je zatvarač puške i uhvatio vruću čahuru rukom zaštićenom rukavicom te je

spremio u džep. Pomaknuo se unatrag u zaklon, a zatim nastavio hodati dalje, posve zaštićen od svih pogleda.

Neagley je bila neuobičajeno tiha u autu. Možda se brinula zbog dana koji ih je čekao ili je možda osjećala promjenu atmosfere. Reacher to nije znao i nije mu se žurilo saznati. Samo je sjedio i šutio dok se Froelich borila s prometom. Napravila je polukrug na sjeverozapad i prešla rijeku preko mosta Whitney Young te prošla pokraj stadiona nazvanog po Robertu F. Kennedyju. Zatim je nastavila Avenijom Massachusetts, držeći se podalje od gužve oko zgrada Vlade. No i po Aveniji Massachusetts napredovali su sporo te su do Armstrongove ulice u Georgetownu stigli tek malo prije devet. Parkirala je iza još jednog Suburbana, blizu nadstrešnice kod ulaza. Jedan je agent sišao s pločnika, prišao njezinom prozoru i obratio joj se.

»Duh je upravo stigao«, rekao je. »Upravo započinju Špijuniranje 101.«

»Do sad bi već trebalo biti 201«, odvrtila je Froelich. »Traje već dovoljno dugo.«

»Ne, to s CIA-om vrlo je složeno«, odvratio je agent. »Barem za obične ljude.«

Froelich se nasmiješila i agent je otišao. Opet je stao uz pločnik. Froelich je podigla prozor do pola i okrenula se prema Reacheru i Neagley.

»Pješačka ophodnja?« pitala je.

»Zato sam odjenuo kaput«, rekao je Reacher.

»Dva para očiju vide više nego jedan«, dodala je Neagley.

Izašli su zajedno i ostavili Froelich u toplini auta. Ulična strana kuće bila je dobro pokrivena i sve je bilo mirno, pa su krenuli na sjever, skrenuli desno i pogledali stražnji dio. Na početku i na kraju uličice bili su policijski automobili. Ništa se nije događalo. Sve je bilo čvrsto zatvoreno zbog hladnoće. Otišli su do sljedeće ulice. I ondje su bili policijski automobili.

»Gubitak vremena«, rekla je Neagley. »Nitko ga neće srediti dok je u kući. Policija bi primijetila da netko uokolo nosi raketni bacač.«

»Hajdemo onda na doručak«, rekao je Reacher. Vratili su se do poprečne ulice i pronašli trgovinu krafnama. Kupili su kavu i krafne te sjeli za dugi pult u izlogu trgovine. Prozor je bio zamagljen od kondenzirane vlage. Neagley je obrisala staklo ubrusom da vidi van.

»Imaš drugu kravatu«, rekla je.

On je spustio pogled prema njoj.

»I drugo odijelo«, rekla je.

»Sviđa ti se?«

»Svidalo bi mi se da još živimo u 1990-ima«, odvratila je. Reacher nije rekao ništa. Ona se nasmiješila.

»Dakle«, rekla je.

»Što?«

»Gđica Froelich skupila je cijeli komplet.«

»Vidjela si to?«

»Nije bilo sumnje.«

»Ja sam dobrovoljno sudjelovao«, rekao je Reacher.

Neagley se opet nasmiješila. »Nisam ni mislila da te silovala.«

»Sad ćeš me osuđivati?«

»To je tvoja odluka. Ona je lijepa djevojka. Ali i ja sam. A *meni* se nikada ne nabacuješ.«

»Jesi li to ikada željela?«

»Nisam.«

»To je ono bitno. Volim da moje zanimanje bude dobrodošlo.«

»To ti ograničava opcije.«

»Pomalo«, rekao je. »Ali ne i u potpunosti.«

»Očito ne«, nastavila je Neagley.

»Zamjeraš mi?«

»Ma kakvi. Samo ti daj. Što misliš, zašto sam ostala u hotelu? Nisam joj htjela biti na putu, to je sve.«

»*Njoj* na putu? Zar je tako očito?«

»Daj, molim te«, rekla je Neagley.

Reacher je uzeo gutljaj kave. Zagrizao je krafnu. Bio je gladan i okus je bio sjajan. Preljev izvana bio je tvrd, a tijesto unutra mekano. Pojeo je još jedan i polizao prste. Osjećao je kako kofein i šećer ulaze u njegov krvotok.

»Tko su ti momci?« pitala je Neagley. »Govori li ti osjećaj nešto?«

»Pomalo«, odvratio je Reacher. »Morao bih se usredotočiti da sredim dojmove. Ne vrijedi ni počinjati s time dok ne saznamo ostajemo li na poslu.«

»Nećemo ostati«, rekla je Neagley. »Naš posao završava s čistačima. A i to je gubitak vremena. Ni slučajno nećemo saznati *ime* od njih. Ako i saznamo, bit će lažno. Opis je najbolje što možemo dobiti. A on će sigurno biti beskoristan.«

Reacher je kimnuo glavom. Popio je kavu.

»Idemo«, rekao je. »Obiđimo još jednom okolne ulice, radi reda.«

Hodali su koliko su sporo mogli zbog hladnoće. Ništa se nije događalo. Sve je bilo mirno. U svakoj su ulici bili policijski auti i vozila Tajne službe. Ispušni su se plinovi bijelili u hladnom zraku. Osim toga, ništa se drugo nije kretalo. Skrenuli su nekoliko puta i ušli u Armstrongovu ulicu s juga. Bijela nadstrešnica na ulazu bila je desno ispred njih. Froelich je izašla iz auta i užurbano im mahala da dođu. Požurili su po pločniku do nje.

»Promjena plana«, rekla je. »Problemi u Vladi. Prekinuo je sastanak s CIA-om i krenuo onamo.«

»Već je krenuo?« pitao je Reacher.

Froelich je kimnula glavom. »Upravo sad.«

Zatim je zastala i poslušala glas iz slušalice.

»Stiže«, rekla je.

Podigla je ruku i progovorila u mikrofon.

»Prijavak o situaciji završen«, rekla je i opet poslušala.

Čekala je. Trideset sekunda. Četrdeset.

»Ušao je u auto«, rekla je. »Na sigurnom je.«

»Što sad?« pitao je Reacher.

Froelich je slegnula ramenima. »Sada ćemo čekati. Na to se svodi ovaj posao. Na čekanje.«

Odvezli su se natrag do ureda i čekali ostatak jutra i veći dio poslijepodneva. Froelich je primala redovna izvješća o situaciji. Reacher je stekao prilično dobru sliku o tome kako su organizirani. Gradska je policija bila stacionirana u autima ispred ureda Senata. Tajna je služba nadzirala pločnik. U samoj zgradi bili su pripadnici osiguranja Vladinih zgrada, po jedan kod svakog detektora metala, a još je mnogo njih patroliralo hodnicima. S njima je bilo još pripadnika Tajne službe. Poslove primopredaje vlasti obavljali su na uredima na katu, a ispred svakih su vrata bila dva agenta. Armstrongovi osobni čuvari stalno su bili s njim. Izvješća su govorila o prilično mirnom danu. Mnogo se sjedilo i razgovaralo. Sklapani su mnogi dogovori. To je bilo jasno. Reacher se prisjetio fraze *sobe ispunjene dimom*, samo što vjerojatno više nitko nije smio pušiti.

U 16:00 odvezli su se do Neagleyinog hotela u kojem se opet trebao održati prijem za donatore. Početak je bio dogovoren za 19:00 pa su imali tri sata za osiguranje zgrade. Froelich je isplanirala protokol s detaljne pretrage hotela koja je započinjala istodobno s dvije strane, iz kuhinje i iz apartmana na najvišem katu. Uz policajce s psima išli su i agenti Tajne službe te su strpljivo pretraživali kat po kat. Nakon što su pretražili svaki kat, tri bi policajca zauzela položaj na njemu, po jedan na svakom kraju i jedan kod dizala i stubišta. Dvije su se pretraživačke ekipe susrele na devetom katu oko šest poslijepodne, a dotad su u predvorju i na vratima plesne dvorane već bili postavljeni privremeni metalni detektori. Postavljene su i kamere koje su već snimale.

»Ovaj put tražite dvije vrste isprava«, rekla je Neagley. »Možda vozačku i kreditnu karticu.«

»Ne brini se«, rekla je Froelich. »I to je dio plana.«

Reacher je stajao na vratima plesne dvorane i osvrnuo se po prostoriji. Prostor je bio velik, ali tisuću ljudi u njemu će stvoriti nimalo ugodnu gužvu.

Armstrong je sišao dizalom iz ureda i skrenuo lijevo u hodnik. Prošao je kroz neoznačena vrata koja su vodila do stražnjeg izlaza. Na sebi je imao kišni ogrtač, a u rukama je držao torbu za spise. Hodnik iza neoznačenih vrata bio je jednostavan i uzak. Ispunjavao ga je miris sanitarnih potrepština. Nekakvog snažnog sredstva za čišćenje. Morao se provući između dvije visoko naslagane hrpe kartonskih kutija. Jedna je bila uredno naslagana i uredna. U njoj su bile netom pristigle pošiljke. Druga je bila nestabilna i neuredna, sastavljena od praznih kutija koje su čekale odnošenje smeća. Da bi prošao pokraj druge hrpe, morao se okrenuti bočno. Torbu je stavio iza sebe, a desnu ruku ispružio naprijed. Otvorio je izlazna vrata i izašao u hladnoću.

Našao se u malom unutarnjem dvorištu djelomično otvorenom prema sjeveru. Nije izgledalo privlačno. Iznad visine glave na zidu su bili limeni dijelovi ventilacijskog sustava. U razini nogu bile su crveno obojene cijevi s bakrenim ventilima koje su vodile do protupožarnih prskalica. Pokraj su bila i tri kontejnera za smeće obojena tamnoplavo. Bile su to krupne metalne kutije veličine automobila. Armstrong je morao proći pokraj njih da izađe natrag na ulicu. Prošao je pokraj prve. Zatim i pokraj druge. Onda je začuo tih glas.

Zazvao ga je. Okrenuo se i vidio čovjeka stisnutog u malom prostoru između drugog i trećeg kontejnera. Uspio je registrirati tamni kaput, šešir i nekakvo brutalno oružje. Bilo je kratko, krupno i crno. Podiglo se i ispustilo tih zvuk nalik kašlju.

Bio je to automat *Heckler & Koch MP5SD6* s prigušivačem, postavljen na ispaljivanje kratkih rafala po tri zrna. Koristio je standardne *Parabellum* metke kalibra 9 mm. Nisu bili slabije snage jer cijev SD6 ima trideset rupa kroz koje izlaze povratni plinovi, dovoljno za usporavanje zrna u cijevi ispod brzine zvuka. Ispaljuje brzinom od 800 metaka u minuti, tako da je svaki rafal od tri metka bio gotov za malo više od petine sekunde. Prvi je rafal pogodio Armstronga posred prsa. Drugi ga je pogodio posred lica.

Osnovni *H&K MP5* ima mnogo prednosti, u što su se ubrajale izuzetna pouzdanost i izuzetna preciznost. Inačica s prigušivačem funkcionira još i bolje jer težina ugrađenog prigušivača smanjuje tendenciju kretanja cijevi prema gore koju ima svaki automat. Njegov je jedini nedostatak brzina kojom izbacuje prazne čahure. Izlijeću sa strane gotovo jednakom brzinom kao i meci sprijeda. Lete vrlo daleko. To i nije problem na području djelovanja za koje je namijenjen, a to su operacije elitnih vojnih i paravojnih postrojba diljem svijeta.

No u ovoj je situaciji predstavljalo problem. Značilo je da je strijelac morao ostaviti na tlu šest praznih čahura nakon što je gurnuo oružje pod kaput, prekoračio Armstrongovo tijelo i izašao iz malog dvorišta prema svom vozilu.

Do 18:40 u predvorju hotela bilo je gotovo 700 gostiju. Oblikovali su dug, razvučen red od uličnih vrata do garderobe te od garderobe ulaza u plesnu dvoranu. Zrak su ispunjavali zvukovi uzbuđenog razgovora i izmiješani mirisi parfema koji su izazivali mučninu. Posvuda su bile nove haljine, bijeli smokinzi, crna odijela i kravate jakih boja. Ručne torbice i mali fotoaparati u kožnim torbicama. Skupe cipele, visoke potpetice i sjaj dijamanta. Nove frizure, gola ramena i mnogo govora tijela.

Reacher je sve to promatrao naslonjen na stup blizu dizala. Kroz staklo je vidio agenta na ulici. Dvojicu kod vrata, uz detektor metala. Bio je postavljen na visoku osjetljivost jer je reagirao na svakog četvrtog ili petog gosta. Agenti su pretraživali torbice i džepove. Pritom su se vragolasto smiješili. Gostima je to bilo simpatično. Predvorjem se kretalo šest agenata, ozbiljnih lica, očiju stalno u pokretu. Na vratima dvorane bila su tri agenta. Provjeravali su isprave i pozivnice. I njihov je detektor metala bio jednako osjetljiv. Neke su goste pretražili dvaput. U plesnoj dvorani već se čula glazba, poglašnjavala se i stišavala se u valovima, obrnuto proporcionalno od glasnoće žamora gostiju.

Neagley se smjestila na suprotnoj strani predvorja, na drugoj stubi prema mezaninu. Pogledom je pretraživala kao radarom, lijevo-desno po moru ljudi. Nakon svakog trećeg pregleda pogled bi joj se zaustavio na Reacheru i jedva bi primjetno kimnula glavom. Reacher je vidio Froelich kako se nasumce kreće. Izgledala je dobro. Njezino je crno odijelo bilo dovoljno elegantno za prijem, no nitko ne bi pomislio da je gošća. Odisala je autoritetom. S vremena na vrijeme izbliza bi razmijenila nekoliko riječi s nekim od svojih agenata. Ili bi izgovorila nekoliko riječi u mikrofon na zglavku. Nakon nekog je vremena mogao prepoznati kad prima poruku putem slušalice u uhu. Njezini bi pokreti postali malo nesigurniji dok se koncentrirala na ono što je slušala.

Do 19:00 većina je gostiju bila u plesnoj dvorani bez ikakvih poteškoća. Ispred prvog detektora metala bila je mala skupina zakašnjelih gostiju te druga slična na vratima plesne dvorane. Uzvanici koji su unajmili sobu u hotelu izlazili su iz dizala u parovima ili po četvero. Neagley je bila sama na stubištu prema mezaninu. Froelich je slala svoje agente u plesnu dvoranu jednog po jednog kako se broj uzvanika u predvorju smanjivao. Pridruživali su se osmorici koja su već bila ondje. Željela je da svih šesnaest bude unutra kada akcija počne. I još tri osobna čuvara, trojica na vratima plesne dvorane i dvojica na ulaznim vratima. Uz policajce u kuhinji, policajce na stražnjem ulazu, policajce na svih 17 katova, policajce na ulici.

»Koliko sve to stoji?« pitao je Reacher.

»Ne želiš znati«, rekla je. »Zaista ne želiš.«

Neagley je sišla stubištem i pridružila im se kod stupa. »Je li stigao?« pitala je.

Froelich je odmahнула glavom. »Skraćujemo mu vrijeme izloženosti. Doći će kasnije, a otići ranije.«

Zatim se ukočila i slušala riječi iz slušalice. Stavila je prst na slušalicu kako bi smanjila pozadinsku buku. Podigla je ruku i progovorila u mikrofon.

»Prijem i kraj«, rekla je. Bila je blijeda.

»Što je?« pitao je Reacher.

Ignorirala ga je. Okrenula se i pozvala posljednjeg preostalog agenta u predvorju. Rekla mu je da će ostatak večeri biti vođa tima na lokaciji. Ponovila je tu informaciju u mikrofon na zglavku, da je čuju svi agenti u lokalnoj mreži. Rekla im je da udvostruče oprez, suze područje kretanja i dodatno skrate vrijeme izlaganja kad god je to moguće.

»Što je?« pitao je Reacher opet.

»Vraćamo se u bazu«, odvratila je Froelich. »Odmah. To je bio Stuyvesant. Čini se da imamo velik problem.«

9. POGLAVLJE

Froelich je uključila crvenu rotacijsku svjetiljku na prednjem dijelu Suburbana i probijala se kroz večernji promet kao da je riječ o životu i smrti. Na svakom je semaforu uključila sirenu. Gurala se između automobila kad god je bilo mjesta. Uopće nije govorila. Reacher je sjedio posve mirno na suvozačkom sjedalu, a Neagley je bila na stražnjem, nagnuta naprijed i očiju usredotočenih na cestu ispred njih. Vozilo teško tri tone zanosilo se i poskakivalo. Gume su jedva prijanjale za skliski asfalt. Stigli su do garaže zgrade Ministarstva za manje od četiri minute. Trideset sekunda poslije već su bili u dizalu. Manje od minute nakon toga bili su u Stuyvesantovu uredu. On je nepomično sjedio za svojim besprijekornim stolom. Bio je zgrbljen na stolcu kao da je dobio udarac u trbuh. Držao je snop papira. Svjetlost se probijala kroz njih i otkrivala tipičan tekst ispisa iz baze podataka. Ispod naslova bila su po dva odlomka gusto ispisanog teksta. Tajnica je stajala pokraj njega i dodavala mu još papira, list po list. Lice joj je bilo blijedo. Napustila je prostoriju ne rekavši ni riječi. Zatvorila je vrata od čega se tišina činila još intenzivnijom.

»Što je?« pitao je Reacher.

Stuyvesant je podigao pogled prema njemu. »Sad i *ja* znam.«

»Što znate?«

»Da je prijetnja izvanjska. Sigurno. Bez imalo sumnje.«

»Kako?«

»Predvidio si da će biti teatralno«, rekao je Stuyvesant. »Ili spektakularno. To su bila tvoja predviđanja. Tome bismo mogli dodati dramatično, nevjerojatno ili što već.«

»Što se zbilo?«

»Znate li kolika je stopa ubojstva na saveznoj razini?«

Reacher je slegnuo ramenima. »Pretpostavljam da je visoka.«

»Gotovo dvadeset tisuća godišnje.«

»Dobro.«

»To je oko 54 ubojstva svaki dan.«

Reacher je računao u glavi. »Zapravo je bliže 55«, rekao je. »Osim u prijestupnim godinama.«

»Želite li čuti o dva današnja?« pitao je Stuyvesant.

»Tko je ubijen?« pitala je Froelich.

»Zbilo se na maloj farmi šećerne trske u Minnesoti«, rekao je Stuyvesant. »Vlasnik je jutros izašao kroz stražnja vrata svojeg dvorišta i dobio metak u glavu. Bez jasnog razloga. Zatim poslijepodne, u malom trgovačkom centru, u Boulderu u Coloradu. Na katu imaju

ured za računovođe. Jedan je zaposlenik izašao kroz stražnja vrata. Ubijen je automatskom puškom iza zgrade. I on bez jasnog razloga.«

»Pa?«

»Vlasnik farme zvao se Bruce Armstrong. Računovođa se zvao Brian Armstrong. Obojica su bili bijelci, otprilike istih godina kao i Brook Armstrong, njegove visine i težine, sličnog izgleda, iste boje očiju i kose.«

»Jesu li bili dio njegove obitelji? Ili su bili u rodu?«

»Nisu«, odvratio je Stuyvesant. »Ni na koji način. Ni međusobno ni s potpredsjednikom. Zato se pitam, koja je vjerojatnost za to? Da na dan kada očekujemo ozbiljnu prijetnju protiv čovjeka kojeg čuvamo budu ubijena dvojica ljudi prezimena Armstrong, s imenima koja počinju slovima BR, i obojica bez jasnog razloga? Mislim da je odgovor oko milijun milijardi prema jedan.«

Tišina u prostoriji.

»Demonstracija«, rekao je Reacher.

»Da«, potvrdio je Stuyvesant. »To je bila demonstracija. Hladnokrvno umorstvo. Dvojica nedužnih ljudi. Zato se i slažem. Nije riječ o šali nekog od kolega.«

Neagley i Froelich sjele su na stolce za posjetitelje u Stuyvesantovu uredu, ne pitavši za dopuštenje. Reacher se naslonio na visok ormarić za spise i zurio kroz prozor. Rolete su bile dignute, no vani je bila mrkla noć. Vidio se samo narančasti noćni sjaj iznad Washingtona.

»Kako ste saznali?« pitao je. »Je li se netko javio i preuzeo odgovornost?«

Stuyvesant je odmahnuo glavom. »FBI nas je obavijestio. Imaju softver koji skenira izvješća iz Nacionalne baze zločinaca. Armstrong je jedno od prezimena koja automatski traže.«

»Znači, sad su ionako umiješani.«

Stuyvesant je opet odmahnuo glavom. »Samo su nam prenijeli podatke. Ne razumiju njihov značaj.«

Tišina u sobi nastavila se. Samo petero ljudi koji dišu, zadubljeni u svoje misli.

»Imamo li pojedinosti s mjesta zločina?« pitala je Neagley.

»Ponešto«, rekao je Stuyvesant. »Prvi je ubijeni dobio metak u glavu. Ostao je na mjestu mrtav. Nisu uspjeli pronaći zrna. Žena nije čula ništa.«

»Gdje je bila?«

»U kuhinji, udaljena oko šest metara. Vrata i prozori bili su zatvoreni zbog hladnoće. No trebala je čuti nešto. Stalno čuje lovce.«

»Koliko je velika rupa u njegovoj glavi?« pitao je Reacher.

»Veća nego što bi bila da je nastala kalibrom .22«, odvratio je Stuyvesant. »Ako ste mislili na to.«

Reacher je kimnuo glavom. S udaljenosti od šest metara nečujan bi bio samo pištolj kalibra .22. S bilo čime većim nešto bi se čulo, bez obzira na prigušivač i zatvorene prozore.

»Znači, bila je to puška«, rekao je.

»I putanja zrna odgovara«, složio se Stuyvesant.

»Mrtvozornik je zaključio da se zrno kretalo silaznom putanjom. Prošlo je kroz farmerovu glavu, sprijeda prema natrag, odozgora prema dolje.«

»Je li to brdovit kraj?«

»Da, posvuda su brda?«

»Ili je puška imala prigušivač ili je pucao iz daljine. Ne sviđa mi se nijedno. Puška iz daljine znači da je netko sjajan strijelac, a puška s prigušivačem znači da ima mnogo egzotičnog oružja.«

»Što je s drugim ubijenim?« pitala je Neagley.

»Dogodilo se manje od osam sati poslije«, rekao je Stuyvesant. »Ali gotovo 1300 kilometara daleko. Vjerojatno se dvojac podijelio za taj dan.«

»Pojednosti?«

»Saznajemo ih malo-pomalo. Prvi dojmovi mjesne policije ukazuju da je pucano nekakvom automatskom puškom. Ali opet nitko ništa nije čuo.«

»Automatska puška s prigušivačem?« rekao je Reacher. »Jesu li sigurni?«

»Sigurni su da je oružje bilo automatsko«, odvratio je Stuyvesant. »Truplo je bilo izrešetano. Dva rafala, jedan u glavu, drugi u prsa. Gadan prizor.«

»Gadna demonstracija«, nadovezala se Froelich.

Reacher je zurio kroz prozor. U zraku je bilo nešto magle.

»Ali što su zapravo demonstrirali?« pitao je.

»Da nisu baš fini ljudi.«

Kimnuo je glavom. »Ali ne mnogo više od toga, zar ne? Nisu nikako demonstrirali Armstrongovu ranjivost ako žrtve nisu bile povezane s njime. *Sigurni* smo da nisu bili povezani? Možda su bili daleki rođaci? Barem farmer? Minnesota je blizu Sjeverne Dakote, zar ne?«

Stuyvesant je odmahnuo glavom.

»I ja sam to odmah pomislio«, rekao je. »Ali dvaput sam provjerio. Kao prvo, potpredsjednik nije rođen u Sjevernoj Dakoti. Doselio se iz Oregona. Osim toga, imamo puni tekst s rezultatima provjere koju je na njemu obavio FBI u doba kad je nominiran. Provjera je bila vrlo opsežna. Nema žive rodbine osim starije sestre koja živi u Kaliforniji. Žena mu ima mnoštvo rođaka, no nitko od njih ne zove se Armstrong i većinom su mlađi. Gotovo djeca.«

»Dobro«, rekao je Reacher. *Djeca*. Kroz um mu je prošla slika klackalice, plišanih igračkaka i šarenili crteža pričvršćenih na hladnjak magnetima. *Rodaci*.

»Neobično«, rekao je Reacher. »Ubiti dvojicu nasumičnih ljudi s istim prezimenom i sličnog izgleda prilično je dramatično, ali ne pokazuje posebnu domišljatost. I ništa ne dokazuje. Ne tjera nas da se zabrinemo zbog našeg osiguranja.«

»Tjera nas da se rastužimo zbog njih«, rekla je Froelich. »I njihovih obitelji.«

»Bez sumnje«, nastavio je Reacher. »Ali nećemo se baš *zabrinuti* zbog dvojice seljaka ubijenih u zabiti. Nije nam zadatak štititi njih. Nećemo zbog njih posumnjati u sebe. Zaista sam očekivao nešto više osobno. Nešto intrigantnije. Nešto nalik pismu koje se pojavilo na vašem stolu.«

»Zvučite razočarano«, rekao je Stuyvesant.

»I jesam razočaran. Mislio sam da će nam doći dovoljno blizu da ih možemo napasti. No ostali su daleko. Kukavice su.«

Nitko nije progovarao.

»Kukavice su nasilnici«, rekao je Reacher. »Nasilnici su kukavice.«

Neagley ga je pogledala. Poznavala ga je dovoljno dobro da zna kad ga treba pogurnuti.

»Pa?« pitala je.

»Moramo se vratiti i opet razmisliti o nekim stvarima. Brzo skupljamo podatke, a ne obrađujemo ih. Znamo da je riječ o nekomu izvana. Sad znamo da ovo nije blaga igra iznutra.«

»Pa?« pitala je Neagley opet.

»To što se dogodilo u Minnesoti i Coloradu pokazuje da su spremni učiniti bilo što.«

»Pa?«

»Čistači. Što znamo o njima?«

»Znamo da su umiješani. I da su uplašeni.

I da ne žele reći ništa.«

»Upravo tako«, rekao je Reacher. »Ali zašto su uplašeni? Zašto ne žele reći ništa? Prije smo mislili da možda igraju neku simpatičnu igru s nekime iznutra. Ali ne rade to. Jer počinitelji nisu iznutra. I nisu simpatični. I ovo nije igra.«

»Pa?«

»Znači da su pod ozbiljnom prisilom. Netko ih je uplašio i utišao. Netko vrlo ozbiljan.«

»Kako su to učinili?«

»Reci ti meni. Kako nekoga uplašiti ne ostavivši ni traga na njemu?«

»Zaprijetiš im nečime uvjerljivim. Nečime ozbiljnim što bi ga moglo snaći u budućnosti.«

Reacher je kimnuo glavom. »Njih ili nekoga njima dragog. Do te mjere da su paralizirani od straha.«

»Dobro.«

»Kad si zadnji put čula riječ *rođaci*?«

»Stalno je čujem. I ja imam rođake.«

»Ne, nedavno.«

Neagley je pogledala prema prozoru. »Čistači«, rekla je. »Njihova su djeca s rođacima. Rekli su nam to.«

»No malo su oklijevali prije nego što su rekli, sjećaš se?«

»Zbilja?«

Reacher je kimnuo glavom. »Na trenutak su zastali i pogledali se.«

»Pa?«

»Možda im djeca *nisu* kod rođaka.«

»Zašto bi lagali?«

Reacher ju je pogledao. »Postoji li bolji način da se nekoga natjera na nešto od toga da mu se otme djecu?«

Reagirali su brzo, no Stuyvesant se pobrinuo da reagiraju kako valja. Nazvao je odvjetnike čistača i rekao im da treba odgovor samo na jedno pitanje: ime i adresu ljudi koji čuvaju njihovu djecu. Rekao je i da bi brz odgovor bio mnogo bolji od odugovlačenja. Dobio je brz odgovor. Odvjetnici su se javili unutar 15 minuta. Prezime je bilo Gálvez, a adresa je bila kuća udaljena oko kilometar i pol od kuće čistača.

Zatim ih je Froelich zamolila da budu tiho te putem radija zatražila potpuno izvješće o situaciji u hotelu. Razgovarala je s agentom kojem je dodijelila privremeno zapovjedništvo i četvoricom drugih koji su bili na ključnim položajima. Nije bilo problema. Sve je bilo tiho. Armstrong je obilazio uzvanike u plesnoj dvorani. Osobni čuvari bili su mu blizu. Izdala je upute da svi agenti budu u Armstrongovoj pratnji dok izlazi kroz stražnja vrata nakon završetka prijema. Rekla im je da bude okružen živim štitom, sve do limuzine.

»I neka to bude uskoro«, dodala je. »Dodatno skratite izlaganje.«

Zatim su se svi ugorali u malo dizalo i njime sišli do garaže. Ušli su u Froelichin Suburban i krenuli putem koji je Reacher prvi put prespavao. Ovog je puta ostao budan dok je Froelich jurila kroz promet do jeftinog dijela grada. Prošli su pokraj kuće čistača i nastavili još kilometar i pol kroz mračne ulice, uske zbog parkiranih automobila, te se zaustavili ispred visoke i uske obiteljske kuće. Dvorište je bilo ograđeno žičanom ogradom,

a kante za smeće bile su lancem pričvršćene za stup ulaznih vrata. S jedne strane kuće bila je trgovina alkoholnih pića, a s druge dug niz identičnih kuća. Ispred kuće bio je parkiran stari Cadillac. Kroz maglu se probijalo žuto svjetlo.

»Što ćemo sad?« pitao je Stuyvesant.

Reacher je pogledao kroz prozor. »Moramo razgovarati s njima. Ali ne želimo izgledati poput gomile za linč. Već su uplašeni. Ne želimo ih uplašiti. Mogli bi pomisliti da su se zlikovci vratili. Neka Neagley ide prva.«

Stuyvesant je želio prigovoriti, ali Neagley je samo izašla iz auta i uputila se prema vratima. Reacher je promatrao kako se letimično okrenula oko sebe na pločniku prije nego što je krenula prema kući, kako bi provjerila okolinu. Gledao ju je kako gleda lijevo pa desno hodajući po prilazu. Uokolo nije bilo nikoga. Bilo je previše hladno. Došla je do vrata. Potražila je gumb zvona. Nije ga uspjela pronaći, pa je pokucala na vrata.

Čekala je jednu minutu, a zatim su se vrata malo otvorila dok ih nije zaustavio sigurnosni lanac. Topla traka svjetla izašla je kroz pukotinu. Uslijedio je kratak razgovor. Vrata su se malo pomaknula naprijed kako bi se lanac mogao skinuti. Traka svjetla suzila se, pa opet proširila. Neagley se okrenula i mahnula im. Froelich, Stuyvesant i Reacher izašli su iz auta i krenuli po prilazu. Na vratima ih je čekao nizak, taman čovjek i sramežljivo se smiješio.

»Ovo je gosp. Gálvez«, rekla je Neagley. Svi su se predstavili, a Gálvez se povukao u hodnik i rukom im pokazao da ga slijedi, poput batlera. Bio je nizak, odjeven u hlače od odijela i džemper s uzorkom. Kosa mu je bila svježe ošišana, a izraz lica otvoren. Slijedili su ga u kuću. Kuća je bila mala i očito pretrpana, ali bila je vrlo čista. Na vješalicama s unutarnje strane vrata visjelo je sedam dječjih kaputića. Neki su bili mali, a neki malo veći. Na podu je bilo poslagano sedam školskih torba i sedam pari cipela. Posvuda su bile igračke, ali uredno složene. U kuhinji su bile tri žene. Iza njihovih su suknja provirivala sramežljiva djeca. Još ih je virilo kroz vrata dnevne sobe. Stalno su se kretala. Nasumce su se pojavljivala i nestajala. Sva su izgledala jednako. Reacher ih nije mogao prebrojati. Posvuda je vidio samo širom otvorene tamne oči.

Stuyvesant se doimao izgubljenim, kao da nije znao kako započeti. Reacher je pošao pokraj njega i nastavio prema kuhinji. Zaustavio se na vratima. Na radnom je stolu bilo sedam kutija za ručak. Poklopci su bili podignuti. Bile su spremne za punjenje odmah ujutro, kao na pokretnoj traci. Vratio se u hodnik. Progurao se pokraj Neagley i pogledao kaputiće. Svi su bili od sintetike, jarkih boja, poput umanjenih inačica odjeće koju je pregledavao u trgovini u Atlantic Cityju. Podigao je jedan kaputić s vješalice. S unutarnje strane ovratnika bila je bijela etiketa. Netko je voodootpornim flomasterom uredno napisao *J. Gálvez* na nju. Reacher je vratio kaputić na vješalicu i pogledao ostalih šest. Svaki je imao etiketu s prezimenom i početnim slovom imena. Na pet ih je pisalo *Gálvez*, a na dvije *Alvárez*.

Nitko nije progovarao. Stuyvesant je izgledao kao da mu je nelagodno. Reacher je uhvatio pogled gosp. Gálveza i glavom mu dao znak da ga slijedi u dnevnu sobu. Dok su ulazili, dvoje je djece pobjeglo pred njima.

»Imate petero djece?« pitao je Reacher.

Gálvez je kimnuo glavom. »Sretan sam čovjek.«

»Komu pripadaju dva kaputića s natpisom Álvarez ?«

»To su djeca bratića moje žene, Julia.«

»Djeca Julia i Anite?«

Gálvez je kimnuo glavom. Nije rekao ništa.

»Moram ih vidjeti«, rekao je Reacher.

»Nisu ovdje.«

Reacher je skrenuo pogled. »Gdje su?« pitao je tiho.

»Ne znam«, rekao je. »Valjda su na poslu. Rade noću. Rade za Vladu.«

Reacher ga je pogledao. »Ne, mislim na djecu. Ne trebam roditelje. Moram vidjeti njihovu djecu.«

Gálvez ga je zbunjeno pogledao. »Vidjeti njihovu djecu?«

»Moram provjeriti jesu li dobro.«

»Upravo ste ih vidjeli. U kuhinji.«

»Moram vidjeti točno koja su.«

»Ne uzimamo novac«, rekao je Gálvez. »Osim za hranu.«

Reacher je kimnuo glavom. »Nije riječ o licencijama ili nečemu takvome. Nije nas briga za to. Samo želimo vidjeti jesu li djeca dobro.«

Gálvez je i dalje izgledao zbunjeno. No izgovorio je brzu rečenicu na španjolskom i dvoje male djece izdvojilo se iz skupine u kuhinji, provuklo se između Stuyvesanta i Froelich te ušlo u sobu. Stali su blizu vrata savršeno mirno, jedno pokraj drugog. Dvije djevojčice, vrlo lijepe, velikih tamnih očiju, meke crne kose i ozbiljnih izraza lica. Mogle su imati pet i sedam godina. Ili četiri i šest. Ili tri i pet. Reacher nije imao pojma.

»Djeco«, rekao je. »Pokažite mi svoje kaputiće.«

Učinile su točno što im je rekao, kako to djeca ponekad čine. Slijedio ih je u hodnik i gledao kako se podižu na prste i dodiruju dva kaputića označena s *Álvarez*.

»Dobro«, rekao je Reacher. »Idite i uzmite keks ili nešto.«

Djevojčice su se vratile u kuhinju. Gledao ih je kako odlaze. Na trenutak je stajao mirno, ne progovarajući, a zatim se vratio u dnevnu sobu. Prišao je Gálvezu i opet progovorio tiše.

»Je li se još netko raspitivao o njima?« pitao je.

Gálvez je samo odmahnuo glavom.

»Sigurni ste?« pitao je Reacher. »Niste vidjeli nikoga da ih promatra, niti strance da se motaju oko njih?«

Gálvez je opet odmahnuo glavom.

»Možemo to srediti«, rekao je Reacher. »Ako se brinete zbog nečega, recite nam odmah. Sve ćemo srediti.«

Gálvez ga je blijedo gledao. Reacher mu je promatrao oči. Cijelu je karijeru promatrao oči i ove su bile nedužne. Pomalo iznenađene, pomalo zbunjene, ali taj čovjek nije ništa krio. Nije imao tajne.

»Dobro«, rekao je Reacher. »Žao nam je što smo vas ometali navečer.«

Bio je vrlo tih tijekom vožnje natrag.

Opet su otišli u konferencijsku salu. Činilo se da je to jedina prostorija s više od tri sjedeća mjesta. Neagley je pustila Froelich da sjedne pokraj Reachera. Ona je sjela sa Stuyvesantom na suprotnu stranu stola. Froelich je putem radija saznala da Armstrong uskoro odlazi iz hotela. Prijem će završiti ranije. No činilo se da to nikomu ne smeta. Funkcioniralo je u oba smjera. Ako bi proveo mnogo vremena s uzvanicima, bili su oduševljeni, naravno. Ako bi samo projurio, bili su jednako oduševljeni, jer je netko važan pronašao vremena za njih. Froelich je putem slušalice pratila Armstronga dok je izlazio iz plesne dvorane, prošao kroz kuhinju i prostor za utovar te ušao u limuzinu. Zatim se opustila. Ostao je još samo brzi prijevoz konvojem do Georgetowna i prolazak kroz šator, po mraku. Petljala je iza leđa i smanjila glasnoću slušalice. Naslonila se u stolac i uputila ostalima upitne poglede.

»Nema mi to smisla«, rekla je Neagley. »Implicira da se zbog nečega brinu *više* nego zbog djece.«

»A što bi to moglo biti?« pitala je Froelich.

»Zelene karte? Jesu li legalno ovdje?«

Stuyvesant je kimnuo glavom. »Naravno da jesu. Zaposlenici su Tajne službe Sjedinjenih Država, kao i svi ostali u ovoj zgradi. Provjereni su vrlo, vrlo detaljno. Provjeravamo i njihovu financijsku situaciju. Čisti su, koliko znamo.«

Reacher je pustio da se razgovor izgubi u pozadini. Protrljao je zatiljak dlanom. Nedavno očišćane dlačice rasle su. Doimale su se mekšima. Pogledao je Neagley. Spustio je pogled prema sagu na podu. Bio je izrađen od sintetike, naboran, napola između grubog i finog. Vidio je pojedina vlakna kako sjaje pod halogenim svjetlom. Bio je to besprijekorno čist tepih. Sklopio je oči. Dobro je promislio. U glavi je opet izvrtio nadzornu snimku. Gledao ju je kao da s unutarnje strane kapaka ima male ekrane. Događaji na snimci odvijali su se ovako: osam minuta prije ponoći čistači bi ušli u kadar. A zatim i u Stuyvesantov ured. Sedam minuta nakon ponoći izašli bi van. Proveli bi devet minuta čisteći prostor za tajnicu. Zatim bi otišli kuda su i došli šesnaest minuta prije. Pregledao ju je opet, naprijed pa natrag. Usredotočio se na svaki trenutak. Svaki pokret. Zatim je otvorio oči. Svi su zurili u njega kao da ignorira njihova pitanja. Zatim je pogledao na sat. Bio je gotovo devet navečer. Nasmiješio se. Široko i veselo.

»Svidio mi se gosp. Gálvez«, rekao je. »Doimao se vrlo sretnim što je otac, zar ne? Onako uredno složene kutije za ručak? Sigurno jedu sendviče od integralnog kruha. I voće nakon toga. Sve što je zdravo.«

Ostali su ga samo gledali.

»Bio sam dijete vojnika«, rekao je. »I ja sam imao kutiju za ručak. Od stare kutije za streljivo. Svi smo ih imali. To je bilo popularno među djecom u vojnim bazama. Upisao sam ime na nju vojničkom šablonom. Moja ju je majka mrzila. Smatrala je da je previše militaristička za dijete. No ipak me hranila zdravo.«

Neagley je zurila njega. »Reacheru, imamo važnijih problema. Dvojica su ljudi ubijena, a ti pričaš o kutijama za ručak?«

Kimnuo je glavom. »Pričam o kutijama za ručak i razmišljam o šišanju. Gosp. Gálvez nedavno je bio na šišanju, jeste li primijetili?«

»Pa?«

»Uz najveće moguće poštovanje, Neagley, razmišljam i o tvom dupetu.«

Froelich je zurila u njega. Neagley se zacrvenila.

»Što želiš reći?« pitala je.

»Želim reći da Juliju i Aniti vjerojatno *ništa* nije važnije od njihove djece.«

»Zašto onda i dalje šute?«

Froelich se uspravila na stolcu i stavila prst na slušalicu. Na trenutak je slušala, a zatim podigla ruku i progovorila u mikrofona na zglavku.

»Prijem«, rekla je. »Dobro obavljeno. Čestitke svima. Odjavljujem se.«

Zatim se nasmiješila.

»Armstrong je stigao kući«, rekla je. »Na sigurnom je.«

Reacher je opet pogledao na sat. Bilo je točno devet. Pogledao je Stuyvesanta.

»Mogu li opet vidjeti vaš ured? Odmah?«

Stuyvesant ga je blijedo gledao, no ustao je i izveo ga iz prostorije. Slijedili su hodnike i stigli do stražnjeg dijela zgrade. Prostor za tajnicu bio je prazan. Vrata Stuyvesantova ureda bila su zatvorena. Otvorio ih je i upalio svjetlo.

Na stolu je bio komad papira.

Svi su ga vidjeli. Stuyvesant je na trenutak stajao posve mirno i zurio u njega. Progutao je slinu i ispustio zrak iz pluća. Podigao je papir.

»Telefaks od policije iz Bouldera«, rekao je. »Preliminarno balističke izvješće. Moja ga je tajnica vjerojatno ostavila.« Nasmiješio se s olakšanjem.

»Pogledajte sada«, rekao je Reacher. »Usredotočite se. Izgleda li vaš ured inače ovako?«

Stuyvesant je držao telefaks u ruci i osvrnuo se po sobi.

»Upravo tako«, rekao je.

»Znači, ovakvog ga čistači pronađu svaku večer?«

»Pa, stol je obično čist«, rekao je Stuyvesant. »Ali osim toga, da.«

»Dobro«, rekao je Reacher. »Hajdemo.«

Vratili su se do sobe za konferencije.

Stuyvesant je pročitao telefaks.

»Pronašli su šest čahura«, rekao je. »*Parabellum* kalibra .9 mm. Imaju neobične tragove udara sa strane. Poslali su crtež.«

Gurnuo je papir do Neagley. Ona ga je pročitala i napravila grimasu. Gurnula ga je do Reachera.

On je pogledao crtež i kimnuo glavom.

»*Heckler & Koch MP5*«, rekao je. »Izbacuje prazne čahure suludom brzinom. Strijelac je postavio oružje na rafale od tri metka. Dva rafala, šest čahura. Vjerojatno su odletjele pet-šest metara.«

»Vjerojatno inačica SD6«, rekla je Neagley. »S ugrađenim prigušivačem. Lijepo oružje. Dobar automat. Skup. I rijedak.«

»Zašto ste željeli vidjeti moj ured?« pitao je Stuyvesant.

»Prevarili smo se glede čistača«, rekao je Reacher.

Soba je utihnula.

»Na koji način?« pitala je Neagley.

»Na svaki način«, odgovorio je Reacher. »Na svaki mogući način. Što se dogodilo kad smo razgovarali s njima?«

»Povukli su se u sebe poput kornjača.«

Kimnuo je glavom. »To sam i ja pomislio. Povukli su se u neku stoičku tišinu. Sve troje. Bili su gotovo u transu. Protumačio sam to kao odgovor na nekakvu opasnost. Kao da su se duboko ukopali za obranu od nekoga tko ih drži u šaci. Kao da je to od ključne važnosti. Kao da znaju da si ne mogu dopustiti reći nijednu riječ. Ali znaš što?«

»Što?«

»Oni samo nisu imali pojma o čemu govorimo. Uopće nisu imali pojma. Bili smo dvoje bijelih luđaka koji im postavljaju nemoguća pitanja, to je sve. Bili su previše pristojni, ili previše suzdržani da nam kažu da se gubimo. Samo su strpljivo sjedili dok smo mi brbljali.«

»Što želiš reći?«

»Razmisli o tome što još znamo. Slijed činjenica na nadzornoj snimci neobičan je. Izgledaju pomalo umorni kad ulaze u Stuyvesantov ured, a manje umorni kad izlaze. Kad

ulaze izgledaju uredni, a kad izlaze pomalo neuredni. Proveli su petnaest minuta unutra, a samo devet u prostoru za tajnicu.«

»Pa?« pitao je Stuyvesant.

Reacher se nasmiješio. »Vaš je ured vjerojatno najurednija prostorija na svijetu. Mogli bi operirati u njoj. Namjerno je držite u takvom stanju. Usput, znamo i za ono s torbom i mokrim cipelama.«

Froelich ga je gledala praznim pogledom. Stuyvesant se okrenuo i malo pocrvenio.

»Opsesivno je uredna«, rekao je Reacher. »No čistači su proveli petnaest minuta u njoj. Zašto?«

»Otvarali su pismo«, rekao je Stuyvesant. »I stavljali ga na mjesto.«

»Ne, nisu.«

»Maria je to učinila sama? Julio i Anita izašli su prvi?«

»Nisu.«

»Tko ga je onda stavio unutra? Moja tajnica?«

»Nije.«

Soba je utihnula.

»Želite li reći da sam to ja učinio?« pitao je Stuyvesant.

Reacher je odmahnuo glavom. »Samo pitam zašto su čistači proveli petnaest minuta u uredu koji je već bio vrlo čist.«

»Odmarali su se?« pitala je Neagley.

Reacher je odmahnuo glavom. Froelich se iznenada nasmiješila.

»Radili su nešto od čega su poslije izgledali neuredno?« rekla je.

Reacher je uzvratio osmijeh. »Što bi to moglo biti?«

»Možda seks?«

Stuyvesant je probljedio. »Iskreno se nadam da nije«, rekao je. »Uostalom, bilo ih je troje.«

»To nije nečuveno«, rekla je Neagley.

»Žive zajedno«, odvratio je Stuyvesant. »Mogu to raditi i kod kuće, zar ne?«

»Možda je to bila erotska avantura«, rekla je Froelich. »Možda ih uzbuđuje raditi to na poslu.«

»Zaboravi seks«, rekao je Reacher. »Razmisli o neurednosti. Što je ostavilo taj dojam na nas?«

Svi su slegnuli ramenima. Stuyvesant je još bio blijed.

Reacher se nasmiješio.

»Nešto drugo na snimci«, rekao je. »Kad su ulazili, vreća za smeće bila je prilično prazna. Kad su izlazili, bila je mnogo punija. Je li u uredu bilo mnogo smeća?«

»Nije«, rekao je Stuyvesant, kao da je uvrijeđen. »Nikada ne ostavljam smeće u uredu.«

Froelich se nagnula naprijed. »Dakle, što je bilo u vreći?«

»Smeće«, rekao je Reacher.

»Ne razumijem«, rekla je Froelich.

»Petnaest minuta dugo je vrijeme«, rekao je Reacher. »U prostoru za tajnicu radili su učinkovito i pomno, pa su ga očistili za devet minuta. A njezin je prostor veći od vašeg ureda i u njemu su imali više posla. I cijelog su ga očistili. Usporedite dva prostora, usporedite složenost posla i pretpostavite da posvuda rade jednako vrijedno, pa mi recite koliko su vremena *trebali* provesti u vašem uredu.«

Froelich je slegnula ramenima. »Sedam minuta? Osam? Tu negdje?«

Neagley je kimnula glavom. »Ja bih rekla najviše devet minuta.«

»Ja volim da mi je ured čist«, ubacio se Stuyvesant. »Ostavljam i takve upute. Očekujem da ga čiste najmanje deset minuta.«

»Ali ne petnaest«, nastavio je Reacher. »To je previše. Pitali smo ih o tomu. Pitali smo ih zašto su bili tako dugo unutra. I što su nam rekli?«

»Nisu odgovorili«, rekla je Neagley. »Samo su izgledali zbunjeno.«

»Pitali smo ih provedu li jednako vremena u uredu svaku večer. Odgovorili su potvrdno.«

Stuyvesant je pogledao Neagley, tražeći potvrdu.

Kimnula je glavom.

»Dobro«, rekao je Reacher. »Suzili smo problem. Riječ je o petnaest minuta. Svi smo vidjeli snimke. Recite mi na što su potrošili toliko vremena.«

Nitko nije progovarao.

»Dvije su mogućnosti«, rekao je Reacher. »Ili nisu bili tako dugo unutra ili su vrijeme proveli puštajući kosu da im raste.«

»Što?« pitala je Froelich.

»Od toga izgledaju neuredno. Osobito Julio. Kosa mu je malo duža kad izađe nego što je bila kad je ušao.«

»Kako je to moguće?«

»Moguće je jer na snimci nisu aktivnosti od samo jedne noći. Riječ je o snimci iz dvije noći povezanoj u jednu. Dvije polovice-dvije različite noći.«

Tišina u prostoriji.

»Dvije trake«, rekao je Reacher. »Ključ je promjena trake u ponoć. Prva traka je prava. Mora biti jer na njoj vidimo Stuyvesanta i njegovu tajnicu kako odlaze kući. To je bila prava snimka, nastala u srijedu. Čistači su došli u 23:52. Izgledaju umorno jer im je to možda prva noćna smjena u nizu. Možda su cijeli dan bili budni i radili uobičajene dnevne stvari. No bila je to uobičajena noć na poslu. Stigli su na vrijeme. Nigdje nije bilo prolivene kave niti previše smeća. Vreća za smeće prilično je prazna. Mislim da im je trebalo najviše devet minuta. To im je vjerojatno uobičajena brzina. To je prilično brzo. Zato su bili zbunjeni kad smo tvrdili da su bili spori. Mislim da su zapravo izašli iz ureda oko minutu iza ponoći i proveli još devet minuta u prostoru za tajnice, a zatim otišli dalje u deset minuta nakon ponoći.«

»Ali?« pitala je Froelich.

»Ali nakon ponoći gledali smo snimku nastalu posve druge noći. Možda od prije nekoliko tjedana, prije nego što se Julio ošišao. Te su noći stigli kasnije, pa su i otišli kasnije. Jer su prije imali više posla u nekom drugom uredu. Možda je negdje bila hrpa smeća, pa je zato vreća bik puna. Izgledali su energičnije kad su izlazili jer su se žurili nadoknaditi vrijeme. Ili je to možda bilo pri sredini njihova radnog tjedna kad su se već navikli na noću smjenu i preko dana su spavali. Vidjeli smo ih kako ulaze u srijedu, a izlaze posve druge noći.«

»Ali datum je bio točan«, rekla je Froelich. »Bio je to datum od četvrtka, bez sumnje.«

Reacher je kimnuo glavom. »Nendick je planirao unaprijed.«

»Nendick?«

»Vaš čovjek zadužen za snimke«, rekao je Reacher. »Pretpostavljam da je cijeli tjedan snimke s te kamere nastale od ponoći do šest ujutro označavao datumom tog četvrtka. Možda cijela dva tjedna. Trebale su mu tri opcije. Ili će čistači ući i izaći prije ponoći, ili će ući prije ponoći, a izaći poslije, ili će i ući i izaći *poslije* ponoći. Morao je pričekati, vidjeti što će se dogoditi i uskladiti snimke. Da su ušli i izašli prije ponoći, dao bi vam snimku na kojoj se ne vidi ništa između ponoći i šest ujutro. Da su ušli i izašli nakon ponoći, dao bi vam istu takvu snimku. No dogodilo se tako da je morao iskoristiti onu na kojoj se samo vidi kako odlaze.«

»Nendick je ostavio pismo?« pitao je Stuyvesant.

Reacher je kimnuo glavom. »Nendick je pomagač iznutra, a ne čistači. Ono što je ta kamera *zaista* snimila te noći bili su čistači kako odlaze odmah nakon ponoći, a nešto prije šest ujutro Nendicka kako izlazi kroz vrata požarnog stubišta s rukavicama na rukama i pismom u rukama. Vjerojatno oko 5:30, tako da ne mora čekati dugo da baci pravu traku i odabere zamjensku.«

»Ali na snimci se vidi kako dolazim ujutro. Moja tajnica također.«

»To je bila treća traka. U šest ujutro traka se opet mijenja, pa je ta snimka prava. Zamijenio je samo srednju traku.«

Tišina u prostoriji.

»Vjerojatno im je opisao i položaj kamera u garaži«, nastavio je Reacher. »Za dostavu pisma u nedjelju navečer.«

»Kako ste to primijetili?« pitao je Stuyvesant. »Zbog kose?«

»Djelomično. Zapravo, zbog Neagleyine stražnjice. Nendick je bio tako napet dok smo gledali snimke, da nije obraćao pozornost na Neagleyjinu stražnjicu. Primijetila je to. Rekla mi je da to nije uobičajeno.«

Stuyvesant je opet pocrvenio, kao da bi i sam mogao potvrditi tu činjenicu.

»Trebalo bi pustiti čistače«, rekao je Reacher. »Zatim moramo razgovarati s Nendickom. On je taj koji se susreo s počiniteljima.«

Stuyvesant je kimnuo glavom. »I vjerojatno su mu zaprijetili.«

»Nadam se«, rekao je Reacher. »Nadam se da se nije svojevrijeme umiješao.«

Stuyvesant je imao ključ za sva vrata u zgradi te je pomoću njega otključao vrata prostorije sa snimkama te ušao u nju s dežurnim časnikom kao svjedokom. Utvrdili su da je iz dana koji su prethodili četvrtku nedostajalo deset uzastopnih snimki od ponoći do šest ujutro. Nendick ih je unio u dnevnik rada kao tehnički neispravne. Zatim su odabrali desetak nasumičnih snimki iz zadnja tri mjeseca i pogledali njihove određene dijelove. Potvrdili su da čistači nikada nisu proveli dulje od devet minuta u njegovu uredu. Stoga je Stuyvesant uputio poziv i zapovjedio da ih se odmah pusti iz pritvora.

Zatim su imali tri opcije: nazvati Nendicka uz neki izgovor, poslati agente da ga uhite ili otići k njemu i započeti ispitivanje prije nego što Šesti amandman počne komplicirati situaciju.

»Moramo dogovoriti sastanak«, rekao je Reacher. »Iskoristiti element iznenađenja.«

Očekivao je opiranje, ali Stuyvesant je samo kimnuo glavom. Izgledao je blijedo i umorno. Izgledao je poput čovjeka s problemima. Poput čovjeka uhvaćenog između pravedničkog bijesa zbog izdaje i uobičajenog washingtonskog instinkta za prikrivanje. A s čovjekom poput Nendicka, instinkt za prikrivanje bit će mnogo jači nego što bi bio s čistačima. Čistače bi smatrali običnim radnicima. Prije ili poslije netko bi rekao: »To su čistači, što smo mogli?« No s nekime poput Nendicka bilo je drukčije. Takav je čovjek bio ključni dio organizacije koja ga je trebala bolje držati na oku. Stoga je Stuyvesant pokrenuo računalo svoje tajnice i pronašao Nendickovu adresu. Živio je u predgrađu udaljenom 15 km od središta grada. Trebalo im je 20 minuta da stignu onamo. Živio je u kući, u mirnoj, zavojitoj ulici. Kuća je bila dovoljno stara da stabla i ukrasno grmlje bude u potpunosti izraslo, no dovoljno novo da sve izgleda uredno i dobro održavano. Bilo je to područje s kućama srednje cijene. Na većini su prilaza bili strani auti, ali ne najnoviji modeli. Bili su čisti, ali pomalo istrošeni. Nendickova je kuća bila duga i niska, sa svjetlosmeđim krovom i dimnjakom od cigle. U kući je bio mrak, no kroz jedan se prozor vidjelo plavo svjetlo televizora.

Froelich je skrenula na prilaz i parkirala ispred garaže. Izašli su iz auta u večernju hladnoću i došli do ulaznih vrata. Stuyvesant je stavio prst na zvono i nije ga micao. Trideset sekunda poslije u hodniku se upalilo svjetlo. Zasjeo je narančastom bojom kroz polukružni prozor iznad vrata. Iznad njih se upalilo žuto svjetlo na verandi. Vrata su se otvorila, a iza njih je Nendick samo stajao u hodniku i nije govorio ništa. Bio je u odijelu, kao da je tek stigao s posla. Izgledao je obamrlo od straha, kao da ga povrh stare čeka nova muka. Stuyvesant ga je pogledao, malo pričekao, pa ušao unutra. Froelich ga je slijedila. Zatim Reacher. Zatim Neagley. Zatvorila je vrata za sobom i stala pred njih, poput čuvara, raširenih nogu i ruku sklopljenih na leđima.

Nendick i dalje nije govorio ništa. Samo je stajao i tupo zurio pred sebe. Stuyvesant mu je stavio ruku na ramena i okrenuo ga. Gurnuo ga je prema kuhinji. Ovaj se nije opirao. Samo je počeo teturati prema stražnjem dijelu kuće. Stuyvesant ga je slijedio. Ulazeći u kuhinju, pritisnuo je prekidač i fluorescentne su cijevi iznad radne površine počele davati treperavo svjetlo.

»Sjedni«, rekao je, kao da govori psu.

Nendick je prišao i sjeo na stolac za kuhinjskim barom. Nije rekla ništa. Samo se omotao rukama poput čovjeka kojeg trese groznica.

»Želim imena«, rekao je Stuyvesant.

Nendick nije rekao ništa. *Trudio* se ne reći ništa. Zurio je u zid s druge strane prostorije. Jedno je fluorescentno svjetlo imalo grešku. Još je titralo kao da se pali, ispunjavajući tišinu napetim zujanjem. Nendickove su se ruke počele tresti. Gurnuo ih je ispod pazuha kako bi ih smirio i počeo se ljuljati naprijed-natrag na stolcu. Tiho je škripala pod njegovom težinom. Reacher je skrenuo pogled i osvrnuo se po kuhinji. Bila je to lijepa prostorija. Na prozorima su bile zavjese sa žutim kariranim uzorkom. Strop je bio obojen istom bojom. U vazama je bilo cvijeće. Bilo je uvenulo. Sudoper je bio pun suda. Očito se nakupljalo više tjedana. Neki su tanjuri bili skoreni.

Reacher se vratio u hodnik i ušao u dnevnu sobu. Televizor je bio golem i star nekoliko godina. Na njemu je bio program neke kableske mreže. Činilo se da se emisija sastoji od policijskih nadzornih snimaka starih nekoliko godina. Zvuk je bio tih. Čuo se samo žamor koji je sugerirao krajnju, ali suzdržanu napetost. Na rubu naslonjača nasuprot TV-a nalazio se daljinski upravljač. Na jednoj se polici nalazio niz od šest uokvirenih fotografija. Nendick i žena bili su na svih šest. Bila je njegovih godina, možda dovoljno živahna i privlačna da ne bude obična. Fotografije su prikazivale par na dan vjenčanja, na nekoliko godišnjih odmora i na još nekim neodređenim događajima. Nije bilo fotografija djece. Nije to bila kuća u kojoj su živjela djeca.

Nigdje nije bilo igračkaka. Ni nereda. Sve je bilo besprijeckorno namješteno i usklađeno i sve je bilo namijenjeno odraslima.

Daljinski upravljač na rubu naslonjača bio je označen kao *Video*, a ne *TV*. Reacher je pogledao ekran i pritisnuo gumb *play*. Zvuk s policijskog radija odmah je nestao, a videorekorder se pokrenuo. Slika se zatamnila, a nakon sekunde škljocanja i zujanja na ekranu se pojavila amaterska snimka vjenčanja. Nendick i njegova žena smiješili su se kameri nekoliko godina u prošlosti. Glave su im bile blizu jedna drugoj. Izgledali su sretno.

Ona je bila u bijelom. On je nosio odijelo. Bili su na travnjaku. Dan je bio vjetrovit. Nosio je njezinu kosu, a šum vjetra prigušivao je sve ostale zvukove. Imala je lijep osmijeh. I oči koje su sjajile. Govorila je nešto u kameru, ali Reacher nije čuo riječi.

Pritisnuo je *stop* i noćna se potjera automobila nastavila. Vratio se u kuhinju. Nendick se još tresao i ljuljao. Ruke su mu još bile ispod pazuha. I dalje nije govorio ništa. Reacher je opet pogledao prljavo posuđe i uvelo cvijeće.

»Možemo je pronaći i vratiti je kući«, rekao je.

Nendick nije rekao ništa.

»Reci nam tko je to učinio i odmah ćemo otići po nju.«

Bez odgovora.

»Što prije kažeš, to bolje«, rekao je Reacher. »U ovakvim situacijama ne smijemo je pustiti da čeka, zar ne?«

Nendick je zurio u zid, potpuno usredotočen na njega.

»Kad su je oteli?« pitao je Reacher. »Prije dva tjedna?«

Nendick nije rekao ništa. Nije ispustio nikakav zvuk. Neagley je ušla iz hodnika i nastavila do polovice kuhinje uređene kao obiteljska soba. Uz jedan je zid bio težak starinski namještaj. Vitrina s posuđem, polica s knjigama.

»Možemo ti pomoći«, rekao je Reacher. »Ali moramo znati gdje ćemo početi.«

Nendick nije odgovorio. Nije ni pisnuo.

Samo je zurio, tresao se, ljuljao i čvrsto grlio sam sebe.

»Reacheru«, zazvala je Neagley. Tih glas, pomalo napet. Reacher se odmaknuo od Nendicka i pridružio se Neagley kod vitrine. Ona mu je dodala nešto. Bila je to omotnica. U njoj je bila polaroidna fotografija. Prikazivala je ženu na stolcu. Lice joj je bilo blijedo i uspaničeno. Oči su joj bile široke. Kosa joj je bila prljava. Bila je to Nendickova supruga, stotinjak godina starija nego na fotografijama u dnevnoj sobi. U ruci je držala primjerak novina *USA Today*. Zaglavlje joj je bilo točno ispod brade. Neagley mu je dodala drugu omotnicu. U njoj je bila druga fotografija. Prikazivala je istu ženu, u istoj pozi, s istim novinama, ali od drugog dana.

»Dokazi života«, rekao je Reacher.

Neagley je kimnula glavom. »Ali pogledaj ovo. Čega je to dokaz?«

Dodala mu je još jednu omotnicu. Ova je bila veća, s mekanim unutarnjim slojem. U njoj je bilo nešto bijelo. Donje rublje. Gaćice. Pomalo prljave.

»Divno«, rekao je Reacher. Zatim mu je dodala i četvrtu omotnicu. I ta je imala unutarnji sloj, ali bila je manja. U njoj je bila kutijica. Mala, zgodna kutijica u kakvu bi draguljar mogao staviti naušnice. U njoj je bio komad pamučne vate. Vata je bila zamrljana smeđim tragovima sasušene krvi jer se na njoj nalazio vrh prsta.

Bio je odsječen u prvom zglobu nečim tvrdim i oštrim. Možda vrtlarskim škarama. Sudeći po veličini i zakrivljenosti, bio je s malog prsta lijeve ruke. Na noktu je još bio lak.

Reacher je gledao u njega jedan dug trenutak. Kimnuo je glavom i vratio Neagley kutijicu. Zaobišao je kuhinjski bar i suočio se s Nendickom preko njega. Pogledao mu je izravno u oči. Odlučio se kockati.

»Stuyvesant«, rekao je. »I Froelich. Idite i čekajte u hodniku.«

Na trenutak su ostali stajati, iznenađeni. Kad ih je oštro pogledao, poslušno su izašli iz prostorije.

»Neagley«, zazvao je. »Dođi, budi ovdje sa mnom.«

Zaobišla je bar i bez riječi stala pokraj njega. Reacher se nagnuo i stavio laktove na površinu bara. Lice mu je bilo u razini s Nendickom. Tiho je progovorio.

»Dobro, otišli su«, rekao je. »Ostali smo samo mi. A mi nismo iz Tajne službe. To znaš, zar ne? Neki si nas dan prvi put vidio. Zato nam možeš vjerovati. Nećemo zabrljati kao što bi oni zabrljali. Dolazimo s mjesta na kojemu nije dopušteno zabrljati. S mjesta na kojem nema pravila. Možemo je spasiti. Znamo kako se to radi. Sredit ćemo zlikovce i vratiti je. Sigurno. Bez pogreške. Dobro? To je obećanje. Od mene tebi.«

Nendick se nagnuo unatrag i otvorio usta. Usne su mu bile suhe. Na nekim su mjestima bile prekrivene sasušenom slinom. Zatim je zatvorio usta. Snažno. Čvrsto je stisnuo vilicu. Tako čvrsto da su mu usne postale tanka, blijeda linija. Izvukao je jednu ruku ispod pazuha. Još se tresla. Stavio je palac i kažiprst zajedno, kao da drži nešto malo. Taj je zamišljeni predmet povukao preko usta, polako, poput zatvarača. Vratio je ruku pod pazuhu. Opet se počeo tresti i zuriti u zid. U očima mu je bio luđački strah. Potpuni, nekontrolirani strah. Opet se počeo ljuljati. Počeo je kašljati. Kašljao je i gušio se, no nije otvarao usta. Držao ih je čvrsto stisnutima. Tresao se i poskakivao na stolcu. I dalje se držao objema rukama. Očajnički je pokušavao uhvatiti zrak čvrsto zatvorenim ustima. Oči su mu bile divlje i iskolačene. Izgledale su poput ponora strave. Zatim su se zavrnule, tako da su se vidjele samo bjeloočnice, te je pao unatrag sa stolca.

10. POGLAVLJE

Na licu mjesta učinili su što su mogli, ali bez rezultata. Nendick je samo ležao na kuhinjskom podu i nije se micao. Nije bio svjestan, ali nije bio ni u nesvijesti. Kao da je bio u nekakvom transu. Ili zamrznut u trenutku. Bio je blijed i oznojen. Plitko je disao. Puls mu je bio slab. Reagirao je na dodir i svjetlo, ali ni na što drugo. Jedan sat poslije nalazio se u čuvanoj sobi Vojnog medicinskog centra Walter Reed s preliminarnom dijagnozom katatonije izazvane strahom.

»Laičkim rječnikom, paraliziran od straha«, rekao je liječnik. »To zaista postoji kao medicinsko stanje. Najčešće se pojavljuje u praznovjernim populacijama, na primjer, na Haitiju ili u dijelovima Louisiane. Drugim riječima, u krajevima u kojima vjeruju u vudu. Žrtvu oblije znoj, blijeda je, padne joj tlak i u stanju je blizu nesvijesti. To nije isto kao panika izazvana adrenalinom. Riječ je o neurogenom procesu. Srce usporava, krvne žile u abdomenu povlače krv iz mozga, većina se voljnih funkcija isključuje.«

»Kakva bi prijetnja to učinila nekome?« tiho je pitala Froelich.

»Prijetnja u koju netko iskreno vjeruje«, odgovorio je liječnik. »To je ključno. Žrtva mora biti uvjeren. Vjerojatno su mu otmičari rekli što će učiniti njegovoj ženi ako progovori. Vaš je dolazak izazvao krizu jer se bojao da bi *mogao* progovoriti. Možda je čak želio progovoriti, ali je znao da si to ne smije dopustiti. Ne bih želio nagađati o točnom sadržaju prijetnje njegovoj ženi.«

»Hoće li biti dobro?« pitao je Stuyvesant.

»Ovisi o stanju njegova srca. Ako je sklon srčanoj bolesti, mogao bi biti u ozbiljnoj nevolji. Njegovo je srce bilo izloženo golemom stresu.«

»Kada možemo razgovarati s njime?«

»Ne tako skoro. Zapravo, ovisi o njemu. Mora doći k sebi.«

»Vrlo je važno. Možda zna ključne informacije.«

Liječnik je odmahnuo glavom. »Možda se oporavi tek za nekoliko dana«, rekao je. »A možda nikad.«

Čekali su jedan dug, beskoristan sat tijekom kojeg se ništa nije promijenilo. Nendick je samo nepokretno ležao, okružen aparatima koji su ispuštali tihe zvukove. Disao je samostalno, no to je bilo to. Nakon toga su odustali, ostavili ga ondje i vratili se u ured u mraku i tišini. Ponovno su se okupili u sobi za konferencije bez prozora i suočili se sa sljedećom velikom odlukom.

»Morate reći Armstrongu«, rekla je Neagley.

»Demonstracija je gotova. Sljedeće može biti samo pravi pokušaj.«

Stuyvesant je odmahnuo glavom. »Nikada im ne govorimo za prijetnje. To je stroga politika. Tako je već stotinu i jednu godinu. Nećemo je promijeniti sada.«

»Onda bismo trebali ograničiti njegovu izloženost«, rekla je Froelich.

»Nećemo«, rekao je Stuyvesant. »To bi bilo priznanje poraza i našli bismo se na skliskom terenu. Ako to učinimo jednom, učinit ćemo to svaki put, kod svake prijetnje. A to se ne smije dogoditi. Moramo ga braniti najbolje što možemo. Zato ćemo odmah početi planirati. Od čega ga branimo? Što znamo?«

»Da su dvojica ljudi već ubijena«, odvrtila je Froelich.

»Troje, dva muškarca i jedna žena«, rekao je Reacher. »Pogledajte statistike. Otmica znači sigurnu smrt u 99% slučajeva.«

»Fotografije su bile dokaz života«, rekao je Stuyvesant.

»Dok im nije dao što su željeli. A to je učinio prije gotovo dva tjedna.«

»I dalje to čini. Ne progovara. Zato ću se nastaviti nadati.«

Reacher nije rekao ništa.

»Znate li nešto o njoj?« pitala je Neagley.

Stuyvesant je odmahnuo glavom.

»Nikada je nisam upoznao.

Ne znam joj ni ime. I Nendicka jedva poznajem. On je samo tehničar kojeg ponekad vidim u prolazu.«

Soba je utihnula.

»Sad morate reći FBI-u«, rekla je Neagley.

»Više nije riječ samo o Armstrongu. Imamo žrtvu otmice, mrtvu ili u ozbiljnoj opasnosti. To je u ovlasti FBI-a, bez sumnje. I povezana umorstva u drugim savezним državama. I to spada pod njihovu ovlast.«

Tišina u sobi se produbila. Stuyvesant je uzdahnuo i sve ih pogledao, jednog po jednog, pomno i polako.

»Da«, rekao je. »Slažem se. Otišlo je predaleko. Moraju znati. Bog zna da im ne želim reći, ali moram. Dopustit ću da primimo udarac. Predat ću im cijeli slučaj.«

Opet tišina. Nitko nije progovarao. Nije se moglo ništa reći. Bio je to ispravan postupak u danim okolnostima. Odobravanje bi zvučalo sarkastično, a suosjećanje bi bilo neprikladno. Možda su trebali imati suosjećanja za Nendickove i za dvije nepovezane obitelji Armstrong, ali ne i za Stuyvesanta.

»U međuvremenu, usredotočit ćemo se na Armstronga«, nastavio je Stuyvesant. To je sve što možemo.«

»Sutra opet ide u Sjevernu Dakotu«, rekla je Froelich. »Još zabave i igara na otvorenom. Na istom mjestu kao i prošli put. Nije baš sigurno. Krećemo u deset.«

»A u četvrtak?«

»U četvrtak je Dan zahvalnosti. Posluživat će puricu u skloništu za beskućnike, ovdje u Washingtonu. Bit će vrlo izložen.«

Opet dug trenutak šutnje.

Stuyvesant je još jednom duboko uzdahnuo, a zatim se dlanovima oslonio o dugi drveni stol.

»Dobro«, rekao je. »Sutra dođite u 7:00. Iz FBI-a će vrlo rado poslati nekoga.«

Zatim je ustao i izašao iz prostorije i krenuo natrag prema svom uredu gdje mora uputiti pozive koji će ostaviti trajan trag na njegovoj karijeri.

»Osjećam se bespomoćno«, rekla je Froelich. »Želim biti više proaktivna.«

»Ne voliš igrati obranu?« pitao je.

Bili su u njezinom krevetu, u njezinoj sobi. Soba je bila veća i ljepša od gostinjske. I tiša, jer je bila u stražnjem dijelu kuće. Strop je bio glatkiji. Iako bi za pravi test bile potrebne nakošene zrake sunca. One su u sobu mogle ući samo navečer, a ne ujutro, jer je prozor bio okrenut na tu stranu. Krevet je bio topao. Kuća je bila topla. Bila je poput čahure topline u hladnoj i sivoj gradskoj noći.

»Obrana mi odgovara«, rekla je. »Ali napad *jest* obrana, zar ne? U ovakvoj situaciji? Ali uvijek puštamo da se nešto dogodi. A zatim bježimo od toga. Previše smo usredotočeni na operativu. Ne istražujemo dovoljno.«

»Imate istražitelje«, rekao je. »Recimo onog koji gleda filmove.«

Kimnula je, glave naslonjene na njegovo rame. »Ured za zaštitno istraživanje. Imam neobičan posao. Akademski je, a ne specifičan. Strateški, a ne taktički.«

»Onda to učini sama. Pokušaj nešto.«

»Što, na primjer?«

»Budući da je Nendick smrznut od straha, imamo samo izvorne dokaze. Moramo početi ispočetka. Usredotoči se na otisak prsta.«

»Nije u bazi.«

»U bazama ima pogrešaka. Stalno ih ažuriraju. Dodaju nove otiske. Trebala bi pokušati opet, svakih nekoliko dana. I trebala bi proširiti pretragu. Pokušaj sa stranim državama. Ili s Interpolom«

»Sumnjam da je riječ o strancima.«

»Možda su Amerikanci koji su putovali. Možda su se uvalili u nevolju u Kanadi ili u Europi. Ili u Meksiku ili u Južnoj Americi.«

»Možda«, rekla je.

»I provjeri je li se otisak palca već pojavljivao na taj način. Ima li u bazi primjera prijetećih pisama potpisanih otiskom palca. Otkad vodite arhiv?«

»Od prethistorije.«

»Onda pretraži dvadeset godina unatrag. Jer u prethistoriji su se vjerojatno mnogi potpisivali otiskom palca.«

Pospano se nasmiješila. Osjetio je to ramenom.

»Prije nego što su naučili pisati«, rekao je.

Nije odgovorila. Duboko je spavala i sporo disala, stisnuta uz njegovo rame. Malo se pomaknuo i osjetio malo udubljenje na svojoj strani madraca. Zapitao se je li ostalo od Joea. Neko je vrijeme ležao mirno, a zatim je podigao ruku i ugasio svjetlo.

Činilo se da je prošlo samo minutu i pol i oni su opet bili na nogama, istuširali se, vratili se u konferencijsku sobu Tajne službe, jeli krafne i pili kavu s agentom FBI-a Bannonom. Reacher je nosio svoj kaput iz Atlantic Cityja, treće Joeovo talijansko odijelo, treću košulju *Netko & Netko* i običnu plavu kravatu. Froelich je bila u novom crnom odijelu s hlačama. Neagley je bila u istoj odjeći koju je nosila u nedjelju navečer. Onoj koja joj je isticala figuru. Koju je Nendick ignorirao Mijenjala je garderobu koliko joj je to brzo praonica u hotelu dopuštala. Stuyvesant je izgledao besprijeckorno u svojem uobičajenom odijelu Brooks Brothers. Možda ga je odjenuo taj dan, a možda i nije Nije bilo načina da se to utvrdi. Sva su njegova odijela bila jednaka Izgledao je vrlo umorno. Zapravo, svi su izgledali vrlo umorno i to je pomalo zabrinjavalo Reachera. Iz iskustva je znao da umor utječe na učinkovitost jednako loše kao i alkohol.

»Spavat ćemo u avionu«, rekla je Froelich. »Reći ćemo pilotu da leti sporije.«

Bannon je imao četrdesetak godina. Nosio je sportski kaputić od tvida i sive hlače. Izgledao je poput Irca. Bio je visok i krupan i doimao se otvorenim. Bio je crven u licu, a jutarnja je hladnoća to samo pojačala. No bio je pristojan i veseo te je donio krafne i kavu za sve. Svaki proizvod iz druge trgovine, odabrane po kvaliteti. Dobro su ga prihvatili. Hrana i piće u vrijednosti 20 dolara probilo je dobar dio leda u odnosu između dvije agencije.

»Potpuna otvorenost s obje strane«, rekao je. »To je naš prijedlog. I bez međusobnog optuživanja. Ali i bez sranja. Moramo se suočiti s činjenicom da je Nendickova supruga gotovo sigurno mrtva. Tražit ćemo je kao da nije, ali ne smijemo se zavaravati. Znači, imamo već troje mrtvih. Imamo i dokaza, ali ne mnogo. Pretpostavljamo da se Nendick susreo s počiniteljima te da su oni bili u njegovoj kući, možda samo zato da mu otmu ženu. Znači, njegova je kuća mjesto zločina. Pretražit ćemo je danas i javiti vam što otkrijemo. Nendick će nam pomoći ako se ikada probudi. No pretpostavljamo da to neće biti tako skoro, pa ćemo krenuti iz tri smjera. Prvi će biti poruke dostavljene ovdje, u Washingtonu. Drugo, scena zločina u Minnesoti. Treće, scena zločina u Coloradu.«

»Vaši ljudi vode istragu ondje?« pitala je Froelich.

»Na oba mjesta«, rekao je Bannon. »Naši balističari smatraju da je žrtva u Coloradu ubijena automatom *Heckler & Koch MP5*.«

»To smo već zaključili«, rekla je Neagley.

»Vjerojatno je imao ugrađeni prigušivač, dakle, inačica *MP5SD6*.«

Bannon je kimnuo glavom. »Vi ste služili u vojsci? U tom ste slučaju već vidjeli *MP5*. Kao i ja. To je oružje namijenjeno vojsci i čuvarima zakona. Rabe ih pripadnici specijalne policije i slično.«

Zatim je utihnuo i pogledao sve okupljene, kao da je nešto ostalo neizrečeno.

»A u Minnesoti?« pitala je Neagley.

»Pronašli smo zrno«, rekao je Bannon. »Pretražili smo dvorište metalnim detektorom. Bilo je zabijeno više od 20 centimetara u tlo. Odgovara hicu s malog šumovitog brda udaljenog 120 metara na sjever. Visoko je tridesetak metara.«

»O kakvom je zrnu riječ?« pitao je Reacher.

»Standardno NATO-vo streljivo kalibra 7,62 mm«, rekao je Bannon.

Reacher je kimnuo glavom. »Testirali ste ga?«

»Na što?«

»Tragove baruta.«

Bannon je kimnuo glavom. »Slabije punjenje, smanjena snaga.«

»Zrno sporije od zvuka«, rekao je Reacher. »U tom kalibru mora biti riječ o snajperskoj pušci *Vaime Mk2* s prigušivačem.«

»I njega koristi policija«, rekao je Bannon. »Često je u protu-terorističkim postrojbama.«

Osvrnuo se po prostoriji, kao da čeka komentar. Nije ga bilo, pa je komentirao sam.

»Još nešto«, rekao je.

»Što?«

»Ako usporedite popis američkih kupaca automata *Heckler & Koch MP5* i američkih kupaca snajpera *Vaime Mk2*, vidjet ćete samo jednog službenog kupca na oba popisa.«

»Koga?«

»Tajnu službu SAD-a.«

Soba je utihnula. Nitko nije progovarao. Začulo se kucanje na vratima. Dežurni časnik. Ostao je stajati na vratima.

»Upravo je stigla pošta«, rekao je. »Morate vidjeti nešto.«

Stavili su pošiljku na stol u sobi za konferencije. Bila je to poznata velika smeđa omotnica sa samoljepljivim preklopom. Naljepnica s adresom bila je ispisana na računalu. *Brook Armstrong, Senat Sjedinjenih Država, Washington D.C.* Jasna crno-bijela slova u fontu Times New Roman. Bannon je otvorio svoju torbu i izvukao par rukavica od bijele tkanine. Navukao ih je, najprije desnu pa lijevu. Zategnuo ih je na prstima.

»Dobio sam ih iz laboratorija«, rekao je. »Posebne okolnosti. Ne želimo koristiti kirurške rukavice da ne pomiješamo tragove talka.«

U rukavicama je bilo nespretno raditi. Morao je gurnuti omotnicu do ruba stola kako bi je uzeo u ruke. Držao ju je jednom rukom i potražio nešto čime bi je otvorio. Reacher je uzeo svoj keramički nož iz džepa i otvorio ga. Ponudio mu ga je, drškom prema naprijed. Bannon ga je uzeo i zavukao vrh oštrice ispod preklopa. Povukao je omotnicu unatrag, a nož gurnuo naprijed. Oštrica je prošla kroz papir kao kroz zrak. Vratio je nož Reacheru i pritisnuo omotnicu na rubovima tako se otvori na vrhu. Pogledao je unutra. Preokrenuo je omotnicu i istresao nešto van.

Bio je list papira formata A4. Bijeli, debeli papir pao je na stol, proklizao još centimetar ili dva, a zatim se zaustavio. Na njemu je u dva retka bilo napisano pitanje, centrirano i smješteno malo iznad sredine papira. Pet riječi, u poznatom, velikom fontu: *Kako vam se svidjela demonstracija?* Posljednja je riječ bila jedina u drugom retku. Ta joj je izdvojenost dala dodatni naglasak.

Bannon je okrenuo omotnicu i provjerio žig na marki.

»I ovo je poslano iz Las Vegasa«, rekao je. »U subotu. Vrlo su samouvjereni, zar ne? Pitaju je li nam se svidjela demonstracija tri dana prije nego što je izvedu.«

»Moramo odmah krenuti«, rekla je Froelich.

»Polijećemo u 10:00. Želim da Reacher i Neagley idu sa mnom. Već su bili ondje. Dobro poznaju lokaciju.«

Stuyvesant je podigao ruku. Nejasna gesta.

Mogla je značiti *dobro* ili *kako god* ili *ne gnjavi me time*, Reacher nije znao.

»Želim sastanke dvaput na dan«, rekao je Bannon. »Ovdje, u 7:00 i možda u 22:00?«

»Ako budemo u gradu«, rekla je Froelich. Krenula je prema vratima. Izašla je iz prostorije, a Reacher i Neagley slijedili su je. Reacher ju je sustigao, gurnuo je laktom i usmjerio je lijevo umjesto desno, niz hodnik prema njezinom uredu.

»Pretraži bazu podataka«, šapnuo je.

Pogledala je na sat. »Bit će vrlo spora.«

»Pokreni je sad. Neka pretražuje cijeli dan.«

»Zar to neće Bannon učiniti?«

»Vjerojatno hoće, ali dvostruko provjeravanje neće nikomu naškoditi.«

Zastala je. Zatim se okrenula i pošla prema unutrašnjosti zgrade. Upalila je svjetlo u uredu, a zatim pokrenula računalo. Nacionalna baza zločinaca imala je napredan protokol za pretraživanje. Upisala je svoju lozinku, a zatim *otisak palca* u okvir za pretraživanje.

»Budi preciznija«, rekao je Reacher. »Tako ćeš dobiti bezbroj slučajeva u kojima se pojavljuje otisak palca.«

Vratila se i upisala *otisak palca + dokument + pismo + potpis*.

»Dobro?« pitala je.

On je slegnuo ramenima. »Rođen sam prije nego što je to izumljeno.«

»I to je neki početak«, rekla je Neagley. »Možemo poslije suziti pretraživanje.«

Froelich je kursorom pritisnula gumb *Pretraži* i začulo se zujanje tvrdog diska i okvir za pretragu nestao je sa zaslona.

»Hajdemo«, rekla je.

Prevesti izabranog potpredsjednika kojem prijete iz Washingtona u Sjevernu Dakotu složen je pothvat. Za to je potrebno osam vozila Tajne službe, četiri policijska automobila, dvadeset agenata i avion. Za osiguravanje političkog skupa bilo je potrebno dvanaest agenata, četrdeset mjesnih policajaca, četiri vozila državne policije i dvije policijske jedinice s psima tragačima. Froelich je provela ukupno četiri sata koordinirajući cijelu operaciju putem radija.

Svoj je Suburban ostavila u garaži te uzela limuzinu s vozačem, kako bi se mogla usredotočiti na izdavanje zapovijedi. Reacher i Neagley sjedili su uz nju na vožnji do Georgetowna gdje su parkirali blizu Armstrongove kuće. Pola sata poslije pridružio im se auto s oružanom pratnjom i dva Suburbana. Još 15 minuta poslije toga stigao je blindirani Cadillac i parkirao se tako da su stražnja vrata bila uz sam šator na izlazu iz kuće. Zatim su dva policijska automobila blokirala ulicu s obje strane. S uključenim rotirajućim svjetlima. Sva su vozila imala upaljena prednja svjetla. Nebo je bilo tamnosivo i padala je slaba kiša. Svi su držali motore u praznom hodu kako bi grijanje moglo raditi. Ispušni su se plinovi zadržavali nisko, u oblaku uz rub pločnika.

Čekali su. Froelich je razgovarala s osobnim osiguranjem u kući i s ljudima iz Zrakoplovstva u bazi Andrews. Razgovarala je s policajcima koji su sjedili u automobilima. Slušala je izvješća o prometu iz helikoptera radijskih vijesti. U gradu je bila gužva zbog lošeg vremena. Prometna policija preporučivala je da se izbjegava središte grada. Iz baze Andrews javili su da su mehaničari odobrili zrakoplov za let i da su piloti u kabini. Osobno osiguranje javilo je da je Armstrong popio jutarnju kavu.

»Neka krene«, rekla je.

Prolaz kroz šator bio je nevidljiv izvana, ali čula ga je kroz slušalicu. Limuzina se odmaknula od pločnika, a Suburban je pojurio naprijed i zauzeo položaj iza prvog policijskog auta. Slijedio je auto s oružanom pratnjom, zatim Froelichina limuzina, pa drugi Suburban i na kraju još jedan policijski auto. Konvoj je krenuo po Aveniji Wisconsin, kroz

Bethesdu, u suprotnom smjeru od baze Andrews. No tada su skrenuli desno i krenuli obilaznicom oko središta grada, u smjeru kazaljke na satu. Dotad je Froelich s Bismarckom već dogovarala pripreme za dolazak. Predviđeno vrijeme dolaska bilo je 13:00. Željela je sve dogovoriti unaprijed kako bi mogla spavati u avionu.

Konvoj je ušao u bazu Andrews kroz sjeverni ulaz i nastavio ravno do piste. Armstrongova se limuzina zaustavila tako da su stražnja vrata bila pet-šest metara od stepenica za avion. Avion je bio *Gulfstream Twinjet*, obojen u ceremonijalnu plavu boju Sjedinjenih Američkih Država. Njegovi su motori glasno radili te otpuhivali lokve od kiše na tlu u malim valovima. Iz Suburbana su izašli agenti, a Armstrong je izašao iz limuzine i otrčao šest metara kroz laganu kišicu. Slijedilo ga je osobno osiguranje, a zatim Froelich, Neagley i Reacher. Iz novinarskog kombija izašla su dva reportera. Nakon njih su ušla još trojica agenata. Ekipe na tlu odvukla je stepenice, a domaćin leta zatvorio je vrata aviona.

Iznutra avion uopće nije izgledao kao *Air Force One* koji je Reacher vidio u filmovima. Više je sličio avionu kakvim manje poznati *rock* bendovi idu na turneje. Običan zrakoplov s dvanaest malo boljih sjedala. Osam ih je bilo razmješteno u dvije grupe po četiri, okrenutih jedne prema drugima i sa stolom u sredini. Sprijeda su bila četiri sjedala okrenuta prema naprijed. Sjedala su bila kožna, a stolovi drveni, no izgledali su neprimjereno u odnosu na obično uređenje ostatka aviona. Očito je hijerarhija određivala tko će gdje sjediti. Svi su stajali u prolazu dok Armstrong nije odabrao sjedalo. Odabrao je sjedalo pokraj prozora, kod stola s desne strane, okrenuto unatrag. Nasuprot njega sjela su dvojica reportera. Možda su dogovorili intervju da iskoriste prazan hod. Za drugi stol sjeli su Froelich i osobni čuvari. Trojica dodatnih agenata i Neagley sjeli su u prvi red. Reacher više nije mogao birati. Jedino preostalo mjesto bilo je s druge strane prolaza od Froelich, ali uz samog Armstronga.

Nagurao je kaput u prostor iznad sjedala, a zatim sjeo. Armstrong ga je pogledao kao da su stari prijatelji. Reporteru su ga odmjerili. Osjećao je njihove upitne poglede. Gledali su njegovo odijelo. Vidio je da misle: *preskupo odijelo za agenta. Tko je to onda? Pomoćnik? Netko od osoblja?* Vezao je pojas kao da pokraj izabranog potpredsjednika sjedi redovito, svake četiri godine. Armstrong ni na koji način nije pokušao umanjiti zbunjenost novinara. Samo je zauzeo pozu i sjedio čekajući prvo pitanje.

Buka motora pojačala se i avion je krenuo prema uzletnoj pisti. Kad su uzletjeli i dosegli željenu visinu, gotovo svi osim onih za Reacherovim stolom čvrsto su spavali. Samo su se isključili, kako to profesionalci čine kad imaju slobodnog vremena između dvaju razdoblja intenzivne aktivnosti. Froelich je već navikla spavati u avionima. To je bilo jasno. Glava joj je bila na ramenu, a ruke prekrížene. Izgledala je dobro. Trojica agenata oko nje izvalili su se malo manje pristojno. Bili su krupni. Širokih vratova i ramena, debelih zapešća. Jedan je izbacio nogu u prolaz. Izgledala je kao da je broj 50. Pretpostavljao je da Neagley spava iza njega. Ona je mogla spavati bilo gdje. Jednom ju je vidio kako spava na stablu, tijekom jedne duge zasjede. Pronašao je gumb, malo spustio stolac i udobno se smjestio. No tada su reporteru počeli razgovor. S Armstrongom, ali o Reacheru.

»Možete li nam službeno reći ime?« pitao je jedan.

Armstrong je odmahnuo glavom. »Bojim se da identiteti još moraju ostati povjerljivi«, rekao je.

»No možemo pretpostaviti da smo još na području nacionalne sigurnosti?«

Armstrong se nasmiješio. Gotovo je namignuo. »Ne mogu vas spriječiti da pretpostavljate«, rekao je.

Reporteri su nešto zapisali. Počeli su razgovor o vanjskim poslovima, s jakim naglaskom na vojni proračun i potrošnju. Reacher ih je ignorirao i pokušao zaspati. Opet se trgnuo kad je čuo ponovljeno pitanje i osjetio da ga netko gleda. Jedan je reporter gledao u njegovom smjeru.

»Ali *ipak* još podupirete doktrinu nadmoćne sile?« drugi je reporter pitao Armstronga.

Armstrong je pogledao Reachera »Želite li vi to komentirati?«

Reacher je zijevnuo. »Da, još podržavam doktrinu nadmoćne sile. To je sigurno. Itekako je podržavam. Oduvijek je tako, vjerujte mi.«

Oba su reportera zapisala njegovu izjavu. Armstrong je mudro kimnuo. Reacher je još malo spustio stolac i zaspao.

Probudio se prije slijetanja u Bismarck. Svi oko njega bili su već budni. Froelich je tiho razgovarala sa svojim agentima, dajući im standardne operativne zapovijedi. Neagley ju je slušala zajedno s trojicom agenata u prvom redu. Pogledao je kroz Armstrongov prozor i vidio kristalno plavo nebo bez oblaka. Tlo je bilo svjetlosmeđe i nepomično, 3000 metara ispod njih. Vidio je rijeku Missouri kako vijuga od sjevera prema jugu kroz beskrajn niz jarko plavih jezera. Uska traka autoceste 1-94 pružala se od istoka prema zapadu. Na točki na kojoj se susretala s rijekom bila je tamna urbana mrlja Bismarcka.

»Čuvanje vanjskog ruba prepuštamo lokalnoj policiji«, govorila je Froelich. »Na dužnosti ih je četrdeset, možda i više. I državni policajci u autima. Mi se moramo držati na okupu. Brzo ćemo ući i izaći. Doći ćemo nakon početka skupa i otići ćemo prije završetka.«

»Najbolje ih je ostaviti tako da žele još«, rekao je Armstrong, nikomu posebno.

»U *show businessu* to pali«, rekao je jedan od reportera. Avion se nagnuo i skrenuo, a zatim se počeo polako spuštati. Svi su podigli naslone sjedala i zategnuli pojaseve. Reporteri su spremili svoje bilješke. Oni će ostati na avionu. Mjesna politika nije zanimljiva važnim novinarima koji pišu o vanjskim poslovima. Froelich je pogledala prema Reacheru i nasmiješila se. No u očima joj je vidio da se brine.

Avion je lako sletio i zaustavio se u kutu piste gdje je čekao konvoj od pet vozila. Na svakom kraju bilo je po jedno vozilo državne policije, a između njih tri identične limuzine. Radnici na pisti već su čekali sa stepenicama na kotačima. Armstrong i njegovi osobni čuvari išli su srednjom limuzinom. Dodatni su agenti išli onom iza nje.

Froelich, Reacher i Neagley onom ispred. Zrak je bio leden, ali nebo je bilo vedro. Sunce je bilo zasljepljujuće.

»Vi ćete se slobodno kretati«, rekla je Froelich. »Idite kamo god smatrate da trebate.«

Nije bilo prometa. Činilo se kao da je sve prazno. Nakon kratke i brze vožnje po glatkim cestama, Reacher je iznenada ugledao poznati toranj u daljini i skupinu niskih kuća koje su ga okruživale. S obje strane ceste kojom su prilazili bili su parkirani automobili, jedan do drugoga, sve do blokade koju je državna policija postavila stotinu metara od ulaza u crkveni društveni centar. Konvoj je polako prošao pokraj blokade i krenuo prema parkiralištu. Ograde su bile ukrašene zastavama i već se okupilo pravo mnoštvo, oko 300 ljudi. Crkveni se toranj uzdizao iznad svih njih, visok, četvrtast, postojan i zasljepljujuće bijel na zimskom suncu.

»Nadam se da su ovaj put provjerili svaki djelić crkve«, rekla je Froelich.

Pet je automobila stiglo do parkirališta i zaustavilo se uz šuštanje sitnog šljunka pod kotačima. Prvi su izašli dodatni agenti. Raširili su se ispred Armstrongova auta, provjeravajući lica u gomili i čekajući da Froelich radijem dobije potvrdu od zapovjednika mjesne policije da je sve kako valja. Čim ju je dobila, prenijela ju je vodi trojca dodatnih agenata. On je potvrdio, prišao Armstrongovim vratima i ceremonijalno ih otvorio. Reacher je bio pod dojmom. Bilo je to poput baleta. Samo pet sekunda. Doimalo se mirno i dostojanstveno, ali bez oklijevanja, a u tom su vremenu troje ljudi razmijenili poruke putem radija i obavljena je vizualna potvrda osiguranja. Bila je to uhodana operacija.

Armstrong je izašao iz auta u hladnoću. Imao je svoj savršeni osmijeh lokalnog momka koji je pomalo posramljen cijelom tom strkom i ispružio je ruku da pozdravi svojeg nasljednika na početku skupine za doček. Na glavi nije imao šešir ni kapu. Njegovi su se osobni čuvari primaknuli tako blizu da su ga gotovo dodirivali.

I dodatni su agenti bili blizu. Stalno su manevrirali tako da najviša dvojica od njih trojice uvijek budu između Armstronga i crkve. Lica su im bila u potpunosti bezizražajna. Kaputi su im bili otkopčani, a oči su im se stalno kretale.

»K vragu i ta crkva«, rekla je Froelich. »Zbog nje smo kao na streljani.«

»Trebali bismo je opet provjeriti«, rekao je Reacher.

»Osobno, da budemo sigurni. Dotad neka se kreće u pravcu suprotnom od smjera kazaljke na satu.«

»Tako će doći bliže crkvi.«

»Sigurniji je kad je bliže crkvi. Kut paljbe bio bi previše oštar. Zvona su okružena drvenim žaluzinama. Polje paljbe počinje više od deset metara od dna tornja. Kad je bliže, u mrtvoj je točki.«

Froelich je podigla ruku i javila to vođi agenata. Nekoliko sekunda poslije vidjeli su ga kako pomiče Armstronga desno, u širokom luku preko travnjaka, obrnuto od smjera kazaljke na satu. Novi je senator išao s njome. I gomila je promijenila smjer i kretala se za njima.

»Sad pronađi čovjeka koji ima ključeve crkve«, rekao je Reacher.

Froelich se javila zapovjedniku mjesne policije. Poslušala je njegov odgovor.

»Čuvar crkve čekat će nas ispred vrata«, rekla je. »Za pet minuta.«

Izašli su iz auta i krenuli po šljunčanoj stazi prema vratima crkve. Zrak je bio vrlo hladan. Armstrongova je glava bila vidljiva u moru ljudi. Kosa mu je sjala od sunca. Bio je dosta daleko od njih, desetak metara od tornja. Novi je senator bio pokraj njega. U blizini je bilo šest agenata. Gomila se kretala uz njih, polako mijenjajući oblik poput bića koje se razvija. Posvuda su bili tamni kaputi. Ženski šeširi, šalovi, sunčane naočale. Trava je bila smeđa i uvela od noćnog mraza.

Froelich se ukočila. Rukom je poklopila uho. Podigla je ruku i progovorila u mikrofon na zglavku.

»Držite ga blizu crkve«, rekla je.

Zatim je spustila ruke i otkopčala kaput. Olabavila je pištolj u futroli.

»Javili su se državni policajci s vanjskog ruba osiguranja«, rekla je. »Sumnjiv im je neki pješak.«

»Gdje?« pitao je Reacher.

»Među kućama.«

»Opis?«

»Nisam ga dobila.«

»Koliko je policajaca ovdje?«

»Više od četrdeset, svi uz rub travnjaka.«

»Neka se okrenu prema van. Leđima prema gomili. Sve oči neka gledaju vanjski rub.«

Froelich je putem radija izdala zapovijed zapovjedniku policije. Oči su joj bile posvuda.

»Moram ići«, rekla je.

Reacher se okrenuo prema Neagley.

»Provjeri ulice«, rekao je. »Sve točke pristupa koje smo pronašli prije.«

Neagley je kimnula glavom i krenula prema kolnom ulazu u crkveno dvorište. Dugim, brzim koracima, na pola puta između hodanja i trčanja.

»Pronašli ste točke pristupa?« pitala je Froelich.

»Koliko želiš.«

Froelich je podigla zglavak. »Pokret! Odmah! Dovedite ga bliže tornju. Pokrivajte ga sa svih strana. Budite pripravnici s autima. Odmah, ljudi.«

Poslušala je reakciju. Kimnula je. Armstrong se približavao tornju s druge strane. Bio je tridesetak metara od njih, izvan njihove linije pogleda.

»Idi«, rekao je Reacher. »Ja ću provjeriti crkvu.«

Froelich je podigla zglavak.

»Zadržite ga tu gdje je sad«, rekla je. »Dolazim.«

Krenula je natrag preko dvorišta ne rekavši više nijedne riječi. Reacher je ostao sam ispred crkve. Nastavio je dalje i došao do same zgrade. Čekao je kod vrata. Bila su golema, od izrezbarenog hrasta, debela oko deset centimetara. Imale su željezne trake i šarke. I čavle krupnih crnih glava. Iznad njih se podizao toranj, više od dvadeset metara prema nebu. Na vrhu tornja bila je zastava, gromobran i vjetrulja. Vjetrulja se nije kretala. Zastava je samo visjela. Zrak je bio posve miran. Hladan, gust zrak, bez ikakvog vjetra. Takav zrak obujmi zrno metka i drži ga čvrsto, tako da leti savršeno ravno.

Minutu poslije začuo je buku cipela na šljunku. Osvrnuo se i ugledao čuvara crkve kako mu se približava. Bio je nizak i na sebi je imao crnu reverendu koja mu se pružala do stopala. Preko nje je imao kaput od kašmira. Imao je i krznenu kapu s pokrivalima za uši vezanim ispod brade. I debele naočale zlatnih okvira. U ruci je držao veliki žičani obruč s kojeg je visio golemi željezni ključ. Bio je tako veliki da je izgledao poput rekvizite iz komičnog filma o srednjovjekovnim tamnicama. Pružio ga je Reacheru, a ovaj ga je uzeo.

»To je izvorni ključ«, rekao je čuvar. »Iz 1870.«

»Vratit ću vam ga«, rekao je Reacher. »Pričekajte me u dvorištu, dalje od crkve.«

»Mogu čekati ovdje«, odvratio je čovjek.

»Odmaknite se malo«, rekao je opet Reacher. »Tako je sigurnije.«

Čovjek je imao goleme oči, povećane debelim staklima naočala. Okrenuo se i vratio se putem kojim je došao. Reacher je isprobao težinu velikog starog ključa u ruci. Došao je do vrata i namjestio ključ. Gurnuo ga je u ključanicu. Snažno ga je okrenuo. Ništa se nije dogodilo. Pokušao je opet. Ništa. Zastao je. Pritisnuo je kvaku.

Vrata nisu bila zaključana.

Otvorila su se oko 15 centimetara, cvileći na starim željeznim šarkama. Sjećao se tog zvuka. Činio se mnogo glasniji kad je otvorio vrata u pet ujutro. Sad se izgubio u žamoru koji je dolazio od 300 ljudi u dvorištu.

Otvorio je vrata do kraja. Opet je zastao, a zatim je tiho ušao u polumrak iza vrata. Crkva je bila obična drvena građevina s nadsvođenim krovom. Zidovi su bili obojeni u boju izbljedjelog pergamenta. Klupe su bile istrošene i bile su tako ulaštene da su se sjajile. Na prozorima je bilo staklo u boji. Na drugom je kraju bio oltar i propovjedaonica do koje je vodilo nekoliko stepenica. Iza su bila vrata do još nekih prostorija. Vjerojatno do sakristija. Nije bio siguran u terminologiju.

Zatvorio je vrata i zaključao ih iznutra. Skrio je ključ u drvenu škrinju punu knjižica s tekstovima crkvenih pjesama. Prošao je kroz cijeli srednji prolaz, stao mirno i slušao. Nije čuo ništa. Osjetio je miris starog drva, prašnjave tkanine, svijeća i hladnoće. Nastavio je dalje i provjerio sobe iza oltara. Bile su tri, sve tri male, s golim drvenim podovima. U sve tri bile su samo hrpe starih knjiga i crkvene odjeće.

Polako se vratio niz prolaz. Prošao je kroz vrata u dnu tornja. Našao se u pravokutnom, prostoru u sredini kojeg su visjela tri užeta vezana za zvona. Užad je na krajevima imala metar duge izvezene navlake. Rubove pravokutnog prostora definirale su strme i uske stepenice koje su se penjale prema gore u polumrak. Reacher je stao na njihovu početku i pozorno slušao. Nije čuo ništa. Krenuo je uz stepenice. Nakon tri skretanja desno našao se na

odmorištu. Ondje su bile i drvene ljestve pričvršćene za unutarnji dio zida tornja. Vodile su do vrata u stropu šest metara više. Na stropu su se nalazile tri rupe za užad, svaka promjera dvadeset centimetara. Ako je netko bio gore, mogao je vidjeti i čuti kroz rupe. Reacher je to znao. Prije pet dana i on je čuo pse kako njuškaju ispod njega.

Zastao je u dnu ljestava. Trudio se biti što tiši. Izvukao je keramički nož iz džepa, skinuo kaput i sako te ih ostavio na ogradi stepenica. Zatim je stavio nogu na prvu prečku. Glasno je zaškripala pod njegovom težinom. Polako se pomaknuo na sljedeću prečku. I ona je zaškripala.

Stao je. Maknuo je jednu ruku s prečke koju je držao i zurio u dlan. *Papar. Papar koji je stavio prije pet dana još je bio na ljestvama.* Bio je razmazan po prečkama, možda od njegovog silaska prije pet dana, a možda su ga razmazali policajci kad su se penjali ovuda danas. *Ili netko drugi.* Zastao je. Popeo se još jednu prečku više. Opet se začulo škripanje.

Opet je zastao. *Procijeni situaciju.* Bio je na škripavim ljestvama pet metara ispod vrata u stropu. Situacija s druge strane vrata bila je neizvjesna. Nije imao oružje, samo nož s oštricom kraćom od deset centimetara. Udahnio je. Otvorio je nož i stavio ga među zube. Pružio je ruke prema gore i uhvatio ljestve sa strane, najviše iznad glave što je mogao. Bacio se prema gore. Preostalih pet metara prošao je u tri ili četiri sekunde. Na vrhu je ostavio jednu ruku i jednu nogu na ljestvama, a tijelo je nagnuo u prazan prostor. Stabilizirao se s vrhovima prstiju raširenim na stropu iznad sebe. Opipao je ima li vibracija od pokreta.

Nije ih bilo. Ispružio je ruku i gurnuo vratašca centimetar-dva prema gore i pustio ih da padnu. Opet je prstima opipao strop. Nije bilo pokreta. Nikakvih drhtaja ni vibracija. Čekao je pola minute. I dalje ništa. Zatim se vratio s obje noge na ljestve, gurnuo vratašca do kraja i brzo se popeo u prostoriju sa zvonima.

Vidio je zvona kako nijemo vise na svojim mjestima. Bila su tri, sa željeznim kotačima iznad njih za koje je bila vezana užad. Zvona su bila mala i crna, od lijevanog željeza. Nisu bila nimalo nalik golemim brončanim remek-djelima koja krase europske katedrale. Bili su to obični ruralni predmeti iz obične ruralne povijesti. Kroz žaluzine se probijalo sunce, pa su zvona bila prošarana trakama hladnog svjetla. Ostatak prostorije bio je prazan. Gore nije bilo ničega. Sve je izgledalo upravo onako kakvo je ostavio.

Ali zapravo nije.

Prašina je bila drukčija. Na podu je bilo neobjašnjivih tragova. Tragova pete i nožnih prstiju, koljena i laktova. To nisu bili njegovi tragovi od prije pet dana. Bio je siguran u to. U zraku se osjećao slab miris, jedva primjetan. Bio je to miris znoja, napetosti, ulja za čišćenje pušaka, čelika i novih bakrenih čahura. Polako se okrenuo oko sebe i miris je nestao kao da ga nikada nije ni bilo. Opet je stao mirno i dodirnuo prstima željezna zvona, kao da želi iz njih iščitati pohranjene tajne vibracije.

Kroz žaluzine je osim svjetla ulazio i zvuk. Čuo je ljude okupljene u dnu tornja, dvadeset i pet metara ispod njega. Prišao je prozoru i provirio dolje. Žaluzine su bile drvene daske, istrošene od izloženosti vremenskim prilikama, postavljene u okvir pod kutom od 30 stupnjeva. Kroz njih je mogao vidjeti rub gomile. No veći dio nije bio vidljiv. Vidio je policajce na rubu dvorišta, međusobno udaljene tridesetak metara, okrenute prema ogradi. Vidio je zgradu društvenog centra. Vidio je i konvoj kako strpljivo čeka na parkiralištu.

Motori automobila radili su u praznom hodu, a ispušni su plinovi bili bijeli od hladnoće. Vidio je i okolne kuće. Vidio je mnogo toga. Bio je to dobar položaj za paljbu. Ograničeno polje paljbe, ali jedan je pogodak dovoljan.

Podigao je pogled. Vidio je da i strop prostorije sa zvonima ima vratašca, a do njih su vodile još jedne ljestve. Pokraj ljestava je prolazila debela bakrena traka gromobrana. Bile je zelena od starosti. Prošli put je ignorirao strop. Nije imao želju popeti se gore i čekati osam sati na hladnoći. No za osobu koja želi neograničeno polje paljbe po sunčanom danu, vratašca bi bila privlačna. Služila su za mijenjanje zastave, pretpostavio je. Gromobran i vjetrulja možda su bili gore od 1870., ali zastava nije. Otad su na nju dodali mnogo zvjezdica.

Opet je stavio nož među zube i počeo se penjati po novim ljestvama. Bile su visoke četiri metra. Drvo je zaškripalo i savilo se pod njegovom težinom. Došao je do pola ljestava i stao. Rukama se držao za ljestve sa strane. Lice mu je bilo blizu najviših prečki. Bile su stare i prašnjave. No tu i tamo bilo je mjesta na kojima su bile posve čiste. Dva su načina za penjanje po ljestvama. Ili se držite sa strane ili se hvatate rukama za prečke. Razmislio je kako bi izgledali tragovi ruku na prečkama. Izmjenjivali bi se na svakoj prečki. Lijeva ruka, desna ruka. Odmaknuo je tijelo od ljestava i pogledao dolje. Podigao je glavu i pogledao gore. Vidio je upravo takve tragove u prašini. Lijevi pa desni, izmjenjivali su se na svakoj prečki. Netko se penjao po ljestvama. Nedavno. Možda prije dan-dva. Možda prije sat-dva. Možda je čuvar crkve došao izvjesiti opranu zastavu. Možda nije.

Nepomično je stajao. Žamor gomile dopirao je kroz žaluzine. Reacher se nalazio iznad zvona. Onaj koji ih je izradio stavio je svoje inicijale na svako od njih, na mjestu gdje su se sužavala. Tri puta *AHB*, napisano neravnim crtama od taljenog kositra.

Reacher je podigao pogled. Opet je prstima opipao drvenu površinu stropa. No to su bili debeli trupci, vjerojatno presvučeni olovom s vanjske strane. Bili su čvrsti poput kamena. Čovjek bi mogao plesati s gornje strane no netko ispod ne bi osjetio ništa. Popeo se još dvije prečke. Skupio je ramena i popeo se još jednu prečku, tako da je naposljetku čučao pri vrhu ljestava, a vratašca su mu pritiskala leđa. Znao je da su teška. Vjerojatno su bila debela koliko i krov i presvučena olovom. Izvana su sigurno imala i metalni okvir, da voda ne curi uz rub kada pada kiša. Okrenuo se i pogledao šarke. Bile su željezne. Možda malo zahrđale. Možda su malo i zapinjale.

Duboko je udahnuo, i dalje držeći nož među zubima, a zatim je naglo ispravio noge i probio se kroz vratašca. Vratašca su se treskom otvorila, a on se popeo na krov obasjan blještavim danjim svjetlom. Uzeo je nož u ruke i otkotrljao se. Ogrebao si je lice na površini krova. Krov je bio od olova, istrošenog i sivog od stotinu i trideset zima. Uspravio se na koljena i napravio puni krug oko sebe.

Na krovu nije bilo nikoga.

Krov je izgledao poput olovne kutije bez poklopca. Zidovi su bili visoki oko metar. Pod je bio podignut u sredini, gdje se nalazio jarbol zastave, stup vjetrulje i gromobran. Izbliza su izgledali golemo.

Olovo je bilo u pločama, pomno zabijenim i zalemljenim na spojevima. Na svakom je uglu bio oluk za odvod kišnice i istopljenog snijega.

Dopuzao je do ruba na koljenima. Nije želio ustati. Agenti na tlu vjerojatno su redovno provjeravali ima li kakvih pokreta na visokim mjestima s dobrom vidljivošću. Provirio je preko parapeta. Stresao se od hladnoće zraka. Vidio je Armstronga točno ispod sebe, trideset metara niže. Pokraj njega je stajao novi senator. Šestorica agenata okruživali su ih u savršenom krugu. Zatim je krajičkom oka vidio kretanje. Stotinu metara dalje, na rubu dvorišta, policajci su trčali. Okupljali su se blizu stražnjeg kuta dvorišta. Pogledavali su nešto na tlu, a zatim se okretali i javljali nešto radijem. Opet je pogledao dolje i vidio Froelich kako se probija van iz gomile. Kažiprstom je pritiskala slušalicu. Kretala se brzo, prema policajcima.

Reacher se vratio do ljestava i krenuo natrag dolje. Zatvorio je vratašca za sobom i spustio se niz ljestve. Zatim je prošao kroz sljedeća vratašca i niz sljedeće ljestve. Uzeo je kaput i jaknu te potrčao niz uske, zavojite stepenice. Prošao je pokraj ukrašenih krajeva užadi zvona i ušao u središnji dio crkve.

Ulazna hrastova vrata bila su širom otvorena.

Poklopac škrinje s knjigama bio je podignut, a ključ je bio iznutra u bravi. Prišao je vratima i stao metar ispred njih. Čekao je i slušao. Istrčao je van na hladnoću i opet stao nakon tri metra. Okrenuo se. Nitko ga nije čekao u zasjedi. Nije bilo nikoga. Prostor ispred crkve bio je prazan i tih. Buka je dopirala iz drugog kraja dvorišta. Reacher je odjenuo kaput i krenuo u tom smjeru. Vidio je čovjeka kako trči prema njemu po šljunku, s izrazom hitnje na licu. Na sebi je imao dugi smeđi kaput srednje debljine, nešto između kišnog ogrtača i kaputa. Bio je otkopčan i lepršao je za njime. Ispod je imao sako od tvida i hlače od flanela. I čvrste cipele. Podigao je ruku kao da pozdravlja. U ruci je držao zlatnu značku. Bio je to detektiv iz policije Bismarcka. Možda i inspektor.

»Je li toranj siguran?« doviknuo je s pet-šest metara.

»Prazan je«, odgovorio je Reacher. »Što se događa?«

Policajac je stao, zadihan, i naslonio se rukama na koljena.

»Još ne znamo«, odvratio je. »Neka velika strka.«

Zatim je pogledao prema crkvi iza Reachera.

»K vragu, trebao si zaključati vrata«, povikao je. »Ne smiju biti otvorena.«

Otrčao je dalje, prema crkvi, a Reacher u drugom smjeru, prema dvorištu. Susreo se s Neagley koja je trčala iz smjera kolnog prilaza.

»Što je?« pitala je.

»Nešto se događa!« odvratio je Reacher.

Nastavili su trčati zajedno preko dvorišta. Froelich se brzo kretala prema automobilima. Reacher i Neagley promijenili su smjer i presjekli joj put.

»Pronašli su pušku skrivenu u dnu ograde«, rekla je.

»Netko je bio u crkvi«, rekao je Reacher. Bio je zadihan. »U tornju. Vjerojatno na krovu. Vjerojatno je još ovdje negdje.«

Froelich ga je gledala i na trenutak stajala posve mirno. Zatim je podigla ruku i progovorila u mikrofon na zglavku.

»Pripremite se za prekid«, rekla je. »Hitno izvlačenje kad nabrojim do tri.«

Glas joj je bio vrlo miran.

»Sva vozila u stanje pripravnosti. Glavni auto i auto s oružanom pratnjom neka krene prema meti kada nabrojim do tri.«

Zastala je trenutak.

»Jedan, dva, tri. Prekidamo, odmah!«

Istodobno su se dogodile dvije stvari. Najprije se začula rika motora iz konvoja koji se zatim razdvojio savršeno sinkronizirano. Policijski auto na početku konvoja pomaknuo se naprijed, a onaj na kraju natrag. Prve dvije limuzine oštro su skrenule i ubrzale po šljunku te ušle izravno na travnjak. Istodobno su osobni čuvari skočili na Armstronga i doslovno ga uklonili s vidika. Jedan je agent išao naprijed, druga dvojica vodila su ga svaki za jedan lakat, a dodatna tri agenta nagurala su se iza njih i stavila ruke preko Armstrongove glave te ga gurali kroz gomilu. Sličilo je to na manevar u američkom nogometu, brz i snažan. Gomila se rastrčala u panici kad su automobili dojurili na travu, a agenti dodamo požurili prema njima. Automobili su naglo zakočili, a čuvari su gurnuli Armstronga u prvi, dok su se dodatni agenti nagurali u drugi.

Vodeći je policijski auto već uključio rotirajuća svjetla i sirenu te se polako kretao niz cestu. Kad su svi agenti ušli, limuzine su se naglo okrenule na travu i krenule natrag prema asfaltu. Kad su sustigle policijski auto, sva su tri vozila naglo ubrzala i odjurila, dok je treća limuzina krenula prema Froelich.

»Možemo ih uhvatiti«, rekao je Reacher. »Ovdje su, upravo sada.«

Nije odgovorila. Samo je zgrabila i njega i Neagley za ruke i uvukla ih u limuzinu za sobom. Limuzina je zatim odjurila za prvim vozilima. Drugi je policijski auto bio odmah iza njih i samo dvadeset sekundi nakon zapovijedi za prekid, cijeli je konvoj bio opet posložen i jurio je s mjesta događanja 120 km/h, uz upaljena rotirajuća svjetla i uključene sirene.

Froelich se spustila u naslon stražnjeg sjedala.

»Vidiš?« rekla je. »Nismo proaktivni. Kad se nešto dogodi, mi bježimo.«

11. POGLAVLJE

Froelich je stajala na hladnoći i razgovarala s Armstrongom u dnu stepenica koje su vodile u avion. Razgovor je bio kratak. Rekla mu je da su pronašli skrivenu pušku i da je to bio više nego dovoljan razlog za prekid skupa i brzo izvlačenje. Nije se protivio. Nije postavljao nezgodna pitanja. Činilo se da nije svjestan šireg konteksta. I da mu nije nimalo stalo do vlastite sigurnosti. Više ga je zanimalo hoće li biti negativnih posljedica po odnose s javnošću njegova nasljednika. Skrenuo je pogled i počeo kalkulirati, sve razloge za i protiv, kako to političari već rade, i naposljetku se osmjehnuo. *Nije počinjena nikakva šteta.* Zatim je potrčao uza stepenice, do tople unutrašnjosti aviona, spreman za nastavak razgovora s novinarima koji su ga čekali.

Ovaj je put Reacher brže odabrao sjedalo. Sjeo je u prvi red, pokraj Froelich i preko puta Neagley. Froelich je iskoristila vrijeme prije uzlijetanja obilazeći članove svojeg tima i tiho im čestitajući na izvedbi. Razgovarala je sa svakim osobno, naginjući se blizu, razgovarajući i slušajući, a za kraj bi se lako udarili šakom o šaku, poput igrača bejzbola nakon ključnog pogotka. Reacher ju je promatrao. *Dobar vođa*, pomislio je. Vratila se na mjesto i zakopčala pojas. Zagladila je kosu i prstima snažno pritisnula sljepoočnice, kao da želi isprazniti um od prošlih događaja i bolje se koncentrirati na budućnost.

»Trebali smo ostati ondje«, rekao je Reacher.

»Ondje je sve puno policije«, rekla je Froelich. »FBI će im se pridružiti. To im je posao. Usredotočit ćemo se na Armstronga. Ni meni se to ne sviđa ništa više nego tebi.«

»O kakvoj je puški riječ? Jesi li je vidjela?«

Odmahnula je glavom. »Dobit ćemo izvješće. Rekli su da je bila u torbi. Nekakvoj plastičnoj torbi za nošenje.«

»Skrivena u travi?«

Kimnula je glavom. »Pri dnu ograde, gdje je trava duga.«

»Kad su zaključali crkvu?«

»U nedjelju navečer. Bilo je to prije više od šezdeset sati.«

»Znači, počinitelji su vjerojatno obili bravu. Star, jednostavan mehanizam. Ključanica je tako velika da gotovo možeš uvući ruku u nju.«

»Sigurno ih nisi vidio?«

Reacher je odmahnuo glavom. »Ali oni su vidjeli mene. Bili su unutra sa mnom. Vidjeli su gdje sam skrio ključ. Uzeli su ga da otključaju vrata i izađu.«

»Vjerojatno si spasio Armstrongu život. I meni posao. Iako ne razumijem njihov plan. Oni su bili u crkvi, a puška je bila stotinu metara daleko?«

»Čekaj da saznamo o kakvoj je puški riječ. Možda ćemo onda razumjeti.«

Avion se okrenuo na početku piste za uzlijetanje i odmah ubrzao. Poletio je i počeo se brzo uspinjati. Nakon pet minuta buka motora smanjila se i Reacher je čuo kako novinari opet započinju razgovor o vanjskim poslovima. Nisu pitali za razloge ranijeg povratka.

Sletjeli su u bazu Andrews u 18:30 po lokalnom vremenu. Grad je bio prazan. Dugi vikend Dana zahvalnosti već je počeo, bilo je kasno poslijepodne. Konvoj je krenuo ravno po Aveniji Branch, prošao kroz središte prijestolnice i nastavio prema Georgetownu. Armstronga su uveli u kuću kroz bijeli šator. Auti su se okrenuli i vratili se u bazu. Stuyvesanta nije bilo u njegovu uredu. Reacher i Neagley slijedili su Froelich do njezinog ureda i ona je pogledala rezultate pretraživanja Nacionalne baze zločinaca. Bili su beznadni. Kratki natpis na vrhu zaslona ponosno je tvrdio da je pretraživanje trajalo pet sati i dvadeset i tri minute te da je pronašlo čak 243.791 rezultat. Uredno je bio naveden svaki upis u bazi koji je obuhvaćao bilo koja dva od navedenih pojmova, otisak palca, dokument, pismo ili potpis. Niz je počinjao prije točno 20 godina i prosječno je bilo više od 30 unosa za svaki od 7305 prošlih dana. Froelich je pogledala prvih desetak izvješća, a zatim preskočila naprijed u nasumičnim intervalima. Nije bilo ničega korisnog.

»Moramo detaljizirati parametre«, rekla je Neagley. Čučnula je pokraj Froelich i privukla tipkovnicu bliže. Izbrisala je rezultate i u okvir za pretraživanje upisala *otisak prsta kao potpis*. Dohvatila je miš i pritisnula kursorom gumb za pretraživanje. Tvrdi je disk počeo zujati i okvir za pretraživanje je nestao. Uto je zazvonio telefon i Froelich se javila. Na trenutak je slušala, a zatim prekinula vezu.

»Stuyvesant se vratio«, rekla je Froelich. »Dobio je preliminarno izvješće FBI-a o puški. Želi da dođemo u sobu za konferencije.«

»Danas smo bili blizu porazu«, rekao je Stuyvesant.

Bio je na čelu stola, a ispred njega bili su papiri s faksiranim tekstom. Tekst je bio gust, pomalo zamućen od ispisa. Reacher je vidio zaglavlje prvog lista, izokrenuto zbog položaja iz kojeg je gledao. S lijeve je strane bio malen žig, a s desne je strane pisalo: *Ministarstvo pravosuđa SAD-a, FBI*.

»Prvi su čimbenik bila nezaključana vrata«, rekao je Stuyvesant. »FBI pretpostavlja da je brava obijena jutros. Kažu da je to moglo učiniti i dijete sa svijenom iglom za pletenje. Trebali smo ih privremeno osigurati svojim lokotom.«

»Nismo smjeli«, rekla je Froelich. »To je zaštićena zgrada. Ne smijemo je dirati.«

»Onda smo trebali promijeniti mjesto skupa.«

»Tražila sam alternativu i prvi put. Sva su ostala mjesta bila još gora.«

»Trebali ste postaviti agenta na krov«, rekla je Neagley.

»To nije u proračunu«, rekao je Stuyvesant. »Bit će nakon inauguracije.«

»Ako stignete tako daleko«, rekla je Neagley.

»Kakvu su pušku pronašli?« pitao je Reacher u tišini.

Stuyvesant je poravnao papir pred sobom.

»Što mislite?«

»Nešto potrošno«, odvratio je Reacher. »Oružje koje nisu ni namjeravali upotrijebiti. Iz iskustva znam da je ono što lako pronađete obično bilo stavljeno ondje da se lako pronađe.«

Stuyvesant je kimnuo glavom. »To jedva da se može nazvati oružjem. Prastara puška za štetočine kalibra .22. Loše održavana, korodirana, vjerojatno nitko nije pucao iz nje cijeli jedan naraštaj. Nije bila napunjena i uz nju nije bilo streljiva.«

»Identifikacijski znakovi?«

»Nema ih.«

»Otisci prstiju?«

»Naravno da ne.«

Reacher je kimnuo glavom. »Diverzija«, rekao je.

»Otključana su vrata uvjerljiva«, rekao je Stuyvesant. »Što ste vi učinili kad ste ušli?«

»Opet sam ih zaključao za sobom.«

»Zašto?«

»Da imam situaciju pod nadzorom.«

»No da si namjeravao pucati?«

»Ostavio bih ih otključanima, naročito ako sam morao provaliti.«

»Zašto?«

»Da poslije mogu brzo izaći.«

Stuyvesant je kimnuo glavom. »Otključana vrata znače da su došli pucati. Mislim da su čekali unutra s *HP5* ili *Vaime Mk2*. Možda s oboje. Planirali su da će netko primijetiti pušku podmetnutu kod ograde, veći dio policije otići će prema njoj, mi ćemo povesti Armstronga prema konvoju, a oni će ga moći lako gađati.«

»Zvuči dobro«, rekao je Reacher. »No nisam vidio nikoga unutra.«

»U seoskoj crkvi ima mnogo mjesta za skrivanje.«

Stuyvesant je nastavio. »Jeste li provjerili u kripti?«

»Nisam.«

»Na koru?«

»Nisam.«

»Mnogo je mjesta za skrivanje«, rekao je Stuyvesant opet.

»Osjetio sam da je netko ondje.«

»Da«, rekao je Stuyvesant. »Bili su ondje. To je sigurno.«

Nastupila je tišina.

»Je li bilo nepozvanih posjetitelja?« pitala je Froelich.

Stuyvesant je odmahnuo glavom. »Bio je to čisti kaos. Policajci su trčali posvuda, gomila se rastrčala. Dok smo uspostavili red, već je otišlo najmanje dvadeset ljudi. To je razumljivo. U gomili ste, na otvorenom, i netko pronađe pušku. Bježite koliko vas noge nose. Zašto ne biste?«

»Što je bilo s onim pješakom u blizini kuća?«

»Samo neki čovjek u kaputu«, rekao je Stuyvesant. »Državni policajac nije mogao saznati ništa više. Vjerojatno obični civil koji je bio u šetnji. Vjerojatno nitko. Mislim da su naši počinitelji već bili u crkvi.«

»Nešto je moralo pobuditi policajčevu sumnju«, rekla je Neagley.

Stuyvesant je slegnuo ramenima. »Znate kako je. Kako će reagirati državni policajac Sjeverne Dakote u blizini Tajne službe? Nastradao je ako reagira i ako ne reagira. Ako netko izgleda sumnjivo, mora to prijaviti iako poslije možda ne zna zašto. A mi njemu ne možemo prigovarati zbog toga. Radije bih da pogriješi jer je previše oprezan, nego obrnuto. Ne smiju se bojati budnosti i revnosti.«

»Znači, i dalje nemamo ništa«, rekla je Froelich.

»Još imamo Armstronga«, odvratio je Stuyvesant. »I Armstrong je još živ. Zato idite na večeru i vratite se u 22 sata na sastanak s FBI-em.«

Najprije su svratili do Froelichinog ureda da provjere rezultate pretraživanja baze. Pretraživanje je završilo. Zapravo, završilo je prije nego što su prošli put izašli iz prostorije. Natpis na vrhu ekrana govorio je da je pretraživanje trajalo devet stotinki sekunde i nije dalo nijedan rezultat. Froelich je opet pokrenula pretraživanje. Ovaj put je upisala *otisak palca na pismu*. Kursorom je pritisnula *pretraživanje* i gledala zaslon. Za osam stotinki sekunde pojavila se poruka da nije pronađen nijedan rezultat.

»Sad još brže ne dobivamo ništa«, rekla je.

Pokušala je s *otisak prsta na poruci*. Bez promjene. Nijedan rezultat, za osam stotinki sekunde.

Pokušala je s *otisak prsta na prijjetnji*. Opet bez rezultata, također za osam stotinki. Frustrirano je uzdahnula.

»Daj da ja pokušam«, rekao je Reacher. Ona je ustala, a on je sjeo u njezin stolac i napisao *kratko pismo potpisano velikim otiskom palca*.

»Budalo«, rekla je Neagley.

Reacher je pritisnuo gumb na mišu. Na zaslonu se odmah prikazala poruka da u sedam stotinki sekunde softver nije pronašao nijedan rezultat.

»Ali postigao sam novi brzinski rekord«, rekao je Reacher i nasmiješio se.

Neagley se nasmijala i sveukupno se raspoloženje malo popravilo. Upisao je *otisak prsta i skvalen* i opet pokrenuo pretraživanje. Desetinku poslije vidio je da nema rezultata.

»Usporavam«, rekao je.

Upisao je samo *skvalen*. Bez rezultata, osam stotinki sekunde.

Zatim je upisao *skvalan, s a*. Bez rezultata, osam stotinki sekunde.

»Zaboravi«, rekao je. »Idemo jesti.«

»Čekaj«, rekla je Neagley. »Daj da pokušam opet. Ovo je poput olimpijskog natjecanja.«

Gurnula ga je da se makne sa stolca. Upisala je *neobjašnjivi otisak prsta*. Pritisnula je *pretraži*. Bez rezultata, šest stotinki sekunde. Nasmiješila se.

»Šest stotinki«, rekla je. »Društvo, imamo novi svjetski rekord.«

»Bravo«, rekao je Reacher.

Upisala je *samo neobjašnjivi otisak prsta*. Pritisnula je *Pretraži*.

»Ovo je zabavno«, rekla je.

Bez rezultata, šest stotinki sekunde.

»Dijeliš prvo mjesto«, rekla je Froelich. »Opet sam ja na redu.«

Zamijenila je Neagleyino mjesto za tipkovnicom i razmislila jedan dugi trenutak.

»Dobro, idemo«, rekla je. »Ovo će mi donijeti zlatnu medalju ili ćemo ovdje biti cijelu noć.«

Upisala je samo jednu riječ: *palac*. Pritisnula je *Pretraži*. Okvir za pretraživanje je nestao i zaslon je bio prazan cijelu sekundu, a zatim je vratio jedan rezultat. Bio je to samo jedan kratak odlomak. Policijsko izvješće iz Sacramenta u Kaliforniji. Liječnik hitne službe u mjesnoj bolnici prije pet tjedana obavijestio je policiju da je liječio čovjeka koji si je slučajno odsjekao palac dok je radio na stolariji. No liječnik je zbog naravi rane bio uvjeren da je bila riječ namjernoj, iako amaterskoj, amputaciji. Policajci su istražili slučaj, razgovarali sa žrtvom, a on ih je uvjerio da je ipak bila riječ o nezgodi s ubodnom pilom. Slučaj zatvoren, izvješće podneseno.

»U ovoj bazi ima svašta čudnog«, rekla je Froelich.

»Idemo jesti«, rekao je Reacher.

»Možda bismo trebali u vegetarijanski restoran«, dodala je Neagley.

Odvezli su se do Trga Dupont i otišli na večeru u armenski restoran. Reacher je naručio janjetinu, a Froelich i Neagley nekakva jela od slanutka. Za desert su naručili baklave i svako po tri šalice jake kave. Mnogo su razgovarali, ali ni o čemu posebnom. Nitko nije želio razgovarati o Armstrongu, ili Nendicku i njegovoj ženi, ili o ljudima koji mogu doslovno nasmrt uplašiti nekoga, a zatim ustrijeliti dva nedužna civila samo zato što imaju isto prezime kao netko drugi.

Froelich nije željela razgovarati o Joeu pred Reacherom, Neagley nije željela razgovarati o Reacheru ispred Froelich. Stoga su razgovarali o politici, kao i svi ostali u restoranu, i vjerojatno svi ostali u Washingtonu. No razgovarati o politici krajem studenog bilo je nemoguće bez spominjanja novoizabrane vlasti, što ih je opet vodilo prema Armstrongu, pa su razgovarali općenito i usmjerili razgovor prema osobnim

Stavovima i uvjerenjima. Za to su im trebale pozadinske informacije, pa je Neagley uskoro počela ispitivati o životu i karijeri.

Reacher se isključio. Znao je da ona neće odgovoriti na pitanja o svojem životu. Nikada nije odgovarala na njih. Baš nikada. Poznao ju je mnogo godina i nije otkrio apsolutno ništa o njezinoj prošlosti. Pretpostavljao je da je iza svega bila neka nesreća. Bilo je to često među vojnicima. Neki odlaze u vojsku jer žele nešto naučiti, neki zato što žele pucati iz teškog oružja i dizati stvari u zrak. Nekima je, kao Reacheru, to predodređeno. Ali većina odlazi u vojsku jer traže bliskost, povjerenje, odanost i kolegijalnost. Traže braću, sestre i roditelje koje u stvarnom životu nemaju.

Stoga je Neagley preskočila svoj život prije vojske i ukratko opisala svoju karijeru za Froelich. Reacher ju je ignorirao i gledao uokolo po restoranu. Bila je gužva. Mnogo parova i obitelji. Ljudi koji će sutra spremati velike večere za Dan zahvalnosti nisu željeli kuhati i večeras. Bilo je nekoliko lica koja je gotovo prepoznao. Možda su to bili političari ili televizijski reporteri. Opet je počeo slušati razgovor kad je Neagley prešla na svoju novu karijeru u Chicagu. Zvučalo je prilično dobro. Radila je s bivšim policajcima i vojnicima. Bila je to velika tvrtka. Nudili su velik raspon usluga, od računalne sigurnosti, do zaštite od otmice za poslovne ljude koji putuju na druge kontinente. Ako moraš živjeti na jednom mjestu i ići svaki dan na posao, to je vjerojatno bio najbolji način. Zvučala je zadovoljna svojim životom.

Namjeravali su naručiti i četvrtu kavu za sve kad je Froelichin mobitel zazvonio. Bilo je malo iza 21 sat. U restoranu je bila buka, pa isprva nisu čuli zvono mobitela. Onda su postali svjesni prigušenog zvuka koji je dopirao iz njezine torbice. Froelich je izvadila mobitel i javila se. Reacher joj je promatrao lice. Vidio je zbunjenost, a zatim i malu zabrinutost.

»Dobro«, rekla je i spustila slušalicu. Pogledala je Reachera. »Stuyvesant želi da odmah dođeš u ured.«

»Ja?« pitao je Reacher. »Zašto?«

»Nije rekao.«

Stuyvesant ih je čekao na recepciji, odmah iza glavnih vrata. Bio je tu i dežurni časnik koji je nešto radio. Sve je izgledalo uobičajeno osim što se ispred Stuyvesanta nalazio telefon. Bio je maknut sa svojeg uobičajenog položaja i postavljen na prednji dio pulta, okrenut prema naprijed, a iza njega se vidjela zategnuta žica. Stuyvesant je zurio u njega.

»Primili smo poziv«, rekao je.

»Od koga?« pitala je Froelich.

»Nismo dobili ime. Ni broj. Ispis broja pozivatelja bio je blokiran. Muški glas, bez prepoznatljivog naglaska. Nazvao je centralu i rekao da želi razgovarati s velikim. Zbog tona njegova glasa dežurni ga je časnik shvatio ozbiljno, pa je proslijedio poziv meni, misleći da se »veliki« odnosi na šefa. Ali prevario se. Pozivatelj nije želio razgovarati sa mnom. Želio je krupnog tipa kojeg odnedavno viđa uz nas.«

»Mene?« pitao je Reacher.

»Vi ste jedini novi, krupan momak.«

»Zašto bi želio razgovarati sa mnom?«

»Uskoro ćemo saznati. Nazvat će opet u 21:30.«

Reacher je pogledao na sat. Bilo je 21:22.

»To su oni«, rekla je Froelich. »Vidjeli su te u crkvi.«

»To i ja mislim«, rekao je Stuyvesant. »Ovo nam je prvi pravi kontakt s njima. Namjestili smo snimač. Dobit ćemo zapis glasa. I ući ćemo u trag pozivu. Moraš razgovarati s njim što duže možeš.«

Reacher je pogledao Neagley. Ona je pogledala na sat. Odmahnula je glavom.

»Nema više vremena«, rekla je.

Reacher je kimnuo glavom. »Možemo li dobiti vremensku prognozu za Chicago?«

»Mogu nazvati bazu Andrews«, rekla je Froelich. »Ali zašto?«

»Samo to učini, dobro?«

Otišla je nekoliko koraka dalje, do drugog telefona. Meteorolozima Zrakoplovstva trebale su četiri minute da joj kažu da je u Chicagu hladno, ali vedro i da se ne očekuju promjene. Reacher je opet pogledao na sat. Bilo je 21:27.

»Dobro«, rekao je.

»Ne zaboravi, razgovaraj što duže«, rekao je Stuyvesant. »Zbunio si ih. Ne znaju tko si. To ih je zabrinulo.«

»Spominje li se dijeljenje hrane za Dan zahvalnosti na web-stranici?« pitao je Reacher.

»Da«, rekla je Froelich.

»I točna lokacija?«

»Da«, rekla je opet.

Bilo je već 21:28.

»Kakve još planove ima?« pitao je Reacher.

»Opet ide na Wall Street za deset dana«, rekla je Froelich. »To je sve.«

»A ovaj vikend?«

»Opet ide u Sjevernu Dakotu sa suprugom. Sutra, kasno poslijepodne.«

»Spominje li se to na web-stranici?«

Froelich je odmahнула glavom. »Ne, to je posve privatno«, rekla je. »Nigdje to nismo objavili.«

Bilo je 21:29.

»Dobro«, rekao je Reacher opet.

Zatim je telefon zazvonio, vrlo glasno u tišini.

»Malo su uranili«, rekao je Reacher. »Netko je napet.«

»Razgovaraj što duže možeš«, rekao je Stuyvesant. »Iskoristi njihovu znatiželju. Samo nastavi razgovor.«

Reacher je podigao slušalicu. »Halo?« rekao je.

»Nećeš opet imati toliko sreće«, rekao je glas.

Reacher ga je ignorirao i pomno slušao pozadinske zvukove. »Hej!« rekao je glas. »Želim razgovarati s tobom.«

»Ali ja ne želim razgovarati s tobom, seronjo«, odvratio je Reacher i spustio slušalicu.

Stuyvesant i Froelich samo su zurili u njega.

»Kojeg vruga radiš?« rekao je Stuyvesant.

»Nisam se osjećao baš razgovorljivo«, rekao je Reacher. »Rekao sam ti da razgovaraš što duže možeš.«

Reacher je slegnuo ramenima. »Ako ste željeli to učiniti na drukčiji način, trebali ste to učiniti sami. Mogli ste se pretvarati da ste ja i razgovarati koliko želite.«

»Namjerno si sabotirao plan.«

»Nisam. Povukao sam potez u igri.«

»Ovo nije prokleta *igra*.«

»Upravo to jest.«

»Trebali smo informacije.«

»Dođite k sebi«, rekao je Reacher. »Ionako ne biste dobili informacije.«

Stuyvesant je šutio.

»Želim šalicu kave«, rekao je Reacher. »Odvukli ste nas iz restorana prije nego što smo završili večeru.«

»Ostat ćemo ovdje«, rekao je Stuyvesant. »Možda opet nazovu.«

»Neće nazvati«, rekao je Reacher.

Čekali su pet minuta kod recepcije, a zatim odustali i uzeli kavu u plastičnim šalicama te je ponijeli u sobu za konferencije. Neagley se držala povučeno. Froelich je bila vrlo tiha. Stuyvesant je bio vrlo ljutit.

»Objasni«, rekao je.

Reacher je sjedio sam na kraju stola. Neagley je zauzela neutralan teritorij na sredini stola. Froelich i Stuyvesant sjedili su zajedno na udaljenom kraju.

»To su ljudi koji koriste vodu kako bi navlažili ljepilo na poklopcu omotnica«, rekao je Reacher.

»Pa?« rekao je Stuyvesant.

»Ni slučajno neće nazvati ured Tajne službe Sjedinjenih Država, i dopustiti da im uđemo u trag. *Oni* bi prekinuli poziv u zadnji trenutak. Nisam im želio dati to zadovoljstvo. Moraju znati da će, ako se petljaju sa mnom, oni izvući deblji kraj.«

»Upropastio si sve jer se nadmećeš s njima?«

»Nisam ništa upropastio«, rekao je Reacher. »Imamo sve informacije koje ćemo dobiti.«

»Nemamo ništa.«

»Ne, imate snimku glasa za analizu. Rekao je trinaest riječi. Sve samoglasnike i većinu suglasnika. Dobili ste sibilante i neke od ostalih frikativa.«

»Željeli smo saznati gdje su, tupane.«

»Bili su na govornici s blokiranim ispisom broja pozivatelja. Negdje na Srednjem zapadu. Razmislite, Stuyvesant. Danas su bili u Bismarcku, s dugim cijevima. Zato moraju ići autom. Do sad mogu biti bilo gdje u krugu od 650 km. U jednoj su od šest država, u baru ili trgovini, i zovu s javne govornice. Svi koji su dovoljno mudri da navlaže ljepilo na omotnicama znaju kako uputiti poziv kojem se ne može ući u trag.«

»Ne možeš znati da voze.«

»Tako je«, rekao je Reacher. »Imate pravo. Ne mogu biti siguran. Postoji mala mogućnost da su frustrirani zbog današnjeg ishoda. Čak i ljutiti. S web-stranice znaju da će sutra imati priliku, ovdje, u Washingtonu. Zatim dugo neće biti ništa. Moguće je da su se riješili oružja i odlučili letjeti danas. U tom slučaju mogli bi biti na aerodromu u Chicagu, čekajući let. U tom bi slučaju vrijedilo javiti policiji da drži na oku ljude koji zovu s govornica. Imao sam samo osam minuta. Da ste prije razmislili o tome, možda bismo to

mogli izvesti. Imali ste cijelih pola sata. Najavili su poziv, za ime Boga. Mogli ste lako nešto dogovoriti. U tom bih slučaju razgovarao s njima do sutra, da policija može dobro razgledati uokolo. No niste se sjetili toga. Niste to dogovorili. Niste dogovorili ništa. Zato ne govorite *meni* o sabotazi. Ne govorite mi da sam *ja* nešto zabrljao.«

Stuyvesant je spustio pogled. Nije rekao ništa.

»Sad ga pitajte zašto je želio vremensku prognozu«, rekla je Neagley.

Stuyvesant nije rekao ništa.

»Zašto si želio vremensku prognozu?« pitala je Froelich.

»Jer je možda postojala mogućnost da se ipak nešto organizira. Da je vrijeme bilo loše, večer uoči Dana zahvalnosti aerodrom u Chicagu bio bi tako zakrčen da bi sjedili ondje satima. U tom bih ih slučaju pokušao navesti da nazovu poslije, kad policija bude na položajima. Ali vrijeme je bilo dobro. Zato nije bilo gužve i zato nismo imali vremena.«

Stuyvesant nije rekao ništa.

»Naglasak?« tiho je pitala Froelich. »Je li ti trinaest riječi koji si mu dopustio da izgovori dalo priliku da ga razaznaš?«

»Snimili ste razgovor«, rekao je Reacher. »Ali ništa nisam primijetio. Osobito ne strani naglasak. Ni s južne ili istočne obale. Vjerojatno su s jednog od onih mjesta gdje nemaju izražen naglasak.«

Soba je bila tiha jedan dug trenutak.

»Ispričavam se«, rekao je Stuyvesant. »Vjerojatno si postupio ispravno.«

Reacher je odmahnuo glavom. Ispustio je zrak iz pluća.

»Ne brinite se«, rekao je Reacher. »Ionako se hvatamo za slamke. Izgledi da saznamo njihovu lokaciju jednostavno su bili silno mali. Ionako sam donio odluku u trenutku. Slijedio sam instinkt. Ako su zbunjeni zbog mene, želim da ostanu zbunjeni. Neka se i dalje pitaju tko sam. A želio sam i da budu ljutiti na mene. Da ne budu toliko usredotočeni na Armstronga. Bolje je da se usredotoče na mene neko vrijeme.«

»Želiš da napadnu tebe?«

»Bolje to, nego da napadnu Armstronga.«

»Jesi li poludio? Njega štiti Tajna služba. Tebe ne štiti.«

Reacher se nasmiješio. »Ne brinem se previše zbog njih.«

Froelich se promeškolljila na stolcu.

»Znači, ovo *jest* nadmetanje«, rekla je. »Bože, isti si kao i Joe, znaš to?«

»Osim što sam ja još živ«, rekao je Reacher.

Začulo se kucanje na vratima. Dežurni je časnik provirio u sobu.

»Ovdje posebni agent Bannon«, rekao je. »Spreman je za večernji sastanak.«

Stuyvesant je obavijestio Bannona o telefonskim razgovorima nasamo u svojem uredu. Zajedno su se vratili u konferencijsku sobu u 22:10. Bannon je i dalje izgledao više poput gradskog policajca nego poput saveznog agenta. Sako od tvida, hlače od flanela, čvrste cipele, crveno lice. Poput mudrog, iskusnog detektiva iz Chicaga, Bostona ili New Yorka. Nosio je usku mapu za spise i držao se ozbiljno.

»Nendick i dalje ne reagira na podražaje«, rekao je.

Nitko nije progovarao.

»Nije bolje ni lošije«, rekao je Bannon.

»Još su zabrinuti zbog njega.«

Teško se spustio u stolac nasuprot Neagley, otvorio je mapu sa spisima i izvukao tanak snop fotografija u boji. Podijelio ih je poput karata svima za stolom. Dvije svakome.

»Bruce Armstrong i Brian Armstrong«, rekao je. »Ubijeni u Minnesoti i Coloradu.«

Fotografije su bile računalno ispisane na sjajnom papiru. Nisu bile faksirane. Vjerojatno su od obitelji ubijenih posudili originale, skenirali ih i poslali e-poštom. Bile su to obiteljske fotografije, uvećane i izrezane tako da prikazuju samo glave i ramena ubijenih. Vjerojatno su to učinili u mjesnom laboratoriju FBI-a. Rezultati su izgledali umjetno. Dva, otvorena, iskrena lica, dva nedužna osmijeha, dva vesela pogleda upućena prema nekome tko bi trebao biti s njima na fotografiji. U dnu fotografije penkalom su bila napisana njihova imena. Možda ih je napisao Bannon. *Bruce Armstrong, Brian Armstrong*.

Zapravo nisu sličili jedan drugome. I nijedan od njih nije sličio Brooku Armstrongu. Nitko ne bi imao nikakvog problema razlikovati bilo kojeg od njih od preostale dvojice. Ni u mraku, ni u žurbi. Bili su samo tri bijela Amerikanca, svijetle kose i plavih očiju, srednjih četrdesetih godina. No stoga i *jesu* bili slični. Da dijelite ljudsku populaciju, prošli biste čitav niz podjela prije nego što biste razdvojili i njih trojicu. Muško ili žensko, crnac, bijelac ili Azijac, visok ili nizak, mršav, debeo ili srednje građe, mlad, star ili srednjih godina, tamnokos ili svjetlokos, smeđih ili plavih očiju. Morali biste napraviti sve te podjele prije nego što možete reći da tri Armstronga izgledaju drukčije jedan od drugog.

»Što misliš?« pitao je Bannon.

»Dovoljno su slični da se pošalje poruka«, rekao je Reacher.

»Slažemo se«, rekao je Bannon. »Ostavili su za sobom dvije udovice i sveukupno petero djece bez oca. Baš zabavno, zar ne?«

Nitko nije odgovorio.

»Imate li još nešto za nas?« pitao je Stuyvesant.

»Trudimo se«, odgovorio je Bannon. »Opet provjeravamo otisak prsta. U svim poznatim bazama podataka na svijetu. Ali ne nadamo se previše. Ispitali smo Nendickove susjede. Nisu imali mnogo posjetitelja. Izlazili su zajedno, većinom u bar udaljen 15 km od

njih, u smjeru Dullesa. Ondje se okupljaju policajci. Čini se da je Nendick koristio to gdje je bio zaposlen. Pokušavamo pronaći nekoga s kime su možda razgovarali više nego inače.«

»A prije dva tjedna?« rekao je Stuyvesant.

»Kad su oteli suprugu? Sigurno je došlo do meteža.«

Bannon je odmahnuo glavom. »U njihovoj ulici je danju živo. Posvuda su kućanice koje razvoze djecu u školu i na slobodne aktivnosti. Ali ništa nismo saznali. Nitko se ničega ne sjeća. Naravno, moglo se dogoditi i noću.«

»Ne, mislim da ju je Nendick dostavio«, rekao je Reacher. »Natjerali su ga da to učini. Da pojačaju njegovu muku. Da naglase njegovu odgovornost. Da povećaju njegov strah.«

»Moguće«, odvratio je Bannon. »Uplašen je, to je sigurno.«

Reacher je kimnuo glavom. »Mislim da su vrlo dobri u okrutnim psihološkim nijansama. Zato su i neke poruke stigle izravno ovamo. Za Armstronga nema goreg nego da mu ljudi koji su plaćeni da ga štite kažu da je u velikoj nevolji.«

»Ali oni mu to nisu rekli«, nadovezala se Neagley.

Bannon to nije komentirao. Stuyvesant je pričekao trenutak.

»Još nešto«, rekao je zatim.

»Zaključili smo da vam više neće slati poruke«, rekao je Bannon. »Napast će vas kad im to bude odgovaralo. Naravno, neće vam najaviti kada i gdje će to biti. Ako pokušaju i dožive neuspjeh, ne žele da to znate, kako ne bi ostavili dojam neučinkovitosti.«

»Imate li vi neku ideju o tomu gdje i kada bi mogli napasti?«

»Razgovarat ćemo o tome sutra ujutro. Trenutačno radimo na jednoj teoriji. Pretpostavljam da ćete svi biti ovdje sutra ujutro.«

»Zašto ne bismo bili?«

»Sutra je Dan zahvalnosti.«

»Armstrong radi, što znači da radimo i mi.«

»Što će raditi?«

»Bit će divna osoba u skloništu za beskućnike.«

»Je li to mudro?«

Stuyvesant je samo slegnuo ramenima.

»Nema izbora«, rekla je Froelich. »U Ustavu piše da političari moraju na Dan zahvalnosti dijeliti puricu u najgorem dijelu grada koji mogu pronaći.«

»Pričekajte do sutra ujutro«, rekao je Bannon. »Možda ćete ga htjeti nagovoriti da se predomisli. Ili promijeniti Ustav.«

Zatim je ustao, obišao stol i pokupio fotografije, kao da su mu posebno vrijedne.

Froelich je ostavila Neagley u hotelu, a zatim se odvezla kući s Reacherom. Šutjela je cijelim putem. Sumnjivo i agresivno šutjela. Reacher je trpio dok nisu došli do mosta, a zatim je popustio.

»Što je?« pitao je.

»Ništa«, rekla je ona.

»Mora biti nešto«, rekao je on.

Ona nije odgovorila. Samo je vozila dalje i parkirala se što bliže svojoj kući, a to je bilo dvije ulice dalje. Četvrt je bila tiha. Bila je kasna večer prije praznika. Ljudi su bili unutra, gdje je bilo udobno, i opušitali se. Ona je zaustavila motor, ali nije izašla iz auta. Samo je nastavila sjediti i gledati ravno kroz vjetrobran, ne govoreći ništa.

»Što je?« pitao je on opet.

»Mislim da to ne mogu izdržati«, rekla je ona.

»Što ne možeš izdržati?«

»Poginut ćeš zbog toga kakav si«, rekla je. »Baš kao što je Joe poginuo zbog toga kakav si.«

» Što? « pitao je Reacher.

» Čuo si me.«

»Joe nije poginuo zbog mene.«

»Nije bio za takve akcije, no ipak je otišao na onaj sastanak. Jer se uvijek uspoređivao s tobom. Morao je to učiniti.«

»Ja sam ga natjerao?«

»Tko drugi? Bio ti je brat. Imitirao je tvoju karijeru.«

Reacher nije rekao ništa.

»Zašto morate biti *takvi*?« rekla je.

»Tko to mi«, odvratio je Reacher. »I kakvi to?«

»Vi muškarci«, rekla je. »I ljudi iz vojske. Uvijek bezglavo jurišate u glupost.«

»Zar ja to radim?«

»Znaš da to radiš.«

»Nisam se ja zakleo da ću primiti metak umjesto neke ništarije od političara.«

»Nisam se ni ja zaklela na to. To se samo tako kaže. I nisu svi političari ništarije.«

»Znači, primila bi metak umjesto njega? Ili ne bi?«

Slegnula je ramenima. »Ne znam.«

»Ne jurišam bezglavo ni u što.«

»Da, radiš upravo to. Uputili su ti *izazov*. Ne daj Bože da ostaneš miran i samo odeš.«

»Zar *želiš* da odem? Ili *želiš* da učinim ovo?«

»Ne možeš to učiniti udarajući glavom o glavu, kao da smo svi krdo bikova.«

»Zašto ne? Prije ili kasnije će biti ili oni ili mi. To je tako. Uvijek je tako. Zašto bismo se pretvarali da je drukčije?«

»Zašto tražiš nevolje?«

»Ne tražim nevolje. Ne smatram to *nevoljom*.«

»A što je onda to?«

»Ne znam.«

»*Ne* znaš?«

Zastao je.

»Znaš li nekog odvjetnika?« pitao je.

»Koga?«

»Čula si me«, odvratio je.

»Odvjetnika? Šališ se? U ovom gradu? Sve je prepuno odvjetnika.«

»Dobro. Onda zamisli odvjetnika. Završio je školovanje prije dvadeset godina, ima mnogo iskustva. Netko ga pita može li sastaviti malo složeniju oporuku. Što će reći? Što će učiniti? Počet će gubiti živce? Osjećat će se kao da ga netko izaziva? To će u njemu izazvati navalu testosterona? Neće. Samo će reći da to može učiniti. I onda će to i učiniti. Jer mu je to *posao*. Jednostavno tako.«

»Ovo nije tvoj posao, Reacheru.«

»Jest. Toliko je sličan mojem poslu da sitne razlike nisu važne. Država me plaćala od tvogjeg poreza da radim upravo ovo i to cijelih trinaest godina. I nije očekivala da pobjegnem i odem psihologu zbog toga.«

I dalje je zurila kroz vjetrobran. Već se počeo magliti od njihova daha.

»U drugom ogranku Tajne službe rade stotine ljudi«, rekla je. »U financijskim zločinima. Stotine njih. Niti ne znam koliko njih točno. No mnogo ih je. I dobri su u svom poslu. Mi baš i nismo istražitelji, ali oni jesu. Oni su *samo* to. Zbog *toga* su ovdje. Joe je mogao pozvati bilo koju desetoricu i poslati ih u Georgiju. Mogao ih je poslati pedeset. Ali nije. Morao je sam otići. I to posve sam. Jer je osjećao da mu je upućen izazov. Nije se mogao povući. Jer se uvijek uspoređivao s tobom.«

»Slažem se da nije to trebao učiniti«, kaže Reacher. »Kao što liječnik ne bi trebao sastavljati oporuku. Ili odvjetnik ne bi trebao operirati.«

»Ali ti si ga natjerao na to.«

Odmahnuo je glavom. »Ne, nisam ga natjerao«, rekao je.

Ona je šutjela.

»Zapamti dvije stvari«, rekao je. »Kao prvo, ljudi ne bi trebali birati karijeru s obzirom na to što će im brat misliti. Kao drugo, kad smo Joe i ja zadnji put proveli dulje vrijeme zajedno, ja sam imao 16 godina. On je imao 18. Odlazio je na West Point. Ja sam bio dijete. Kopirati mene bilo mu je *posljednje* na pameti. Jesi li poludjela? Nakon toga više ga nisam ni viđao. Osim na pogrebima. Jer ma što mislila o meni kao bratu, on nije bio nimalo bolji. Ignorirao me. Ne bi mi se javio godinama.«

»Pratio je tvoju karijeru. Majka mu je slala vijesti o tebi. Uspoređivao se.«

»Majka nam je umrla sedam godina prije njega. Tad sam jedva imao karijeru.«

»Dobio si Srebrnu zvijezdu u Bejrutu odmah na početku karijere.«

»Gotovo me raznijela bomba«, rekao je. »Dali su mi odličje jer nisu znali što drugo učiniti. Vojska je takva. Joe je to znao.«

»Ipak se uspoređivao«, rekla je.

Reacher se pomaknuo u sjedalu. Gledao je kako se na vjetrobranu kondenzira para, u malim zavojitim šarama.

»Možda«, rekao je. »Ali ne sa mnom.«

»S kime onda?«

»Možda s našim ocem.«

Slegnula je ramenima. »*Njega* nikada nije spominjao.«

»Eto ti«, rekao je Reacher. »Izbjegavanje. Negiranje.«

»Misliš? Po čemu je vaš otac bio tako poseban?«

Reacher je skrenuo pogled. Zatvorio je oči.

»Bio je marinac«, rekao je. »U Koreji i Vijetnamu. Bio je poput podvojene ličnosti. Blag, sramežljiv, simpatičan, pun ljubavi, ali također i hladnokrvni ubojica. Tvrd poput čelika. U usporedbi s njim, ja sam tetkica.«

»Zar se *ti* uspoređuješ s njim?«

Reacher je odmahnuo glavom. Otvorio je oči.

»Ne bi imalo smisla«, rekao je. »U usporedbi s njim, ja sam tetkica. I uvijek ću biti, ma što učinio. A to i nije tako loše za ovaj svijet.«

»Nije ti bio drag?«

»Nije bio loš. Ali njegova je podvojenost bila strašna. Za ljude poput njega više nema mjesta u svijetu.«

»Joe nije trebao otići u Georgiju«, rekla je.

Reacher je kimnuo glavom. »S tim se slažem«, rekao je. »U potpunosti se slažem. Ali za to je kriv samo on. Trebao je znati bolje.«

»Trebao bi i ti.«

»Ja znam bolje. Na primjer, otišao sam u vojnu policiju, a ne u marine. I nemam potrebu gurati nos u dizajniranje nove novčanice od stotinu dolara. Držim se onoga što znam.«

»I misliš da znaš kako srediti tu dvojicu?«

»Kao što čistač zna baciti smeće. Nije to nuklearna fizika.«

»Zvučiš prilično bahato.«

Odmahnuo je glavom. »Dosta mi je toga da se opravdam. To je smiješno. Poznaješ li svoje susjede? Ljude koji žive u ovoj četvrti?«

»Ne baš«, rekla je.

On je obrisao zamagljeni vjetrobran i pokazao prema jednoj od kuća. »Možda ondje živi starica koja pleće džempere. Bi li nju napala kao što si napala mene? Bi li je pitala kako se usuđuje znati pleći džempere?«

»Izjednačuješ oružanu borbu s pletenjem džempera?«

»Kažem da smo svi dobri u nečemu. A ja sam dobar u ovome. Možda samo u tome. Ne ponosim se time, ali se ni ne sramim toga. To je jednostavno tako. Ne mogu si pomoći. Genetski sam programiran za pobjeđivanje. Već nekoliko naraštaja.«

»Joe je imao iste gene.«

»Nije, imao je iste roditelje. Postoji razlika.«

»Nadam se da je tvoja samouvjerenost opravdana.«

»Jest. Osobito kad je Neagley uz mene. I pokraj *nje* sam poput tetkice.«

Froelich je skrenula pogled. Utihnula je.

»Što je?« pitao je.

»Zaljubljena je u tebe.«

»Glupost.«

Froelich ga je pogledala u oči. »Kako znaš?«

»Nikada je nisam zanimao.«

Froelich je odmahнула glavom.

»Nedavno sam razgovarao s njom o tome«, rekao je. »Neki dan. Rekla mi je da je nikada nisam zanimao. Rekla mi je upravo to, od riječi do riječi.«

»I povjerovao si joj?«

»Zar nisam trebao?«

Froelich nije rekla ništa. Reacher se polako nasmiješio.

»Što je, zar misliš da je *ipak* zanimam?« pitao je.

»Imaš isti smiješak kao i Joe«, rekla je. »Pomalo sramežljiv, pomalo iskrivljen. Najljepši smiješak koji sam ikada vidjela.«

»Nisi ga baš preboljela, zar ne?« pitao je. »Iako riskiram da budem posljednji koji je saznao. I da pitam ono što je prokleta očito.«

Nije odgovorila. Samo je izašla iz auta i počela hodati. Slijedio ju je. Na ulici je bilo hladno i vlažno. Noćni je zrak bio težak. Osjećao je miris rijeke i goriva za mlažnjake koji je odnekud dopirao. Došli su do njezine kuće. Ona je otključala vrata. Ušli su unutra.

Na podu u hodniku ležao je komad papira.

12. POGLAVLJE

Bio je to poznati list sjajnog bijelog papira. Ležao je savršeno poravnat s rubovima hrastovih podnih dasaka. Nalazio se u geometrijskoj sredini hodnika, blizu dna stepenica, točno gdje je Reacher bacio vreću s odjećom dvije večeri ranije. Na njemu je bila uredno ispisana jednostavna rečenica, u poznatom računalnom fontu Times New Roman, veličine 14, podebljano. Rečenica se sastojala od četiri riječi, podijeljene u središtu stranice: *Dogodit će se uskoro*. Prve tri riječi, *dogodit će se*, bile su u prvom redu. Posljednja, *uskoro*, bila je jedina u drugom retku. Izgledalo je poput pjesme ili stiha. Kao da je rečenica podijeljena zbog dramatskog učinka, kao da bi između dva retka trebala biti stanka, udah, ili udar bubnjeva. *Dogodit će se... Bum!... uskoro*. Reacher je zurio u slova. Učinak je bio hipnotičan. *Uskoro. Uskoro.*

»Ne diraj je«, rekla je Froelich.

»Nisam ni namjeravao«, odvratio je Reacher.

Opet je provirio kroz vrata i pogledao na ulicu. Svi su okolni auti bili prazni. Svi su prozori u blizini bili zatvoreni i zavjese navučene. Nije bilo prolaznika. Nitko se nije zadržavao na ulici po mraku. Sve je bilo tiho. Vratio se u kuću te polako i oprezno zatvorio vrata, kako nalet zraka ne bi pomaknuo papir.

»Kako su ušli?« pitala je Froelich.

»Kroz vrata«, odvratio je Reacher. »Vjerojatno stražnja.«

Froelich je izvukla *SIG-Sauer* iz futrole te su zajedno prošli kroz dnevnu sobu i ušli u kuhinju. Stražnja su vrata bila zatvorena, ali otključana. Reacher ih je odškrinuo 30-ak centimetara. Pogledao je uokolo i nije vidio ništa. Polako je širom otvorio vrata tako da je svjetlost iznutra osvijetlila dio stražnjeg dvorišta. Sagnuo se i pogledao vanjsku ključanicu.

»Vidim tragove«, rekao je. »Vrlo su mali. Prilično su dobri.«

»Ovdje su, u Washingtonu«, rekla je. »Upravo sada. Nisu u nekom baru na Srednjem zapadu.«

Zurila je kroz kuhinju u dnevnu sobu.

»Telefon«, rekla je.

Bio je pomaknut sa svog položaja na stoliću, prema naslonjaču pokraj kamina.

»Telefonirali su«, rekla je.

»Vjerojatno su zvali mene«, rekao je Reacher.

»Otisci?«

Odmahnuo je glavom. »Nosili su rukavice.«

»Ovdje su, u Washingtonu«, rekla je.

Odmaknula se od stražnjih vrata i zastala kod kuhinjskog pulta. Spustila je pogled i naglo otvorila jednu ladicu.

»Uzeli su mi pištolj«, rekla je. »Imala sam ovdje rezervni pištolj.«

»Znam«, rekao je Reacher. »Staru *Berettu*.«

Ona je otvorila ladicu pokraj prve. »Nema ni spremnika«, rekla je. »Ovdje sam imala streljivo.«

»Znam«, opet je rekao Reacher. »Ispod rukavice za pećnicu.«

»Kako znaš?«

»Malo sam pretraživao u ponedjeljak navečer.«

»Zašto?«

»Iz navike«, rekao je. »Nemoj to shvatiti osobno.«

Zurila je u njega, a zatim otvorila zidni ormarić u kojem je držala novac. Vidio je kako provjerava keramičku zdjelu. Nije rekla ništa, pa je pretpostavio da je novac još ondje. Tu je informaciju spremio u profesionalni dio svojeg uma, kao potvrdu onoga u što je odavno vjerovao: *ljudi ne vole pretraživati iznad razine glave*.

Zatim se ukočila. Nešto joj je novo palo na pamet.

»Možda su još u kući«, rekla je.

Ali nije se pomaknula. Bio je to prvi znak straha koji je ikada vidio na njoj.

»Provjerit ću«, rekao je. »Osim ako i to nije pretjerana reakcija na izazov.«

Samo mu je dodala svoj pištolj. Ugasio je svjetlo u kuhinji kako ne bi bio jasno vidljiva silueta na stepenicama za podrum i polako sišao dolje. Osluškivao je čuje li se još nešto osim škripanja drvene kuće te šuma i kapanja centralnog grijanja. Stajao je u mraku i pustio da mu se oči naviknu. U podrumu nije bilo nikoga. Nikoga nije bilo ni na katu. Nitko se nije krio ni čekao. Ljudi koji se kriju i čekaju ispuštaju sitne vibracije. Tihi šum i drhtaje. A on nije osjećao ništa. Kuća je bila prazna i uglavnom netaknuta, osim pomaknutog telefona, ukradenog pištolja i poruke na podu hodnika. Vratio se u kuhinju i predao joj pištolj, drškom prema naprijed.

»Sve je sigurno«, rekao je.

»Moram telefonirati«, rekla je ona.

Posebni agent Bannon stigao je četrdeset minuta poslije u službenom automobilu s još trojicom iz svojeg odreda. Stuyvesant je stigao pet minuta nakon njih, u službenom Suburbanu. Oba su vozila ostavili na ulici, s uključenim rotirajućim svjetlima. Obasjavala su okolne kuće nasumičnim plavim, crvenim i bijelim bljeskovima. Stuyvesant je stajao mirno na vratima.

»Nismo trebali više dobivati poruke«, rekao je.

Bannon je klečao i gledao list papira.

»Ova je općenita«, rekao je. »Predvidjeli smo da nećemo dobiti ništa određeno. I nismo. Riječ *uskoro* posve je neodređena glede vremena i prostora. To je samo podbadaње. Trebalo bi na nas ostaviti dojam da su vrlo mudri.«

»Na mene su već ostavili taj dojam«, rekao je Stuyvesant.

Bannon je podigao pogled prema Froelich. »Koliko ste dugo bili izvan kuće?«

»Cijeli dan«, odvratila je Froelich. »Otišli smo u 6:30, da stignemo na sastanak s vama.«

»Mi?«

»Reacher je privremeno ovdje«, rekla je.

»Više nije«, rekao je Bannon. »A nećete biti ni vi. Previše je opasno. Smjestit ćemo vas na sigurnu lokaciju.«

Froelich nije rekla ništa.

»Sad znamo da su u Washingtonu«, nastavio je Bannon.

»Vjerojatno se pregrupiraju. Vjerojatno su stigli iz Sjeverne Dakote nekoliko sati nakon vas. Znajju gdje živite. Osim toga, imamo posla ovdje. Ovo je mjesto zločina.«

»Ovo je moje kuća«, rekla je Froelich.

»Sad je mjesto zločina«, ponovio je Bannon.

»Oni su bili ovdje. Morat ćemo temeljito pretresti kuću. Bolje da niste ovdje dok ne vratimo sve kako je bilo.«

Froelich nije rekla ništa.

»Nemojte se protiviti«, rekao je Stuyvesant. »Želim da budete zaštićeni. Stavit ćemo vas u motel. Čuvat će vas Savezni maršali dok ovo ne završi.«

»I Neagley mora s nama«, rekao je Reacher.

Froelich ga je pogledala. Stuyvesant je kimnuo glavom.

»Ne brini se«, rekao je. »Već sam poslao nekoga po nju.«

»Susjedi?« pitao je Bannon.

»Zapravo ih ne poznajem«, odgovorila je Froelich.

»Možda su nešto vidjeli«, rekao je Bannon. Pogledao je na sat. »Možda još nisu na spavanju. Barem se nadam da nisu. Očevici su obično vrlo mrzovoljni kad ih izvučemo iz kreveta radi razgovora.«

»Uzmite što vam je potrebno«, doviknuo je Stuyvesant. »Krećemo odmah.«

Reacher je stajao u Froelichinoj gostinjskoj sobi, s jakim osjećajem da se više nikada neće vratiti u nju. Stoga je uzeo svoje stvari iz kupaonice i vreću s odjećom iz Atlantic Cityja te sva Joeova čista odijela i košulje. Čiste čarape i donje rublje nagurao je u džepove. Odjeću je nosio u jednoj ruci, a Joeovu je kartonsku kutiju stavio pod drugu. Sišao je stepenicama i izašao van u mrak, shvaćajući da prvi put u više od pet godina odlazi odnekud noseći prtljagu. Ubacio je sve u prtljažnik Suburbana, a zatim zaobišao auto i sjeo na stražnje sjedalo. Sjedio je i čekao Froelich. Izašla je iz kuće noseći mali putni kovčeg. Stuyvesant ga je uzeo i ubacio ga u prtljažnik, a zatim su oboje sjeli naprijed. Krenuli su niz ulicu. Froelich se nije osvrnula.

Vozili su na sjever, a zatim skrenuli na zapad, prošli pokraj svih gradskih znamenitosti i opet izašli iz centra. Zaustavili su se u motelu u Georgetownu, oko deset ulica prije Armstrongove. Ispred motela bio je parkiran stari Crown Vic, a pokraj njega nova limuzina. U limuzini je bio vozač. Crown Vic je bio prazan. Motel je bio malen i uredan, za svim zidovima prekrivenim tamnim drvom. I diskretnim natpisom iznad vrata. S tri je strane bio okružen veleposlanstvima ograđenih dvorišta. Veleposlanstva su pripadala novim državama za koje Reacher nikada nije čuo, ali ograde su bile dobre. Bila je to sjajno zaštićena lokacija. Ulaz je bio samo jedan, a pokrivač ga je maršal u predvorju. Dodatni maršal u hodniku bio je samo šlag na torti.

Stuyvesant je uzeo tri sobe. Neagley je već bila ondje. Pronašli su je u predvorju. Kupovala je gazirani sok iz automata i razgovarala s krupnim momkom u jeftinom crnom odijelu i policijskim cipelama. Savezni maršal, bez sumnje. On je vozio Crown Vic. *Imaju manji proračun za vozila nego Tajna služba*, pomislio je Reacher. *Kao i njihov dodatak za odjeću.*

Stuyvesant je riješio papirologiju na recepciji i donio im tri kartice za otvaranje vrata. Predao im je to previše svečano, pa se posramio. Rekao im je tri broja sobe. Bili su u nizu. Zatim je zavukao ruku u džep i izvukao ključeve Suburbana. Predao ih je Froelich.

»Vratit ću se s maršalom koji je dovezao Neagley«, rekao je. »Vidimo se sutra u 7:00 u uredu. Svi vi i Bannon.«

Zatim se okrenuo i otišao. Neagley je uzela karticu za otvaranje vrata, gazirani sok u limenci i vreću s odjećom te krenula potražiti sobu. Froelich i Reacher slijedili su je, noseći svatko svoju karticu. Na početku hodnika koji je vodio do soba bio je još jedan maršal. Nespretno je sjedio na običnom stolcu. Nagnuo ga je unatrag prema zidu da mu bude udobno. Reacher je provukao svoju neurednu prtljagu pokraj njega i zaustavio se ispred svojih vrata. Froelich je već bila dvije sobe niže i nije gledala u njegovu smjeru.

Ušao je u sobu i pronašao kompaktnu inačicu onoga što je vidio već tisuću puta. Samo jedan krevet, jedan stolac, stol, obični telefon i mali televizor. Sve je ostalo bilo tipično za motele. Zavjese s cvjetnim uzorkom, već navučene. Prekrivač na krevetu, također s cvjetnim uzorkom, gotovo tvrd od kemikalija za zaštitu od mrlja. Ukrasi od ratana po zidu. Jeftina reprodukcija iznad kreveta, koja bi trebala biti akvarel nekog dijela nekog drevnog grčkog hrama. Pospremio je prtljagu i razmjestio svoje predmete za osobnu higijenu po polici iznad lavaboja. Pogledao je na sat. Prošla je ponoć. Već je bio Dan zahvalnosti. Skinuo je Joeovu jaknu i spustio je na stol. Olabavio je kravatu i zijevnuo. Začulo se kucanje na vratima. Otvorio ih je i ugledao Froelich.

»Uđi«, rekao je.

»Samo nakratko«, rekla je ona. On se vratio do kreveta i sjeo na njegov rub, prepustivši stolac njoj. Kosa joj je bila raščupana, kao da je upravo prošla prstima kroz nju. Izgledala je dobro. Mlađe i nekako ranjivije.

»Preboljela sam ga«, rekla je.

»Dobro«, rekao je on.

»Ali jasno mi je zašto misliš da nisam.«

»Dobro«, rekao je on opet.

»Mislim da bismo noćas trebali ostati svatko u svojoj sobi. Ne želim da se pitaš zašto sam u tvojoj sobi. *Kad* bih bila.«

»Kako god želiš«, rekao je.

»Problem je u tomu što si mu toliko sličan. Nemoguće je da me ne podsjećaš na njega. To ti je jasno, zar ne? Ali nikada nisi bio zamjena. Moraš to znati.«

»Još misliš da je poginuo zbog mene?«

Skrenula je pogled. »Poginuo je zbog nečega«, rekla je. »Zbog nečega što ga je mučilo u podsvijesti. Zbog nečega je mislio da može pobijediti protivnika kojeg nije mogao. Zbog nečega je mislio da će sve biti dobro, a nije bilo. Isto bi se moglo dogoditi tebi. Glup si ako to ne vidiš.«

Kimnuo je glavom. Nije rekao ništa. Ustala je i prošla pokraj njega. Osjetio je njezin parfem u prolazu.

»Pozovi me ako išta trebaš«, rekao je. Nije odgovorila. On nije ustajao.

Pola sata poslije opet se začulo kucanje na vratima. Reacher ih je otvorio očekujući opet Froelich. No bila je to Neagley. Još je bila u potpunosti odjevena, pomalo umorna, ali mirna.

»Sam si?« pitala je.

Kimnuo je glavom.

»Gdje je ona?« pitala je Neagley.

»Otišla je.«

»Zbog posla ili nedostatka užitka?«

»Zbog zbunjenosti«, rekao je. »Najprije bi malo htjela da budem Joe, pa me onda malo želi okriviti za njegovu smrt.«

»Još je zaljubljena u njega.«

»Očito.«

»Šest godina nakon kraja njihove veze.«

»Je li to normalno?«

Slegnula je ramenima. »Mene pitaš? Vjerojatno neki ljudi ostanu dugo vezani. Vjerojatno je bio vrlo poseban.«

»Nisam ga baš dobro poznavao.«

»Je li poginuo zbog tebe?«

»Naravno da nije. Bio sam na drugom kraju svijeta. Nisam ga vidio sedam godina. Rekao sam ti to.«

»Pa koje je njezino objašnjenje?«

»Kaže da je postao neoprezan jer se uspoređivao sa mnom.«

»Je li bilo tako?«

»Sumnjam.«

»Rekao si da te progonio osjećaj krivnje. Rekao si mi to dok smo gledali nadzorne snimke.«

»Rekao sam da sam osjećao ljutnju, a ne krivnju.«

»Ljutnja, krivnja, sve je to isto. Zašto si osjećao krivnju ako nisi bio kriv?«

»Sada ti želiš reći da sam ja kriv?«

»Samo pitam za što je krivnja vezana?«

»Odrastao je pod pogrešnim dojmom.«

Utihnuo je i povukao se dublje u sobu. Neagley ga je slijedila. Legao je na krevet, ispruženih ruku tako da su mu dlanovi visjeli preko ruba. Ona je sjela u naslonjač, gdje je prije sjedila Froelich.

»Pričaj mi o pogrešnom dojmu«, rekla je.

»Bio je krupan, ali intelektualan tip«, rekao je Reacher.

»U školama u koje smo išli, biti intelektualan bilo je kao da mu na čelu piše *prebij me*. I zapravo nije bio čvrst, iako je bio krupan. Pa je redovito dobivao batine.«

»I?«

»Bio sam dvije godine mlađi, ali bio sam krupan i čvrst, i ne baš intelektualan tip. Pa sam ga počeo čuvati. Valjda iz odanosti, a i volio sam se tući. Imao sam šest godina. Svuda sam gurao nos. Mnogo sam naučio. Naučio sam da je najvažniji stil. Ako izgledaš ozbiljno, većina ljudi će se povući. Ponekad se ne bi povukli. U prvom razredu su me osmogodišnjaci stalno tukli. Onda sam postao bolji. Mnoge sam prebio. Bio sam poput luđaka. Počeo sam uživati u tome. Došli bismo u novu školu i djeca bi brzo naučila da ostave Joea ili će ih luđak srediti.«

»Čini se da si bio divan dječak.«

»Izvukao sam se jer su to bile škole u vojnim bazama. Bilo gdje drugdje poslali bi me u popravni dom.«

»Želiš reći da je Joe odrastao oslanjajući se na tvoju pomoć.«

Reacher je kimnuo glavom. »Deset je godina bilo tako. Poslije je prestalo. Što smo bili stariji, bilo je manje toga, ali kad bi se dogodilo, bilo je ozbiljnije. Mislim da je to potisnuo u sebe. Deset je godina dugo kada odrastaš i potiskuješ nešto. Mislim da mu je postalo normalno ignorirati opasnost jer mu luđak uvijek čuva leđa. Čini se da Froelich na neki način ima pravo. *Bio* je neoprezan. Ne zato što se želio nadmetati sa mnom, nego zato što je u sebi osjećao da si to može priuštiti. Jer sam mu uvijek čuvao leđa, kao što ga je majka uvijek hranila, a vojska mu uvijek osiguravala smještaj.«

»Koliko je godina imao kad je poginuo?«

»Trideset i osam.«

»To je dvadeset godina poslije, Reacheru. Imao je dvadeset godina da se prilagodi. Svi se prilagodimo.«

»Da? Ja se ponekad još osjećam poput šestogodišnjaka. Svi krajičkom oka gledaju gdje je luđak.«

»Tko, na primjer?«

»Na primjer, Froelich.«

»Nešto ti je rekla?«

»Očito je uznemirujem.«

»Tajna služba civilna je organizacija. U najboljem slučaju poluvojna. Nisu mnogo bolji od običnih civila.«

On se nasmiješio. Nije rekao ništa.

»I koji je zaključak?« pitala je Neagley. »Odsad ćeš hodati uokolo misleći da si ubio svog brata?«

»Možda, malo«, rekao je. »Ali prebrodit ću to.«

Ona je kimnula glavom. »Hoćeš. I trebao bi. Nisi ti bio kriv. Imao je trideset i osam godina. Nije čekao da se njegov mlađi brat pojavi.«

»Smijem li te nešto pitati?«

»O čemu?«

»O nečemu drugome što je Froelich rekla.«

»Pita se zašto nema seksa između nas dvoje?«

»Brzo si povezala«, rekao je.

»Osjetila sam to«, rekla je Neagley. »Ostavljala je dojam zabrinutosti. Bila je i pomalo ljubomorna. Čak i hladna. Ali dobro, rasturila sam je sa sigurnosnom provjerom.«

»Itekako.«

»Nikada me nisi dotaknuo, znaš li to? Nikada nismo imali nikakav fizički kontakt. Nikada me nisi potapšao po leđima, nikada se nisi ni rukovao sa mnom.«

Pogledao ju je i prisjetio se svih petnaest godina.

»Nisam?« pitao je. »Je li to dobro ili loše?«

»Dobro je«, rekla je. »Ali ne pitaj zašto.«

»Dobro«, odvratio je.

»Imam svoje razloge. Ne pitaj koji su. Ne volim da me itko dodiruje. A ti me nikada nisi dodirnuo. Uvijek sam mislila da osjećaš da ne želim. I uvijek sam to cijenila. To je jedan od razloga zašto si mi tako drag.«

Reacher nije rekao ništa.

»Čak i ako si trebao završiti u popravnom domu«, rekla je.

»I ti si vjerojatno trebala biti ondje sa mnom.«

»Bili bismo dobra ekipa«, rekla je.

»I *jesmo* dobra ekipa. Trebao bi otići sa mnom u Chicago.«

»Ja sam lualica«, rekao je.

»Dobro, neću navaljivati«, odvratila je ona. »A što se tiče Froelich, gledaj to s vedrije strane. Popusti joj malo. Vjerojatno je vrijedna toga. Ona je dobra žena. Zabavi se malo. Dobar ste par.«

»Dobro«, rekao je. »Valjda.«

Neagley je ustala i zijevnula.

»Dobro si?« pitao ju je.

Ona je kimnula glavom. »Jesam.«

Zatim je prislonila prste na usne i poslala mu poljubac s udaljenosti od dva metra. Izašla je iz sobe ne rekavši više ni riječi.

Bio je umoran, ali nemiran. Soba je bila hladna, a krevet neravan, pa nije mogao spavati. Stoga je odjenuo hlače i košulju te otišao do ormara i izvukao Joeovu kutiju. Nije očekivao da će u njoj pronaći išta zanimljivo. Samo odbačene stvari. Nitko ne ostavlja važne stvari u kući svoje djevojke ako zna da će je uskoro ostaviti.

Stavio je kutiju na krevet i otvorio je. Najprije je vidio par cipela. Bile su složene potpeticama prema prstima na jednom kraju kutije. Bile su to formalne crne cipele, od dobre kože, prilično teške. Gornji je dio bio šivan za potplate, a na prstima je bio dvostruki sloj kože. Tanke vezice u pet rupica. Vjerojatno su bile uvozne. Ali ne talijanske. Bile su previše jednostavne. Možda britanske. Poput kravate zrakoplovstva.

Stavio ih je na prekrivač. Potpetice je razdvojio petnaestak centimetara, a prste malo više. Desna je potpetica bila više istrošena od lijeve. Cipele su bile stare, prilično iznošene. Mogao je zamisliti oblik

Joeovih nogu u njima. I cijelo njegovo tijelo, kako se uzdiže iz cipela, kao da stoji ondje u njima, nevidljiv. Bile su poput posmrtnih maske.

U kutiji su bile i tri knjige, služene uz rub. Prva je bila *Put k Swannu*, prvi svezak *U potrazi za izgubljenim vremenom* Marcela Prousta. Bilo je to francusko meko izdanje, s tipičnim praznim koricama. Prelistao ga je. Razumio je jezik, ali smisao mu je izmicao. Druga je knjiga bila fakultetski udžbenik o statističkoj analizi. Bila je debela i gusto tiskana. Malo ju je prelistao no brzo je odustao i od značenja i od smisla rečenica. I nju je odložio na krevet, preko Prousta.

Uzeo je i treću knjigu. Zurio je u nju. Prepoznao ju je. On ju je kupio Joeu, davno, za njegov 30. rođendan. Knjiga je bila *Zločin i kazna* od Dostojevskog. Bila je na engleskom, no kupio ju je u antikvarijatu knjiga u Parizu. Točno se sjećao koliko je stajala, a to nije bilo mnogo. Prodavač ju je stavio među izdanja na stranom jeziku, a nije bila riječ ni o prvom izdanju. Bilo su to samo lijepe korice i sjajna priča.

Otvorio je prvu stranicu. Na njoj je napisao posvetu: *Joe. Izbjegavaj oboje, dobro? Sretan rođendan. Jack.* Posvetu je napisao trgovčevom penkalom i tinta se razmrljala. Sad je već bila malo izbljedjela. Nakon toga je ispisao i naljepnicu s adresom jer je prodavač ponudio da je pošalje poštom. Adresa je bila u Pentagonu jer je Joe s trideset godina još bio u vojnoj obavještajnoj službi. To je ostavilo dojam na prodavača. *Pentagon, Arlington, Virginia, SAD.*

Okrenuo je i list s naslovom i došao do prvog retka: *Početak srpnja, tijekom razdoblja velike vrućine, jednog predvečerja, određeni je mladić sišao na ulicu iz svoje unajmljene sobe.* Listao je dalje, tražeći scenu umorstva sjekirom, kad je iz knjige ispao presavijeni komad papira. Njome je označio gdje je stao s čitanjem, nagađao je Reacher. Bila je to scena u kojoj se Raskolnikov prepire sa Svidrigalovom.

Razmotao je papir. Bio je to službeni vojni papir. Vidio je to po boji i teksturi. Prljavo-bijele boje i gladak. Bio je to početak pisma pisanog poznatim Joeovim rukopisom. Datum je bio šest tjedana nakon rođendana. U pismu je pisalo: *Dragi Jack, hvala za knjigu. Naposljetku je stigla do mene. Uvijek ću je čuvati. Možda je i pročitam. Ali vjerojatno ne tako skoro jer ću uskoro biti prilično zaposlen. Razmišljam o tomu da odem iz vojske i prijeđem u Ministarstvo financija. Netko, (prepoznao bi prezime) mi je ponudio posao i...*

To je bilo sve. Pismo je naglo završavalo, na polovici stranice. Ostavio ga je otvorenog pokraj cipela. Vratio je sve tri knjige u kutiju. Pogledao je cipele i pismo te počeo osluškivati u sebi kao što kit osluškuje drugog kita preko tisuća milja ledenog oceana. No nije čuo ništa. Nije bilo ničega. Ama baš ničega. Stoga je nagurao cipele natrag u kutiju, opet presavio pismo i bacio ga na vrh. Zatim je zatvorio kutiju, odnio je na drugu stranu sobe i odložio je na kantu za smeće. Okrenuo se natrag prema krevetu i začuo još jedno kucanje na vratima.

Bila je to Froelich. Nosila je odijelo. Sako i hlače. Ispod sakoa nije imala košulju. Vjerojatno nije imala ništa ispod sakoa. Pretpostavio je da se brzo odjenukla jer je znala da mora proći blizu maršala na hodniku.

»Još si budan«, rekla je.

»Uđi«, rekao je on.

Ušla je u sobu i čekala da zatvori vrata.

»Ne ljutim se na tebe«, rekla je. »Joe nije poginuo zbog tebe. Zapravo to nisam mislila. I nisam ljutita na Joea što je poginuo. To se samo dogodilo.«

»Zbog nečega jesi ljutita«, rekao je.

»Ljutita sam na njega što me ostavio«, rekla je.

On se povukao u sobu i sjeo na kraj kreveta. Ovaj put je ona sjela pokraj njega.

»Preboljela sam ga«, rekla je. »U potpunosti. Kunem ti se. Već odavno. Ali nisam preboljela to kako me ostavio.«

Reacher nije rekao ništa.

»I zbog toga sam ljutita i na sebe«, nastavila je tiho. »Jer sam mu željela zlo. Potajno, u sebi. Željela sam da doživi strašan neuspjeh. To se i dogodilo. Zato osjećam groznu krivnju. I sad se brinem da me osuđuješ.«

Reacher je zastao na trenutak.

»Nemam te zbog čega osuđivati«, rekao je. »Ni ti nemaš zbog čega osjećati krivnju. Razumljivo je da mu nisi željela sreću, ali to nije imalo nikakav utjecaj na ono što se dogodilo. Kako bi moglo?«

Šutjela je.

»Preduboko se uvalio«, rekao je Reacher. »To je sve. Riskirao je i nije imao sreće. Ti to nisi izazvala. Nisam ni ja. Jednostavno se dogodilo.«

»Sve se događa s razlogom.«

Odmahnuo je glavom. »Ne, nije tako«, rekao je. »Zapravo se ništa ne događa s razlogom. Jednostavno se događa. Nisi bila kriva. Nisi odgovorna za to.«

»Misliš?«

»Nisi odgovorna za to«, rekao je opet. »Nitko nije odgovoran. Osim onoga tko je povukao okidač.«

»Željela sam mu zlo«, rekla je. »Moraš mi oprostiti.«

»Nemam ti što oprostiti.«

»Moraš mi to reći.«

»Ne mogu«, rekao je Reacher. »I neću. Ne treba ti oprostiti. Nisi ti kriva. Ni ja. Nije ni Joe. Jednostavno se dogodilo. Kao što se takve stvari događaju.«

Šutjela je jedan dugi trenutak. Zatim je kimnula, jedva vidljivo, i primakla mu se malo bliže.

»Dobro«, rekla je.

»Imaš li išta ispod tog odijela?« pitao je.

»Znao si da sam imala pištolj u kuhinji.«

»Da, jesam.«

»Zašto si mi pretražio kuću?«

»Jer imam gen koji Joe nije imao. Meni se ne događa takvo što. Ja ne ostajem bez sreće. Imaš li sada pištolj?«

»Nemam«, rekla je.

Nastupila je tišina.

»I ispod odijela nemam ništa«, dodala je.

»Morat ću to sam provjeriti«, odvratio je on. »Moram biti oprezan. To je čista genetika, razumiješ.«

Otkopčao je prvi gumb na sakou. Zatim drugi. Zavukao je ruku unutra. Koža joj je bila topla i glatka.

Probudili su ih u šest ujutro, pozivom s recepcije motela. *Stuyvesant je to sinoć dogovorio*, pomislio je Reacher. *Da je barem zaboravio*. Pokraj njega se protegla Froelich. Zatim je naglo otvorila oči i sjela uspravno, posve budna.

»Sretan Dan zahvalnosti«, rekao je.

»Nadam se da će biti«, odvrtila je ona. »Imam osjećaj glede današnjeg dana. Danas ćemo pobijediti ili izgubiti.«

»Volim takve dane.«

»Voliš?«

»Naravno«, rekao je. »Poraz ne dolazi u obzir, što znači da ćemo danas pobijediti.«

Skinula je prekrivač sa sebe. U sobi više nije bilo previše hladno, nego previše vruće.

»Odjeni se ležerno«, rekla je. »Odijelo nije prikladno za praznik u pučkoj kuhinji. Reci to i Neagley.«

»Reci joj ti. Prolazit ćeš pokraj njezinih vrata. Neće te ugristi.«

»Neće?«

»Neće«, ponovio je on.

Ona se odjenula i izašla iz sobe. On je otišao bosonog do ormara i izvukao vreću s odjećom iz Atlantic Cityja. Sve je istresao na krevet i pokušao izravnati izgužvanu odjeću koliko je mogao. Zatim se istuširao, ali se nije obrijao. *Želi da izgledam opušteno*, pomislio je. Pronašao je Neagley u predvorju. Bila je odjevena u traperice, majicu i staru kožnu jaknu preko toga. U blizini je bio stol s kavom i kolačima. Maršali su ih većinu pojeli.

»Jeste li se vas dvoje pomirili i izljubili?« pitala je Neagley.

»Pomalo od obojega«, rekao je.

Uzeo je šalicu i napunio je kavom. Odabrao je kolač s grožđicama. Zatim se pojavila Froelich, istuširana, u crnim *jeans* hlačama, crnoj majici i crnoj vjetrovki. Pojeli su i popili sve što su maršali ostavili, a zatim su zajedno otišli do Stuyvesantova Suburbana. Još nije bilo ni 7:00, na Dan zahvalnosti, i grad je izgledao kao da je evakuiran večer prije. Posvuda je bila tišina. Bilo je hladno, ali nije bilo vjetera. Sunce je izašlo, a nebo je bilo plavkasto. Kamene su zgrade izgledale zlatno. Ceste su bile posve prazne. Vrlo su brzo stigli do ureda. Stuyvesant ih je čekao u sobi za konferencije. Njegova inačica opuštenog odijevanja bile su sive hlače ispeglane na crtu i ružičasti džemper ispod jarko plave jakne za golf. Reacher je pretpostavio da je sve bilo od Brooks Brothersa i da je gđa Stuyvesant otišla volontirati u bolnicu u

Baltimore kao i svaki četvrtak, bez obzira na to što je bio Dan zahvalnosti. Bannon je sjedio nasuprot Stuyvesantu. Bio je u tvidu i flanelu, kao i inače. On će uvijek izgledati kao policajac bez obzira na to koji je dan. Činilo se da mu ormar ne nudi previše mogućnosti odabira.

»Krenimo«, rekao je Stuyvesant. »Imamo dugi dnevni red.«

»Prva stavka«, nadovezao se Bannon. »FBI službeno preporučuje otkazivanje današnjeg događaja. Znamo da su atentatori u gradu te možemo pretpostaviti da je nekakva vrsta napada neizbježna.«

»Otkazivanje ne dolazi u obzir«, rekao je Stuyvesant. »Dijeljenje besplatne puretine u skloništu za beskućnike možda zvuči trivijalno, ali u ovom se gradu sve vrti oko simbola. Da Armstrong to otkáže, politička bi šteta bila katastrofalna.«

»Dobro, onda ćemo biti na terenu s vama«, rekao je Bannon. »Nećemo raditi što i vi. Nećemo se miješati ni u što vezano za Armstrongovu osobnu sigurnost. Ali ako se nešto dogodi, što smo bliže, veća je vjerojatnost da ćemo uhvatiti napadača.«

»Saznali ste nešto novo?« pitala je Froelich.

Bannon je odmahnuo glavom. »Ništa«, rekao je. »Ali imam osjećaj. Nadam se da ćete to ipak shvatiti vrlo ozbiljno.«

»Sve shvaćam vrlo ozbiljno«, rekla je Froelich. »Zapravo, mijenjam cijeli plan. Premjestit ću događaj na otvoreno.«

»Na otvoreno?« ponovio je Bannon. »Zar to nije još gore?«

»Nije«, rekla je Froelich. »Kad se sve uzme u obzir, bolje je. Sklonište je zapravo jedna duga prostorija niskog stropa. Straga je kuhinja. Bit će velika gužva. Nemamo realističnih izgleda da postavimo detektor metala na vrata. Kraj je studenog i većina beskućnika ima na sebi pet slojeva odjeće i nose bog zna kakve metalne predmete. Nećemo ih moći pretražiti. Trajalo bi cijelu vječnost i tko zna kakve bi sve bolesti moji ljudi pokupili. Ne možemo nositi rukavice jer bi to bilo shvaćeno kao uvreda. Stoga moramo prihvatiti da postoje izgledi da se zločinci pomiješaju s beskućnicima i priđu nam blizu te moramo prihvatiti da nemamo načina kako ih zaustaviti.«

»Kako nam pomaže to što smo vani?«

»Zgrada ima bočno dvorište. Stolove za posluživanje postaviti ćemo u dugu liniju, okomito na zid zgrade. Hranu će nam dodavati kroz prozore kuhinje. Iza stolova će biti zid koji okružuje dvorište. Armstronga, njegovu suprugu i četiri agenta staviti ćemo iza stolova za posluživanje, leđima prema zidu. Gosti će prilaziti s lijeve strane, jedan po jedan, pokraj kordona agenata. Uzeti će hranu, a zatim ući u zgradu kako bi je pojeli. I za ljude s televizije to je bolje. Vani je uvijek bolje za njih. Kretanje će biti kontrolirano. S lijeva na desno, uzduž stolova. Od Armstronga će dobiti puricu, a od njegove supruge nadjev. Prođite pokraj stolova, sjednite i jedite. To si je lakše vizualno predočiti.«

»Koje su prednosti?« pitao je Stuyvesant.

»Velike«, odvratio je Froelich. »Mnogo bolja kontrola gomile. Nitko ne može izvući oružje prije nego što dođe do Armstronga jer će prolaziti pokraj agenata sve dok ne dođe do stola za kojim je Armstrong. Ako tada izvuku oružje, uz njega će biti četiri agenta.«

»Nedostaci?«

»Malo ih je. S tri ćemo strane biti zaštićeni zidom. No dvorište je otvoreno s prednje strane. S druge strane ulice nalazi se blok zgrada visokih pet katova. Stara skladišta. Prozori su zatvoreni daskama, to je velika prednost. No morat ćemo staviti agenta na svaki krov. Znači, možemo zaboraviti proračun.«

Stuyvesant je kimnuo glavom. »To možemo učiniti. Dobar plan.«

»Vremenske su prilike ovaj put na našoj strani«, rekla je Froelich.

»Je li ovo uobičajeni plan?« pitao je Bannon. »Tako obično razmišljate u Tajnoj službi?«

»Ne želim to komentirati«, rekla je Froelich. »Tajna služba ne raspravlja o svojim procedurama.«

»Suradujmo, gospođo«, rekao je Bannon. »Svi smo na istoj strani.«

»Možete mu reći«, rekao je Stuyvesant. »Ionako smo se duboko uvalili.«

Froelich je slegnula ramenima. »Dobro«, rekla je. »Da, to je uobičajeni plan. Na takvim lokacijama nemamo mnogo mogućnosti. Zašto pitate?«

»Zato što smo mnogo radili na ovome«, rekao je Bannon. »Mnogo smo razmišljali.«

»I?« rekao je Stuyvesant.

»Izdvojili smo četiri tipična čimbenika. Prvi je taj da je sve počelo prije 17 dana, zar ne?«

Stuyvesant je kimnuo glavom.

»A tko je dosad osjetio posljedice?« pitao je Bannon. »To je prvo pitanje. Zatim, prisjetite se demonstracijskih umorstava u Minnesoti i Coloradu. Kako ste saznali za njih? To je drugo pitanje. Treće je kojim su oružjem izvršena ta umorstva, a četvrto kako se posljednja poruka našla na podu hodnika gdje Froelich?«

»Što želite reći?«

»Želim reći da sva četiri čimbenika pokazuju u istom smjeru.«

»Koji je to smjer?«

»Koji je smisao tih poruka?«

»To su prijetnje«, rekla je Froelich.

»Komu prijete?«

»Armstrongu, naravno.«

»Je li zaista tako? Neka su bila adresirana na vas, a neka na njega. No je li on vidio *ijedno*? Barem ona koja su bila adresirana izravno na njega? Zna li uopće za njihovo postojanje?«

»Nikada im ne govorimo za prijetnje. To je naša politika oduvijek.«

»Znači, Armstrong nije pod pritiskom. A tko jest?«

»Mi.«

»Dakle, jesu li poruke *zaista* upućene Armstrongu, ili su zapravo upućene Tajnoj službi Sjedinjenih Država? U pravom smislu?«

Froelich nije rekla ništa.

»Dobro«, rekao je Bannon. »Sad razmislite o umorstvima u Minnesoti i Coloradu. Vraške demonstracije. Nije to bilo lako izvesti. Ma tko bili, za takva smaknuća potrebni su živci, vještina te pomna priprema. To nije lako. Nitko to ne čini tek tako. No oni su to ipak učinili jer su željeli poslati poruku. Što su onda učinili? Kako su vam javili? Kako su vam rekli kamo da gledate?«

»Nisu.«

»Upravo tako«, rekao je Bannon. »Silno su se potrudili i riskirali, a zatim su stali, ne činovši ništa. Samo su čekali. Svakako, policijska su izvješća unesena u Nacionalnu bazu zločinaca, FBI-eva su ih računala skenirala, izdvojila su riječ Armstrong, kako su i programirana, a mi smo vam javili dobre vijesti.«

»Pa?«

»Recite mi, koliko bi običnih ljudi znalo da će se to dogoditi? Koliko bi običnih ljudi sjelo i čekalo, riskirajući da njihovu malu dramu nitko ne primijeti dan ili dva, dok ne pročitate o tome u novinama?«

»Što želite reći? Tko su oni?«

»Koje su oružje rabili?«

»*H&KMP5SD6* i *Vaime Mk2*«, rekao je Reacher.

»Prilično rijetka oružja«, rekao je Bannon. »Nije ih moguće legalno kupiti jer imaju prigušivač. Samo ih agencije Vlade smiju kupiti. A samo jedna takva agencija kupuje oba modela.«

»Mi«, rekao je Stuyvesant tiho.

»Da, vi«, odvratio je Bannon. »Naposljetku, potražio sam gđicu Froelich u telefonskom imeniku. I znate što? Nema je. Nije navedena. A još manje je u imeniku istaknuta, uokvirena reklama u kojoj piše: »Ja sam šefica u Tajnoj službi i ovdje živim.« Dakle, kako su znali kamo dostaviti posljednju poruku?«

Nastupila je duga šutnja.

»Poznaju me«, tiho je rekla Froelich.

Bannon je kimnuo glavom. »Žao mi je, ali FBI odsad traži počinitelja među ljudima iz Tajne službe. Ne među trenutačnim zaposlenicima, jer bi oni znali da je prijetnja demonstracijom stigla dan ranije te bi nešto poduzeli ranije. Zato ćemo se usredotočiti na zaposlenike koji su nedavno otišli te još znaju kako sve funkcionira kod vas. Ljude koji su znali da Armstrongu nećete ništa reći. Ljude koji su poznavali gđicu Froelich. I Nendicka, te su znali gdje ga pronaći. Možda ljude koji su otišli u lošim odnosima te nešto zamjeraju, ali ne Armstrongu, nego Tajnoj službi. Jer naša je teorija da je Armstrong sredstvo, a ne cilj. Ubit će izabranog potpredsjednika samo da vam napakoste, baš kao što su ubili i prethodna dva Armstronga.«

Soba je utihnula.

»Koji bi im bio motiv?« pitala je Froelich.

Bannon je napravio grimasu. »Ozlojeđeni bivši zaposlenici sami su najbolji motiv. Svi to znamo. Svi smo to doživjeli.«

»Što je s otiskom prsta?« pitao je Stuyvesant.

»Svi naši ljudi daju otiske prsta. Tako je oduvijek.«

»Naša je pretpostavka da govorimo o dvojici. Onaj koji je ostavio otisak prsta nepoznati je suradnik osobe koja je nekoć radila ovdje i koja nosi kirurške rukavice prilikom slanja pisama. Zato kažemo *oni*, samo radi praktičnosti. Ne kažemo da su obojica radila ovdje. Ne kažemo da su to dvojica ozlojeđenih zaposlenika.«

»Samo jedan.«

»To je naša teorija«, rekao je Bannon. »No također je korisno i poučno govoriti *oni* jer je riječ o dvojcu. *Moramo* ih gledati kao jedinstvenu prijetnju. Jer dijele informacije. Drugim riječima, samo je jedan od njih radio ovdje, ali obojica znaju vaše tajne.«

»Ovo je vrlo velika agencija«, rekao je Stuyvesant.

»Ljudi stalno dolaze i odlaze. Neki daju otkaz. Neki budu otpušteni. Neki odu u mirovinu. Neke zamolimo da odu u mirovinu.«

»Već provjeravamo«, rekao je Bannon. »Popis osoblja dobit ćemo izravno iz Ministarstva financija. Provjerit ćemo razdoblje od zadnjih pet godina.«

»Dobit ćete dug popis.«

»Imamo mnogo ljudi.«

Nitko nije progovario.

»Zaista mi je žao«, rekao je Bannon. »Nitko ne voli čuti da je problem zapravo u njegovu dvorištu. Ali to je jedini mogući zaključak. A to nisu dobre vijesti za događanje kakvo nas očekuje danas. Počinitelji su u gradu i znaju točno kako razmišljate i što radite. Zato vam savjetujem da otkazete. A ako nećete otkazati, moj je savjet da budete vrlo pozorni.«

Stuyvesant je kimnuo u tišini. »Hoćemo«, odvratio je on. »Na to možete računati.«

»Moji će ljudi biti ondje dva sata ranije«, rekao je Bannon.

»Naši će biti još jedan sat prije toga«, odvratio je Froelich.

Bannon se malo nasmiješio, a zatim je odgurnuo stolac i ustao. »Vidimo se ondje«, rekao je. Izašao je iz sobe i zatvorio vrata za sobom, čvrsto, ali tiho.

Stuyvesant je pogledao na sat. »I?«

Na trenutak su sjedili tiho, a zatim otišli do recepcije po kavu. Poslije su se opet okupili u sobi za konferencije, na istim mjestima, gledajući stolac na kojem je sjedio Bannon, kao da je još ondje. »I?« rekao je Stuyvesant opet.

Nitko nije progovarao.

»Čini se da je neizbježno«, rekao je Stuyvesant. »Onog s otiskom prsta ne mogu nam prišiti, ali drugi je *sigurno* jedan od naših. U sjedištu FBI-a svi će se smiješiti. Cerit će se od uha do uha. Grohotom će nam se smijati.«

»No znači li to da se varaju?« pitala je Neagley.

»Ne«, odgovorila je Froelich. »Počinitelji znaju gdje živim. Zato mislim da Bannon ima pravo.«

Stuyvesant se trznuo, kao da je sudac uzviknuo *prvi udarac*.

»A vi?« pitao je Neagley.

»Čini mi se da bi se samo netko iznutra brinuo zbog mogućeg DNK traga na omotnici«, rekla je Neagley. »Ali nešto me muči. Ako su upoznati s vašom procedurom, nisu dobro protumačili situaciju u Bismarcku. Rekli ste da su očekivali da će se policija pomaknuti prema podmetnutoj puški, a Armstrong prema automobilima i tako će im se naći na liniji paljbe. Ali to se nije dogodilo. Armstrong je čekao na sigurnom mjestu, a auti su došli k njemu.«

Froelich je odmahнула glavom. »Bojim se da je njihovo tumačenje bilo ispravno«, rekla je. »Inače bi Armstrong bio usred dvorišta, gdje ga svi mogu dobro vidjeti. Bio bi u samom središtu zbivanja. Obično se ne šuljamo po rubovima. U posljednjem smo trenutku odlučili da ga zadržimo blizu crkve. Na temelju onoga što je rekao Reacher. Također, u uobičajenoj situaciji ne bih dopustila da limuzina sa stražnjim pogonom izađe na travu. Lako bi mogla proklizati i zapeti u blatu. Zato to uvijek izbjegavamo. No znala sam da je do suho i tvrdo. Bilo je gotovo smrznuto. Stoga sam improvizirala. Takav bi manevar u potpunosti

iznenadio nekoga upoznatog s našom procedurom. Bilo bi to posljednje što bi očekivali. U potpunosti bi ih iznenadilo.«

Tišina.

»U tom je slučaju Bannonova teorija posve uvjerljiva«, rekla je Neagley. »Zaista mi je žao.«

Stuyvesant je polako kimnuo glavom. *Drugi udarac.*

»Reacheru?« pitao je.

»Ne mogu proturječiti ničemu od toga.«

Treći udarac. Stuyvesant je spustio glavu, kao da je izgubio posljednju nadu.

»Ali ne vjerujem u to«, rekla je Froelich.

Stuyvesant je opet podigao glavu.

»Drago mi je što istražuju tu mogućnost«, rekao je Reacher. »Jer ju treba istraživati, valjda. Moramo eliminirati sve mogućnosti. A oni će se baciti na to kao ludi. Ako imaju pravo, pronaći će krivca, to je sigurno. Mi se oko toga ne moramo brinuti. No prilično sam siguran da trate vrijeme.«

»Zašto?« pitala je Froelich.

»Jer sam prilično siguran da nijedan od dvojice počinitelja nikada nije radio ovdje.«

»Pa tko su onda oni?«

»Mislim da su obojica izvana. Mislim da su stariji od Armstronga, najviše deset godina, i obojica su odrasli i obrazovani su u zabačenim ruralnim područjima gdje su škole bile prosječne, a porezi niski.«

»Što?«

»Prisjetite se svega što znamo. I svega što smo vidjeli. Zatim se prisjetite najmanjeg djelića. Najsitnijeg elementa.«

»Reci nam«, javila se Froelich.

Stuyvesant je opet pogledao na sat. Odmahnuo je glavom. »Ne sad«, rekao je. »Moramo ići. Možeš nam reći poslije. Ali jesi li siguran?«

»Obojica su izvana«, rekao je Reacher. »Sigurno. Tako piše u Ustavu.«

13. POGLAVLJE

Svaki grad ima granicu na kojoj dobar dio postaje loš. Ni Washington nije drukčiji. Granica između poželjnog i nepoželjnog pružala se u neravnoj, vijugavoj crti, negdje bi se izdužila kako bi obuhvatila neku četvrt, a drugdje se povlačila kako bi izbjegla neku drugu. Na nekim su je mjestima probijali pojasevi naselja više klase. Drugdje je bila postupna, neprimjetno se pružala stotinama metara, niz ulice na čijem ste početku mogli kupiti trideset vrsta čaja, a na kraju unovčiti čekove uz 30% kamata.

Sklonište za beskućnike koje su odabrali za Armstrongovo dijeljenje hrane nalazilo se na polovici takve ničije zemlje, sjeverno od željezničkog kolodvora. S istočne su strane bile željezničke tračnice i skretnice. Sa zapadne je bila autocesta koja je prolazila kroz podzemni tunel. Posvuda uokolo bile su trošne zgrade. Neke su bile skladišta, a neke stambene zgrade. Neke su bile napuštene, a neke nisu. Samo je sklonište bilo baš onakvo kako ga je Froelich opisala. Bila je to duga prizemnica od cigle. Imala je velike prozore metalnih okvira, pravilno raspoređene u zidovima. Pokraj nje je bilo dvorište, dvostruko veće od površine same zgrade. Dvorište je s tri strane bilo zatvoreno visokim zidom od cigle. Nije bilo moguće dokučiti koja je bila izvorna svrha zgrade. Možda je nekoć bila staja, u doba kad su teret s kolodvora vukle konjske zaprege. Možda je poslije dobila nove prozore i služila kao hangar za kamione, nakon što su konji otišli u povijest. Možda su neko vrijeme u njoj čak bili i uredi. Nije to bilo moguće utvrditi.

Sklonište je svake noći primalo pedeset beskućnika. Probudili su ih rano ujutro, dali im doručak i poslali ih na ulicu. Zatim su složili i spremili pedeset ležajeva, oprali pod i sve poprskali dezinfekcijskim sredstvom. Nakon toga su u prostor u kojem su bili kreveti unijeli stolove i stolce. Svaki su dan nudili ručak i večeru, a zatim bi u 21 sat svake večeri, opet pretvorili blagovaonicu u spavaonicu.

No danas je bilo drukčije. Za Dan zahvalnosti uvijek je bilo drukčije, a ove godine osobito. Buđenje je bilo malo ranije, a doručak je poslužen brže. Oni koji su spavali u skloništu morali su izaći punih pola sata prije nego inače, a to im je bio dvostruki udarac jer su na Dan zahvalnosti ulice bile prazne i dobivali su vrlo malo milostinje. Pod je opran pomnije nego inače, i sve je poprskano s više sredstva za dezinfekciju. Stolovi su bili urednije raspoređeni, a stolci preciznije poravnati. Bilo je više volontera i svi su nosili bijele majice s jarko crvenim natpisom naziva pokrovitelja.

Prvi su stigli agenti Tajne službe koji su provjeravali liniju vidljivosti. Imali su vrlo detaljnu mapu grada i optički ciljnik skinut sa snajperske puške. Jedan je agent prošao svaki korak koji je Armstrong trebao napraviti. Nakon svakog koraka bi stao, okrenuo se oko sebe, pogledao kroz ciljnik i javio koje prozore i krovove vidi. Jer ako on vidi krov ili prozor, potencijalni bi strijelac na tom krovu ili iza tog prozora mogao vidjeti njega. Agent bi utvrdio mapom o kojoj je zgradi riječ. Provjerio bi uvećanje i izračunao udaljenost. Sve bliže od 200 metara označili bi crnom bojom.

No bila je to dobra lokacija. Jedina moguća lokacija snajperskog gnijezda je na krovu napuštenih peterokatnih skladišta s druge strane ulice. Onaj sa zemljovidom naposljetku je

dobio samo pet crnih križića u nizu, ništa više. Na dno mape zapisao je *provjereno optičkim ciljnikom, vedar dan, 8:45 h, sve sumnjive lokacije zabilježene*, zatim se potpisao i dodao datum. Zatim se potpisao i agent s ciljnikom te su smotali mapu i odložili je u službeni Suburban, da čeka Froelich.

Zatim je stigao konvoj policijskih kombija, s pet zasebnih jedinica sa psima tragačima. Jedna je jedinica provjerila sklonište za beskućnike. Druge dvije otišle su u skladišta. Preostale dvije jedinice tragača za eksplozivima provjerile su okolne ulice u svim smjerovima, do udaljenosti od 400 metara. Nisu išli dalje jer bi broj mogućih pristupnih točaka kroz labirint ulica toliko narastao da ne bi imali nikakvih izgleda da ih sve provjere. Čim bi neka zgrada ili ulica bila proglašena sigurnom, policajac u odori zauzeo bi položaj u njoj. Nebo je još bilo vedro, a sunce je još sjalo. Davalo je iluziju topline, no barem je dizalo raspoloženje.

U 9:30 sklonište za beskućnike bilo je središte sigurnog područja promjera 800 metara. Rub područja osiguravali su policajci, pješice i u automobilima, a unutar područja bilo ih je više od 50. Bilo ih je više nego stanovnika. Grad je još bio prazan. Neki su beskućnici ostali blizu skloništa. Nisu imali kamo otići, a iz iskustva su znali da je bolje doći ranije u red za ručak nego kasnije. Političari nisu bili vični određivanju porcija te bi one znale postati vrlo male nakon pola sata.

Froelich je stigla točno u 10:00, vozeći Suburban, a Reacher i Neagley bili su s njom. Stuyvesant je bio odmah iza njih u drugom Suburbanu. Iza njih su bila četiri kombija kojima je stiglo pet snajperista Tajne službe i petnaest agenata. Froelich je parkirala na pločniku, pri samom zidu skladišta. Inače bi tek blokirala ulicu nakon ulaza u sklonište, ali nije htjela odati smjer iz kojeg će Armstrong doći. Zapravo je trebao stići s juga, ali s tom informacijom i nakon deset minuta provedenih uz kartu grada netko bi mogao predvidjeti cijelu njegovu rutu iz Georgetowna.

Okupila je ljude u dvorištu skloništa i poslala snajperiste da osiguraju krovove skladišta. Zauzet će položaj tri sata prije početka događaja, ali to je uobičajeno. U najvećem su broju slučajeva dolazili prvi i odlazili posljednji. Stuyvesant je povukao Reachera u stranu i rekao mu da pođe na krov s njima. »Zatim dođi k meni«, rekao je. »Želim izvješće iz prve ruke o tome koliko je loše.«

Stoga je Reacher prešao ulicu s agentom Crosettijem, zajedno su se provukli pokraj policajca na ulazu u zgradu te ušli u hodnik pun smeća i štakorskog izmeta. Došli su do stubišta u središnjem oknu. Crosetti je bio u prsluku od kevlara i nosio je pušku u tvrdoj futroli. No bio je u formi. Stigao je do vrha nekoliko koraka prije Reachera.

Stubište je vodilo ravno do krova. Na kraju su bila drvena vrata koja su se otvarala prema van, na sunce. Krov je bio ravan i prekriven smolom. Na njemu su, uz nekoliko uginulih golubova, bili samo vrhovi svjetlarnika prekriveni ojačanim staklom i ventilacijske cijevi zaštićene od padalina malim metalnim stošcima. Na rubu krova bio je nizak zid, s erodiranim kamenim pločama na vrhu. Crosetti je otišao do lijevog, a zatim do desnog ruba. Vidio je svoje kolege s obje strane. Zatim je otišao naprijed provjeriti kakav je pogled. Reacher je već bio ondje.

Pogled je bio dobar i loš. Dobar u konvencionalnom smislu jer je sunce sjalo, a oni su bili na krovu peterokatnice, bez viših zgrada u blizini. No bio je loš jer je dvorište skloništa

bilo točno ispod njih. Izgledalo je poput kutije za cipele s udaljenosti od jednog metra. Stražnji zid, ispred kojeg će stajati Armstrong, bio je ravno naprijed. Bio je izrađen od stare cigle i izgledao je poput zida za pogubljenja u nekom stranom zatvoru. Bilo bi ga lakše pogoditi puškom nego ribu u bačvi.

»Koja je udaljenost?« pitao je Reacher.

»Tvoja procjena?« odvratio je Crosetti.

Reacher je naslonio koljena na rub krova i pogledao dolje i naprijed prema dvorištu. »Devedeset metara?« rekao je.

Crosetti je otkopčao džep na pancirnom prsluku i izvukao mjerač udaljenosti. »Laserski«, rekao je. Uključio ga je i usmjerio. »Devedeset i dva do zida«, rekao je. »Devedeset i jedan do njegove glave. Prilično dobar pogodak.«

»Vjetar?«

»Beton je malo topliji od okolice pa se drag podiže s njega«, rekao je Crosetti. »Vjerojatno ništa osim toga. Nikakav problem.«

»Gotovo kao da stoji pokraj njega«, rekao je Reacher.

»Ne brini se«, rekao je Crosetti. »Sve dok sam ja gore, nitko drugi ne može biti. To mi je današnji posao. Ovdje smo kao stražari, a ne kao strijelci.«

»Gdje ćeš stajati?« pitao je Reacher.

Crosetti se osvrnuo po krovu, a zatim pokazao prstom. »Ondje, mislim«, rekao je.

»U daljem kutu. Okrenut ću se paralelno s prednjim zidom. Ako se okrenem malo lijevo, vidim dvorište. Ako se okrenem desno, vidim vrh stubišta.«

»Dobar plan«, rekao je Reacher. »Trebaš li nešto?«

Crosetti je odmahnuo glavom.

»Dobro«, rekao je Reacher. »Ostavljam te tvom poslu. Pokušaj ostati budan, dobro?«

Crosetti se nasmiješio. »Obično i uspijem.«

»Dobro«, rekao je Reacher. »To mi se sviđa kod stražara.«

Spustio se niz stubište kroz mrak i izašao van na sunce. Prešao je ulicu i pogledao gore. Vidio je kako se Crosetti udobno smjestio u kutu. Vidio mu je glavu i koljena. Kao i cijev puške. Bila je podignuta prema nebu, pri opuštenih 45 stupnjeva. Mahnuo je. Crosetti mu je uzvratio mašući. Nastavio je dalje i pronašao Stuyvesanta u dvorištu. Bilo bi teško ne pronaći ga, s obzirom na boju njegova džempera i jačinu sunca.

»Gore je sve kako valja«, rekao je Reacher. »Mjesto je sjajno za paljbu, ali sve dok ga vaši momci drže, sigurni smo.«

Stuyvesant je kimnuo glavom, okrenuo se i pogledao prema gore. Iz dvorišta su bili vidljivi krovovi svih pet skladišta. Na svih pet bili su njihovi strijelci. Obrisi pet glava i pet cijevi pušaka.

»Froelich te traži«, rekao je Stuyvesant.

Bliže zgradi, osoblje i agenti dovlačili su duge stolove na mjesto. Pomoću njih su namjeravali napraviti barijeru. Desni kraj niza stolova bit će uza zid skloništa. Lijevi kraj bit će metar od suprotnog zida. Između stolova i stražnjeg zida bit će dva metra prostora. Ondje će biti Armstrong, njegova supruga i četvero agenata. Točno iza njih bit će zid za pogubljenje. Izbliza nije izgledao tako loše. Stare su cigle izgledale zagrijane suncem. Rustikalno, čak prijateljski. Okrenuo je ciglama leđa i pogledao prema krovu skladišta. Crosetti je opet mahnuo. Kao da želi reći: »Još sam budan.«

»Reacheru«, zazvala ga je Froelich.

Okrenuo se i ugledao je kako izlazi iz skloništa i kreće prema njemu. Nosila je podložak za spise pun papira. Bila je živahna i užurbana, no očito je sve imala pod kontrolom. Izgledala je fantastično. Tamna je odjeća naglašavala njezinu vitkost i isticala njezine plave oči. Oko nje su se vrtjeli agenti i policajci, svi pod njezinim osobnim zapovjedništvom.

»Ide nam dobro«, rekla je. »Zato, želim da obiđeš okolicu. Provjeri sve. Neagley je već vani. Znaš što trebaš tražiti.«

»To je dobar osjećaj, zar ne?« pitao je.

»Što to?«

»Raditi nešto vrlo dobro«, rekao je. »Preuzeti kontrolu.«

»Misliš da mi ide dobro?«

»Najbolja si«, rekao je. »Ovo je fantastično. Armstrong je pravi sretnik.«

»Nadam se«, rekla je ona.

»Vjeruj mi«, rekao je on.

Nasmiješila se, kratko i sramežljivo, a zatim nastavila dalje, prelistavajući svoje papire. Reacher se okrenuo na drugu stranu i izašao na ulicu. Skrenuo je desno i u glavi planirao rutu u krugu od dvije ulice nedaleko skloništa.

Na uglovima su stajali policajci, a počeli su se skupljati i ljudi koji su čekali besplatan ručak. Pedesetak metara niz ulicu od skloništa bila su dva kombija televizijskih ekipa. Hidraulički su se jarboli podizali, a satelitske antene na njima okretale. Tehničari su razmatali kabele i nosili kamere. Vidio je Bannona u društvu šest muškaraca i jedne žene te pretpostavio da je riječ o posebnom odredu FBI-a. Upravo su stigli. Bannon je raširio kartu grada na poklopcu motora, a njegovi su se agenti okupili oko nje, gledajući je. Reacher je mahnuo Bannonu, skrenuo lijevo i prošao pokraj uličice koja je vodila iza skladišta. Ispred sebe je čuo vlak na tračnicama. Ulaz u uličicu čuvao je policajac u odori, gledajući prema glavnoj ulici u stavu »na mjestu odmor«. U blizini je bio parkiran policijski auto. U njemu je sjedio još jedan policajac. Policajci su bili posvuda. Račun za prekovremene sate bit će golem.

Tu i tamo još je bilo starih, zapuštenih trgovina, ali sve su bile zatvorene zbog praznika. Vidio je i crkvu, no i ona je bila zatvorena. Blizu pruge bilo je trgovina automobilskim dijelovima, no sve su bile čvrsto zatvorene. No jedna je zalagaonica bila otvorena, a ispred nje je bio starac i prao prozore. Bio je jedino što se kretalo na ulici.

Zalagaonica je bila visoka i uska i imala je rešetke unutar izloga. Izlog je bio pretrpan svakojakim smećem. Bilo je tu satova, kaputa, glazbenih instrumenata, budilica, šešira, ploča, autoradija, dalekozora, božićnih ukrasa. Natpis na izlogu govorio je da kupuju sve što je ikada proizvedeno. Ako ne raste iz zemlje i ne kreće se samo, vlasnik će vam dati novac za to. Nudio je i usluge. Unovčavanje čekova, procjena nakita, popravak ručnih satova. U izlogu su neki bili i izloženi. Bili su uglavnom staromodni, na navijanje, s velikim kristalima, krupnim brojkama koje su sjajile u mraku i ukrašenim kazaljka. Reacher je opet pogledao natpis: *popravak ručnih satova*. Zatim je opet pogledao starca. Bio je do laktova u sapunici.

»Popravljate ručne satove?« pitao ga je.

»Kakav imate?« pitao je starac. Govorio je sa stranim naglaskom. Vjerojatno ruskim.

»Imam pitanje«, rekao je Reacher.

»Mislio sam da ga želite popraviti. Izvorno sam se bavio time. Prije kvarcnih mehanizama.«

»Moj sat dobro radi«, rekao je Reacher. »Žao mi je.«

Povukao je rukav prema gore i pogledao na sat. Bilo je 11:15.

»Dajte da vidim«, rekao je stari.

Reacher je ispružio ruku.

»*Bulova*«, rekao je starac. »Službeni sat američke vojske prije Zaljevskog rata. Dobar sat. Kupili ste ga od vojnika?«

»Ne, ja sam bio vojnik.«

Starac je kimnuo glavom. »Bio sam i ja. U Crvenoj armiji. Što želite pitati?«

»Jeste li ikada čuli za skvalen?«

»To je sredstvo za podmazivanje.«

»Koristite ga?«

»Ponekad. Ne popravljam mnogo satova. Ne otkad se pojavio kvarcni mehanizam.«

»Gdje ga nabavljate?«

»Šalite se?«

»Ne«, rekao je Reacher. »Ozbiljno vas pitam.«

»Zanima vas gdje nabavljam skvalen?«

»Da, tomu služe pitanja. Za dobivanje informacija.«

Starac se nasmiješio. »Nosim ga sa sobom.«

»Gdje je?«

»Gledate u njega.«

»Da?«

Starac je kimnuo glavom. »A ja gledam u vaš.«

»U što moje?«

»Vaš izvor skvalena.«

»Ja nemam skvalena«, rekao je Reacher. »Dobiva se iz jetre morskog psa. Već dugo nisam bio blizu morskih pasa.«

Starac je odmahnuo glavom. »Sovjetski sustav često su kritizirali, a ja sam uvijek govorio istinu o njemu, barem nam je davao obrazovanje. Osobito u prirodnim znanostima.«

»C₃₀H₅₀«, rekao je Reacher. »Aciklički ugljikovodik. Kad se hidrogenizira, postaje skvalan, s a.«

»Razumijete li išta od toga?«

»Ne«, rekao je Reacher. »Zapravo i ne.«

»Skvalen je ulje«, rekao je starac. »U prirodi se pojavljuje na samo dva mjesta u poznatoj biosferi. Jedno je u jetri morskog psa. Drugo je na koži oko ljudskog nosa.«

Reacher je dodirnuo svoj nos. »To je ista tvar? Iz jetre morskog psa i s ljudskih nosova?«

Starac je kimnuo glavom. »Identična molekularna struktura. Zato, ako trebam skvalen da podmažem sat, samo ga uzmem vrhom prsta. Ovako.«

Obrisao je mokru ruku o nogavicu, ispružio jedan prst i njime protrljao mjesto gdje se njegov nos spajao s licem. Zatim mu je pokazao prst.

»Namažite time zupčanik i dobro je«, rekao je.

»Shvaćam«, rekao je Reacher.

»Želite li prodati *Bulovu*?«

Reacher je odmahnuo glavom. »To je uspomena«, rekao je.

»Iz vojske«, pitao je starac. »Vi ste *nekulturnij*.«

Okrenuo se i vratio pranju izloga, a Reacher je nastavio dalje. »Sretan Dan zahvalnosti«, rekao je. Nije dobio odgovora. Susreo je Neagley jednu ulicu od skloništa. Dolazila je iz suprotnog smjera. Okrenula se i nastavila natrag s njim, držeći se malo dalje od njegova ramena, kao i uvijek.

»Divan dan«, rekla je. »Zar ne?«

»Ne znam«, rekao je on.

»Kako bi ti to učinio?«

»Ne bih«, odvratio je. »Ne ovdje. Ne u Washingtonu. Ovo je njihov teren. Čekao bih bolju priliku drugdje.«

»I ja«, rekla je Neagley. »No u Bismarcku su propustili priliku. Wall Street je tek za deset dana. To im je prekasno. Tad bi već zašli u prosinac, a poslije je samo još nekoliko blagdana, a onda inauguracija. Imaju sve manje prilika. A znamo da su ovdje, u gradu.«

Reacher nije rekao ništa. Prošli su pokraj Bannona koji je sjedio u svome autu.

Vratili su se do skloništa točno u podne. Stuyvesant je stajao blizu ulaza. Suzdržano ih je pozdravio kimanjem glave. U dvorištu je sve bilo spremno. Stolovi za posluživanje bili su postavljeni. Bili su prekriveni običnim bijelim stolnjacima koji su se pružali sve do poda. Na stolovima su bile poredane posude s hranom. Pokraj njih su bile uredno složene zaimače i žlice s dugom drškom. Kuhinjski je prozor bio otvoren i gledao je na prostor između stolova i zida. Dvorana skloništa bila je spremna za objedovanje. Policijske su prepreke bile postavljene tako da su usmjeravale gomilu niz lijevi rub dvorišta. Zatim su skretale desno, prekoputa prostora za posluživanje. Pa opet desno uzduž zida i unutra kroz vrata. Froelich je raspoređivala agente koji još nisu imali određene zadatke. Četvorica će biti na ulazu u dvorište. Šestorica će stajati uzduž prilaza prostoru za posluživanje. Po jedan će stajati na početku i na kraju niza stolova, a preostala trojica patrolirat će izlaznim prostorom.

»Dobro, slušajte«, podigla je glas Froelich. »Imajte na umu da je vrlo lako izgledati pomalo poput beskućnika, ali vrlo je teško izgledati *točno* poput beskućnika. Promotrite ih od glave do pete. Kakve cipele imaju? Pogledajte im ruke. Trebali bi nositi rukavice ili imati vrlo prljave ruke. Pogledajte im lica. Moraju biti ispijena. Upali obrazi. Također, prljava kosa. Kosa koju nisu prali cijeli mjesec ili cijelu godinu. Odjeća koja se *oblikovala* prema tijelu jer su stalno u njoj. Ima li pitanja?«

Nitko nije progovarao.

»Ako nešto posumnjate, najprije reagirajte, a poslije razmišljajte«, nastavila je Froelich. »Ja ću posluživati zajedno s Armstrongovima i njihovim osobnim čuvarima. Očekujemo od vas da ne pustite nikoga tko vam je sumnjiv, dobro?«

Pogledala je na sat. »Podne i pet minuta?« rekla je. »Još pedeset i pet minuta.«

Reacher se progurao uz lijevi rub stolova za posluživanje i zašao iza njih. Iza njega je bio zid. S desne strane mu je bio zid. S lijeve su strane bili prozori skloništa. Sprijeda i desno bio je prilaz. Svaki će gost proći pokraj četiri agenta na ulazu u dvorište i duž špalira od još šestorice dok se kreće pokraj stolova. Deset sumnjičavih pari očiju prije nego što se suoče s Armstrongom. Sprijeda i lijevo bio je izlaz. Tri agenta koji će usmjeravati ljude prema dvorani za objedovanje. Podigao je pogled. Ravno ispred njega bila su skladišta. Pet stražara na pet krovova. Crosetti mu je mahnuo. Reacher je odvratio.

»Dobro?« pitala je Froelich.

Stajala je s druge strane stolova za posluživanje. Nasmiješio se.

»Tamno ili bijelo meso?« pitao je.

»Jest ćemo poslije«, rekla je. »Želim da Neagley i ti također nadzirete dvorište. Budite blizu izlaza, da imate što bolji pregled.«

»Dobro«, rekao je.

»Još misliš da mi ide dobro?«

Pokazao je lijevo. »Ne sviđaju mi se oni prozori«, rekao je. »Što ako se netko pritaji dok čeka u redu, ne ponaša se sumnjivo, dobije hranu, odnese je unutra, sjedne, a zatim izvuče pištolj i počne pucati van kroz prozor?«

Ona je kimnula glavom. »I meni je to palo na pamet«, rekla je. »Pozvala sam trojicu od policajaca koji čuvaju okolne ulice. Svako će stajati ispred jednog prozora, okrenut prema prostoriji.«

»To će biti dovoljno«, rekao je. »Sjajno obavljeno.«

»Nosit ćemo neprobojne prsluke«, rekla je. »Svi za stolovima. Armstrongovi također.«

Pogledala je na sat. »Još četrdeset i pet minuta?« rekla je. »Prošeci sa mnom.«

Izašli su iz dvorišta i prešli cestu te došli do njezinog parkiranoj Suburbana. Bio je duboko u sjeni zida skladišta. Otvorila je peta vrata i podigla ih. Zbog sjene i zatamnjenog stakla unutra je bilo mračno.

Prtljažnik je bio pun uredno složene opreme. Ali stražnje je sjedalo bilo prazno.

»Mogli bismo ući«, rekao je Reacher. »Malo se maziti.«

»Ne možemo.«

»Rekla si da je zabavno to raditi na poslu.«

»Mislila sam na ured.«

»Je li to poziv?«

Zastala je. Ispravila se. Nasmiješila se.

»Dobro«, rekla je. »Zašto ne? Možda mi se sviđi.«

Zatim joj se osmijeh proširio.

»Dobro«, rekla je opet. »Čim Armstrong bude siguran, napraviti ćemo to na Stuyvesantovu stolu. Za proslavu.«

Nagnula se unutra, uzela neprobojni prsluk, uspravila se i poljubila ga u obraz. Zatim ga je zaobišla i krenula natrag. On je zatvorio vrata prtljažnika, a ona ih je zaključala daljinskim upravljačem s udaljenosti od petnaest metara.

Trideset minuta prije početka odjenula je neprobojni prsluk ispod | sakoa i obavila provjeru putem radija. Zapovjedniku policije rekla je da može početi usmjeravati gomilu prema ulazu. Predstavicima medija javila je da mogu ući u dvorište i početi snimati. Petnaest minuta prije početka objavila je da su Armstrongovi krenuli. »Iznesite hranu«, zapovjedila je.

Volonteri se zašli za stolove, a iz kuhinje su im kroz prozor dodavali velike posude s hranom. Reacher se naslonio na zid skloništa na kraju niza stolova za posluživanje, s vanjske strane. Leda su mu bila između prozora kuhinje i prvog prozora dvorane za objedovanje. S tog će mjesta gledati izravno niz red za dijeljenje hrane. Ako se okrene malo lijevo, vidjet će

red gostiju kako prilaze prema Armstrongu. Ako se okrene malo desno, vidjet će prostor za posluživanje. Ljudi će ga morati zaobilaziti nakon što dobiju hranu i krenu unutra. Želio ih je vidjeti izbliza. Neagley je stajala dva metra dalje, u dvorištu, pokraj policijskih prepreka. Blizu nje, Froelich je napeto koračala naprijed-natrag, razmišljajući po stoti put o svim provjerama u posljednji trenutak.

»Uskoro stižu«, rekla je u mikrofon na svojem zglavku. »Vozač kaže da su udaljeni dvije ulice. Vidite li ih, vi na krovu?«

Slušala je mikrofon, a zatim opet progovorila.

»Udaljeni su dvije ulice«, ponovila je.

Volonteri su završili iznošenje hrane i povukli se. Reacher je začuo konvoj kako prilazi iako ga nije mogao vidjeti, zbog zida. Nekoliko moćnih motora i široke gume. Brzo su se približavali, a zatim naglo usporili. Pokraj ulaza je prošao policijski auto, zatim Suburban, pa Cadillac koji se zaustavio točno na ulazu u dvorištu. Jedan je agent izašao van i otvorio vrata. Iz auta je izašao Armstrong, a zatim se okrenuo i pružio ruku svojoj supruzi. TV kameramani počeli su se gurati naprijed. Armstrongovi su zajedno ustali, a zatim na trenutak zastali kod vrata limuzine i nasmiješili se kamerama. Gđa Armstrong bila je visoka plavuša čiji su geni stigli iz Skandinavije prije nekoliko stotina godina. To je bilo jasno. Nosila je *jeans* hlače i jaknu s perjem, broj preveliku da ispod nje može nositi neprobojni prsluk. Kosa joj je bila učvršćena lakom i oblikovala je okvir oko njezinog lica. Činilo se da joj je neudobno u *jeans* hlačama, kao da nije navikla nositi ih.

I Armstrong je bio u *jeans* hlačama, no izgledao je kao da ne izlazi iz njih. Nosio je kariranu crvenu jaknu od debele tkanine, čvrsto zakopčanu. Bila je malo premala da skrije oblik neprobojnog prsluka pred okom znalca. Nije nosio šešir i kapu, a kosa mu je bila uredno počešljana. Par je okruživalo osobno osiguranje. Polako su ih uveli u dvorište. Kamere su se okretale za njima dok su prolazili. Agenti u osobnom osiguranju bili su odjeveni poput Froelich. Crne *jeans* hlače, zakopčane crne jakne i ispod njih neprobojni prsluci. Dvojica su nosili sunčane naočale. Jedan je nosio crnu kapu za bejzbol. Svi su imali slušalice u ušima i malo zadignute jakne oko pojasa gdje im je bilo oružje.

Froelich ih je povela u prostor iza stolova za posluživanje. Na svakom je kraju stao po jedan agent i prekrivenih ruku promatrao goste. Treći agent, Froelich i Armstrongovi bili su u sredini kako bi posluživali hranu. Na trenutak su se premještali, a zatim su zauzeli položaj tako da agent bude lijevo, zatim Armstrong, pa Froelich, pa Armstrongova supruga. Armstrong je u jednu ruku uzeo zaimaču, a u drugu veliku žlicu. Provjerio je snimaju li ga kamere, a zatim podigao ruke, kao da drži oružje, i povikao:

»Sretan Dan zahvalnosti svima!«

Gosti su polako počeli ulaziti kroz vrata. Većina ih se doimala utučeno. Kretali su se letargično i nisu mnogo govorili. Nije bilo zvuka uzbuđenog čavrljanja. Nimalo nalik predvorju hotela na primanju za donatore. Većina ih je nosila nekoliko slojeva debele odjeće. Neki su imali komade užeta vezane oko pojasa. Imali su kape, rukavice odrezanih prstiju i otužne izraze lica. Svaki je morao proći lijevo, pa desno, pa opet lijevo i opet desno pokraj šest agenata. Prvi u redu prošao je pokraj posljednjeg agenta, uzeo plastični tanjur te je počašćen blještavim Armstrongovim osmijehom. Armstrong mu je ubacio pureći batak na

tanjur. Beskućnik se pomaknuo, a Froelich mu je dala povrće. Zatim je Armstrongova žena dodala nadjev. Nakon toga je beskućnik prošao pokraj Reachera i krenuo unutra, prema stolovima. Hrana je mirisala, a beskućnik smrdio.

Tako se nastavilo pet minuta. Kad bi se posuda s hranom ispraznila, kroz prozor kuhinje dodali su im novu. Armstrong se smiješio kao da uživa. Red beskućnika polako se pomicao prema naprijed. Kamere su snimale. Jedini je zvuk bio zveket metalnog pribora za posluživanje i banalne rečenice koje su ponavljali oni koji su ga koristili. *Uživajte! Sretan Dan zahvalnosti! Hvala što ste došli!*

Reacher je pogledao Neagley. Ona je podigla obrve. Reacher je pogledao prema krovu skladišta. Zatim prema Froelich koja je dijelila povrće velikom žlicom duge drške. Pogledao je prema TV ekipama. Očito im je bilo dosadno. Snimali su cijeli sat, a znali su da će biti iskorišteno najviše osam sekunda, uz snimljeni komentar. *Izabrani potpredsjednik Armstrong danas je posluživao tradicionalni ručak s puretinom za Dan zahvalnosti ovdje u Washingtonu. Rez na najzanimljivije trenutke iz susreta američkog nogometa.*

U redu je bilo još tridesetak beskućnika kad se to dogodilo.

Reacher je osjetio potmuli udarac u zid, a zatim ga je nešto pogodilo u desni obraz. Krajičkom oka vidio je kako se podiže oblacić prašine oko male rupe na površini ciglenog zida. Nije čuo nikakav zvuk. Uopće nije bilo zvuka. Djelić sekunde poslije njegov mu je um rekao: *metak. Prigušivač.* Pogledao je na red beskućnika. Nitko se nije micao. Okrenuo je glavu lijevo i gore. *Krov. Crosetti nije bio ondje. Zapravo, bio je. Šest metara dalje od svog položaja. I pucao je. To nije bio Crosetti.*

Reacher je pokušao pobijediti vrijeme i kretati se brže nego što mu je grozna usporenost panike dopuštala. Odgurnuo se od zida, napunio pluća zrakom i okrenuo se prema Froelich, sporo poput čovjeka koji trči kroz bazen. Usta su mu se otvorila, u grlu su mu se oblikovale očajničke riječi i on ih je pokušao uzviknuti. No ona je već bila ispred njega.

Vikala je: »Pucanj!«

Okretala se oko sebe kao na usporenoj snimci. Njezina je velika žlica letjela kroz zrak, vrteći se iznad stola, blješteći na suncu i prskajući uokolo hranu. Stajala je Armstrongu s lijeva. Bočno se bacala na njega. Podizala je lijevu ruku da ga zaštititi. Skočila je poput hvatača u bejzbolu za teškom loptom. Okretala se u zraku. Desnom ga je rukom uhvatila za rame, a zatim iskoristila inerciju lijeve ruke da se okrene licem prema njemu. Podigla je oba koljena i sletjela Armstrongu na prsa. Izbacila mu je zrak iz pluća, noge su mu popustile i počeo je padati kada ju je drugi metak pogodio u vrat. Nije bilo zvuka. Nikakvog. Samo jasno vidljive kapljice krvi na suncu, sitne poput jesenje izmaglice.

Oblikovale su izduženi, stožasti oblak, poput pare, ružičaste i sjajne. Postajao je sve uži dok je padala. Njezina je žlica proletjela kroz oblacić krvi, vrteći se uzdužno, i poremetila mu oblik. Izdužio se u dugu, gracioznu krivulju. Ona je pala, a trag njezine krvi ostao je u zraku iza nje, nalik upitniku. Reacher je okrenuo glavu, koja kao da je bila pritisnuta golemom silom, i ugledao nečije rame daleko na krovu kako se povlači iz vidnog polja. Zatim se beskonačno sporo okrenuo

natrag prema dvorištu i vidio vlažnu, ružičastu strelicu Froelichine krvi kako pokazuje na mjesto koje se nije vidjelo iza stolova.

Zatim se vrijeme vratilo svom normalnom toku, stotinu se stvari dogodilo istodobno, sve velikom brzinom i uz zaglušujuću buku. Agenti su se bacili na Armstrongovu ženu i srušili je na tlo. Ona je glasno vrištala. Očajnički. Agenti su izvukli pištolje i počeli pucati prema krovu skladišta. Iz gomile se začula vika i zapomaganje. Počeo je stampedo. Ljudi su trčali posvuda, uz pratnju glasnih pucnjeva iz teških pištolja. Reacher je zgrabio stolove za posluživanje, pogurao ih iza sebe i probio se do Froelich. Agenti su izvlačili Armstronga ispod nje. Automobilski su motori urlali. Gume su cviljele. Pištolji su pucali. Zrak je bio pun dima. Sirene su zavijale. Agenti su odveli Armstronga, a Reacher je pao na koljena u lokvu krvi pokraj Froelich i uzeo joj glavu u ruke. Sva je njezina živost nestala. Bila je posve mlohava nepomična, kao da joj je odjeća prazna. No oči su joj bile širom otvorene. Polako se pomicala s jedne strane na drugu, pretražujući, kao da nešto žele znati.

»Je li on dobro?« prošaptala je.

Glas joj je bio vrlo tih, ali napet.

»Na sigurnom je«, rekao je Reacher.

Zavukao joj je ruku ispod vrata. Napipao je žicu od slušalice. Osjetio je krv. Bila je natopljena njome. Nezaustavljivo je tekla iz nje. Bio je to snažan topli mlaz koji je pokretao njezin krvni tlak. Probijala se između Reacherovih sklopljenih prstiju poput slavine u kadi koju netko otvara pa zatvara. Podigao joj je glavu i pustio je da malo padne, a zatim je vidio veliku, nepravilnu izlaznu ranu s prednje strane grla. Većina krvi tekla je iz nje. Poput rijeke. Poput poplave. Bila je to arterijska krv i ubrzano se praznila.

»Bolničari!« zazvao je.

Nitko ga nije čuo. Glas mu je bio prigušen. Bilo je previše buke. Agenti oko njega pucali su prema krovu skladišta. Buka pucnjeva nije jenjavala. Prazne su čahure izlijetale i padale po njemu, udarajući ga u leđa, a zatim se odbijale i padale na do uz tihe metalne zvukove koje je ipak čuo prilično jasno.

»Reci mi da to nije bio netko od nas«, rekla je Froelich.

»To nije bio jedan od vas«, rekao je Reacher.

Spustila je bradu na prsa. Krv je nastavila teći kroz nabore u koži. Tekla je i natapala joj majicu. Skupljala se na tlu i tekla između nepravilnosti u betonu. Pritisnuo je dlanom stražnji dio njezina vrata. Bio je sklizak. Pritisnuo je jače. Istjecanje krvi oslabilo mu je stisak, kao da mu mlaz gura ruku. Ruka mu je klizila, gotovo plutajući na plimi krvi. »Bolničari!« zazvao je opet, glasnije.

No znao je da je beskorisno. Vjerojatno je imala oko šezdeset kilograma. To je značilo da je imala između četiri i četiri i pol litre krvi u sebi. Većinu je već izgubila. Reacher je klečao u njoj. Njezino je srce radilo svoj posao, odvažno udarajući, i izbacivalo njezinu dragocjenu krv izravno na beton pod njima.

»Bolničari!« zaurkao je.

Nitko nije došao.

Podigla je pogled prema njegovu licu. »Sjećaš li se?« prošaptala je. Nagnuo se bliže.

»Kako smo se upoznali?« šapnula je.

»Sjećam se«, rekao je on.

Blago se nasmiješila, kao da ju je njegov odgovor u potpunosti zadovoljio. Bila je već vrlo blijeda. Krv je bila posvuda po tlu. Bila je to golema lokva koja se brzo širila. Topla i skliska. Krv se počela pjeniti na vratu. Arterije su joj već bile gotovo prazne i zrak je ulazio u njih. Oči su joj se opet kretale, a zatim su se zaustavile na njegovu licu. Usne su joj bile bijele poput leda. Postajale su plave. Pomicale su se bez zvuka, kao da uvježbavaju posljednje riječi.

»Volim te, Joe«, prošaptala je.

Zatim se smireno nasmiješila.

»I ja volim tebe«, rekao je on.

Držao ju je još nekoliko dugih trenutaka dok je krvarila i umirala na njegovim rukama, otprilike u istom trenutku kad je Stuyvesant dao zapovijed za prekid paljbe. Izenada je zavladao potpuna tišina. Snažan bakreni miris tople krvi i hladan smrad barutnog dima miješali su se u zraku. Reacher je pogledao gore i preko ramena te ugledao kamermana kako se probija prema njemu, s objektivom nagnutim prema dolje, poput cijevi topa. Vidio je Neagley kako mu staje na put. Kameraman ju je pokušao odgurnuti. Činilo se da nije pomaknula ni jedan mišić, no kamerman je iznenada padao. Vidio je Neagley kako hvata kameru i baca je preko zida za pogubljenje. Čuo je kako se kamera razbija na tlu. Začuo je sirenu ambulantnih kola u daljini. Zatim još jednu. Čuo je policijske automobile. Zvuk nogu koje trče. Vidio je Stuyvesantove sive hlače uz samo svoje lice. Stajao je u Froelichinoj krvi.

Stuyvesant nije učinio ništa. Samo je stajao, naoko vrlo dugo, dok se sirena prve pomoći nije začula u dvorištu. Tada se sagnuo i pokušao odvući Reachera. Reacher je čekao da bolničari dođu što bliže. Zatim je pažljivo spustio Froelichinu glavu na beton. Ustao je, osjećajući mučninu, ukočenost i vrtoglavicu, a Stuyvesant ga je uhvatio za lakat i odveo ga.

»Nisam joj znao ni ime«, rekao je Reacher.

»Mary Ellen«, rekao je Stuyvesant.

Bolničari su se nakratko trudili oko nje. Zatim su utihnuli, odustali i prekrili je plahtom. Ostavili su je ondje, za mrtvozornike i forenzičare. Reacher je zateturao i opet sjeo, leđima naslonjen na zid, laktovima naslonjen na koljena, držeći se rukama za glavu. Odjeća mu je bila natopljena krvlju. Neagley je sjela pokraj njega, udaljena dva centimetra. Stuyvesant je čučnuo ispred njih oboje.

»Što se događa?« pitao je Reacher.

»Blokirat će cijeli grad«, rekao je Stuyvesant. »Ceste, mostove, zračne luke. Bannon je zadužen za to. Pozvao je sve svoje ljude, sve washingtonske policajce, Savezne maršale, policiju iz Virginije i državnu policiju. I još neke naše ljude. Uхватit ćemo ih.«

»Ići će vlakom«, rekao je Reacher. »Željeznički je kolodvor blizu.«

Stuyvesant je kimnuo glavom. »Pretražuju svaki vlak«, rekao je. »Uхватit ćemo ih.«

»Je li Armstrong dobro?«

»Nema ni ogrebotinu. Froelich je izvršila svoju dužnost.«

Usljedila je duga šutnja. Reacher je podigao pogled.

»Što se dogodilo na krovu?« pitao je.

»Gdje je bio Crosetti?«

Stuyvesant je skrenuo pogled.

»Crosettija su nekako namamili«, rekao je. »Pronašli smo ga na stubištu. I on je mrtav. Pogođen je u glavu. Istom puškom s prigušivačem, vjerojatno.«

Još jedna duga tišina.

»Odakle je bio Crosetti?« pitao je Reacher.

»Iz New Yorka, mislim«, odvratio je Stuyvesant. »Možda iz New Jerseyja. Iz tog kraja.«

»To nije dobro. Odakle je bila Froelich?«

»Rođena je u Wyomingu.«

Reacher je kimnuo glavom. »To će biti dovoljno«, rekao je. »Gdje je Armstrong sad?«

»Ne smijem ti to reći«, rekao je Stuyvesant. »Takav je postupak.«

Reacher je podigao ruku i pogledao u svoj dlan. Bio je prekriven krvlju. Sve su crte na njemu bile crvene.

»Reci mi«, rekao je Reacher. »Ili ću ti slomiti vrat.« Stuyvesant nije rekao ništa.

»Gdje je on?« ponovio je Reacher.

»U Bijeloj kući«, odgovorio je Stuyvesant. »U sigurnoj sobi. Takva je procedura.«

»Moram razgovarati s njime.«

»Sada?«

»Odmah.«

»Ne možeš.«

Reacher je skrenuo pogled, prema razbacanim stolovima i onome iza njih.

»Mogu.«

»Ne mogu ti to dopustiti.«

»Pokušaj me zaustaviti.«

Stuyvesant je bio tih jedan dugi trenutak.

»Daj da ga najprije nazovem«, rekao je.

Nespretno je ustao i otišao.

»Dobro si?« pitala je Neagley.

»Opet kao s Joeom«, rekao je Reacher. »Kao s Molly Beth Gordon.«

»Nisi mogao ništa učiniti.«

»Jesi li vidjela što se dogodilo?«

Neagley je kimnula glavom.

»Primila je metak umjesto njega«, rekao je Reacher. »Rekla mi je da se to samo tako kaže.«

»Reagirala je instinktivno«, rekla je Neagley. »I nije imala sreće. Zrno je za centimetar promašilo rub neprobojnog prsluka. Letjelo je sporije od zvuka, samo bi se odbilo.«

»Jesi li vidjela strijelca?«

Neagley je odmahнула glavom. »Bila sam okrenuta prema naprijed. A ti?«

»Samo na trenutak«, rekao je Reacher. »Bio je sam.«

»Baš gadno«, rekla je Neagley.

Reacher je kimnuo glavom i obrisao ruke o hlače, dlanove i nadlanice. Zatim je prošao rukama kroz kosu. »Da prodajem osiguranje, ne bih ni prilazio Joeovim prijateljima. Rekao bih im da izvrše samoubojstvo i uštede zlikovcima trud.«

»I što sad?«

Reacher je slegnuo ramenima. »Vrati se u Chicago.«

»A ti?«

»Ja ću ostati još malo.«

»Zašto?«

»Znaš zašto.«

»FBI će ih uhvatiti.«

»Neće ako ih se ja dočepam prvi«, rekao je Reacher.

»Odlučio si?«

»Iskrvarila mi je na rukama. Neću samo otići.«

»Onda ću i ja ostati.«

»Mogu ja i sam.«

»Znam da možeš«, rekla je Neagley. »Ali bit će ti lakše sa mnom.«

Reacher je kimnuo glavom.

»Što ti je rekla?« pitala je Neagley.

»Meni nije rekla ništa. Mislila je da sam Joe.«

Vidio je Stuyvesanta kako se probija kroz dvorište. Uspravio se i naslonio se s obje ruke na zid.

»Armstrong će nas primiti«, rekao je Stuyvesant. »Želiš li se najprije preodjenuti?«

Reacher je pogledao svoju odjeću. Bila je natopljena Froelichinom krvlju u velikim, neravnim mrljama. Hladila se, sušila i tamnila.

»Ne«, rekao je. »Ne želim se najprije preodjenuti.«

Otišli su Suburbanom kojim je stigao Stuyvesant. I dalje je bio Dan zahvalnosti i Washington je bio pust. Gotovo nije bilo civila. Velika većina onih koji su se kretali vani bili su čuvari zakona. Na svakoj cesti oko Bijele kuće bile su na brzinu postavljene dvostruke policijske blokade. Stuyvesant je uključio stroboskopska svjetla i policajci su ga samo propustili. Pokazao je svoju iskaznicu na kolnom ulazu Bijele kuće te je parkirao ispred Zapadnog krila. Marinac na straži predao ih je agentu Tajne službe koji ih je poveo unutra. Spustili su se stubištem u podrum sa svodom izgrađenim od cigle. Dolje su bile prostorije s centralnim grijanjem. Ali i druge prostorije s čeličnim vratima. Agent se zaustavio ispred jednih od njih i glasno pokucao.

Vrata je iznutra otvorio jedan od pripadnika Armstrongova osobnog osiguranja. Još je imao na sebi neprobojni prsluk. Još je nosio sunčane naočale, iako soba nije imala prozora. Samo jarke fluorescentne cijevi na stropu. Armstrong i njegova supruga sjedili su zajedno za stolom blizu središta prostorije. Druga su dvojica agenata bila naslonjena na zid. U sobi je vladala tišina. Armstrongova je žena jako plakala. To se jasno vidjelo. Armstrong je imao mrlju Froelichine krvi na obrazu. Izgledao je pokislo. Kao da sve to s Bijelom kućom više nije zabavno.

»Kakva je situacija?« pitao je.

»Imamo dvije žrtve«, rekao je Stuyvesant tiho. »Stražar na krovu skladišta, i M. E. Oboje su umrli na licu mjesta.«

Armstrongova se žena okrenula kao da ju je netko ošamario. »Jeste li uhvatili počinitelje?« pitao je Armstrong.

»FBI je zadužen za to«, rekao je Stuyvesant. »To je samo pitanje vremena.«

»Želim i ja pomoći«, rekao je Armstrong.

»I pomoći ćete«, uključio se Reacher.

Armstrong je kimnuo glavom. »Što mogu učiniti?«

»Možete dati službenu izjavu«, rekao je Reacher. »Odmah. Na vrijeme da je sve mreže objave u večernjim vijestima.«

»Što da kažem?«

»Recite da otkazujete praznični vikend u Sjevernoj Dakoti zbog poštovanja prema poginulim agentima. Recite da ćete biti u svojoj kući u Georgetownu i da nećete ići nikamo,

osim na misu zadušnicu za svoju glavnu agenticu u njezinom rodnom mjestu u Wyomingu, u nedjelju ujutro. Saznajte ime grada i spomenite ga jasno i glasno.«

Armstrong je opet kimnuo glavom. »Dobro«, rekao je. »Mislim da bih to mogao učiniti. Ali zašto?«

»Jer neće pokušati opet ovdje u Washingtonu. Ne uz osiguranje koje imate u svojoj kući. Stoga će otići kući i čekati. A ja ću imati vremena do nedjelje da saznam gdje žive.«

»Vi? Zar ih FBI neće pronaći već danas?«

»Ako to učine, sjajno. Ja mogu otići.«

»A ako ih ne pronađu?«

»Onda ću ih pronaći sam.«

»A ako ni *vi* ne uspijete?«

»Ne planiram neuspjeh. Ali ako ne uspijem, oni će doći u Wyoming pokušati opet. Na misi za Froelich. A ja ću ih ondje čekati.«

»Ne«, rekao je Stuyvesant. »Ne mogu to dopustiti. Jesi li poludio? Ne možemo osigurati tako udaljenu lokaciju u samo sedamdeset i dva sata. I ne možemo koristiti čovjeka kojeg štitimo kao *mamac*.«

»Ne mora doći onamo«, rekao je Reacher. »Ne mora biti ni *misa*. Samo to mora reći.«

Armstrong je odmahnuo glavom. »Ne mogu to reći ako neće biti mise. A ako bude misa, ne mogu reći da ću doći, pa se ne pojaviti.«

»Ako želite pomoći, to je ono što morate učiniti.«

Armstrong nije rekao ništa.

Ostavili su Armstrongove u podrumu Zapadnog krila i vratili se natrag do Suburbana uz pratnju. Sunce je još sjalo, a nebo je još bilo vedro. Zgrade su i dalje bile bijele i zlatne. I dalje je bio predivan dan.

»Odvezite nas u motel«, rekao je Reacher. »Želim se istuširati. Zatim želim sastanak s Bannonom.«

»Zašto?« pitao je Stuyvesant.

»Jer sam svjedok«, rekao je Reacher. »Vidio sam strijelca. Na krovu. Samo djelić leđa dok se udaljavao od ruba krova.«

»Imaš li opis?«

»Zapravo nemam«, rekao je Reacher. »Trajalo je vrlo kratko. Ne bih ga mogao opisati. Ali kretao se na poznat način. Već sam ga vidio.«

14. POGLAVLJE

Zgulio je odjeću sa sebe. Bila je kruta, hladna i vlažna od krvi. Bacio ju je na pod ormara i ušao u kupaonicu. Pustio je vodu iz tuša. Tuš-kada ispod njegovih nogu zacrvenila se od vode, koja je zatim postala ružičasta i naposljetku opet prozirna. Dvaput je našamponirao kosu i pomno se obrijao. Odjenuo je još jednu Joeovu košulju i odijelo te odabrao vojničku kravatu koju je Froelich kupila, iz počasti. Zatim se vratio u predvorje.

Neagley ga je čekala ondje. I ona se preodjenula. Bila je u crnom ženskom odijelu. Bila je to stara vojnička tradicija. *Ako si u nedoumici, odjeni se formalno.* Imala je šalicu kave spremnu za njega. Razgovarala je s maršalima. Bio je to novi dvojac. Dnevna smjena, pretpostavio je.

»Stuyvesant će doći po nas«, rekla mu je ona. »Idemo na sastanak s Bannonom.«

Kimnuo je glavom. Maršali su utihnuli kad je došao. Gotovo puni poštovanja. Nije znao jesu li takvi zbog njega ili zbog Froelich.

»Loša sreća«, rekao je jedan od njih.

Reacher je skrenuo pogled. »Da, valjda«, rekao je. Zatim je pogledao natrag. »Ali sranja se događaju«, rekao je.

Neagley se kratko nasmiješila. Bila je to stara vojnička tradicija. *Ako si u nedoumici, okreni na šalu.*

Stuyvesant je stigao jedan sat kasnije i odvezao ih do sjedišta FBI-a. Ravnoteža moći promijenila se. Ubojstvo saveznih agenata bilo je savezni zločin, pa je FBI čvrsto imao kontrolu. Sad je to bio otvoreni lov na počinitelja. Bannon ih je dočekao u predvorju i odveo ih dizalom do sobe za konferencije. Bila je bolja nego ona u zgradi Ministarstva. Zidovi su bili prekriveni drvenim pločama i prostorija je imala prozore. Uz jedan je zid bio dug stol s čašama i bocama mineralne vode. Bannon je bio naglašeno demokratičan i izbjegavao je čelo stola. Samo se spustio u jedan od bočnih stolaca. Neagley je sjela na istu stranu, dva mjesta od njega. Reacher je sjeo nasuprot nje. Stuyvesant je odabrao treći stolac od Reacherovog i natočio si čašu vode.

»Gadan dan«, rekao je Bannon prekinuvši tišinu. »Naša agencija izražava najdublju sućut vašoj.«

»Niste ih pronašli«, rekao je Stuyvesant.

»Javio nam se mrtvozornik«, rekao je Bannon. »Crosetti je pogođen u glavu zrnom NATO-va kalibra 7.62. Umro je na mjestu. Froelich je pogođena u vrat sa stražnje strane, vjerojatno istim oružjem. Zrno je prekinulo vratnu arteriju. Ali to ste vjerojatno već znali.

»Niste ih pronašli«, rekao je Stuyvesant opet.

Bannon je odmahnuo glavom. »Dan zahvalnosti je«, rekao je. »To ima svojih prednosti, ali i nedostataka. Glavni je nedostatak bio to što smo danas imali manjak osoblja, kao i vi, i policija i svi ostali. Glavna je prednost što je grad bio gotovo pust. Ta je prednost

bila veća nego nedostaci. Pet minuta nakon događaja čuvari zakona bili su većina ljudi na ulicama u cijelom gradu.«

»Ali ih niste pronašli.«

Bannon je opet odmahnuo glavom. »Ne«, rekao je. »Nismo ih pronašli. Naravno, i dalje tražimo, ali realno gledano, mislim da su uspjeli izaći iz Washingtona.«

»Fantastično«, rekao je Stuyvesant.

Bannon je napravio grimasu. »Nismo uspjeli, ali nema koristi optuživati nas. Jer bismo mi mogli optužiti vas. Netko je prošao kroz zaštitni obruč koji ste vi postavili. Netko je odmamio vašeg čovjeka s krova.« Gledao je izravno u Stuyvesanta dok je govorio.

»Platili smo za to«, rekao je Stuyvesant. »Skupo smo platili.«

»Kako se to dogodilo?« pitala je Neagley. »Kako su uspjeli doći na krov?«

»S prednje strane nisu«, rekao je Bannon. »Sprijeda je bila gomila policajaca. Nitko nije vidio ništa, a nisu mogli svi zaspati u ključnom trenutku. Nisu došli ni kroz stražnju uličicu. Na oba su kraja bili policajac izvan i policajac u automobilu. Sva četvorica kažu da nisu nikoga vidjeli i vjerujemo im. Zato mislimo da su počinitelji ušli u zgradu iza. Prošli su kroz nju, izašli na njezina stražnja vrata i našli se na polovici uličice. Zatim su prošli tri metra uličice, ušli straga u skladište i popeli se stubištem. Sigurno su izašli na jednak način, ali su vjerojatno pritom trčali.«

»Kako su namamili Crosettija?« pitao je Stuyvesant. »Bio je dobar agent.«

»Da, bio je«, rekao je Reacher. »Svidio mi se.«

Bannon je opet slegnuo ramenima. »Uvijek postoji način, zar ne?«

Zatim se osvrnuo po prostoriji, kao da želi biti siguran da su svi razumjeli što govori. Nitko nije odgovorio.

»Jeste li provjerili vlakove?« pitao je Reacher.

Bannon je kimnuo glavom. »Vrlo pomno. Bila je prilična gužva. Ljudi su išli na obiteljski ručak. No sve smo pomno pretražili.«

»Jeste li pronašli pušku?«

Bannon je samo odmahnuo glavom. Reacher je zurio u njega.

»Pobjegli su noseći pušku?« rekao je.

Nitko nije progovarao. Bannon je pogledao Reachera.

»Vidio si strijelca«, rekao je.

Reacher je kimnuo glavom. »Samo na trenutak, djelić sekunde. Vidio sam obris dok je odlazio.«

»I misliš da si ga već vidio.«

»Ali ne znam gdje.«

»Fantastično«, rekao je Bannon.

»Način na koji se kretao bio mi je poznat. Oblik njegova tijela. Možda njegova odjeća. Izmiče mi za dlaku. Poput sljedećeg stiha stare pjesme.«

»Je li to bio onaj sa snimke iz garaže?«

»Nije«, rekao je Reacher.

Bannon je kimnuo glavom. »Kako bilo, to ne znači mnogo. Ima smisla da si ga već vidio. Bio si na istom mjestu u isto vrijeme, u Bismarcku sigurno, a možda i drugdje. Već znamo da je on vidio *tebe*. Zbog telefonskog poziva. No bilo bi lijepo znati kako mu je ime i kako izgleda.«

»Javit ću ti čim saznam«, rekao je Reacher.

»Niste promijenili svoju teoriju?« pitao je Stuyvesant.

»Nismo«, odvratio je Bannon. »I dalje tražimo vaše bivše zaposlenike. I više nego prije. Mislimo da je zato Crosetti napustio položaj. Mislimo da je vidio nekoga koga je poznavao i komu je vjerovao.«

Odvezli su se jedan kilometar na zapad po Aveniji Pennsylvania, parkirali se u garaži sjedišta Tajne službe i otišli do sobe za konferencije. Svaki je centimetar putovanja bio gorak bez Froelich.

»Baš gadno«, rekao je Stuyvesant. »Još nikad nisam izgubio agenta. U dvadeset i pet godina. A sad sam izgubio dvoje u jednom danu. *Silno* želim da ih sredimo.«

»Mrtvi su, samo to još ne znaju«, rekao je Reacher.

»Svi su dokazi protiv nas«, rekao je Stuyvesant.

»Što govorite? Zar biste željeli da krivac bude jedan od vaših?«

»Ne želim da *bude* jedan od naših.«

»Mislim da *nisu* vaši«, odvratio je Reacher.

»Kako bilo, gotovi su. To neka bude jasno. Prešli su toliko granica da sam prestao brojati.«

»Ne želim da budu naši«, ponovio je Stuyvesant. »Ali bojim se da bi Bannon mogao imati pravo.«

»Ili je jedno ili je drugo«, rekao je Reacher. »Sve se svodi na to. Ili ima ili nema pravo. Ako ima pravo, uskoro ćemo to saznati jer će dati sve od sebe da nam to dokaže. Problem je što neće ni uzeti u obzir mogućnost da nema pravo. Previše želi imati pravo.«

»Reci mi da nema pravo.«

»Mislim da *nema* pravo. Dobra je strana to što nije važno ako se ja varam. Jer on će istražiti sve. Možemo se pouzdati u njega. Ne treba mu naša pomoć. Zadatak nam je istražiti ono što on *ne* istražuje. Ja ionako mislim da je to ispravan smjer istrage.«

»Samo mi reci da nema pravo.«

»Njegova je teorija poput velike piramide koja stoji na svom vrhu. Vrlo je dojmljiva dok se ne prevrne. Sve je stavio na činjenicu da niste ništa rekli Armstrongu. Ali to nije valjano zaključivanje. Možda počinitelji *ipak* napadaju Armstronga osobno. Možda samo nisu znali da mu nećete reći.«

Stuyvesant je kimnuo glavom.

»Mogao bih povjerovati u to«, rekao je. »Bog zna da želim. Ali tu je i pretraživanje baze. Bannon ima pravo glede toga. Da nisu naši, sami bi nam ukazali na to što su učinili u Minnesoti i Coloradu. Moramo se suočiti s time.«

»I oružje je uvjerljiv argument«, rekla je Neagley. »Kao i Froelichina adresa?«

Reacher je kimnuo glavom. »Kao i otisak palca, zapravo. Ako želimo pasti u depresiju, trebali bismo razmisliti o tomu jesu li *znali* da otiska nema u bazi. Možda su provjerili iznutra.«

»Krasno«, rekao je Stuyvesant.

»Ali ipak ne vjerujem u to«, rekla je ona.

»Zašto ne?«

»Donesite poruke pa ćemo ih pobliže pogledati.«

Stuyvesant je čekao nekoliko trenutaka, a onda je polako ustao i izašao iz prostorije. Vratio se tri minute poslije s mapom za spise. Otvorio ju je i uredno poredao šest službenih FBI-evih fotografija na sredinu stola. Još je imao na sebi ružičasti džemper. Jarka se boja odražavala na sjajnoj površini fotografija kad se nagnuo nad njih. Neagley je zaobišla stol i sve su troje sjeli jedno pokraj drugog, da mogu čitati poruke.

»Dobro«, rekao je Reacher. »Pregledajte ih. Svaku pojedinost. I ne zaboravite da to radite za Froelich.«

Niz fotografija bio je dulji od jednog metra. Morali su ustati i pomicati se duž stola kako bi ih sve vidjeli.

Umrijet ćeš.

Izabrani podpredsjednik Armstrong umrijet će.

Dan kada će Armstrong umrijeti ubrzano se približava.

Danas ćete dobiti demonstraciju svoje ranjivosti.

Kako vam se svidjela demonstracija?

Dogodit će se uskoro.

»Pa?« pitao je Stuyvesant.

»Pogledajte četvrtu poruku«, rekao je Reacher.

»Riječ *demonstracija* ispravno je napisana.«

»Pa?«

»To nije baš česta riječ. Pogledajte drugu poruku. Ispravno su napisali *umrijet će*. Mnogi griješe sa skraćenim oblikom infinitiva ispred pomoćnog glagola. Na krajevima svih rečenica su točke, osim one koja završava upitnikom.«

»Pa?«

»Poruke je napisala prilično pismena osoba.«

»Dobro.«

»Sad pogledajte treću poruku.«

»Što s njome?«

»Neagley?« rekao je Reacher.

»Pomalo je retorička«, rekla je. »Nespretna i staromodna. Konstrukcija je neobična. Gotovo pjesnička.«

»Upravo tako«, rekao je Reacher. »Arhaična je.«

»Ali što to dokazuje?« pitao je Stuyvesant.

»Zapravo ništa«, odgovorio je Reacher. »Ali nešto sugerira. Jeste li ikada čitali Ustav?«

»Čega? Sjedinjenih Država?«

»Naravno.«

»Valjda jesam«, rekao je Stuyvesant. »Prije mnogo vremena.«

»I ja sam«, rekao je Reacher. »U jednoj od škola u koju sam išao dali su nam svakome po jedan primjerak. Bila je to tanka knjižica, s debelim kartonskim koricama. Vrlo uska kad je bila zatvorena, a rubovi su bili tvrdi. Udarali smo se njima, kao u karateu. Silno je boljelo.«

»Pa?«

»To je pravni dokument. I povijesni, naravno, ali je u osnovi pravni. Zato, kad ga tiskaju u obliku knjige, ne smiju ga mijenjati. Moraju ga točno prenijeti, riječ po riječ, inače ne bi bio valjan. Ne smiju modernizirati jezik niti ispraviti pogreške.«

»Naravno.«

»Prvi dijelovi Ustava su iz 1787. Posljednji amandman u mojem primjerku bio je dvadeset i šesti, iz 1971., kojim se spuštala dob prava glasa na osamnaest godina. To je raspon od stotinu osamdeset i četiri godine. I sve je preneseno kako je bilo napisano u svoje vrijeme.«

»Pa?«

»Sjećam se da je u prvom dijelu riječ *potpredsjednik* pisana sa slovom t. Također i u najnovijem dijelu. *T* umjesto *d*. Ali u onome što je pisano u srednjem razdoblju, nema slova

t. Pisali su *podpredsjednik, s d.* Očito se između 1860. i 1930. smatralo ispravnim pisati sa slovom *d.*«

»I oni su pisali s *d*«, rekao je Stuyvesant.

»Upravo tako«, rekao je Reacher. »U drugoj poruci.«

»Što to znači?«

»Dvije stvari«, rekao je Reacher. »Znamo da su slušali u školi jer su prilično pismeni. To znači da su išli u školu koja je imala stare udžbenike i stare priručnike za učitelje. To bi možda moglo objasniti arhaičnu konstrukciju treće poruke. Zato mislim da bi mogli biti iz siromašnog kraja s niskim porezima. Ali to znači i da nikada nisu radili za Tajnu službu. Jer vi ste zatrpani papirologijom. Nikada nisam vidio nešto takvo, čak ni u vojsci. Osoba koja je radila ovdje napisala bi *potpredsjednik* milijun puta u svojoj karijeri. I to ispravno, s *t* umjesto *d.* Navikli bi se pisati tako.«

Na trenutak je vladala tišina.

»Možda je poruku napisao drugi«, rekao je Stuyvesant.

»Onaj koji nije radio ovdje. Onaj koji je ostavio otisak palca.«

»To ne bi ništa promijenilo«, rekao je Reacher. »Bannon je dobro rekao, oni su dvojac. Suradnici i perfekcionista. Da je jedan napisao pogrešno, drugi bi ga ispravio. No nije ga ispravio, što znači da nijedan od njih nije znao da je to pogrešno. Što pak znači da nijedan od njih nije radio ovdje.«

Stuyvesant je šutio jedan dugi trenutak.

»Želim vjerovati u to«, rekao je. »Ali sve se temelji na jednom slovu.«

»Nemoj to olako odbaciti«, rekao je Reacher.

»Neću to odbaciti«, odvratio je Stuyvesant. »Razmišljam.«

»O tome jesam li lud?«

»O tome mogu li si priuštiti istragu na temelju takve sitnice.«

»To je ono najbolje«, rekao je Reacher. »Nije važno ako sam posve pogriješio. Jer FBI će se pobrinuti za alternativni scenarij.«

»Moglo bi to biti namjerno«, rekla je Neagley. »Možda nas žele navesti na pogrešan put. Pokušavaju prikriti svoje porijeklo ili svoju razinu obrazovanja. Zbuniti nas.«

Reacher je odmahnuo glavom.

»Mislim da nije tako«, rekao je. »Ovo je jedva primjetno. U tom bi slučaju radili što se i inače radi u prijetećim porukama. Pogrešno bi pisali riječi, ne bi stavljali točke i zareze. Nitko ne razmišlja o tomu je li ispravno *potpredsjednik* ili *podpredsjednik* te koje od toga valja napisati. Jednostavno to napiše.«

»Koje su izravne implikacije toga?« pitao je Stuyvesant.

»Doba je ključno«, rekao je Reacher. »Ne mogu imati više od pedeset godina i raditi sve ovo. Penjati se po ljestvama, trčati niz stubišta. Ne mogu biti mlađi od 45 jer vi ste čitali

Ustav u srednjoj školi, a do 1970. sve su škole u Americi imale nove udžbenike. Mislim da su bili u srednjoj školi u doba kad su izolirane ruralne škole još zaostajale za ostatkom države. Škole sa samo jednim razredom za sve uzraste, udžbenici stari pedeset godina, zastarjeli zemljovid i na zidovima, i neka sijeda starica koja predaje vama i svim vašim rođacima.«

»To je nagađanje«, rekao je Stuyvesant. »I to je piramida koja stoji na svom vrhu. Izgleda lijepo dok se ne sruši.«

Tišina u prostoriji.

»Ja ću ipak istraživati u tom smjeru«, rekao je Reacher.

»S Armstrongom ili bez njega. S vama ili bez vas. Sam, ako to bude potrebno. Zbog Froelich. Ona to zaslužuje.«

Stuyvesant je kimnuo glavom. »Ako nijedan od njih dvojice nije radio za nas, kako su znali da će FBI tražiti riječ Armstrong u bazi zločinaca?«

»Ne znam«, rekao je Reacher.

»Kako su namamili Crosettija?«

»Ne znam.«

»Kako su došli do našeg oružja?«

»Ne znam.«

»Kako su znali gdje M. E. živi?«

»Nendick im je rekao.«

Stuyvesant je kimnuo glavom. »Dobro. Ali koji bi im bio motiv?«

»Osobni animozitet prema Armstrongu. Političar sigurno ima mnogo neprijatelja.«

Opet tišina.

»Možda je pola-pola«, rekla je Neagley. »Možda su izvana, ali nešto zamjeraju Tajnoj službi. Možda su se prijavili za posao pa su ih odbili. A zaista su željeli raditi ovdje. Možda su entuzijasti, opsjednuti Tajnom službom. Možda tako znaju za bazu zločinaca. Možda znaju i koje oružje kupujete.«

»To je moguće«, rekao je Stuyvesant. »Mnoge odbijamo. Neki od njih to shvate vrlo osobno. Možda imate pravo.«

»Ne«, rekao je Reacher. »Nema pravo. Zašto bi čekali? Mislim da je moja procjena godišta točna. Nitko se ne prijavljuje za posao u Tajnoj službi s pedeset godina. Ako ste ih odbili, to se dogodilo prije dvadeset i pet godina. Zašto su čekali do sada na odmazdu?«

»I to stoji«, rekao je Stuyvesant.

»Riječ je o Armstrongu osobno«, rekao je Reacher. »Mora biti. Razmislite o slijedu događaja. O uzroku i posljedici. Armstrong je postao potpredsjednički kandidat tijekom ljeta. Prije toga nitko nikada nije čuo za njega. Sama Froelich to mi je rekla. No sada primamo prijetnje protiv njega. Zašto sada? Zbog nečega što je učinio tijekom kampanje.«

Stuyvesant je pogledao u stol. Stavio je dlanove na njega. Počeo ih je polako pomicati kao da želi izravnati izgužvani stolnjak kojeg nije bilo. Zatim se nagnuo nad stol i gurnuo prvu fotografiju ispod druge. Pa obje ispod treće. Nastavio je tako dok svih šest nije bilo uredno posloženo. Stavio je fotografije u mapu za spise i zatvorio je.

»Dobro, ovako ćemo«, rekao je. »Dat ćemo Neagleyinu teoriju Bannonu. Osoba koju nismo željeli primiti zapravo je u istoj kategoriji kao i osoba koju smo otpustili. Bili bi jednako ozlojeđeni. FBI može sve to istražiti. Mi imamo papirologiju, a oni imaju ljude. I vjerojatno imaju pravu. No bilo bi promašeno ne sagledati i drugu mogućnost. Da možda nemaju pravo. Zato ćemo se pozabaviti Reacherovom teorijom. Jer moramo učiniti nešto, barem zbog Froelich, ako ne zbog svega ostalog. Gdje ćemo početi?«

»Od Armstronga«, rekao je Reacher. »Moramo otkriti tko ga mrzi i zašto.«

Stuyvesant je nazvao čovjeka iz Odjela za istraživanja i naredio mu da odmah dođe u ured. Čovjek se branio da jede večeru za Dan zahvalnosti s obitelji. Stuyvesant je popustio i dao mu dva sata da privede večeru kraju. Zatim je opet otišao do sjedišta FBI-a, na sastanak s Bannonom. Reacher i Neagley čekali su na recepciji. Ondje je bio i televizor, a Reacher je želio vidjeti što će Armstrong reći na ranim vijestima. Bilo je još pola sata do njih.

»Dobro si?« pitala je Neagley.

»Osjećam se čudno«, rekao je Reacher. »Kao da sam dva čovjeka u jednom. Na kraju je mislila da je Joe pokraj nje.«

»Što bi Joe učinio?«

»Vjerojatno isto što ću i ja učiniti.«

»Onda to i učini«, rekla je Neagley. »Za nju si uvijek i bio Joe. Onda i dovrši krug za nju.«

Nije rekao ništa.

»Zatvori oči«, rekla je Neagley. »Isprazni um. Moraš se usredotočiti na strijelca.«

Reacher je odmahnuo glavom. »Neću ništa postići ako se koncentriram.«

»Misli na nešto drugo. Osloni se na periferni vid. Pretvaraj se da gledaš nekamo drugdje. Na primjer, prema sljedećem krovu.«

Sklopio je oči. Vidio je rub krova kako se oštro ocrta na suncu. Vidio je i nebo, istodobno jarko i blijedo. Zimsko nebo. Samo malo jednolične izmaglice na njemu. Pogledao je prema nebu. Prisjetio se zvukova koje je čuo. Iz gomile nije dolazilo mnogo zvukova. Samo zveckanje pribora za posluživanje i Froelich kako govori *hvala što ste došli*. Gđa Armstrong rekla je *uživajte*, a u glasu joj se čula napetost, kao da se pita u što se to uvalila. Zatim je čuo blagi udarac prvog metka u zid. Bio je to loš hitac. Promašio je Armstronga za više od metra. Vjerojatno je previše žurio. Počinitelj se popeo stubištem, zastao kod vrata koja su vodila na krov i pozvao Crosettija. *I Crosetti mu se odazvao*. Pričekao je da Crosetti dođe do njega. Možda se malo povukao na stubište. Crosetti mu prilazi. Počinitelj puca na

Crosettija. Ograđeni prostor na vrhu stubišta dodatno prigušuje zvuk pucnja. Počinitelj prekoračuje truplo, sagnut otrči do ruba krova. Klekne i gotovo odmah puca. Prebrzo, prije nego što se smirio, pa promašuje za cijeli metar. Zrno pogađa u ciglu i radi mali krater u njoj, komadići izlijeću i jedan pogađa Reachera u obraz. Počinitelj ubacuje metak u cijev i bolje se koncentrira za drugi hitac.

Otvorio je oči.

»Želim da otkriješ *kako*«, rekao je.

»Što kako?« pitala je Neagley.

»Kako su namamili Crosettija da napusti svoj položaj. Želim znati kako su to učinili.«

Neagley je na trenutak bila tiha.

»Bojim se da i tu Bannanova teorija najbolje funkcionira«, rekla je. »Crosetti je vidio nekoga poznatog.«

»Pretpostavi da nije«, rekao je Reacher. »Kako su ga još mogli namamiti?«

»Dobro, razmislit ću. Ti se usredotoči na strijelca.«

Opet je sklopio oči i pogledao prema sljedećem krovu. Zatim opet dolje, prema stolovima za posluživanje. Froelich u posljednjoj minuti svojeg života. Prisjetio se sitnih kapljica krvi i svoje trenutačne reakcije. *Smrtonosna neprijateljska paljba. Odakle dolazi?* Podigao je pogled i vidio... Što? Krivulju leđa ili ramena. Kretala se. Oblik i kretanje nekako su bili jedno.

»Njegov kaput«, rekao je. »Način na koji mu kaput pristaje uz tijelo i na koji se kreće zajedno s njime.«

»Već si vidio taj kaput?«

»Jesam.«

»Koje je boje?«

»Ne znam. Nisam siguran *ima*. li uopće boju.«

»Tekstura?«

»Tekstura je važna. Nije ni debeo, ni tanak.«

»Riblja kost?«

Reacher je odmahnuo glavom. »To nije kaput koji smo vidjeli na snimci iz garaže. Nije ni isti čovjek. Ovaj je viši i mršaviji. Gornji mu je dio tijela izdužen. Zbog toga je kaput tako padao. Mislim da je bio dug.«

»Vidio si mu samo rame.«

»*Padao* je s njega poput dugog kaputa.«

»Kako je padao?«

»Energično. Kao da se počinitelj brzo kreće.«

»Naravno da se brzo kretao. Mislio je da je upravo ustrijelio Armstronga.«

»Ne, kao da se uvijek tako kreće. Izdužen, ali odlučnih pokreta.«

»Koliko ima godina?«

»Stariji je od nas.«

»Grada?«

»Srednja.«

»Kosa?«

»Ne sjećam se.«

Sklopio je oči i prisjećao se raznih kaputa. *Dug kaput, ni debeo, ni tanak.* Pustio je da mu misli lutaju, ali uvijek bi se vraćale na trgovinu odjeće u Atlantic Cityju. Dok je stajao pred cijelim spektrom izbora, pet minuta nakon što je glupo odlučio da ne krene natrag prema La Jolli u Kaliforniji.

Dvadeset minuta poslije odustao je i mahnuo dežurnom časniku da pojača zvuk na televizoru jer su počinjale vijesti. Naravno, vijest je bila prva. Najprije su prikazali studijsku fotografiju Armstronga u okviru iznad voditeljeva ramena. Zatim su prešli na snimku Armstronga kako pomaže supruzi da izađe iz limuzine. Stali su jedno pokraj drugog i nasmiješili se. Zatim su krenuli i prošli pokraj kamere. Uslijedio je rez na kadar Armstronga kako drži žlicu i zaimaču. S osmijehom na licu.

Snimljeni komentar zastao je dovoljno dugo da se čuje zvuk: *Sretan Dan zahvalnosti, svima!* Uslijedilo je sedam ili osam sekunda snimljenih nešto poslije, kad je dijeljenje hrane već bilo u punom jeku.

A onda se to dogodilo.

Zbog prigušivača pucanj se nije čuo, pa se kamerman nije sagnuo ili trgnuo kao inače. Slika je ostala mirna. Budući da nije bilo pucnja, činilo se neobjašnjivim zašto Froelich iznenada skače na Armstronga. Gledano sprijeda, izgledalo je malo drukčije. Samo se odrazila lijevom nogom te se okrenula bočno i prema gore. Doimala se očajnički, ali graciozno. Prikazali su to običnom brzinom, a zatim i usporeno. Stavila je desnu ruku na njegovo lijevo rame i gurnula ga dolje, a sebe podigla gore. Inercija ju je ponijela, a ona je podigla koljena i jednostavno srušila Armstronga. On je pao, a zatim i ona za njim. Već je bila tridesetak centimetara u padu kad je doletio drugi metak i pogodio je.

»Sranje«, rekao je Reacher.

Neagley je polako kimnula glavom. »Bila je previše brza. Da je bila nekoliko desetinki sporija, bila bi još dovoljno visoko da je metak pogodi u prsluk.«

»Bila je previše dobra.«

Opet su pustili snimku normalnom brzinom. Sve je bilo gotovo u sekundi. Zatim su pustili snimku da ide dalje. Kamerman kao da se ukočio na mjestu. Reacher je vidio sebe kako se probija između stolova. Vidio je ostale agente kako pucaju. Froelich se više nije vidjela, već je bila na tlu. Kamera se spustila kad se kamerman sagnuo zbog pucnjave, ali zatim se opet izravnila. Zatrese se kad je kamerman zapeo za nešto. Uslijedili su dugi trenuci totalne zbrke. Tada je kamerman opet krenuo naprijed, željan snimke pogođene agentice. Pojavilo se Neagleyino lice i slika se zamračila. Opet se pojavilo lice voditelja vijesti. Voditelj je gledao ravno u kameru i rekao da je Armstrongova reakcija bila brza i nabijena emocijama.

Zatim je slika prešla na lokaciju koju je Reacher prepoznao kao parkiralište zapadnog dijela Bijele kuće. Pokraj Armstronga je stajala supruga. Oboje su još bili u istoj odjeći, ali skinuli su neprobojne prsluke. Netko je skinuo mrlju Froelichine krvi s Armstrongova lica. Kosa mu je bila počesljana. Izgledao je odlučno. Govorio je dubokim, suzdržanim glasom, poput čovjeka koji se bori s emocijama. Spomenuo je svoju veliku tugu zbog smrti dvoje agenata. Naglašavao je njihove kvalitete kao pojedinaca. Iskazao je najdublju sućut njihovim obiteljima. Zatim je izrazio nadu da će se svi složiti kako su poginuli štiteći demokraciju, a ne samo njega. Nadao se i da će njihove obitelji u tomu pronaći malu utjehu, ali i mnogo opravdanog ponosa. Obećao je brzo i sigurno hvatanje i kažnjavanje počinitelja. Uvjeravao je Ameriku da nikakvo nasilje ni zastrašivanje neće omesti rad Vlade i da će prijelaz vlasti proteći neometano. No završio je time što je rekao da će, iz poštovanja prema poginulima, ostati u Washingtonu i otkazati sve ostale obveze dok ne ode na misu zadušnicu za šeficu svojeg osiguranja koja je ujedno bila i njegova osobna prijateljica. Dodao je i da će se misa održati u nedjelju ujutro, u maloj crkvi u gradiću Grace u Wyomingu, najboljem simbolu američke ustrajnosti i veličine.

»Sere«, rekao je dežurni časnik.

»Ne, dobar je«, odvratio je Reacher.

Nakon prve vijesti slijedili su isječci najzanimljivijih akcija američkog nogometa. Časnik je opet stišao zvuk i okrenuo se. Reacher je sklopio oči. Pomislio je na Joea, a zatim na Froelich. Pomislio je na njih zajedno. Zatim je opet ponovio svoj pogled prema gore. Zakrivljeni oblačić Froelichine krvi, krivulja počiniteljeva ramena dok se povlači, njišući se, *vijoreći* se. Kaput se vijorio za njim. *Kaput*. Opet je sve prošao u sjećanju, poput snimke na vijestima. Zaustavio je snimku na kaputu. *Znao je*. Širom je otvorio oči.

»Jesi li shvatila kako?« pitao je.

»Ne mogu se odvojiti od Bannonne teorije«, odvrtila je Neagley.

»Da čujem tu teoriju.«

»Crosetti je vidio osobu koju je poznavao i kojoj je vjerovao.«

»Muškarca ili ženu?«

»Muškarca, ako slušamo tebe.«

»Dobro, reci to opet.«

Neagley je slegnula ramenima. »Crosetti je vidio muškarca kojeg je poznavao i vjerovao mu.«

Reacher je odmahnuo glavom. »Nedostaju ti dvije riječi. Crosetti je vidio *vrstu* muškarca kakvu je poznavao i kojoj je vjerovao.«

»Koga?« pitala je.

»Tko može svuda ući i izaći ne pobuđujući sumnju?«

Neagley ga je pogledala. »Čuvari zakona?«

Reacher je kimnuo glavom. »Kaput je bio dug, crvenkastosmeđ, sa slabo vidljivim uzorkom. Pretanak za zimski kaput, predebeo za kabanicu. Bio je raskopčan i vijorio se dok je trčao.«

»Tko je trčao?«

»Policajac iz Bismarcka. Inspektor ili što je već bio. Dotrčao je do mene nakon što sam izašao iz crkve. On je bio na krovu skladišta.«

»Ubojica je *policajac*?«

»To je vrlo ozbiljna optužba«, rekao je Bannon. »A temelji se na pogledu koji je trajao djelić sekunde, s udaljenosti od 90 metara, u vrlo ekstremnoj situaciji.«

Opet su bili u FBI-evoj sobi za konferencije. Stuyvesant nije ni otišao iz nje. Još je imao na sebi ružičasti džemper. Soba za konferencije i dalje je ostavljala dobar dojam.

»Bio je to on«, rekao je Reacher. »U to nema sumnje.«

»Svi policajci daju otiske«, rekao je Bannon. »To je uvjet zapošljavanja.«

»Onda njegov partner nije policajac«, rekao je Reacher. »Onaj na nadzornoj snimci iz garaže.«

Nitko nije progovarao.

»Bio je to on«, rekao je Reacher opet.

»Koliko je dugo trajao vaš susret u Bismarcku?« pitao je Bannon.

»Možda deset sekundi«, odvratio je Reacher. »On je trčao prema crkvi. Možda me vidio unutra, išuljao se van, vidio me kako odlazim, okrenuo se i odlučio se vratiti unutra.«

»Sve ukupno deset sekundi i nekoliko desetinki«, rekao je Bannon. »Oba puta u stanju panike. Odvjetnici obrane pojeli bi te za doručak.«

»To ima smisla«, uključio se Stuyvesant. »Bismarck je Armstrongov rodni grad. To je pravo mjesto za traženje zavade.«

Bannon je napravio grimasu. »Opis?«

»Visok«, rekao je Reacher. »Svjetlosmeđa kosa s ponekom sijedom. Mršavo lice i tijelo. Dug kaput, od teške tkanine, crvenkastosmeđ, raskopčan. Sako od tvida, bijela košulja, kravata, sive hlače od flanela. Velike stare cipele.«

»Koliko ima godina?«

»Srednje ili kasne četrdesete.«

»Čin?«

»Pokazao mi je zlatnu značku, ali bio je šest metara od mene. Nisam je jasno vidio. Izgledao je poput zapovjednika. Možda inspektor ili čak viši inspektor.«

»Je li ti nešto rekao?«

»Doviknuo mi je nešto s udaljenosti od pet-šest metara. Možda dvadesetak riječi.«

»Je li to bio onaj sa snimke iz garaže?«

»Nije.«

»Znači, vidjeli smo obojicu«, rekao je Stuyvesant. »Niži, nabijeni čovjek u kaputu s obodom riblje kosti i visoki, mršavi policajac iz Bismarcka. Niži je razgovarao telefonom i on je ostavio otisak prsta. I on je bio u Coloradu s automatom jer je policajac snajperist s puškom. Zato je išao prema tornju crkve. Namjeravao je pucati.«

Bannon je otvorio mapu za spise. Izvukao je list papira. Pomno ga je proučio.

»Naš ured iz Bismarcka ima popis sveg osoblja koje je bilo nazočno na tamošnjem događaju«, rekao je. »Na terenu su bila četrdeset i dva policajca. Nitko s činom višim od narednika osim dvojice. Najviši čin ondje imao je viši inspektor, a njegov zamjenik bio je inspektor.«

»Mogao je to biti bilo koji od njih«, rekao je Reacher.

Bannon je uzdahnuo. »To nas stavlja u osjetljiv položaj.«

Stuyvesant je zurio u njega. »Brineš se što bi mogao uznemiriti policiju Bismarcka? Nisi bio zabrinut što bi mogao uznemiriti nas.«

»Nisam zabrinut ni zbog čijeg uznemiravanja«, rekao je Bannon. »Samo razmišljam taktički. Da je riječ o pozorniku, mogao bih zamoliti inspektora da to istraži. No ne mogu učiniti suprotno. Svi bi ionako imali alibi. Najviši zapovjednici imaju slobodno za praznike.«

»Nazovi ih odmah«, rekla je Neagley. »Saznaj tko nije u gradu. Sigurno još nisu stigli kući. Nadgledate sve aerodrome.«

Bannon je odmahnuo glavom. »Ljudi danas nisu kod kuće iz mnogo razloga. U posjetu su obitelji i slično. A počinitelj bi mogao već biti kod kuće. Mogao se lako provući kroz zračne luke. U tome i jest cijeli smisao, zar ne? U kaosu kakav je bio danas, s više agencija u potrazi, nitko se međusobno ne poznaje. Očito je kako su ušli u zaštićeno područje prije napada. I poslije toga izašli van. Što je prirodnije u tim okolnostima nego policajac koji trčao uokolo s podignutom značkom?«

Soba je utihnula.

»Dosjei zaposlenika«, rekao je Stuyvesant. »Neka nam policija iz Bismarcka pošalje dosjee svojih zaposlenika da Reacher može pogledati fotografije.«

»To bi trajalo danima«, rekao je Bannon. »I od koga da to tražim? Mogao bih se slučajno obratiti upravo počinitelju.«

»Onda se javi svom uredu u Bismarcku«, rekla je Neagley. »Ne bih se iznenadila da FBI ima ilegalne dosjee svih policajaca u Bismarcku, s fotografijama.«

Bannon se nasmiješio. »Ne biste trebali znati za takvo što.«

Zatim je polako ustao i otišao u svoj ured uputiti telefonski poziv.

»Znači, Armstrong je dao izjavu«, rekao je Stuyvesant. »Jeste li vidjeli? Ali to će ga stajati, u političkom smislu, jer ne mogu mu dopustiti da ide.«

»Samo trebam mamac«, rekao je Reacher. »Za mene je bolje ako ne dođe. Politika je posljednje do čega mi je sada stalo.«

Stuyvesant nije odgovorio. Više nitko nije progovarao. Bannon se vratio u sobu nakon petnaest minuta. Imao je posve neutralan izraz lica.

»Imam dobre i loše vijesti«, rekao je. »Dobra je vijest da Bismarck nije baš najveći grad na svijetu. Tamošnja policija ima stotinu trideset i osam zaposlenika. Od njih su trideset i dva civili, pa ostaje stotinu i šest policajaca sa značkama. Od njih su dvanaest žene, dakle smanjili smo broj na devedeset i četiri. Zahvaljujući čudima suvremene tehnologije i nedopuštenog nadziranja, skenirat će i poslati fotografije svih devedeset i četiri za deset minuta.«

»Koje su loše vijesti?« pitao je Stuyvesant.

»Reći ću vam poslije«, rekao je. »Nakon što Reacher protrati još malo našeg vremena.«

Osvrnuo se po sobi. Nije želio reći više ništa. Naposljetku je čekao manje od deset minuta. Agent u odijelu užurbano je ušao i donio snop papira. Naslagao ga je ispred Bannona. Bannon je gurnuo snop prema Reacheru. Reacher ga je uzeo i brzo ga prelistao. Šesnaest listova, neki još mokri od boje pisača. Na petnaest je bilo šest fotografija, a na šesnaestoj su bile samo četiri. Ukupno devedeset i četiri lica. Počeo je od posljednje stranice. Nijedno od lica nije bilo ni blizu.

Uzeo je petnaesti list. Pogledao je sljedećih šest lica i spustio papir. Uzeo je četrnaesti list. Na brzinu pogledao svih šest fotografija. Pregledavao je brzo. Nije ih trebao pomno proučavati. Dobro je zapamtio njegove crte lica. No nije ih bilo na četrnaestom listu. Ni na trinaestom.

»Koliko si siguran?« pitao je Stuyvesant.

Ništa na dvanaestom listu.

»Siguran sam«, rekao je Reacher. »To je bio on i policajac je. Imao je značku i izgledao je poput policajca. Izgledao je poput policajca koliko i Bannon.«

Ništa na jedanaestom listu. Ni na desetom.

»Ja ne izgledam poput policajca«, rekao je Bannon.

Ništa na devetom listu.

»U potpunosti izgledaš poput policajca«, rekao je Reacher.

»Imaš policijski kaput, policijske hlače, policijske cipele. Imaš policijsko lice.«

Ništa na osmom listu.

»On se ponašao poput policajca«, rekao je Reacher.

Ništa na sedmom listu.

»Imao je miris policajca«, rekao je Reacher.

Ništa na šestom listu. Ništa na petom listu.

»Što ti je rekao?« pitao je Stuyvesant.

Ništa na četvrtom listu.

»Pitao me je li crkva sigurna«, odgovorio je Reacher. »Pitao sam ga što se događa. Rekao je da je došlo do velike strke. Zatim je počeo vikati na mene zato što sam ostavio vrata crkve otvorena. Upravo bi tako policajac govorio.«

Ništa na trećem listu. Ni na drugom. Uzeo je prvi list i odmah znao da fotografije počinitelja nema ni na njemu. Spustio je papir i domahnuo glavom.

»Dobro, a sad loše vijesti«, rekao je Bannon. »Nitko iz policije Bismarcka nije bio ondje u civilu. Baš nitko. To se smatralo formalnim događajem. Svi su bili u odori. Svih četrdeset i dvoje. Osobito zapovjednici. Inspektor i viši inspektor bili su u *svečanoj* odori. S bijelim rukavicama.«

»Bio je to policajac iz Bismarcka«, rekao je Reacher.

»Nije«, odvratio je Bannon. »Nije bio policajac iz Bismarcka. U najboljem se slučaju lažno predstavio kao policajac iz Bismarcka.«

Reacher nije rekao ništa.

»Očito mu je išlo vrlo dobro«, rekao je Bannon. »Tebe je uvjerio, na primjer. Očito je pogodio izgled i ponašanje.«

Nitko nije progovarao.

»Zato se bojim da se ništa nije promijenilo«, rekao je Bannon. »I dalje ćemo istraživati zaposlenike Tajne službe. Jer tko bi se bolje mogao lažno predstavljati kao policajac iz malog mjesta od drugog čuvara zakona koji je cijelu karijeru surađivao s policajcima iz malih mjesta na upravo takvim događajima?«

15. POGLAVLJE

Čovjek iz Odjela za istraživanja već je čekao kad su se Reacher, Neagley i Stuyvesant vratili u zgradu Ministarstva. Stajao je na recepciji u ručno pletenom džemperu i plavim hlačama, kao da je došao izravno s obiteljske večere. Bio je Reacherovih godina i izgledao poput sveučilišnog profesora. Osim očiju, koje su se doimale mudro i oprezno, kao da su mnogo toga vidjele, a još mnogo više toga naslućivale. Prezivao se Swain. Stuyvesant ga je predstavio, a zatim otišao. Swain je poveo Reachera i Neagley kroz hodnike kojima prije nisu išli i doveo ih do prostorije koja je očito služila kao knjižnica i predavaonica. Imala je mali podij i desetak stolaca okrenutih prema njemu, a tri su zida bila ispunjena policama s knjigama. Na četvrtom je zidu bio niz radnih stolova s računalima. Pokraj svakog je računala bio pisač.

»Čuo sam što kažu iz FBI-a«, rekao je Swain.

»Vjeruješ li u to?« pitao je Reacher.

Swain je samo slegnuo ramenima.

»Da ili ne?« pitao je Reacher.

»Ne mogu reći da to nije moguće«, odvratio je Swain. »No nema razloga da mislimo da je vjerojatno. Jednako bi tako mogli biti bivši agenti FBI-a. Ili *aktivni* agenti FBI-a. Kao agencija smo uspješniji od njih. Možda nam žele naškoditi.«

»Misliš li da bismo trebali istraživati u tom smjeru?«

»Vi ste brat Joea Reachera, zar ne?«

Reacher je kimnuo glavom.

»Radio sam s njime«, rekao je Swain. »Još davno.«

»I?«

»Poticao nas je da tražimo naoko nevezane pojedinosti.«

»Dobar pristup«, rekao je Reacher. »Jesi li pronašao neku?«

»Moj je posao strogo akademski«, rekao je Swain. »Razumijete? Bavim se samo istraživanjem. Zapravo sam učenjak. Posao mi je analiziranje.«

»I?«

»Ovaj mi se slučaj čini drukčijim od svih koje sam dosad vidio. Mržnja je jasno vidljiva. Postoje dvije vrste atentata, ideološki i svrhoviti. Svrhovitim se atentatom želite riješiti nekoga zbog političkih ili ekonomskih razloga. U slučaju ideološkog atentata, zapravo želite ubiti nekoga jer ga mrzite. Tijekom godina bilo je mnogo takvih pokušaja. Sve što vam mogu reći o njima jest to da ne stignu vrlo daleko. I u njima uvijek ima mnogo mržnje. Ali obično je dobro skrivena, ostaje na zavjereničkoj razini. Šapću o tomu između

sebe. Mi vidimo samo rezultat. No ovaj je put mržnja vrlo otvoreno izražena. Silno su se potrudili i mnogo riskirali kako bi bili sigurni da nam to bude jasno.«

»Koji je tvoj zaključak?«

»Mislim da je rana faza bila zaista posebna. Prije svega poruke. Razmislite o riziku. Razmislite o energiji potrebnoj da se ti rizici što više umanje. U ranu su fazu uložili golem trud. Zato moram pretpostaviti da su je smatrali vrijednom truda.«

»Ali nije to bila«, ubacila se Neagley. »Armstrong nije nikada vidio nijednu od njihovih poruka. Tratili su vrijeme.«

»Jednostavno nisu znali«, rekao je Swain. »Jeste li vi znali da nikada ne govorimo za prijetnje onima koje štitimo?«

»Ja nisam«, odgovorila je Neagley. »Bila sam iznenađena.«

»Nitko to ne zna«, rekao je Swain. »Svi su iznenađeni time. I ovi su počinitelji mislili da prijete izravno Armstrongu. Zato sam uvjeren da je to osobno. Usmjerenost na njega, ne na nas.«

»I mi to mislimo«, rekao je Reacher. »Imaš li još neki razlog?«

»Mislit ćete da sam naivan«, rekao je Swain. »Ali smatram da nijedan naš sadašnji niti bivši zaposlenik ne bi ubio onu dvojicu Armstronga. Ne samo tako.«

Reacher je slegnuo ramenima. »Možda jesi naivan. Možda nisi. Ali nije ni važno. Mi smo ionako uvjereni.«

»Koji je vaš razlog?«

»Slovo *d* u drugoj poruci.«

»Slovo *d*?« pitao je Swain. Zatim je zastao.

»Da, shvaćam. Uvjerljivo, ali moglo bi biti i slučajno.«

»Kako bilo, radimo s pretpostavkom da ga napadaju iz osobnih razloga.«

»Dobro, ali zašto?« Jedini moguć odgovor je da ga apsolutno mrze. Žele ga podbosti, uplašiti, natjerati ga da pati. Nije im dovoljno samo ga ustrijeliti.«

»Tko su oni? Tko bi ga mogao tako mrziti?«

Swain je napravio pokret rukom kao da to pitanje za sad stavlja sa strane.

»Još nešto vojničko«, rekao je. »Možda se ovo čini nevezanim, ali mislim da smo pogrešno izračunali. Koliko je poruka bilo?«

»Šest«, rekao je Reacher.

»Ne«, odvratio je Swain. »Mislim da ih je bilo sedam.«

»Gdje je sedma?«

»Nendick«, rekao je Swain. »Mislim da je Nendick dostavio drugu poruku i da je *bio* treća poruka. Vi ste pronašli Nendicka u roku od četrdeset i osam sati. To je prilično brzo. No uz dužno poštovanje, i mi bismo ga pronašli, prije ili poslije. Bilo je to neizbježno. Ako

nisu krivi čistači, moraju biti snimke. Znači, pronašli bismo ga. I što nas je čekalo? Nendick nije bio samo način dostavljanja poruke. I on *sam* bio je poruka. On nam je pokazao za što su ti ljudi sposobni. Da je Armstrong znao za sve, bio bi prilično ustrašen nakon toga.«

»Onda je bilo devet poruka«, rekla je Neagley. »Ako tako razmišljamo, moramo ubrojiti i umorstva u Minnesoti i Coloradu kao poruke.«

»U potpunosti se slažem«, rekao je Swain. »Shvaćate li me? Svemu što rade cilj je izazivanje straha. Doslovno svemu. Pretpostavimo da je Armstrong *bio* obaviješten o svemu. Nakon prve bi se poruke zabrinuo. Drugu smo poruku dobili *mi*, pa bi se zabrinuo još i više. Kad pronađemo tko je dostavio poruku, počinje se osjećati bolje, ali iznenada sve postaje mnogo gore jer Nendick je paraliziran od straha. Kada stigne prijetnja demonstracijom, zabrinut je još i više. Kad se demonstracija dogodi, njezina mu okrutnost u potpunosti uništi duševni mir.«

Reacher nije rekao ništa. Samo je zurio u pod.

»Mislite da previše analiziram«, rekao je Swain.

Reacher je odmahnuo glavom, i dalje gledajući u pod.

»Ne, mislim da ja premalo analiziram. Možda. Vjerojatno. Jer čemu otisak prsta?«

»To je druga vrsta podbadanja«, rekao je Swain.

»Razmetljivost. Zagonetka. Izazov. *Uhvatite me ako možete.*«

»Koliko si dugo radio s mojim bratom?«

»Pet godina. Zapravo sam radio *za* njega. Rekao sam *s njim* da bih se činio važnijim.«

»Je li bio dobar šef?«

»Bio je sjajan šef«, rekao je Swain. »Bio je sjajan čovjek.«

»I održavao je sastanke o naoko nevezanim pojedinostima?«

Swain je kimnuo glavom. »Bili su zabavni. Svatko je mogao reći bilo što.«

»Je li se i on uključivao?«

»Da, razmišljao je vrlo široko.«

Reacher je podigao pogled. »Upravo si rekao da je svemu bila svrha izazivanje straha, baš svemu. Zatim si rekao da su otisci palca drukčija vrsta podbadanja. Znači, ipak nije sve jednako? Nešto je drukčije.«

Swain je slegnuo ramenima. »Mogao bih nategnuti objašnjenje. Otisak palca pojačava strah jer pokazuje da su počinitelji previše pametni da budu uhvaćeni. To je drukčija vrsta straha, ali ipak je *strah*.«

Reacher je skrenuo pogled. Utihnulo je. Trideset sekundi, cijelu minutu.

»Popustit ću«, rekao je. »Naposlijetku. Bit ću poput Joea. Nosim njegovo odijelo. Spavao sam s njegovom djevojkom. Stalno susrećem njegove stare suradnike. Stoga ću vam svratiti pozornost na naoko nevezanu pojedinost, baš kao što je on radio, čini se.«

»Koja je to pojedinost?« pitala je Neagley.

»Ona koja nam je promakla«, odvratio je Reacher.

»Nešto smo previdjeli.«

»Što to?«

»Glava mi je puna neobičnih slika. Recimo, Stuyvesantove tajnice kako svašta radi za svojim stolom.«

»Što radi?«

»Mislim da smo potpuno pogrešno shvatili otisak palca. Cijelo smo vrijeme pretpostavljali da su znali da mu nije moguće ući u trag. No mislim da smo se prevarili. Mislim da je upravo suprotno. Mislim da su očekivali da ćemo mu *moći* ući u trag.«

»Zašto?«

»Jer mislim da je to s otiskom palca isto kao i ono s Nendickom. Danas sam razgovarao s jednim urarom. Rekao mi je odakle dobiva skvalen.«

»Iz jetre morskog psa«, rekla je Neagley.

»I s ljudskog nosa«, rekao je Reacher. »To je ista tvar. Masnoća koja se izlučuje na koži ljudskog nosa je skvalen. Identična kemikalija.«

»Pa?«

»Mislim da su se počinitelji kockali i nisu imali sreće. Pretpostavimo da nasumce odaberete muškarca između 60 i 70 godina. Koji su izgledi da je barem jednom u životu dao otiske prstiju?«

»Mislim da su vrlo veliki«, rekla je Neagley. »Svim useljenicima uzimaju se otisci. Ako su rođeni u Americi, dali su otiske kad su ih novačili za Koreju ili Vijetnam, čak i ako nisu išli u rat. Dali su otiske i ako su ikada uhićeni ili su radili za Vladu.«

»Ili za neke privatne korporacije«, rekao je Swain. »Mnoge od njih zahtijevaju od svojih zaposlenika davanje otisaka prstiju. Banke, trgovački lanci i slično.«

»Dobro«, rekao je Reacher. »Onda poslušajte. Ne mislim da otisak palca pripada nekome od njih dvojice. Mislim da dolazi od nekoga posve drugog. Od nekog nedužnog građanina. Osobe koju su nasumce odabrali. I da nas je trebao *dovesti* do te osobe koju smo odabrali nasumce.«

Soba je utihnula. Neagley je zurila u Reachera.

»Zbog čega?« pitala je.

»Da pronađemo još jednog Nendicka«, rekao je.

»Otisak prsta bio je na *svakoj* poruci, a onaj komu pripada i sam je *bio* poruka, baš kao što Swain kaže za Nendicka. Trebali smo ući u trag otisku, pronaći komu pripada, a s njim i još jednu kopiju Nendicka. Prestravljenu žrtvu koja se ne usuđuje ni otvoriti usta kako bi nam nešto rekla. Osobu koja je sama po sebi poruka. No počinitelji su slučajno odabrali osobu koja nikada nije dala otiske, pa je nismo pronašli.«

»No bilo je šest ispisanih poruka«, rekao je Swain. »Vjerojatno je prošlo dvadeset dana od kada su poslali prvu, do kada su ostavili posljednju u Froelichinoj kući. Što to znači? Da su sve poruke pripremili unaprijed? To bi zaista bilo previše planiranja.«

»I to je moguće«, rekla je Neagley. »Mogli su ispisati desetke različitih poruka, za sve moguće situacije.«

»Ne«, rekao je Reacher. »Mislim da su ih ispisivali u hodu. I da je otisak prsta bio stalno uz njih.«

»Kako?« pitao je Swain. »Oтели su nekoga i držali ga kao taoca? Bio je negdje skriven? Vodili su ga sa sobom?«

»To ne bi funkcioniralo«, rekla je Neagley. »Ne bismo ga mogli pronaći ako nije kod kuće.«

»On jest kod kuće«, rekao je Reacher. »Ali njegov palac nije.«

Nitko nije progovarao.

»Pokreni računalo«, rekao je Reacher. »Pretraži Nacionalnu bazu zločina. Upiši riječ *palac*.«

»Imamo velik ured u Sacramentu«, rekao je Bannon. »Tri su agenta već krenula. S njima je i liječnik. Znat ćemo za jedan sat.«

Ovaj je put Bannon došao k njima. Bili su u konferencijskoj sobi Tajne službe. Stuyvesant je sjedio na čelu stola, Reacher, Neagley i Swain sjedili su s jedne strane stola, a Bannon sam s druge.

»To je bizarna ideja«, rekao je Bannon. »Kako su to izveli? Drže ga na ledu?«

»Vjerojatno«, rekao je Reacher. »Malo ga otope, njime protrljaju nos i ostave otisak na papiru. Baš poput Stuyvesantove tajnice i njezinog žiga. Odsječeni palac vjerojatno postaje sve više suh, pa je postotak skvalena sve veći.«

»Koje su implikacije?« pitao je Stuyvesant. »Pod pretpostavkom da imaš pravo?«

Reacher je napravio grimasu. »Možemo promijeniti jednu od glavnih pretpostavki. Mislim da obojica imaju otiske u bazi te su obojica nosili kirurške rukavice.«

»Dva bivša zaposlenika«, rekao je Bannon.

»Ne nužno naša«, rekao je Stuyvesant.

»Objasnite onda ostale čimbenike«, rekao je Bannon.

Stuyvesant je šutio. Bannon je slegnuo ramenima.

»Hajde«, rekao je. »Imamo cijeli sat. Ne želim istraživati u pogrešnom smjeru. Uvjerite me. Objasnite mi kako bi to mogli biti obični građani koji napadaju osobno Armstronga.«

Stuyvesant je pogledao Swaina, ali Swain nije rekao ništa.

»Vrijeme prolazi«, rekao je Bannon.

»Ovo nije idealna situacija«, rekao je Swain.

Bannon se nasmiješio. »Što je, govorite samo onima koji vas vole slušati?«

Nitko nije progovarao.

»Nemate nikakvih argumenata«, rekao je Bannon. »Koga briga za potpredsjednika? Oni su nitko i ništa. Kako se ono kaže? Kanta puna pljuvačke?«

»Zapravo je čaša«, rekao je Swain. »John Nance Garner rekao je da mjesto potpredsjednika ne vrijedi čašu pljuvačke. Također je nazvao potpredsjednika rezervnom gumom na automobilu vlasti. Bio je prvi potpredsjednik Franklina D. Roosevelta. John Adams nazvao je mjesto potpredsjednika najmanje važnom funkcijom ikada izmišljenom, a on je bio naš prvi potpredsjednik.«

»Dakle, komu je dovoljno stalo da ubije rezervnu gumu ili čašu pljuvačke?«

»Dopustite da krenem od početka«, rekao je Swain.

»Što potpredsjednik radi?«

»Samo sjedi«, rekao je Bannon. »I nada se da će mu šef umrijeti.«

Swain je kimnuo glavom. »Netko je rekao i da je posao potpredsjednika čekati. Za slučaj da predsjednik umre, ali čekati i svoj mandat naposljetku. Ali kratkoročno, čemu potpredsjednik *služi*?«

»Nemam pojma«, odvratio je Bannon.

»On je tu da bude kandidat«, rekao je Swain. »To je bit svega. On ima svoju svrhu od ljeta, kad ga izaberu, do dana izbora. Koristan je četiri ili pet mjeseci. Počinje kao ispomoć u kampanji. Do sredine ljeta, predsjednički su kandidati svima već dosadili, pa odabir potpredsjedničkog kandidata opet pokrene kampanje. Iznenada svi imamo još nekoga o komu možemo pričati. Još nekoga za analiziranje. Procjenjujemo njihove kvalitete i njihovu prošlost. Razmišljamo o tomu kako stvaraju ravnotežu u kampanji. To im je izvorna funkcija. Ravnoteža i kontrast. Sve što predsjednički kandidat nije, potpredsjednički kandidat *jest*, i obratno. Mlad, star, zanimljiv, dosadan, sjevernjak, južnjak, glup, pametan, oštar, blag, bogat, siromašan.«

»Shvatili smo«, rekao je Bannon.

»Znači, on je izabran zbog onoga što *jest*«, rekao je Swain. »Isprva je to samo fotografija i biografija. On je *koncept*. Zatim počinju njegove dužnosti. Mora biti sposoban za vođenje kampanje, naravno. Jer njegov je zadatak napadati. Mora moći reći ono što si predsjednički kandidat ne smije dopustiti. Ako kampanja odluči napasti ili ocrniti protivnika, kandidat za potpredsjednika taj je koji će to učiniti. Za to je vrijeme predsjednički kandidat negdje drugdje i drži se vrlo državnički. Zatim dođu izbori, jedan od predsjedničkih kandidata ide u Bijelu kuću, a njegov potpredsjednik ide na čekanje. Njegova korisnost prestaje prvog utorka u studenom.«

»Je li Armstrong bio dobar u tomu?«

»Bio je sjajan. Iskreno, njegova je kampanja bila vrlo negativna, ali u anketama se to nije vidjelo jer se cijelo vrijeme smiješio, kako to samo on već zna. Ali bio je smrtonosan.«

»Misliš da je stao na dovoljno prstiju da ga netko zbog toga želi ubiti?«

Swain je kimnuo glavom. »Na tomu upravo radim. Analiziram sve njegove govore i izjave, tražim koga je sve napadao i kakvi su to ljudi.«

»To bi vrlo dobro objasnilo odabir trenutka«, rekao je Stuyvesant. »To se ne može poreći. Bio je u Zastupničkom domu šest godina i u Senatu još šest i jedva je dobio uvredljivo pismo. Sve je ovo potaknuo neki nedavni događaj.«

»A nedavno se bavio kampanjom«, nadovezao se Swain.

»U njegovoj daljoj prošlosti nema ničega?« pitao je Bannon.

Swain je odmahnuo glavom. »Četiri smo ga puta provjerili«, rekao je. »Prvu i zadnju provjeru napravili ste vi, FBI. Zadnja je bila kad je nominiran. Imamo primjerak. Niste pronašli ništa. Imamo i provjeru suparničke stranke od ove nominacije i od obje nominacije za Kongres. Oni pronađu mnogo više toga nego vi. No njemu nisu pronašli ništa.«

»Izvori iz Sjeverne Dakote?«

»Ništa«, rekao je Swain. »Naravno, razgovarali smo sa svim tamošnjim novinama. I s mjesnim novinama. Ne znaju ništa loše o njemu.«

»Znači, razlog je kampanja«, rekao je Stuyvesant. »Razbjesnio je nekoga.«

»Nekoga s oružjem Tajne službe«, ubacio se Bannon. »Nekoga tko zna za suradnju Tajne službe i FBI-a. Nekoga tko zna da Tajna služba prima svu potpredsjednikovu poštu. Nekoga tko je znao gdje je Froelich živjela. Jeste li čuli za patkin test? Ako izgleda poput patke, zvuči poput patke i hoda poput patke...«

Stuyvesant nije rekao ništa. Bannon je pogledao na sat. Izvadio je svoj mobitel iz džepa i stavio ga na stol ispred sebe. Mobitel se nije oglašavao.

»Ostajem pri svojoj teoriji«, rekao je Bannon. »No smatrat ću da su oba počinitelja bila vaši zaposlenici. Naravno, ako se pokaže da je Reacher imao pravo kad mobitel zazvoni.«

Mobitel je zazvonio upravo u tom trenutku. Zvono je bila pištava verzija neke slavne klasične uvertire. Zvučala je apsurdno u ozbiljnoj tišini koja je vladala u prostoriji. Bannon je uzeo mobitel i javio se.

Blesava je melodija prestala. Netko je vjerojatno rekao *Šefe?* Bannon je rekao samo *da* i dalje slušao, oko osam ili devet sekundi. Zatim je prekinuo vezu i spremio mobitel u džep sakoa.

»Sacramento?« pitao je Stuyvesant.

»Ne«, rekao je Bannon. »Iz mogeg ureda. Pronašli su pušku.«

Ostavili su Swaina i krenuli prema laboratorijima u FBI-evom sjedištu. Okupljala se ekipa stručnjaka. Svi su izgledali poput Swaina, akademski, znanstveni ljudi, dovučeni od kuće. Bili su odjeveni poput obiteljskih ljudi koji su očekivali da ostatak dana provedu gledajući utakmice na TV-u. Nekolicina ih je popila i nekoliko piva. To je bilo jasno. Neagley je poznavala jednog od njih, s obuke u FBI-evom laboratoriju prije mnogo godina.

»Je li puška *Vaime Mk2*?« pitao je Bannon.

»Upravo tako«, rekao je jedan od tehničara.

»Ima li serijski broj?«

Čovjek je odmahnuo glavom. »Uklonjen je kiselinom.«

»Možete li ih nekako utvrditi?«

Čovjek je odmahnuo glavom. »Ne možemo«, rekao je. »Da je broj udaren poput žiga, mogli bismo ispitati poremećaje u kristalima metala te utvrditi o kojem je broju riječ, ali *Vaime* koristi graviranje umjesto žigova. Ne možemo ništa učiniti.«

»Gdje je puška sad?«

»Provjeravamo ima li otisaka na njoj«, rekao je tehničar. »Ali nema smisla. Već smo provjerili fluoroskopijom i laserom. Obrisana je.«

»Gdje ste je pronašli?«

»U skladištu. Iza vrata jedne od soba na trećem katu.«

»Očito su čekali ondje«, rekao je Bannon.

»Možda pet minuta, a onda su se iskrali na vrhuncu strke. Vrlo hladnokrvno.«

»Čahure?« pitala je Neagley.

»Nema ih«, rekao je tehničar. »Sigurno ih pakuje i uzmu sa sobom. Ali imamo sva četiri zrna. Tri od danas iskrivljena su zbog udara o tvrde površine. No onaj uzorak iz Minnesote besprijekoran je. Blato ga je sačuvalo.«

Otišao je do laboratorijskog radnog stola gdje su zrna bila izložena na listovima papira. Tri su se pretvorila u bezobličnu masu nakon udara. Jedno od tri bilo je čisto. Ono koje je promašilo Armstronga i pogodilo zid. Druga dva bila su zamrljana, jedno ostacima Crosettijeva moždanog tkiva, a drugo Froelichinom krvlju. Ostaci ljudskog tkiva na karakterističan su se način osušili na vreloj površini zrna, stvarajući karakterističan uzorak nalik čipki. No ti su uzorci nestali nakon što su zrna udarila u sljedeću prepreku. U Froelichinu slučaju stražnji zid. U Crosettijevu slučaju, vjerojatno unutarnji zid stubišta. Zrno iz Minnesote izgledalo je kao novo. Zbog prolaska kroz blato u dvorištu farme uzorak je bio posve čist.

»Donesite pušku«, rekao je Bannon.

Kad su je donijeli iz laboratorija, još je imala miris po pari superljepila kojom su je prekrili u nadi da će pronaći neke tragove otisaka prstiju. Bilo je to naoko nezanimljivo, nezgrapno i nimalo dramatično oružje. Cijela je puška bila tvornički obojena u crno. Imala je

kratku polugu zatvarača i relativno kratku cijev koja je izgledala mnogo dulje zbog ugrađenog prigušivača. Na njoj je bio montiran veliki optički ciljnik.

»Ovo je pogrešan ciljnik«, rekao je Reacher. »To je *Hensoldt*. *Vaime* koristi *Bushnellove* ciljnike.«

»Da, puška je modificirana«, rekao je jedan od tehničara. »To smo već zapisali.«

»Je li to učinjeno u tvornici?«

Tehničar je odmahnuo glavom. »Mislim da nije«, rekao je. »Izvedeno je vrlo dobro, ali ne na tvorničkoj razini.«

»Što to znači?« pitao je Bannon.

»Nisam siguran«, odvratio je Reacher.

»Je li *Hensoldt* bolji od *Bushnella*?«

»Zapravo i nije. I jedan i drugi dobri su ciljnici. Poput *BMW-a*. i *Mercedesa*. Poput *Canona* i *Nikona*.«

»Znači, netko bi mogao preferirati jedan ili drugi?«

»Ne Vladin zaposlenik«, rekao je Reacher. »Što biste rekli da jedan od vaših fotografa za scene zločina dođe i kaže da želi *Canonov* fotoapararat umjesto *Nikonova* koji ste mu dali?«

»Vjerojatno bih mu rekao da se gubi.«

»Upravo tako. Mora raditi s onime što je dobio. Zato ne mogu vjerovati da bi netko tražio od oružara u svojoj agenciji da skine *Bushnell* vrijedan tisuću dolara i montira mu *Hensoldt* od tisuću dolara, samo zato što mu se taj više sviđa.«

»Čemu onda zamjena?«

»Nisam siguran«, rekao je Reacher opet. »Možda se ošteti. Ako puška ispadne, optički se ciljnik može lako oštetiti. No oružar u agenciji opet bi montirao *Bushnell*. Ne kupuju samo puške. Uz njih kupuju velike količine rezervnih dijelova.«

»Što ako više nisu imali rezervnih dijelova? Ako su se ciljnici često oštećivali?«

»Onda bi možda montirali *Hensoldt*. Njihove ciljnike isporučuju uz *SIG-ove* puške. Provjerite opet popise kupaca. Saznajte tko kupuje snajpere od *Vaimea* i od *SIG-A*.«

»Ima li i *SIG* montiran prigušivač?«

»Nema«, rekao je Reacher.

»Eto ga«, rekao je Bannon. »Neke agencije trebaju dvije vrste snajpera. Kupuju *Vaime* kao inačicu s prigušivačem, a *SIG* kao inačicu bez njega. Zato u rezervnim dijelovima imaju dvije vrste ciljnika. Kad im ponestane *Bushnellovih*, počnu montirati *Hensoldtove*.«

»Moguće«, rekao je Reacher. »Raspitajte se. Provjerite je li itko montirao *Hensoldtov* ciljnik na *Vaimeovu* pušku. Ako nije nitko, raspitajte se kod privatnih oružara. Počnite sa skupima. To su rijetka oružja. Ovo bi moglo biti važno.«

Stuyvesant je zurio u daljinu. Njegova opuštena ramena ukazivala su na zabrinutost.

»Što je?« pitao je Reacher.

Stuyvesant se usredotočio i odmahnuo glavom. Kao da priznaje poraz.

»Bojim se da smo i mi kupovali *SIG-ove*«, rekao je tiho. »Kupili smo seriju modela *SG550* prije pet-šest godina. Poluautomatske, bez prigušivača, kao dodatnu opciju. No ne rabimo ih često jer su zbog automatskog mehanizma malo manje precizne i opasnije u situacijama s mnogo ljudi. Uglavnom su na skladištu. Posvuda koristimo *Vaimeove* puške. Zato sam uvjeren da imamo još mnogo rezervnih dijelova za *SIG-ove*.«

Soba je bila tiha jedan trenutak. Zatim je opet zazvonio Bannonov mobitel. Blesava uvertira počela je pištati u tišini. Bannon se javio, prislonio mobitel na uho, rekao *da* i slušao.

»Shvaćam«, rekao je. Slušao je još malo.

»Liječnik se slaže?« pitao je. Slušao je još trenutak.

»Shvaćam«, rekao je i slušao dalje.

»Valjda«, rekao je.

»Da?« pitao je i slušao.

»Dobro«, rekao je i prekinuo vezu.

»Idemo gore«, rekao je. Bio je blijed.

Stuyvesant, Reacher i Neagley slijedili su ga do dizala i otišli s njime do sobe za konferencije. Sjeo je na čelo stola, a ostali su se okupili na drugom kraju stola, kao da ne žele doći blizu vijestima koje ima. Vani je nebo bilo mračno. Dan zahvalnosti vukao se prema kraju.

»Preziva se Andretti«, rekao je Bannon. »Ima sedamdeset i tri godine, umirovljeni tesar i dobrovoljni vatrogasac. Ima dvije unuke. Na taj su mu način zaprijetili.«

»Je li progovorio?« pitala je Neagley.

»Nešto malo«, odvratio je Bannon. »Čini se da je malo čvršći od Nendicka.«

»I kako se to dogodilo?«

»Često je odlazio u policijski bar na rubu Sacramenta, koji je znao iz vatrogasnih dana. Ondje je upoznao dvojicu ljudi.«

»Jesu li bili policajci?« pitao je Reacher.

»Izgledali su poput policajaca«, odgovorio je Bannon. »To je bio njegov opis. Počeli su razgovarati i uskoro su pokazivali jedni drugima fotografije obitelji. Zatim su prešli na razgovor o tomu kako je svijet gadno mjesto i što bi sve učinili da zašтите svoje obitelji. Sve je išlo postupno, rekao je.«

»I?«

»Nakon toga je neko vrijeme šutio, no liječnik je uočio njegovu ruku. Lijevi je palac bio uklonjen kirurškim putem. Zapravo, ne baš *kirurškim*. Negdje između je odrezan i odsječen, kaže liječnik. No pokušali su sve obaviti uredno. Andretti se držao svoje priče o

nezgodi s ubodnom pilom. Naš liječnik kaže da to ni slučajno nije učinjeno pilom. Ni slučajno. Andrettiju kao da je bilo drago da mu proturječe, pa je nastavio govoriti.«

»I?«

»Živi sam. Udovac je. Dvojica nalik policajcima nekako su ga nagovorili da ih pozove k sebi. Pitali su ga što bi on učinio da zaštiti obitelj. Na što bi bio spreman? Kako bi daleko išao? Isprva je sve bilo retorički, a onda je brzo postalo praktično. Rekli su mu da im mora dati palac ili unuke. Morao je sam birati. Jedan ga je držao, a drugi mu je to učinio. Uzeli su mu fotografije i adresar. Rekli su mu da znaju kako mu unuke izgledaju i gdje žive. Rekli su mu da će im izvaditi najnike na jednak način na koji su njemu odsjekli palac. On im je očito povjerovao. Kako i ne bi? Njemu su to *upravo* učinili. Ukrali su mu prijenosni hladnjak iz kuhinje i uzeli leda iz zamrzivača za prijevoz palca. Kad su otišli, on je uspio doći do bolnice.«

Tišina u prostoriji.

»Je li dao njihov opis?« pitao je Stuyvesant.

Bannon je odmahnuo glavom. »Previše se boji«, rekao je.

»Moji mu ljudi nude zaštitu za cijelu obitelj, ali ne popušta. Mislim da smo izvukli iz njega sve što možemo.«

»Jesu li forenzičari pronašli što u kući?«

»Andretti ju je pomno očistio. Natjerali su ga na to. Gledali su ga dok je čistio.«

»A u baru? Je li ih netko vidio kako razgovaraju?«

»Pitat ćemo. Ali to je bilo prije gotovo šest tjedana. Nemojte se previše nadati.«

Dugo nitko nije progovario.

»Reacheru?« pitala je Neagley.

»Što je?«

»O čemu razmišljaš?«

Slegnuo je ramenima.

»O Dostojevskom«, rekao je. »Sinoć sam pronašao primjerak *Zločina i kazne* koji sam poslao Joeu za rođendan. Sjećam se da sam mu gotovo kupio *Braču Karamazove*, ali sam se predomislio. Jeste li pročitali tu knjigu?«

Neagley je odmahнула glavom.

»U jednom se dijelu opisuje što su Turci radili u Bugarskoj«, rekao je. »Bilo je mnogo silovanja i pljačke. Zarobljenike su vješali ujutro, a prije toga bi posljednju noć proveli ušiju čavlima pribijenih za ogradu. Bacali su novorođenčad u zrak i dočekivali su ih na bajunete. Govorili su da je najbolje bilo raditi to pred njihovim majkama. Ivanu Karamazovu to je uništilo sve iluzije. Rekao je da *nijedna životinja nikada ne bi mogla biti okrutna poput čovjeka, tako umješno, gotovo umjetnički okrutna*. Zatim sam počeo razmišljati o toj dvojici koji su natjerali Andrettiju da čisti svoju kuću dok su ga oni gledali. Vjerojatno je to morao raditi jednom rukom. Vjerojatno mu je bilo teško. Dostojevski je svoje osjećaje izrazio u

knjizi. Ja nisam nadaren za to. Sad razmišljam o tomu kako bih volio pronaći tu dvojicu i objasniti im kako griješe na način za koji jesam nadaren.«

»Nikad ne bih rekao da voliš čitati«, oglasio se Bannon.

»Čitam tu i tamo«, odvratio je Reacher.

»Upozoravam te da ne uzimaš pravdu u svoje ruke.«

»Popriličan klišej za specijalnog agenta.«

»Kako bilo, ne želim nikakvo neovisno djelovanje.«

Reacher je kimnuo glavom. »Primio na znanje«, rekao je.

Bannon se nasmiješio. »Jeste li riješili zagonetku?«

»Koju zagonetku?«

»Pretpostavljamo da je snajper bio u Minnesoti u utorak te u Sjevernoj Dakoti jučer. Danas je u Washingtonu. Nisu letjeli s njime, to je sigurno. Ako želiš prevesti pušku avionom, ostaviš trag birokracije dulji od kilometra. Bilo je predaleko za vožnju u tako kratkom vremenu. Ili je jedan bio sam u Bismarcku s *Heckler & Koch* automatom dok se drugi vozio s puškom iz Minnesote, ili su obojica bili u Bismarcku, a u tom slučaju imaju dvije *Vaimeove* puške, jednu su ostavili ondje, a druga je bila skrivena ovdje. Ako su obojica bili u Bismarcku, ali imaju samo jednu pušku, onda ju je netko drugi dovezao iz Minnesote, a u tome slučaju imamo posla s trojicom, a ne dvojicom.«

Nitko nije progovarao.

»Idem razgovarati sa Swainom«, rekao je Reacher. »Ići ću pješke. Koristit će mi.«

»Idem s tobom«, rekla je Neagley.

Bila je to šetnja kraća od kilometra, na zapad po Aveniji Pennsylvania. Nebo je i dalje bilo vedro, pa je noćni zrak bio hladan. Kroz gradski smog i narančasti odsjaj ulične rasvjete vidjele su se neke zvijezde. Vidio se i Mjesec. Izgledao je maleno i daleko. Nije bilo prometa. Prošli su pokraj trokuta državnih zgrada poznatog kao Savezni trokut i Ministarstvo financija bivalo je sve bliže. Više nije bilo blokada u ulici ispred Bijele kuće. Grad se vratio u uobičajeno stanje. Kao da se ništa nije dogodilo.

»Dobro si?« pitala je Neagley.

»Suočavam se sa zbiljom«, rekao je Reacher. »Starim. Mentalno sam sporiji. Bio sam zadovoljan time kako sam brzo pronašao Nendicka, no zapravo sam ga trebao odmah pronaći. Zapravo sam bio grozan. Isto je i s otiskom palca. Proveli smo sate razbijajući glavu nad tim prokletim otiskom. Sate i dane. Sve smo izvrtali tako da ga uklopimo u teoriju. Nikada nismo vidjeli pravu namjeru.«

»Naposljetku jesmo.«

»A ja osjećam krivnju, kao i obično.«

»Zašto?«

»Rekao sam Froelich da joj ide dobro«, rekao je Reacher. »Trebao sam joj reći da udvostruči broj stražara na krovu. Jedan čovjek na krovu, drugi na stubištu. To ju je moglo spasiti.«

Neagley je šutjela. Šest koraka, sedam.

»Bio je to njezin posao, a ne tvoj«, rekla je. »Nemoj se kriviti... Nisi odgovoran za svakoga na svijetu.«

Reacher nije rekao ništa. Samo je hodao dalje.

»Počinitelji su se predstavljali kao policajci«, nastavila je Neagley. »Prošli bi pokraj dva stražara kako su prošli pokraj jednog. Prošli bi pokraj *desetak* stražara. Zapravo, i *jesu* prošli pokraj desetak stražara. I više od toga. Morali su. Sve je bilo prepuno agenata. Nitko nije mogao ništa učiniti. Sranja se događaju.«

Reacher nije rekao ništa.

»Da su bila dva stražara, *obojica* bi bila ubijena«, rekla je Neagley. »Još jedna žrtva ne bi nikomu pomogla.«

»Misliš li da Bannon izgleda poput policajca?« pitao je Reacher.

»Misliš li ti da su tri počinitelja?« uzvratila je Neagley pitanjem.

»Ne. Ni slučajno. Samo su dva počinitelja. Bannonu je promaklo nešto vrlo očito. Njegov um predstavlja opasnost za njegov posao.«

»Što je propustio?«

»Misliš li da izgleda poput policajca?«

Neagley se kratko nasmiješila. »Upravo poput policajca«, rekla je. »Vjerojatno je bio policajac prije nego što je došao u FBI.«

»Zbog čega izgleda poput policajca?«

»Zbog svega. Zbog svake pojedinosti. To mu je u porama.«

Utihnula je. Hodali su dalje.

»Froelich je nešto spomenula u pripremnom govoru«, rekao je. »Neposredno prije Armstrongova dolaska. Upozoravala je svoje ljude. Rekla je da je vrlo lako izgledati pomalo poput beskućnika, ali vrlo je teško izgledati *točno* poput beskućnika. Mislim da isto vrijedi za policajce. Da odjenem sportski sako od tvida, sive hlače, obične cipele i pokažem ti značku zlatne boje, bih li izgledao poput policajca?«

»Pomalo. Ali ne posve.«

»Ali ova dvojica izgledaju *točno* poput policajaca. Vidio sam jednog od njih i nisam posumnjao ništa. Čini se kao da obojica idu kamo žele i nitko ih ništa ne pita.«

»To bi objasnilo mnogo toga«, rekla je Neagley. »Sjajno su se uklopili u policijski bar s Nendickom. I s Andrettijem.«

»Poput Bannona s patkom«, rekao je Reacher. »Izgledaju poput policajaca, hodaju poput policajaca, govore poput policajaca.«

»To bi objasnilo kako su znali izbjeći DNK tragove na omotnicama i za pretraživanje Nacionalne baze zločina. Policajci bi znali da FBI svima prosljeđuje te podatke.«

»I oružje. Mogli su ga nabaviti rabljenog, od specijalne ili državne policije. Naročito prepravljani model na kojem nije standardni ciljnik.«

»Ali znamo da nisu policajci. Pregledao si devedeset i četiri fotografije.«

»Znamo da nisu policajci iz Bismarcka«, rekao je Reacher. »Možda su policajci negdje drugdje.«

Swain ih je još čekao. Izgledao je nezadovoljno. Ne nužno samo zbog čekanja. Izgledao je poput čovjeka koji se sprema čuti i reći loše vijesti. Uпитno je pogledao Reachera, koji je jednom kimnuo.

»Preziva se Andretti«, rekao je. »Više manje ista situacija kao s Nendickom. Drži se bolje, ali ni on ne govori mnogo.«

Swain nije rekao ništa.

»Bravo«, rekao je Reacher. »Ti si to povezo. A puška je *Vaime* s *Hensoldtovim* ciljnikom umjesto *Bushnellovog*.«

»Oružje nije moja specijalnost«, rekao je Swain.

»Moraš nam reći sve što znaš o kampanji. Koga je Armstrong razbjjesnio?«

Usljedila je kratka tišina. A onda je Swain skrenuo pogled. »Nikoga«, rekao je. »Ono što sam rekao nije bila istina. Zapravo, završio sam analizu prije nekoliko dana. Uznemirio je neke ljude, to je sigurno, ali nikoga posebno značajnog. Ništa posebno.«

»Zašto si to onda rekao?«

»Želio sam skrenuti FBI s puta, to je sve. Mislim da počinitelj nije jedan od nas. Ne sviđa mi se što tako omalovažavaju našu agenciju.« Reacher nije rekao ništa.

»Učinio sam to zbog Froelich i Crosettija«, rekao je Swain. »Zaslužuju bolje od toga.«

»Znači, ti imaš osjećaj, a mi imamo slovo *d*«, rekao je Reacher. »U većini slučajeva na kojima sam radio imao sam nešto čvršće od toga.«

»Što ćemo sad?«

»Potražit ćemo drugi motiv«, rekla je Neagley. »Ako nije politički, mora biti osobno.«

»Nisam siguran smijem li vam to pokazati«, rekao je Swain. »Trebalo bi biti povjerljivo.«

»Ima li išta loše u tomu?«

»Nema, inače bi već čuli za to tijekom kampanje.«

»U čemu je onda problem?«

»Je li vjeran supruzi?« pitao je Reacher.

»Jest«, rekao je Swain.

»Je li ona vjerna njemu?«

»Jest.«

»Je li financijski čist?«

»Jest.«

»Onda je sve ostalo davna prošlost. Nema ništa loše u tomu da nam pokažeš.«

»Valjda nema.«

»Hajdemo onda.«

Krenuli su kroz hodnike prema knjižnici, ali prije nego što su izašli zazvonio je telefon. Swain se javio i predao slušalicu Reacheru. »Stuyvesant, za vas«, rekao je.

Reacher je slušao minutu, a zatim je spustio slušalicu. »Armstrong dolazi«, rekao je. »Uznemiren je i želi razgovarati sa svima koji su bili ondje danas.«

Ostavili su Swaina u knjižnici i vratili se u sobu za konferencije. Stuyvesant je ušao minutu poslije. Još je bio odjeven za golf. Još je imao mrlje od Froelichine krvi na cipelama. Crne i suhe, malo iznad potplata. Izgledao je vrlo iscrpljeno. I mentalno slomljeno. Reacher je već vidio takvo što. Čovjek dobro radi dvadeset i pet godina i sve se raspadne u jednom groznom danu. Za to može biti dovoljan napad bombaša samoubojice ili pad helikoptera ili curenje tajni ili zločin vojnika na vikendu. Zatim se uključuje stroj za odmazdu i besprijekorna karijera koja je dobivala samo pohvale biva uništena jednim pokretom olovke, samo zato jer netko mora biti *kriv*. Sranja se događaju, ali nikada u završnom izvješću Istražnog odbora.

»Imamo malo ljudi«, rekao je Stuyvesant. »Većini sam dao 24 sata slobodno i neću ih dovlačiti natrag samo zato što osoba koju štitimo ne može spavati.«

Pet minuta poslije stigla su još dva čovjeka. Reacher je prepoznao prvog kao stražara s krova, a drugog kao jednog od agenata uz red za dijeljenje hrane. Umorno su se pozdravili sa svima te odmah otišli po kavu. Donijeli su po jednu plastičnu čašu svakome.

Armstrongovo osiguranje išlo je ispred njega poput ruba nevidljivog mjehura. Bio je udaljen više od kilometra kad su se javili putem radija. Zatim su se javili kad su ušli u garažu. Izvijestili su i o ulasku u dizalo. Jedan pripadnik njegovog osiguranja ušao je u prostor recepcije i objavio da je sve čisto. Druga dvojica uvela su Armstronga unutra. Isti su postupak ponovili na vratima sobe za konferencije. Prvi je agent ušao, osvrnuo se, rekao nešto u mikrofon na zglavku, a Armstrong se progurao pokraj njega u prostoriju.

Preodjenuo se u ležernu odjeću koja mu nije pristajala. Nosio je hlače od samta, džemper s uzorkom i sako od baršuna. Sve su se boje uklapale i sve je na njemu bilo posve novo. Bio je to njegov prvi promašaj koji je Reacher vidio. Očito se zapitao *što bi potpredsjednik odjenuo?* umjesto da samo uzme prvo što mu se nađe pod rukom. Ozbiljnim se kimanjem glave pozdravio sa svima i krenuo prema stolu. Nije razgovarao ni sa kim. Činilo se da mu je neugodno. Tišina je postajala teška. Zatim je dosegla točku nelagode.

»Kako vam je supruga?« pitao je stražar s krova.

Bilo je to savršeno političko pitanje, pomislio je Reacher. Poticalo ga je da govori o osjećajima druge osobe, a to je uvijek lakše nego govoriti o vlastitim osjećajima. Bilo je i kolegijalno. Govorilo je *ovdje smo svi dio iste ekipe, pa možemo razgovarati o nekome tko nije*. A govorilo je i *evo vam prilike da nam zahvalite što smo joj spasili život, a i vama*.

»Silno je potresena«, rekao je Armstrong. »Grozno je to što se dogodilo. Želi da znate koliko joj je žao. Zapravo me malo i gnjavila. Kaže da vas ne bih smio izlagati tolikom riziku.«

Bio je to savršen politički odgovor, pomislio je Reacher. Pozivao je samo jedan odgovor: *samo radimo svoj posao, gospodine*.

»To nam je posao, gospodine«, rekao je Stuyvesant. »Da ne štitimo vas, štitili bismo nekoga drugoga.«

»Hvala vam«, rekao je Armstrong. »Što ste tako uviđavni. I što ste danas vrhunski obavili svoj posao. Zahvaljujemo vam oboje, i moja supruga i ja. Iz sveg srca. Nisam praznovjeran, ali osjećam da vam dugujem nešto. Kao da imam obvezu učiniti nešto za vas. Zato nemojte oklijevati ako nešto trebate od mene. Bilo što, formalno ili neformalno, kao pojedinci ili kao skupina. Uvijek ću vam biti prijatelj.«

Nitko nije progovario.

»Recite mi više o Crosettiju«, nastavio je Armstrong. »Je li imao obitelj?«

Stražar je kimnuo glavom. »Suprugu i sina«, rekao je. »Dječak ima osam godina, mislim.«

Armstrong je skrenuo pogled. »Silno mi je žao«, rekao je.

Tišina u prostoriji.

»Mogu li nešto učiniti za njih?« pitao je Armstrong.

»Pobrinut ćemo se za njih«, rekao je Stuyvesant.

»Froelich ima roditelje u Wyomingu«, rekao je Armstrong. »To je sve. Nije bila vjenčana. Nije imala braće ni sestara. Razgovarao sam s njezinim roditeljima, nakon što ste bili kod mene u Bijeloj kući. Smatrao sam da bih im trebao osobno izraziti sućut. I želio sam se savjetovati s njima o svojoj izjavi za TV. Nisam želio pogrešno prikazati situaciju bez njihova znanja, samo radi mamca za počinitelje. No svidjela im se ideja mise zadušnice u nedjelju. Odlučili su to učiniti. Znači, ipak će biti misa.«

Nitko nije progovario. Armstrong je odabrao točku na zidu i čvrsto se zagledao u nju.

»Želim otići na nju«, rekao je. »Zapravo, otići ću na nju.«

»Ne mogu to dopustiti«, rekao je Stuyvesant.

Armstrong nije rekao ništa.

»Hoću reći, savjetujem vam da ne idete«, rekao je Stuyvesant.

»Poginula je zbog mene. Želim otići na misu zadušnicu za nju. To je najmanje što mogu učiniti. Zapravo, želim održati govor. Trebao bih opet razgovarati s njezinim roditeljima o tome.«

»To bi im sigurno bila čast, ali postoje sigurnosni problemi.«

»Poštujem vašu prosudbu, naravno«, rekao je Armstrong. »Ali neću promijeniti svoju odluku. Ići ću sam, ako bude trebalo. Možda bih radije išao sam.«

»To nije moguće«, rekao je Stuyvesant.

Armstrong je kimnuo glavom. »Onda pronađite tri agenta koji žele ići sa mnom. Samo tri. Ne želim to pretvoriti u cirkus. Brzo ćemo doći i otići, bez najave.«

»Najavili ste to na nacionalnoj televiziji.«

»Neću promijeniti odluku«, ponovio je Armstrong. »Ni oni ne žele da se to pretvori u cirkus. To ne bi bilo pošteno. Zato neće biti ni medija ni televizije. Samo mi.«

Stuyvesant nije rekao ništa.

»Idem na misu zadušnicu za nju«, rekao je Armstrong. »Ubijena je zbog mene.«

»Znala je u kakav se rizik upušta«, rekao je Stuyvesant. »Svi znamo kakav je to rizik. Radimo ovo jer to želimo.«

Armstrong je kimnuo glavom. »Razgovarao sam s direktorom FBI-a. Rekao mi je da su osumnjičeni pobjegli.«

»To je samo pitanje vremena«, rekao je Stuyvesant.

»Moja kći je na Antarktiku«, rekao je Armstrong. »Dolje se bliži sredina ljeta. Temperatura se digla na -28 stupnjeva. Za tjedan ili dva bit će na vrhuncu, na -27. Maloprije sam razgovarao s njom satelitskim telefonom. Kaže da joj se čini da je nevjerojatno toplo. Isti smo razgovor vodili i prethodne dvije godine. Shvaćao sam to kao neku vrstu metafore. Sve je relativno, ništa nije previše strašno, možeš se naviknuti na sve. Ali više ne znam. Mislim da nikada neću prijeći preko ovoga što se danas dogodilo. Živ sam jer je druga osoba mrtva.«

Tišina u prostoriji.

»Znala je što radi«, rekao je Stuyvesant. »Svi se dobrovoljno javljamo za ovo.«

»Bila je sjajna, zar ne?«

»Recite mi kada želite upoznati njezinu zamjenu.«

»Još ne«, rekao je Armstrong. »Možda sutra. I raspitajte se za nedjelju. Tri dobrovoljca. Njezini prijatelji koji bi ionako željeli biti ondje.«

Stuyvesant je šutio. Zatim je slegnuo ramenima.

»Dobro«, rekao je.

Armstrong je kimnuo glavom. »Hvala vam za to. I hvala vam za ovo danas. Hvala vam svima. Od nas oboje. To je sve što sam želio reći.«

Osobno osiguranje shvatilo je poruku i otpratilo ga do vrata. Nevidljivi sigurnosni mjehur otkotrljao se zajedno s njim, ispitujući naprijed, provjeravajući bočno i straga. Tri minute poslije stigao je poziv iz njegova auta. Bio je na sigurnom i kretao se na sjeverozapad prema Georgetownu.

»Sranje«, rekao je Stuyvesant. »Sad će povrh svega i nedjelja biti prokleta noćna mora.«

Nitko nije pogledao Reachera, osim Neagley.

Izašli su sami i pronašli Swaina na recepciji. Bio je u kaputu.

»Idem kući«, rekao je.

»Za jedan sat«, rekao je Reacher. »Najprije ćeš nam pokazati svoje spise.«

16. POGLAVLJE

Dosjeji su bili biografski. Bilo ih je ukupno dvanaest. Jedanaest ih se sastojalo od sirovih podataka poput isječaka iz novina, intervjua, izjava i sličnih dokumenata. Dvanaesti je spis bio opsežan sažetak prvih jedanaest. Bio je debeo poput srednjovjekovne Biblije i napisan poput knjige. Sadržavao je cijelu priču života Brooka Armstronga i svaka je činjenica bila popraćena brojem u zagradama. Broj je označavao, na skali od jedan do deset, koliko je valjano neka činjenica provjerena. Većina su brojeva bile desetke.

Priča je počinjala na prvoj stranici, s njegovim roditeljima. Majka mu je odrasla u Oregonu, studirala je u državi Washington, a zatim se vratila u Oregon i radila kao ljekarnica. Bili su tu čak i kratki opisi njezinih roditelja i braće te je bilo navedeno njezino cjelokupno obrazovanje, od vrtića do postdiplomskog studija. Svi su njezini poslodavci bili navedeni, a otvaranju njezine vlastite ljekarne bile su posvećene tri stranice. Još je bila vlasnica i još je primala dohodak od nje, no bila je u mirovini i teško bolesna, vjerojatno neizlječivo.

Bilo je navedeno i obrazovanje Armstrongova oca. Bilo je navedeno kad se prijavio u vojsku i kad je otpušten iz nje zbog medicinskih razloga, no nije bilo drugih pojedinosti. Nakon povratka građanskom životu u rodnom Oregonu vjenčao se s ljekarnicom. Preselili su se u izolirano selo na jugoistoku države gdje je obiteljskim novcem osnovao drvenu tvrtku. Nakon vjenčanja dobili su kćer, a dvije godine poslije rođen je i Brook Adams. Obiteljski je posao napredovao i postao prilično velik. Napredak i razvoj tvrtke opisan je na nekoliko stranica. To im je omogućilo da žive udobnim provincijskim životom.

Biografija Brookove sestre imala je barem jedan centimetar stranica pa ju je Reacher preskočio i počeo čitati o Brookovom obrazovanju. Kao i s ostalima, počinjalo je u vrtiću. Bilo je beskonačno pojedinosti. Previše da bi obraćao pozornost na njih pa je samo vrtio stranice. Armstrong je završio srednju školu u svom rodnom mjestu. Bio je dobar u sportu. Imao je sjajne ocjene. Otac mu je umro od moždanog udara ubrzo nakon Armstrongova odlaska na studij. Drvenu su tvrtku prodali, no ljekarnica je nastavila uspješno poslovati. Armstrong je proveo sedam godina na dva različita sveučilišta, najprije na Cornellu na sjeveru države New York, a zatim na Stanfordu u Kaliforniji. Imao je dugu kosu, no nije dokazano da je uzimao drogu. Na Stanfordu je upoznao djevojku iz Bismarcka. Oboje su bili na postdiplomskom studiju političkih znanosti. Vjenčali su se. Skrasili su se u Sjevernoj Dakoti gdje je započeo političku karijeru kandidirajući se za državnu upravu.

»Moram kući«, rekao je Swain. »Dan zahvalnosti je. Imam djecu. Žena će me ubiti.«

Reacher je pogledao koliko mu je još spisa ostalo. Armstrong je tek počinjao svoju prvu kampanju i do kraja je bilo još petnaestak centimetara stranica. Prešao je preko njih palcem.

»U ovome nema ničega što bi nas trebalo zabrinuti?« pitao je.

»Nigdje nema ničega«, rekao je Swain.

»Ovoliko pojedinosti ima sve do kraja?«

»Pred kraj ih ima još i više.«

»Hoću li pronaći nešto ako budem čitao cijelu noć?«

»Nećete.«

»Je li sve to korišteno u njegovoj ljetnoj kampanji?«

Swain je kimnuo glavom. »Dakako. To je sjajna biografija. Zato su ga i izabrali. Zapravo smo mnogo pojedinosti saznali iz kampanje.«

»Siguran si da u kampanji nije nikoga posebno uvrijedio?«

»Siguran sam.«

»Što je onda uzrok animozitetu? Tko tako snažno mrzi Armstronga i zašto?«

»Ne znam točno«, rekao je Swain. »Samo imam takav osjećaj.«

Reacher je kimnuo glavom. »Dobro«, rekao je. »Idi kući.«

Swain je uzeo kaput i užurbano otišao, a Reacher je na brzinu prošao kroz preostale stranice. Neagley je listala beskrajni izvorni materijal. Oboje su odustali nakon jedan sat.

»Zaključci?« pitala je Neagley.

»Swain ima vrlo dosadan posao«, odvratio je Reacher.

Nasmiješila se. »Slažem se«, rekla je.

»No nešto mi je privuklo pozornost. Nešto čega nema, a ne nešto od navedenog. Kampanje su vrlo cinične, zar ne? Kandidati koriste svaku sitnicu ako misle da će uz njezinu pomoć ostaviti bolji dojam. Na primjer, njegova majka. Beskrajne pojedinosti o njezinoj diplomi i ljekarni koju je otvorila. Zašto?«

»Da ostavi dobar dojam na neovisne žene i vlasnike malih tvrtki.«

»Zatim su spomenuli i to da se razboljela. Zašto?«

»Da prikažu Armstronga kao brižnog sina. Odgovornog i punog obiteljskih vrijednosti. To ga humanizira. I potvrđuje njegove stavove o zdravstvenoj zaštiti.«

»Ima i mnogo pojedinosti o drvnoj tvrtki njegova oca.«

»Opet za poslovni lobi. A tiče se i zaštite okoliša. Drvna industrija vezana je za stabla i sve to. Armstrong može reći da ima praktično znanje. Nekoć je to i sam prošao.«

»Upravo tako«, rekao je Reacher. »O kojem god pitanju da je riječ, o kojem god dijelu glasačkog tijela, pronađu kost da je bace.«

»Pa?«

»Vojnu su službu zaobišli. A obično vole isticati takvo što u kampanji. Inače, ako ti je otac bio u vojsci, vičeš to sa svih krovova, ma o kojem se pitanju govorilo. No o vojsci nema nikakvih pojedinosti. Prijavio se u vojsku, a nakon nekog je vremena otpušten zbog medicinskih razloga. To je sve što znamo. Razumiješ? Sve je ostalo prepuno pojedinosti, ali to ne. Zato se ističe.«

»Otac mu je davno umro.«

»To nije važno. Da mogu izvući neku korist, stalno bi to spominjali. I koji su to bili medicinski razlozi za otpuštanje? Da je ranjen, sigurno bi to pokušali iskoristiti. Čak i da je bila riječ o nezgodi na obuci. Pretvorili bi ga u velikog junaka. I znaš što još? Ne volim neobjašnjena otpuštanja zbog medicinskih razloga. Znaš kako je bilo. Zapitaš se koja je prava istina, zar ne?«

»Valjda je tako. Ali to ne može biti povezano. To se dogodilo prije Armstrongova rođenja. A umro je prije gotovo trideset godina. Sam si rekao da je uzrok nešto što je Armstrong učinio u kampanji.«

Reacher je kimnuo glavom. »Ali ipak bih volio znati više o tomu. Možda bismo mogli izravno pitati Armstronga.«

»Nema potrebe«, rekla je Neagley. »Mogu ja saznati ako je to zaista potrebno. Mogu nazvati neke ljude. Još sam u kontaktu s mnogima. Ljudi koji se namjeravaju zaposliti u tvrtki u kojoj radim nakon što odu iz vojske žele unaprijed ostaviti dobar dojam.«

Reacher je zijevnuo. »Dobro, učini to. Odmah ujutro.«

»Ne, učinit ću to noćas. Vojska i dalje radi dvadeset i četiri sata dnevno. To se nije nimalo promijenilo otkad smo mi otišli.«

»Idi na spavanje. To može pričekati.«

»Više uopće ne spavam.«

Reacher je opet zijevnuo. »Dobro, ja ću spavati.«

»Loš dan«, rekla je Neagley.

Reacher je kimnuo glavom. »Teško može biti lošiji. Zovi koga hoćeš, ali nemoj me buditi da mi kažeš što si saznala. Reći ćeš mi sutra.«

Dežurni časnik sreo je prijevoz natrag do motela u Georgetownu i Reacher je otišao ravno u svoju sobu. Bila je tiha i još prazna. Bila je očišćena i pospremljena. Krevet je bio namješten. Joeove kutije nije bilo. Na trenutak je sjeo na stolac i pitao se je li se Stuyvesant sjetio otkazati Froelichinu sobu. No tada je osjetio pritisak noćne tišine i svladao ga je osjećaj da nešto *nedostaje*. Da nečega nema. Nečega što bi trebalo biti ovdje, ali nije. *Ali što točno?* Froelich, naravno. Nedostajala mu je. Trebala bi biti ovdje, ali nije. Bila je ovdje kad je zadnji put bio u sobi. Rano tog jutra. *Danas ćemo pobijediti ili izgubiti*, rekla je. *Poraz ne dolazi u obzir*, odvratilo je on.

Nešto *nedostaje*. Možda Joe. Možda mnogo toga. Mnogo je toga nedostajalo u njegovu životu. Mnogo toga nije učinio ili rekao. *Ali što točno?* Možda je samo mislio na vojnu karijeru Armstrongova oca.

Ali možda je bilo više od toga. Je li nešto drugo nedostajalo? Sklopio je oči i pokušao se usredotočiti na to, ali vidio je samo ružičaste kapljice Froelichine krvi kako prskaju u luku i svjetlucaju na suncu. Stoga je opet otvorio oči, skinuo se i istuširao se treći put taj dan. Shvatio je da zuri u tuš-kadu, kao da očekuje da u njoj vidi crvenilo krvi. No voda je ostala prozirna, a kada bijela.

Krevet je bio hladan i tvrd, a nove su plahte bile grube. Zavukao se sam pod njih i jedan sat zurio u strop, naporno razmišljajući. Zatim je naglo prekinuo i natjerao se da zaspi. Sanjao je svog brata kako ljeti šeće uz umjetno jezero, držeći se za ruke s Froelich. Sunčeva je svjetlost bila blaga i zlatna, a krv koja je štrcala iz njezina vrata lebdjela je u zraku poput svjetlucave crvene marame, gotovo dva metra iznad da. Ostala je dugo u zraku, neometana, i raširila se preko više od kilometra dok su se Joe i Froelich vratili na točku s koje su krenuli. Zatim je ona postala Swain, a Joe je postao policajac iz Bismarcka. Policajčev je kaput bio raskopčan i vijorio se za njim dok je hodao, a Swain je svima govorio *mislim da smo pogrešno prebrojili*. Zatim je Swain postao Armstrong. Armstrong se nasmiješio svojim blještavim političarskim osmijehom i rekao *žao mi je*, a policajac se okrenuo, izvukao pušku duge cijevi ispod svog kaputa, polako ubacio metak u cijev i ustrijelio Armstronga u glavu. Nije se čuo nikakav zvuk jer je puška imala prigušivač. Nije se čulo nikakav zvuk ni kad je Armstrongovo truplo palo u vodu i otplutalo.

U 6:00 nazvali su ga s recepcije kako bi ga probudili, a minutu poslije začuo je kucanje na vratima. Reacher je ustao, omotao ručnik oko bokova i pogledao kroz špijunku. Bila je to Neagley, s kavom za njega. Bila je odjevena i spremna za pokret. Pustio ju je da uđe, sjeo na krevet i počeo piti kavu, a ona je hodala gore-dolje po uskom prolazu između kreveta i zida koji je vodio do prozora. Bila je napeta. Izgledala je kao da je cijelu noć pila kavu.

»Dobro, što je s Armstrongovim ocem?« rekla je, kao da postavlja pitanje umjesto njega. »Unovačen je pred sam kraj rata u Koreji. Nikada nije bio raspoređen. No završio je obuku za časnika, postao poručnik i dobio satniju pješaštva da njome zapovijeda. Bili su smješteni u Alabami, u nekoj bazi koje već odavno nema. Imali su zapovjedi da postignu borbenu spremnost za rat za koji su svi znali da je već gotov. Znaš kako bi to završavalo?«

Reacher je pospano kimnuo glavom. Popio je gutljaj kave.

»Neki glupi satnik organizira neprestana nadmetanja«, rekao je. »Bodovi za ovo, bodovi za ono, odbijanje bodova za svaku sitnicu, a na kraju mjeseca druga satnija smije zadržati zastavu u svojoj spavaonici jer je bila bolja od prve satnije.«

»A satnija Armstronga starijeg obično je pobjeđivala«, rekla je Neagley. »Zahtijevao je disciplinu, no imao je prijeku narav. Nepredvidivu. Uhvatio bi ga bijes kad bi netko zabrljao te bi satnija zbog njega izgubila bodove. Dogodilo se to nekoliko puta. Nisu to bila uobičajena časnička sranja. U dosjeu je opisano kao niz ozbiljnih, nekontroliranih izljeva bijesa. Otišao je predaleko, kao da se ne može zaustaviti.«

»I?«

»Dvaput su mu progledali kroz prste. To se nije događalo stalno. Bile su to nepredvidive epizode. No treći je put došlo do težeg fizičkog zlostavljanja i zbog toga su ga izbacili. Naravno, sve su prikrili. Razlog za otpuštanje bio je psihološki, navodni stres od borbe, iako nikada nije bio raspoređen na bojištu.«

Reacher je napravio grimasu. »Sigurno je imao prijatelje. A imaš ih i ti, kad si uspjela ući tako duboko u arhiv.«

»Cijelu sam noć telefonirala. Stuyvesant će dobiti srčani udar kad vidi telefonski račun za moju motelsku sobu.«

»Koliko je bilo žrtava zlostavljanja?«

»I ja sam najprije pomislila na to. Bila su trojica, po jedan iz svakog incidenta. Jedan je poginuo u Vijetnamu, drugi je umro prije deset godina u Palm Springsu, a treći ima više od sedamdeset godina i živi na Floridi.«

»Slijepa ulica«, rekao je Reacher.

»No sad znamo zašto to nisu spomenuli u kampanji.«

Reacher je kimnuo glavom. Popio je gutljaj kave. »Je li moguće da je Armstrong naslijedio njegovu narav? Froelich je rekla da ga je vidjela ljutitog.«

»To je drugo na što sam pomislila«, rekla je Neagley. »Moguće je. Osjetilo se nešto kad je inzistirao da ide na misu zadušnicu, zar ne? Ali pretpostavljam da bi to već davno izašlo na vidjelo da je ozbiljno. Veći dio života kandidira se za ovu ili onu funkciju. A sve je ovo počelo s kampanjom ovog ljeta. To smo već zaključili.«

Reacher je neodređeno kimnuo glavom. »Kampanja«, ponovio je. Sjedio je mirno sa šalicom kave u ruci. Zurio je pred sebe u zid, jednu cijelu minutu, pa dvije.

»Što je?« pitala je Neagley.

Nije odgovorio. Samo je ustao i otišao do prozora. Povukao je zavjese ustranu i pogledao prema dijelovima Washingtona koji su se vidjeli pod sivim jutarnjim nebom.

»Što je Armstrong *učinio* u kampanji?« pitao je.

»Mnogo toga.«

»Koliko zastupnika ima New Mexico?«

»Ne znam«, rekla je Neagley.

»Mislim da su tri. Znaš li njihova imena?«

»Ne znam.«

»Bi li prepoznala nekoga od njih na ulici?«

»Ne bih.«

»A Oklahoma?«

»Ne znam. Pet?«

»Ja mislim šest. Znaš li njihova imena?«

»Jedan je od njih seronja, to znam. Ne sjećam mu se imena.«

»A senatori iz Tennesseeja?«

»Što želiš reći?«

Reacher je zurio kroz prozor.

»Zarazili smo se Washingtonom«, rekao je. »Ne možemo ga se otresti. Ne gledamo na to kao obični ljudi. Za veliku većinu stanovnika ove zemlje ti su političari nitko i ništa. Sama si to rekla. Rekla si da te zanima politika, ali ne znaš ni imena svih senatora. A većinu ljudi

to zanima tisuću puta manje nego tebe. Većina ljudi ne bi prepoznala mlađeg senatora iz druge države da im priđe i ugrize ih za dupe. To je i Froelich rekla. Priznala je da za Armstronga nitko nije čuo prije nego što je imenovan potpredsjedničkim kandidatom.«

»Pa?«

»To znači da je Armstrong u kampanji učinio nešto temeljno, elementarno. Stavio se u žižu pozornosti cijele nacije. Prvi put u njegovu životu ljudi izvan njegove države i izvan kruga njegovih prijatelja vidjeli su mu lice. I čuli mu ime. Prvi put u životu. Mislim da bi motiv mogao biti tako jednostavan.«

»Na koji način?«

»Zamisli da je njegovo lice ugledao netko iz njegove prošlosti. Potpuno iznenada. Poput šoka.«

»Tko, na primjer?«

»Neki čovjek koga je jedan mladić nekoć davno izudarao jer je izgubio živce. Nešto takvo. Možda u baru, možda zbog djevojke. Možda ga je pritom ponizio. Nikada ga više nije vidio, ali sjećanje na incident stalno ga je grizlo. Godine prolaze i iznenada ugleda toga gada u svim novinama i na TV-u. Političar je, kandidira se za potpredsjednika. Nikada prije nije čuo za njega jer ne gleda kanale sa mnogo političkih vijesti. Ali sad je tu, posvuda, kao da mu se gura u lice. Što će učiniti? Politički svjesna osoba javila bi se protivniku kandidatu i sve mu ispričala. Ali što ako nije takva osoba? I zato mu sad i vidi lice prvi put nakon tučnjave u baru prije mnogo godina. Što će učiniti? Njegovo lice vraća sva neugodna sjećanja koja su ga grizla godinama.«

»Misliš da je to neka vrsta osvete.«

Reacher je kimnuo glavom. »To bi objasnilo zašto su htjeli da pati, kako je Swain rekao. Ali možda je Swain tražio na pogrešnim mjestima. Možda smo svi to činili. Možda to nije osobno vezano za Armstronga političara, nego za Armstronga osobu. Možda je *zaista* osobno.«

Neagley je prestala hodati i sjela je u stolac. »Vrlo nategnuto«, rekla je. »Ljudi prijeđu preko takvih stvari.«

»Prijeđu?«

»Da, uglavnom.«

Reacher ju je pogledao. »Ti nisi prešla preko onoga zbog čega ne želiš da te ljudi dodiruju.«

Soba je utihnula.

»Dobro«, rekla je. »Normalni ljudi prijeđu preko takvih stvari.«

»Normalni ljudi ne otimaju žene, ne odsijecaju palčeve i ne ubijaju nedužne građane.«

Kimnula je glavom. »Dobro«, rekla je opet. »To je razumna teorija. Ali kako ćemo je ispitati?«

»Možda možemo razgovarati s Armstrongom«, rekao je Reacher. »Ali to bi bio težak razgovor s izabranim potpredsjednikom. Bi li se uopće sjećao? Ako je naslijedio narav zbog koje su njegova oca izbacili iz vojske, možda je bio u mnogim tučnjavama kao mlad. Krupan je. Mogao je širiti strah i trepet prije nego što se smirio.«

»Možda njegova supruga? Dugo su zajedno.«

Reacher nije rekao ništa.

»Vrijeme je da krenemo«, rekla je Neagley. »U 7:00 imamo sastanak s Bannonom. Hoćemo li mu reći?«

»Nećemo«, rekao je Reacher. »Ne bi nas slušao.«

»Idi se istuširaj«, rekla je Neagley.

Reacher je kimnuo glavom. »Samo još nešto. Zbog toga sinoć nisam mogao zaspati jedan sat. Mučilo me. Nešto nedostaje, nešto nije učinjeno.«

Neagley je slegnula ramenima. »Dobro«, rekla je. »Razmislit ću o tome. A sad kreni.«

Odjenuo je posljednje Joeovo odijelo. Bilo je crno poput ugljena i glatko poput svile. Odjenuo je posljednju čistu košulju. Bila je čista i bijela poput snijega. Posljednja je kravata bila tamnoplava, sa sitnim uzorkom koji se ponavljao. Izbliža se vidjelo da uzorak prikazuje ruku kako drži loptu za bejzbol i priprema se za bacanje.

Izašao je u predvorje gdje ga je Neagley već čekala, pojeo kolač sa švedskog stola, i ponio šalicu kave sa sobom u limuzinu Tajne službe. Zakasnili su u sobu za konferencije. Bannon i Stuyvesant već su bili ondje. Bannon je opet bio odjeven poput policajca. Stuyvesant je opet nosio odijelo *Brooks Brothers*. Reacher i Neagley ostavili su jedno prazno mjesto između sebe i Stuyvesanta. Bannon je zurio u prazno mjesto, kao da simbolizira to što Froelich više nije s njima.

»FBI-evi agenti neće ići u gradić Grace, u Wyomingu«, rekao je. »Poseban Armstrongov zahtjev. Uputio ga je našem direktoru. Ne želi cirkus ondje.«

»Meni to odgovara«, rekao je Reacher.

»Tratiš vrijeme«, rekao je Bannon. »Pristali smo na to zato jer znamo da je cijela ideja besmislena. Počinitelji znaju kako to funkcionira. Bavili su se ovim poslom. Shvatili su da je riječ o zamci. Neće se pojaviti.«

Reacher je kimnuo glavom. »Neće biti prvi put da sam bespotrebno otputovao nekamo.«

»Upozoravam te da ne poduzimaš ništa sam.«

»Kako ti kažeš, ništa se neće ni dogoditi.«

Bannon je kimnuo glavom. »Stigli su balistički rezultati«, rekao je. »Puška koju smo pronašli u skladištu nedvojbeno je ista koja je ispalila metak u Minnesoti.«

»Kako je onda dospjela ovamo?« pitao je Stuyvesant.

»Jučer smo potrošili više od stotinu radnih sati«, rekao je Bannon. »Mogu vam sigurno reći samo kako paket *nije* stigao ovamo. Nije stigao avionom. Provjerili smo sve

komercijalne letove na svih osam aerodroma i ni na jednom nije prijavljen prijevoz vatrenog oružja. Zatim smo provjerili sve privatne avione koji su sletjeli na istih osam aerodroma. Ništa ni približno sumnjivo.«

»Znači, dovezli su je?« pitao je Reacher.

Bannon je kimnuo glavom. »Ali od Bismarcka do Washingtona više je od 2000 kilometara. To je više od dvadeset i četiri sata vožnje, čak i ako voziš poput ludaka. Nemoguće je u tom vremenu. Znači da puška nije ni bila u Bismarcku. Dovezli su je iz Minnesote, a to je manje od 2000 km u četrdeset i osam sati. To bi mogla i tvoja baka.«

»Moja baka nije znala voziti auto«, rekao je Reacher. »Još mislite da su trojica?«

Bannon je odmahnuo glavom. »Ne, ipak ćemo ostati na dvojici. Sve je uvjerljivije na taj način. U utorak su se podijelili. Jedan je bio u Minnesoti, a drugi u Coloradu. Nisu se sastali nakon toga. Onaj koji se pretvarao da je policajac iz Bismarcka bio je sam u crkvi. Mislimo da je imao samo automat. To ima smisla jer je znao da će agenti tijelima zatrpati Armstronga čim policija pronađe pušku koju su podmetnuli. A protiv skupine ljudi automat je bolji od puške. Osobito H&K MP5. Naši tehničari kažu da je s udaljenosti od sto metara jednako precizan kao i puška, a mnogo snažniji. Ima spremnik od trideset metaka. Lako bi pokosio i šestoricu agenata i Armstronga.«

»Zašto je onda drugi počinitelj istodobno vozio pušku ovamo?« pitao je Stuyvesant.

»Jer je riječ o vašim ljudima«, odvratio je Bannon. »O realističnim profesionalcima. Znali su koji su im izgledi. Znali su da nema jamstva da će uspjeti. Stoga su pregledali Armstrongov raspored i planirali unaprijed da pokriju sve mogućnosti.«

Stuyvesant nije rekao ništa.

»Ali jučer su bili zajedno«, rekao je Reacher. »Jer kažeš da je prvi dovezao snajper, a ja sam na krovu vidio onog iz Bismarcka.«

Bannon je kimnuo glavom. »Da, bili su zajedno jer im je jučer bila posljednja dobra prilika. Onaj iz Bismarcka vjerojatno je stigao putničkim avionom, nedugo nakon što ste vi stigli potpredsjedničkim.«

»A gdje je onda automat? Morali bi ga ostaviti u Bismarcku, negdje između crkve i aerodroma. Jeste li ga pronašli?«

»Nisam«, rekao je Bannon. »Ali i dalje tražimo.«

»A sumnjivac kojeg je državni policajac vidio na ulici blizu crkve?«

»Njega smo odbacili. Gotovo je sigurno obični civil.«

Reacher je odmahnuo glavom. »Znači, jedan je počinitelj sam podmetnuo pušku, a zatim se vratio do crkve s automatom?«

»Ne vidim zašto ne.«

»Jesi li se ikada krio negdje i zauzeo položaj da pucaš na nekoga?«

»Nisam«, rekao je Bannon.

»Ja jesam«, odvratio je Reacher. »Nije baš zabavno. Mora ti biti udobno, moraš biti opušten i moraš biti oprezan. Moraš opustiti mišiće. Dođeš na mjesto mnogo prije vremena, namjestiš se, zauzmeš položaj, odrediš udaljenost, provjeriš vjetar, procijeniš pod kojim kutom pucaš i proračunaš pad zrna. Zatim samo ležiš, zureći kroz ciljnik. Usporiš disanje i pustiš da ti se otkucaji srca uspore. Znaš li što u tome trenutku želiš više od ičega na svijetu?«

»Što?«

»Da ti netko komu vjeruješ čuva leđa. Posve si usredotočen na ono ispred sebe i počinješ osjećati trnce u kralježnici. Ako je riječ o realističnim profesionalcima, kao što kažeš, nijedan od njih ni slučajno ne bi bio sam na tornju crkve.«

Bannon je šutio.

»Ima pravo«, rekla je Neagley. »Sumnjivac kod stambenih kuća vjerojatno je bio taj koji mu je čuvao leđa i upravo se vraćao s mjesta na kojem je ostavio pušku. Išao je okolnim putem, daleko od ograde. Strijelac se krio u crkvi i čekao ga da se vrati.«

»Stoga se postavlja jedno pitanje«, rekao je Reacher. »Tko je za to vrijeme vozio snajper iz Minnesote?«

Bannon je slegnuo ramenima. »Dobro«, rekao je. »Ipak *jesu* trojica.«

»Sva trojica naši?« pitao je Stuyvesant, neutralno.

»Ne vidim zašto ne«, odvratio je Bannon.

Reacher je odmahnuo glavom. »Opsjednut si. Zašto ne uhitiš sve koji su ikada radili za Tajnu službu? Sigurno je ostao i još neki stogodišnjak iz Rooseveltova prvog mandata.«

»Ostajemo pri našoj teoriji«, rekao je Bannon.

»Dobro«, rekao je Reacher. »Barem mi nećete smetati.«

»Već sam te dvaput upozorio da ne poduzimaš ništa sam.«

»I oba sam te puta čuo.«

U sobi je zavladao tišina. Zatim se Bannonovo lice smekšalo. Pogledao je prema praznom Froelichinom mjestu.

»Iako bih u potpunosti razumio tvoje motive«, rekao je.

Reacher je spustio pogled prema stolu. »Dvojica su, a ne trojica«, rekao je. »Slažem se da to bolje odgovara profilu. Za takvo što bilo bi najbolje da je jedan sam, ali to nikada nije praktično, pa moraju biti dvojica. Ali ne trojica. Treći povećava rizik stotinu puta.«

»Što se onda dogodilo s puškom?«

»Sigurno su je poslali dostavom«, rekao je Reacher. »*FedExom* ili *UPS-om*. Možda čak i poštom. Vjerojatno su u paket ubacili hrpu pila i čekića te sve zajedno označili kao dostavu uzoraka alata. Izmislili su nešto takvo. Poslali su paket na adresu motela u Washingtonu, da ih čeka ovdje. To bih ja učinio.«

Bannon je izgledao posramljeno. Nije rekao ništa. Samo je ustao i otišao. Vrata su se tiho zatvorila za njim. U sobi je nastupila tišina. Stuyvesant je ostao sjediti, činilo se da mu je malo neugodno.

»Moramo razgovarati«, rekao je.

»Otpustit ćete nas«, rekla je Neagley.

Kimnuo je glavom. Zavukao je ruku u džep sakoa i izvukao dvije bijele omotnice.

»Ovo više nije interna istraga«, rekao je. »Znate to. Postalo je previše veliko.«

»Ali vi znate da Bannon traži na pogrešnom mjestu.«

»Nadam se da će i sam to shvatiti«, rekao je Stuyvesant. »Onda možda počne tražiti na pravom mjestu. A mi ćemo nastaviti čuvati Armstronga. Počevši od te ludosti u Wyomingu. To uvijek radimo. To je sve što *možemo*. Samo reagiramo. Zadaća nam je obrana. Nemamo pravni temelj za upošljavanje vanjskih suradnika u proaktivnoj ulozi.«

Gurnuo je prvu omotnicu po sjajnoj površini stola. Učinio je to dovoljno snažno da omotnica otkliže dva metra i zaustavi se točno ispred Reachera. Zatim je gurnuo drugu, malo slabije tako da se zaustavila ispred Neagley.

»Odgodite ovo«, rekao je Reacher. »Otpustite nas poslije. Dajte nam ostatak dana.«

»Zašto?«

»Moramo razgovarati s Armstrongom. Samo Neagley i ja.«

»O čemu?«

»O nečemu vrlo važnom«, odvratio je Reacher. Zatim je opet utihnuo.

»O onome o čemu smo razgovarali jutros?« pitala je Neagley.

»Ne, o onomu čime sam razbijao glavu sinoć.«

»O nečemu što nedostaje, o nečemu što nije učinjeno?«

Reacher je odmahnuo glavom. »Zapravo, o nečemu što nije *rečeno*.«

»Što nije rečeno?«

Nije odgovorio. Samo je uzeo obje omotnice i gurnuo ih natrag po površini stola. Stuyvesant ih je obje zaustavio poklopiвши ih dlanom. Uzeo ih je u ruku i držao ih tako, neodlučan.

»Ne mogu dopustiti da razgovarate s Armstrongom bez mene«, rekao je.

»Morat ćete«, rekao je Reacher. »Samo će tako pristati na razgovor.«

Stuyvesant nije rekao ništa. Reacher ga je pogledao. »Recite mi više o njegovoj pošti. Otkad provjeravate Armstrongovu poštu?«

»Od početka«, rekao je Stuyvesant. »Otkad je izabran kao kandidat. To je standardni postupak.«

»Kako to funkcionira?«

Stuyvesant je slegnuo ramenima. »Prilično jednostavno. Agenti u njegovoj kući otvore sve poslano na kućnu adresu, a imamo i čovjeka u Senatu koji preuzima sve što stigne onamo, kao i jednog u Bismarcku za tamošnju poštu. No nakon nekoliko poruka počeli smo sve preusmjeravati ovamo, radi praktičnosti.«

»Ali njemu prosljedite sve osim prijentja?«

»Naravno.«

»Poznajete li Swaina?«

»Iz Odjela za istraživanje? Da, površno.«

»Unaprijedite ga. Ili mu dajte bonus. Ili barem poljubac u čelo. Jer on je jedina osoba ovdje koja je imala originalnu ideju. Uključujući i nas.«

»Kakvu ideju?«

»Moramo razgovarati s Armstrongom. Što prije. Neagley i ja, sami. Nakon toga ćemo se smatrati otpuštenima i više nas nikada nećete vidjeti. Više nikada nećete vidjeti ni Bannona. Jer vaš će problem biti riješen za dva-tri dana.«

Stuyvesant je spremio obje omotnice u džep sakoa.

Bio je dan poslije Dana zahvalnosti i Armstrong je bio u samonametnutom egzilu od javnih poslova, no dogovoriti sastanak s njim pokazalo se izuzetno teškim. Odmah nakon jutarnjeg sastanka Stuyvesant je unaprijedio jednog od izvornih Froelichinih muških suparnika, zadržtog tipa s usranim stavom *sad napokon možemo raditi kako valja*. Kontrolirao se pred Stuyvesantom jer je tema još bila osjetljiva, no ometao ih je na svaki način koji je mogao pronaći. Najveća je prepreka bila desetljećima staro pravilo da osoba koju Tajna služba štiti ne može biti sama s posjetiteljima, bez barem jednog agenta. Reacher je to smatrao razumnim. Čak i bez oružja on i Neagley mogli su rastaviti Armstronga na komadiće u sekundu i pol. No morali su razgovarati nasamo. To je bilo ključno. Stuyvesant je oklijevao proturječiti novom vođi tima odmah prvi dan, ali naposljetku je naveo sigurnosne provjere iz Pentagona kao dovoljne i utvrdio da će biti dovoljno da dvojica agenata stoje ispred vrata. Zatim je nazvao Armstronga kući kako bi dobio i njegovo dopuštenje. Spustio je slušalicu i rekao da je Armstrong zabrinut zbog nečega te da će uzvratiti poziv.

Čekali su dvadesetak minuta, a zatim je Armstrong rekao tri stvari: prvo, zdravlje njegove majke naglo se pogoršalo te je, kao drugo, želio avionom u Oregon to poslijepodne, pa će, kao treće, sastanak s Reacherom i Neagley morati biti kratak i morat će ga odgoditi za dva sata dok se spremi za put.

Reacher i Neagley otišli su u Froelichin ured čekati još malo, no novi ga je voda tima već zauzeo. Male biljke više nije bilo. Namještaj je pomaknut. Sve je bilo drukčije. Od Froelich je ostao samo slab miris njezinog parfema u zraku. Stoga su se vratili na recepciju i zavalili se u kožne fotelje. Gledali su televiziju, bez tona. Bila je namještena na kanal vijesti pa su opet vidjeli Froelich kako umire, tiho i usporeno. Vidjeli su dio Armstrongove izjave. Vidjeli su intervju s Bannonom ispred sjedišta FBI-a. Nisu tražili dežurnog časnika da pojača

zvuk. Znali su što je Bannon govorio. Gledali su isječke najzanimljivijih akcija iz utakmica američkog nogometa od dan prije. Zatim ih je Stuyvesant pozvao u svoj ured.

Tajnice nije bilo. Očito je uživala u dugom vikendu kod kuće. Prošli su kroz prazan prednji prostor, ušli u ured i sjeli ispred Stuyvesantova besprijekornog stola, dok im je on objašnjavao pravila susreta.

»Bez tjelesnog kontakta«, rekao je.

Reacher se nasmiješio. »Čak ni rukovanje?«

»Mislim da se možete rukovati«, rekao je Stuyvesant. »Ali to je sve. I ne smijete razotkriti ništa o situaciji u kojoj se nalazi. On ne zna za prijetnje i ne želim da sazna od vas. Je li to jasno?«

Reacher je kimnuo glavom.

»Jasno«, rekla je Neagley.

»Nemojte ga uznemiravati ni gnjaviti. Ne zaboravite tko je on. I ne zaboravite da su mu misli zaokupljene majkom.«

»Dobro«, rekao je Reacher.

Stuyvesant je skrenuo pogled. »Odlučio sam da ne želim znati o čemu ćete razgovarati. Ne želim znati ni što će se dogoditi nakon razgovora, ako se išta dogodi. No želim vam zahvaliti na svemu što ste učinili dosad. Vaša sigurnosna provjera pomoći će nam, mislim da ste nas spasili u Bismarcku i cijelo ste vrijeme bili istinski uz nas. Vrlo sam vam zahvalan zbog toga.«

Nitko nije progovarao.

»Ja ću otići u mirovinu«, rekao je Stuyvesant. »Morao bih se boriti da spasim karijeru, no ne volim je dovoljno da bih se borio za nju.«

»Počinitelji nikada nisu bili vaši agenti«, rekao je Reacher.

»Znam to«, odvratio je Stuyvesant. »Ali izgubio sam dvoje ljudi. Stoga je moja karijera završena. Ali to je moja odluka i moj problem. Želim vam samo reći da mi je drago što sam imao priliku upoznati Joeova brata i da mi je bilo zadovoljstvo raditi s oboje.«

Nitko nije progovarao.

»I drago mi je što ste bili uz M. E. na kraju.«

Reacher je skrenuo pogled. Stuyvesant je opet izvadio omotnice iz džepa.

»Ne znam bih li se nadao da imate pravo ili da nemate«, rekao je. »Glede Wyominga. Imat ćemo tri agenta i nešto mjesne policije. To nije veliko osiguranje ako nešto pođe po zlu.«

Gurnuo je omotnice po stolu.

»U garaži vas čeka auto«, rekao je. »Odvest će vas do Georgetowna i otići. Nakon toga se snalazite sami.«

Sišli su dizalom, a Reacher je skrenuo u veliko predvorje. Bilo je veliko, mračno i prazno. Koraci su odzvanjali od hladnog mramora. Zaustavio se ispod ploče s ugraviranim imenima i pogledao ime svog brata. Pogledao je i prazan prostor na koji će uskoro upisati Froelichino ime. Zatim je skrenuo pogled i vratio se do hodnika u kojem ga je čekala Neagley. Prošli su kroz vrata s okruglim prozorom od ojačanog stakla i došli do auta koji ih je čekao.

Bijeli je šator još bio na svom mjestu ispred Armstrongove kuće. Vozač je zaustavio auto tako da su stražnja vrata bila točno na ulazu u šator i progovorio nešto u mikrofona na zglavku. Sekundu poslije, vrata Armstrongove kuće otvorila su se i tri su agenta izašla van. Jedan je prošao kroz platnenu tunel i otvorio vrata auta. Reacher je izašao, a za njim i Neagley. Agent je zatvorio vrata i ostao stajati na pločniku dok je auto odlazio. Drugi je agent nakratko ispružio ruke, pokazujući im da stanu kako bi ih pretražili. Stajali su u polutami ispod bijelog platna. Neagley se napela dok su je strane ruke prepipavale. No bilo je to površno. Jedva su je dodirnuli. I nisu pronašli Reacherov keramički nož. Bio je skriven u čarapi.

Agenti su ih povelu unutra, u hodnik Armstrongove kuće i zatvorili vrata. Kuća je bila veća nego što se doimala izvana. Bilo je to veliko zdanje koje vjerojatno stajalo već stotinu godina i stajat će još stotinu. Na zidovima hodnika bile su prugaste tapete i bio je ispunjen antikvitetima i uokvirenim slikama. Na podovima su bili sagovi postavljeni preko debelog tepisona. U jednom je kutu stajala putna torba, vjerojatno spremna za nenadano putovanje u Oregon.

»Ovuda«, rekao je jedan od agenata.

Poveo ih je dublje u kuću, kroz hodnik koji je dvaput skretao, do velike kuhinje s blagovaonicom koja je izgledala kao iz neke brvnare. Sve u njoj bilo je od borovine, s velikim stolom na jednoj strani i opremom za kuhanje na drugoj. Osjećao se snažan miris kave. Armstrong i njegova supruga sjedili su za stolom, svaki s velikom šalicom kave i primjerka četiri različitih novina. Gđa Armstrong bila je odjevena u trenirku i prekrivena znojem, kao da su u podrumu imali kućnu teretanu. Činilo se da neće ići u Oregon sa svojim suprugom. Nije bila našminkana. Izgledala je umorno i potišteno, kao da su događaji Dana zahvalnosti iz temelja promijenili njezine osjećaje. Armstrong je izgledao pribrano. Nosio je košulju i sako, no rukave je podigao do laktova. Nije imao kravatu. Usporedno je čitao uredničke kolumne u *New York Timesu* i *Washington Postu*.

»Želite li kavu?« pitala je gđa Armstrong.

Reacher je kimnuo glavom, a ona je ustala, otišla do dijela prostorije s kuhinjom, uzela još dvije velike šalice i napunila ih. Vratila se noseći po jednu u svakoj ruci. Reacher ne bi znao reći je li bila visoka ili niska. Bila je jedna od onih žena koje izgledaju nisko u običnim cipelama, a visoko kad imaju potpetice. Predala im je šalice bez jasnog izraza na licu. Armstrong je odvojio pogled od novina.

»Žao mi je zbog vaše majke«, rekla je Neagley.

Armstrong je kimnuo glavom. »Gospodin Stuyvesant obavijestio me da želite razgovarati nasamo«, rekao je.

»To bi bilo dobro«, rekao je Reacher.

»Da moja supruga ostane?«

»Ovisi o tomu što za vas znači nasamo.«

Gđa Armstrong pogledala je supruga. »Možeš mi ispričati poslije«, rekla je. »Prije nego što odeš. Ako bude potrebno.«

Armstrong je opet kimnuo glavom i naglašeno zatvorio novine. Zatim je ustao, otišao do aparata za kavu i napunio svoju šalicu.

»Hajdemo«, rekao je.

Poveo ih je natrag kroz hodnik i uveo ih u pokrajnju sobu. Dvojica agenata slijedila su ih i stali svaki s jedne strane vrata. Armstrong ih je pogledao kao da se ispričava i zatvorio vrata. Zaobišao je svoj radni stol i stao iza njega. Prostorija je bila uređena poput radne sobe, ali to je bilo više radi ostavljanja dojma nego stvarno. Nije bilo računala. Stol je bio velik i star, izrađen od tamnog drveta. U sobi su bili kožni naslonjači i knjige izabrane zbog izgleda svojih korica. Zidovi su bili prekriveni drvenim pločama, a na podu je bio stari perzijski sag. Negdje je bio osvježivač prostora koji je ispunjavao zrak mirisom. Na zidu je bila uokvirena fotografija osobe neodređenog spola kako stoji na manjoj santi leda. Osoba je na sebi imala golemu debelu jaknu s kukuljicom i debele rukavice koje su sezale do laktova. Kukuljica je imala krznenu rub koji je uokvirivao lice. Cijelo je lice bilo skriveno skijaškom maskom i metaliziranim žutim naočalama za snijeg. Jedna ruka u velikoj rukavici bila je podignuta na pozdrav.

»Naša kći«, rekao je Armstrong. »Tražili smo je da nam pošalje fotografiju jer nam nedostaje. Poslala nam je tu. Ima smisla za humor.«

Sjeo je za stol. Reacher i Neagley sjeli su svaki u jedan naslonjač.

»Ovo se doima vrlo povjerljivim razgovorom«, rekao je Armstrong.

Reacher je kimnuo glavom. »Mislim da ćemo se naposljetku svi složiti da bi povjerljiv trebao i ostati.«

»Što mi želite reći?«

»Gospodin Stuyvesant postavio nam je neka pravila«, rekao je Reacher. »Odmah ću ih prekršiti. Tajna služba presrela je šest prijetećih poruka upućenih vama. Prva je stigla poštom prije osamnaest dana. Još dvije stige su poslije poštom, a tri su dostavljene ručno.«

Armstrong nije rekao ništa.

»Ne doimate se iznenađenim«, rekao je Reacher.

Armstrong je slegnuo ramenima. »Politika je puna iznenađenja«, rekao je.

»Vjerojatno jest«, odvratio je Reacher. »Sve su tri poruke potpisane otiskom palca. Otkrili smo da pripada nekom starcu iz Kalifornije. Netko mu je amputirao palac, uzeo ga i uporabio poput žiga.« Armstrong nije rekao ništa.

»Druga se poruka samo pojavila u Stuyvesantovu uredu. Naposljetku je dokazano da ju je onamo stavio tehničar zadužen za nadzorne kamere, Nendick. Netko mu je oteo suprugu kako bi ga natjerao na to. Nendick je bio tako uplašen zbog toga što će biti s njom da je pao u komu kad smo ga počeli ispitivati. No mislimo da je dotad ionako već bila mrtva.«

Armstrong je šutio.

»Čovjek iz Odjela za istraživanje, preziva se Swain, povezo je dvije ključne pojedinosti. Smatrao je da smo pogrešno brojali. Shvatio je da je Nendick također bio neka vrsta poruke, pa bi ukupno bilo sedam, a ne šest poruka. Zatim smo pribrojili starca iz Kalifornije kojem su amputirali prst i dobili osam poruka. U utorak su se dogodila i dva umorstva, deveta i deseta poruka. Jedno u Minnesoti i jedno u Coloradu. Dva potpuna stranca s prezimenom Armstrong. Ubijeni su radi neke vrste demonstracije protiv vas.«

»O, ne«, rekao je Armstrong.

»Znači, deset poruka«, rekao je Reacher. »Sve osmišljene za to da vas muče, osim što vam nisu rekli ni za jednu. No ja sam se zapitao nismo li *opet* pogrešno brojali. I znate što? Mislim da jesmo. Mislim da je bilo barem jedanaest poruka.«

U maloj prostoriji zavlada je tišina.

»Koji bi bila jedanaesta?« pitao je Armstrong.

»Neka koja se provukla«, rekao je Reacher. »Stigla je poštom, na vašu adresu, no Tajna služba nije ju shvatila kao prijatnu. Poruka koja njima nije značila mnogo, no vama je značila *sve*.«

Armstrong nije rekao ništa.

»Mislim da je stigla prva«, nastavio je Reacher. »Na samom početku, prije nego što je Tajna služba išta primijetila. Mislim da je to bilo poput *objave*, koju ćete samo vi shvatiti. Zato mislim da ste sve vrijeme znali za ovo. Mislim da znate tko to radi i znate *zašto*.«

»Mnogo je ljudi poginulo«, rekao je Armstrong. »To je teška optužba.«

»Kažete da nije istinita?«

Armstrong nije rekao ništa.

Reacher se nagnuo naprijed. »Neke ključne riječi nikada nisu izrečene«, nastavio je. »Da sam ja posluživao puretinu beskućnicima i netko je počeo pucati po meni pa je zbog toga netko drugi iskrvario, prije ili poslije pitao bih *tko* je to, dovraga, bio? Kojeg vraga *želi*? Zašto to, dovraga, *radi*? To su osnovna pitanja. Postavio bih ih jasno i glasno, vjerujte mi. Ali vi ih niste postavili. Vidjeli smo se dvaput nakon pucnjave. U podrumu Bijeke kuće i poslije u uredu Tajna službe. Svašta ste govorili. Pitali ste jesmo li ih pronašli i uhitili? To vam je bila najveća briga. Nikada niste pitali tko bi mogli biti niti koji bi mogao biti njihov motiv. A zašto niste pitali? Samo je jedno moguće objašnjenje. Već ste *znali*.«

Armstrong nije rekao ništa.

»Mislim da to i vaša supruga zna«, rekao je Reacher. »Spomenuli ste njezin bijes zbog toga što ste ugrozili ljude. Mislim da nije govorila općenito. Ona zna da vi znate tko stoji iza toga i smatra da ste nekome trebali reći.«

Armstrong je šutio.

»Zato mislim da se osjećate pomalo krivim«, rekao je Reacher. »Mislim da ste zato pristali dati izjavu za televiziju kako sam tražio i da zato iznenada želite ići na misu zadušnicu. Muči vas savjest. Jer ste *znali*, a niste nikomu rekli.«

»Ja sam političar«, rekao je Armstrong. »Političari imaju stotine neprijatelja. Nije bilo smisla nagađati koji je od njih krivac.«

»Glupost«, rekao je Reacher. »Motiv za ovo nije politički, nego osobni. Vaši su politički neprijatelji poljoprivrednici iz Sjeverne Dakote koji zarađuju deset centi tjedno manje jer ste promijenili subvencije.

Ili neki pompozni stari senator za čiji ste prijedlog odbili glasati. Neki od poljoprivrednika možda su glasali protiv vas na izborima, a senator možda čeka da vam vrati istom mjerom kad se budete zalagali za nešto važno, ali nitko od njih ne bi učinio što ovi napadači rade.«

Armstrong nije rekao ništa.

»Nisam budala«, nastavio je Reacher. »Ja sam bijesan čovjek koji je gledao kako draga mu žena krvari do smrti.«

»Ni ja nisam budala«, rekao je Armstrong.

»Mislim da jeste. Nešto iz prošlosti napada vas, a vi mislite da to možete samo ignorirati i nadati se najboljem? Zar niste znali što će se dogoditi? Nemate nikakav osjećaj za perspektivu. Mislili ste da ste svjetski poznati jer ste u Zastupničkom domu i Senatu? E, pa niste bili. Obični ljudi nisu ni čuli za vas prije kampanje ovog ljeta. Mislili ste da su sve vaše male tajne već razotkrivene? E, pa nisu bile.«

Armstrong nije rekao ništa.

»Tko su oni?« pitao je Reacher.

Armstrong je slegnuo ramenima. »Što vi mislite?«

Reacher je zastao.

»Mislim da imate problem s prijetnjom naravi«, rekao je. »Kao i vaš otac. Mislim da su neki ljudi patili zbog toga prije nego što ste naučili to kontrolirati. Neki od njih to su zaboravili, a neki nisu. Ako nekome učinite nešto loše, to postane dio žrtvina života. Možda ste nekoga ozlijedili, ili mu povrijedili samopoštovanje ili mu se zamjerali na neki drugi način. Mislim da je ta osoba to potisnula duboko u sebi dok jedan dan nije ugledala vaše lice na televiziji, prvi put nakon trideset godina.«

Armstrong je sjedio mirno jedan dugi trenutak.

»Koliko od toga zna FBI?« pitao je.

»Ne znaju ništa. Ubijaju se tražeći ljude koji ne postoje. Daleko smo ispred njih.«

»Koje su vaše namjere?«

»Pomoći ću vam«, uključio se Reacher. »Iako to ne zaslužujete. Bit će to posve slučajna posljedica toga što ću se zauzeti za Nendicka i njegovu suprugu, za starca s prezimenom Andretti, za dvojicu ubijenih s prezimenom Armstrong, a osobito za Froelich, koja je bila prijateljica mojeg brata.«

Nastupila je tišina.

»Hoće li ovo ostati između nas?« pitao je Armstrong.

Reacher je kimnuo glavom. »Morat će. Isključivo zbog mene.«

»Zvuči kao da namjeravate poduzeti nešto vrlo ozbiljno.«

»Tko se igra s vatrom, opeče se.«

»To je zakon džungle.«

»A što mislite, gdje živite?«

Armstrong je šutio još jedan dugi trenutak.

»Vi ćete znati moju tajnu, a ja vašu«, rekao je.

Reacher je kimnuo glavom. »I zauvijek ćemo sretno živjeti.«

Usljedi je još jedna duga šutnja. Trajala je cijelu minutu. Reacher je vidio kako nestaje Armstrong političar i umjesto njega se pojavljuje Armstrong osoba.

»Uglavnom se varate«, rekao je. »Ali ne u potpunosti.«

Sagnuo se i otvorio ladicu. Izvukao je omotnicu s mekanim unutarnjim slojem i bacio je na stol. Klizala je na sjajnom drvetu i zastala dva centimetra od ruba.

»Mislim da bi se ovo moglo računati kao prva poruka«, rekao je. »Stigla je na dan izbora. Agenti Tajne službe vjerojatno su bili malo zbunjeni, ali nisu vidjeli ništa loše u njoj, pa su mi je prosljedili.«

Omotnica je bila standardna. Bila je poslana na adresu *Brook Armstrong, Senat Sjedinjenih Država, Washington D.C.* Adresa je bila ispisana na poznatoj naljepnici, poznatim računalnim fontom Times New Roman, veličine slova 14, podebljano. Poslana je negdje iz države Utah, 28. listopada. Poklopac omotnice nekoliko je puta bio otvaran i ponovno zatvaran. Reacher je pogurnuo omotnicu natrag i pogledao unutra. Podigao ju je tako da i Neagley vidi.

U omotnici je bila samo minijaturna palica za bejzbol. Kakve se prodaju kao suveniri ili se poklanjaju u raznim prigodama. Bila je od običnog drva boje meda. Na najdebljem je dijelu imala promjer veći od dva centimetra, a bila bi duga oko 40 centimetara da pri kraju nije bila slomljena. Bila je slomljena namjerno. Najprije su je djelomično prepilili, a zatim je slomili do kraja. Mjesto loma dodatno su izgrebli tako da izgleda kao da je slomljena slučajno.

»Nemam problema s prijekom naravi«, rekao je Armstrong. »Ali moj otac jest, to ste imali pravo. Živjeli smo u malom mjestu u Oregonu. Bilo je na osami i prilično izolirano. Bio je to grad drvne industrije. Bilo je svakakvih ljudi. Vlasnici pilana imali su velike kuće,

Šefovi manje, a radnici su živjeli u kolibama ili iznajmljenim sobama. Imali smo i školu. Moja je majka bila vlasnica ljekarne. Južno od nas bio je ostatak države, sjeverno od nas bila je netaknuta šuma. Činilo se kao da živimo na granici. Ruka zakona nije bila baš čvrsta, ali nije bilo strašno. Bilo je prostitutki i mnogo alkohola, ali sve u svemu, trudili smo se biti tipični američki grad.«

Na trenutak je utihnuo. Spustio je dlanove na stol i pogledao ih.

»Imao sam osamnaest godina«, rekao je. »Završio sam srednju školu i spremao se na fakultet. Provodio sam posljednje tjedne kod kuće. Sestra mi je već putovala svijetom. Na dvorišnim vratima imali smo poštanski sandučić. Moj ga je otac sam izradio, u obliku male pilane. Bila je lijepa, izrađena od malih komadića cedrovine. Za Noć vještica prethodne godine netko ju je razbio. Kako to već ide. Grubi momci voze se uokolo i razbijaju poštanske sandučice palicom za bejzbol. Moj je otac čuo kad su razbili naš i potrčao je za njima, ali nije vidio tko su. Bili smo malo uznemireni jer sandučić je bio lijep i bilo je besmisleno što su ga uništili. No on ga je popravio i ojačao te je postao opsjednut time da ga zaštiti. Ponekad bi se noću krio vani i stražario.«

»A onda su se momci vratili«, rekla je Neagley.

Armstrong je kimnuo glavom. »Krajem tog ljeta«, rekao je. »Dvojica, u kamionetu, s palicom. Bili su krupni. Nisam ih poznavao, ali viđao sam ih ponekad. Mislim da su bili braća. Bili su vrlo grubi. Pravi delikventi, nasilnici koji su živjeli izvan grada. Momci od kakvih se uvijek valja držati podalje. Htjeli su razbiti sandučić, no moj je tata iskočio iz zasjede i došlo je do svađe. Rugali su mu se, prijetili mu, vrijeđali moju majku. Rekli su mu da je dovede van, da će joj pokazati dobru zabavu palicom, bolju nego što joj on može priuštiti. Možete zamisliti kakvi su pokreti išli uz to. Došlo je do tučnjave i moj je tata imao sreće. Jednostavno se tako dogodilo. Dva sretna udarca i pobijedio je. Ili je to možda bilo zbog njegove vojne obuke. Palica je pukla na pola, možda od udaranja po sandučiću. Mislio sam da će to biti kraj, no on je dovukao dečke u dvorište, izvukao lanac za vuču trupaca te ih vezao za stablo i zaključao lokotom. Klečali su, okrenuti licem jedan prema drugome, svaki s jedne strane debla. Otac kao da je izgubio razum. Njegova je narav preuzela kontrolu. Udarao ih je slomljenom palicom. Pokušao sam ga zaustaviti, no nisam mogao. Zatim je rekao da će on *njima* pokazati zabavu slomljenim dijelom palice, osim ako ga zamole da to ne učini. Pa su molili. Preklinjali su dugo i glasno.«

Opet je utihnuo.

»Čitavo vrijeme bio sam ondje«, rekao je. »Samo sam pokušavao smiriti oca. No ta su me dvojica gledali kao da *sudjelujem*. Gledali su me kao da svjedočim njihovom najgorem trenutku. Gledao sam njihovo potpuno poniženje, a to je najgore što se nasilniku može dogoditi. U očima im je bila potpuna mržnja. Protiv *mene*. Kao da govore da moram umrijeti zato što sam to vidio. Bilo je doslovno tako grozno.«

»Što se dogodilo?« pitala je Neagley.

»Moj ih je otac ostavio ondje. Rekao je da će ujutro početi iznova. Ušli smo, a on je otišao u krevet. Ja sam se išuljao jedan sat poslije. Namjeravao sam ih pustiti. No već su otišli. Nekako su se izvukli iz lanaca. Pobjegli su i više se nikad nisu vratili. Više ih nikada nisam vidio. Otišao sam na fakultet i kući sam dolazio samo u posjet.«

»I otac vam je umro.«

Armstrong je kimnuo glavom. »Imao je problema s visokim tlakom, što je razumljivo s obzirom na njegovu narav. Zapravo sam zaboravio na tu dvojicu. Bio je to samo događaj iz moje prošlosti. No nisam *zapravo* zaboravio na njih. Uvijek sam se sjećao pogleda u njihovim očima. I sad ga vidim. Bila je to hladna mržnja. Dva bahata nasilnika koji nisu mogli podnijeti da ih itko vidi ikako drukčije nego kako oni to odaberu. Kao da sam smrtno zgriješio samo zato što sam vidio njihov poraz. Kao da sam im nešto *učinio*. Kao da sam im neprijatelj. Tako su zurili u mene. Odustao sam od pokušaja da to shvatim. Nisam baš neki psiholog. Ali nikada nisam zaboravio taj pogled. Kad sam primio paket, ni trenutka se nisam pitao tko ga je poslao, iako je prošlo gotovo trideset godina.«

»Jeste li znali njihova imena?« pitao je Reacher.

Armstrong je odmahnuo glavom. »Nisam znao mnogo o njima, osim da su živjeli u nekom obližnjem mjestu. Što ćete učiniti?«

»Znam što bih *želio* učiniti.«

»Što to?«

»Želio bih vam slomiti obje ruke i više vam nikada ne vidjeti lice. Da ste rekli nešto odmah, Froelich bi još bila živa.«

»Da, zašto niste ništa rekli?« pitala je Neagley.

Armstrong je odmahnuo glavom. U očima su mu bile suze.

»Jer nisam imao pojma da je tako ozbiljno«, rekao je. »Zaista nisam, kunem vam se životom svoje kćeri. Zar ne shvaćate? Mislio sam da su me željeli izbaciti iz takta ili uznemiriti. Pitao sam se misle li još da sam tada bio kriv za nešto te da mi prijete da će me osramotiti ili razotkriti. Nisam se brinuo jer znam da tada nisam ništa skrivio. Svi bi to shvatili. Nisam vidio drugi logičan razlog da je pošalju. Bio sam trideset godina stariji, kao i oni. Razumna sam, odrasla osoba. Pretpostavio sam da su i oni. Mislio sam da je sve to samo neslana šala. Nisam osjećao nikakvu *opasnost* u tomu. Kunem se. Zašto bih mislio da je to opasno? Uznemirilo me na jedan sat i zaboravio sam to. Možda sam očekivao još neki jadan pokušaj da me se izbaci iz takta, ali odlučio sam da ću se s time nositi kad se dogodi. Ali nisam više ništa dobio. Ništa se nije dogodilo. Koliko sam ja znao. *Jer mi nitko nije rekao*. Dosad. Dok mi *vi* niste rekli. Prema Stuyvesantu niste mi ni sad trebali reći. A ljudi su patili i *ubijeni* su. Isuse, zašto me nije obavijestio? Mogao sam mu sve reći da me samo *pitao*.«

Nitko nije progovarao.

»Zato imate pravo, ali ne u potpunosti«, nastavio je. »Znam tko je to učinio i zašto, ali nisam znao cijelo vrijeme. U sredini nisam znao. Znao sam na početku i na kraju. Znao sam čim su počeli pucnjevi, vjerujte mi. Jednostavno sam *znao*. Bio je to nevjerojatan šok, iz vedra neba. Nisam mogao vjerovati da je *to* sljedeći pokušaj da me izbace iz takta. Suluda eskalacija. Očekivao sam da me pogode trulom rajčicom, a dobio sam nuklearni projektil. Mislio sam da je svijet poludio. Ako me želite kriviti što nisam ništa rekao, dobro, krivite me, ali kako sam mogao znati? Kako sam mogao predvidjeti takvo ludilo?«

Na trenutak je vladala tišina.

»To je moja prljava tajna«, rekao je Armstrong. »Iako prije trideset godina nisam nikako pogriješio. Pogriješio sam što prije tri tjedna nisam ispravno predvidio implikacije paketa koji sam primio.«

Nitko nije progovarao.

»Da kažem Stuyvesantu sada?« pitao je Armstrong.

»Kako želite«, rekao je Reacher.

Usljedila je duga šutnja. Armstrong osoba opet je nestao i vratio se Armstrong političar.

»Ne želim mu reći«, rekao je. »To bi bilo loše i za njega i za mene. Ljudi su patili i poginuli. Uzrok je teška pogreška u prosudbi nas obojice. On je trebao pitati, ja sam trebao reći.«

Reacher je kimnuo glavom. »Zato to prepustite nama. Vi ćete znati našu tajnu, a mi vašu.«

»I zauvijek ćemo sretno živjeti.«

»Da, živjet ćemo«, rekao je Reacher.

»Možete li nam dati njihov opis?« pitala je Neagley.

»Bili su djeca«, rekao je Armstrong. »Možda mojih godina. Sjećam se samo njihovih očiju.«

»Kako se zove grad?«

»Underwood, u Oregonu«, rekao je Armstrong. »Moja majka još živi ondje. I ja krećem onamo za jedan sat.«

»A njih dvojica bili su iz okolice?«

Armstrong je pogledao Reachera. »A vi ste predvidjeli da će otići kući i čekati.«

»Da«, rekao je Reacher. »Jesam.«

»A ja idem upravo onamo.«

»Ne brinite se«, rekao je Reacher. »Ta je teorija ionako zastarjela. Pretpostavljam da su očekivali da ćete ih se sjetiti, ali nisu očekivali prekid komunikacije između vas i Tajne službe. A sigurno nisu željeli da im dovedete *njih* na vrata. Stoga su promijenili vrata. Više ne žive u Oregonu. U to možemo biti potpuno sigurni.«

»Kako ćete ih onda pronaći?«

Reacher je odmahnuo glavom. »Ne možemo ih pronaći. Više ne. Nemamo vremena. Moramo pustiti da oni pronađu nas. U Wyomingu. Na misi zadužnici.«

»I ja ću doći onamo. Uz minimalno osiguranje.«

»Nadajte se da će sve biti gotovo prije nego što stignete.«

»Da kažem Stuyvesantu?« pitao je Armstrong opet.

»Kako želite«, rekao je Reacher opet.

»Ne mogu otkazati dolazak. To ne bi bilo ispravno.«

»Ne«, rekao je Reacher. »Mislim da ne bi.«

»Ne mogu sada reći Stuyvesantu.«

»Ne«, rekao je Reacher. »Čini se da ne možete.«

Armstrong nije rekao više ništa. Reacher je ustao, a s njim i Neagley.

»Još samo jedno«, rekao je Reacher. »Mislimo da su ta dvojica postali policajci.«

Armstrong je sjedio mirno. Počeo je odmahivati glavom, no zaustavio se i spustio pogled prema stolu. Lice mu se smračilo, kao da čuje tihi odjek od prije trideset godina.

»Rekli su nešto dok ih je moj otac udarao«, rekao je. »Čuo sam to samo napola i onda sam to odbacio. Mislim da su u jednom trenutku tvrdili da im je otac policajac. Da bi nas mogao uvaliti u veliku nevolju.«

Reacher nije rekao ništa.

Agenti osobnog osiguranja ispratili su ih iz kuće. Izašli su kroz tunel od bijelog platna i sišli s pločnika na ulicu. Skrenuli su na istok i vratili se na pločnik te krenuli prema podzemnoj željeznici. Bližilo se podne i zrak je bio čist i hladan. Četvrt je bila prazna. Nikoga nije bilo na ulici. Neagley je otvorila omotnicu koju joj je dao Stuyvesant. U njoj je bio ček od pet tisuća dolara. Kao svrha isplate pisalo je *profesionalno savjetovanje*. U Reacherovoj su omotnici bila dva čeka. Jedan je također bio honorar od pet tisuća dolara, a drugi je bio za troškove sigurnosne provjere, isplaćen do posljednjeg novčića.

»Trebali bismo ići u kupnju«, rekla je Neagley. »Ne možemo ići u lov u Wyoming odjeveni ovako.«

»Ne želim da ideš sa mnom«, odvratio je Reacher.

17. POGLAVLJE

Prepirali su se na ulici dok su hodali kroz Georgetown.

»Brineš se zbog moje sigurnosti?« pitala je Neagley.

»Ne bi trebao. Ništa mi se neće dogoditi. Znam se brinuti za sebe. I mogu donositi svoje odluke.«

»Ne brinem se za tvoju sigurnost«, odvratio je Reacher.

»Zbog čega si onda zabrinut? Za moju izvedbu? Mnogo sam bolja od tebe.«

»Znam da jesi.«

»U čemu je onda problem?«

»Tvoja radna dozvola. Možeš je izgubiti ako se nešto od toga sazna.«

Neagley nije rekla ništa.

»Imaš radnu dozvolu, zar ne?« rekao je Reacher. »Moraš je imati za svoju vrstu posla. Imaš i ured i posao i kućnu adresu. Ja ću nakon ovoga nestati. Ti to ne možeš učiniti.«

»Misliš da će nas netko uhvatiti na djelu?«

»Mogu si dopustiti taj rizik. Ti ne možeš.«

»Nema rizika ako nas ne uhvate.«

Sad Reacher nije rekao ništa.

»Kao što si rekao Bannonu«, rekla je. »Dok ih čekaš, osjećat ćeš trnce u leđima. Trebaš me da ti čuvam leđa.«

»Ovo nije tvoja borba.«

»Zašto je onda tvoja? Jer je žena kojoj je tvoj brat nekoć dao nogu poginula radeći svoj posao? To je nategnuto.«

Reacher nije rekao ništa.

»Dobro, ovo jest tvoja borba«, rekla je Neagley. »Znam to. Ali koje god razloge imaš da ovo *bude* tvoja borba, to je čini i *mojom*. Jer i ja imam *jednake* razloge. Čak i da ne razmišljamo jednako, a ja imam problem, zar ti meni ne bi pomogao?«

»Bih da me zamoliš.«

»Znači, jednaki smo.«

»Ali ja te ne molim za pomoć.«

»Još ne. Ali hoćeš. Udaljen si tri tisuće kilometara od Wyominga i nemaš kreditnu karticu kojom bi kupio avionsku kartu, a ja imam. Naoružan si keramičkim nožem na sklapanje kraćim od deset centimetara, a ja poznajem čovjeka u Denveru koji nam može

prodati kakvo god oružje želimo, bez pitanja. Ti ne poznaješ nikoga takvoga. Ja mogu unajmiti auto u Denveru za ostatak puta, a ti ne možeš.«

Hodali su dalje, dvadeset metara, trideset.

»Dobro«, rekao je Reacher. »Molim te da mi pomogneš.«

»Odjeću ćemo kupiti u Denveru«, rekla je. »Znam neka dobra mjesta.«

Do Denvera su stigli prije tri poslijepodne po lokalnom vremenu. Posvuda uokolo bile su visoravni, smeđe i uspravane. Zrak je bio rijedak i hladan. Još nije bilo snijega, no bližio se. Ralice su bile spremne uz pistu, kao i ograde za zaštitu od snježnih nanosa. Agencije za najam automobila otpremile su većinu osobnih vozila na jug i dovezle mnoštvo terenaca. Neagley je potpisala za GMC Yukon u *Avisu*. Otišli su do parkirališta po njega. Bio je crn i sjajan. Sličio je Froelichinom Suburbanu, no bio je skoro metar kraći.

Otišli su njime do grada. Vožnja je trajala vrlo dugo. Nakon Washingtona im se činilo da slobodnog prostora ima neograničeno, iako prijestolnica nije bila ni izdaleka najnaseljenije mjesto na istočnoj obali. Parkirali su u garaži u centru, malo pješčili i tri ulice dalje Neagley je pronašla trgovinu koju je tražila. Nudila je svu vrstu opreme za boravak u prirodi. Sve od čizama i kompasa, do kreme protiv opekline od sunca. Kupili su dalekozor za promatranje ptica i zemljovid središnjeg Wyominga u velikom omjeru, a zatim su otišli do polica s odjećom. Bile su pune odjeće koja se mogla nositi u srednje visokim planinama, ali i u gradu, bez opasnosti da onaj tko je nosi izgleda poput idiota. Neagley je odabrala vrhunsku odjeću za planinarenje u zelenim i smeđim bojama. Reacher je kupio isto što i u Atlantic Cityju, ali dvostruko kvalitetnije te je platio dvostruko više. Ovaj put uzeo je kapu i par rukavica. Odjenuo se u kabini za isprobavanje odjeće. Posljednje Joeovo odijelo bacio je u kantu za smeće.

Neagley je pronašla javnu govornicu na ulici i obavila kratki razgovor na hladnoći. Zatim su se vratili do terenca i Neagley ga je izvezla iz garaže, prošla kroz središte grada i nastavila prema manje dobrim četvrtima. U zraku se osjećao snažan miris pseće hrane.

»U blizini je tvornica«, rekla je ona.

Reacher je kimnuo glavom. »Ma da?«

Vozila je kroz usku ulicu, a zatim skrenula u nekakav industrijski park, ušavši u labirint niskih metalnih građevina. Bili su to prodavači linoleuma i trgovine autodijelova i mjesta koja su nudila četiri gume za snijeg za samo 99 dolara, ali i mjesta koja su nudila centriranje upravljača za 20 dolara. U jednom kutu bila je duga, niska radionica, odvojena od ostalih, u središtu velike površine ispucanog asfalta. Roleta na ulaznim vratima bila je spuštена, a iznad nje je rukom bilo napisano: *Eddie Brown Engineering*.

»To je tvoj čovjek?« pitao je Reacher.

Neagley je kimnula glavom. »Što želimo?«

Reacher je slegnuo ramenima. »Nema smisla previše planirati. Nešto kratko i nešto dugo, za svakog po jedno, i streljivo. To bi trebalo biti dovoljno.«

Zaustavila se ispred rolete i potrubila. Neki je čovjek izašao kroz vrata za osoblje i stigao na pola puta do auta prije nego što je vidio tko je za volanom. Bio je visok, krupnih

ramena i širokog vrata. Imao je kratku svijetlu kosu i otvoreno, prijateljsko lice, ali i krupne šake te debela zapešća. Nije bio od vrste ljudi s kojima se treba petljati. Mahnuo im je i vratio se unutra. Trenutak poslije roleta na velikim vratima počela se podizati. Neagley je prošla ispod nje, a roleta se odmah spustila za njima.

Unutarnji je prostor bio dvostruko manji nego što je trebao biti s obzirom na veličinu zgrade, ali osim toga izgledao je uvjerljivo. Pod je bio od betona, zamrljan uljem. Posvuda su bile tokarilice i bušilice, komadi metala i hrpe sipki. No stražnji je zid bio tri metra bliži iznutra nego što se to činilo izvana. Očito je iza njega bila još jedna prilično velika prostorija.

»Ovo je Eddie Brown«, rekla je Neagley.

»To mi nije pravo ime«, rekao je krupni.

Otvorio je skrivenu sobu povukavši veliki komad otpadnog metala. Svi su komadi na hrpi bili zavareni međusobno, kao i za veliku čeličnu ploču skrivenu iza njih. Sve se otvorilo tiho na podmazanim šarkama poput golemih trodimenzionalnih vrata. Čovjek koji je sebe nazivao Eddie Brown uveo ih je u posve drukčiji prostor.

Skrivena je prostorija bila čista poput bolnice. Bila je obojena bijelo i sa sve četiri strane okružena policama i postoljima. Police na tri zida bile su pune pištolja. Neki su bili u kutijama, a neki ne. Na postoljima su bile puške, sačmarice i strojnice, sve uredno posložene. Zrak je bio pun mirisa ulja za podmazivanje oružja. Na četvrtom je zid bila polica s kutijama streljiva, poslaganih poput knjiga u knjižnici. Reacher je osjećao miris novog bakra i kartona, kao i slab miris baruta.

»Dojmljivo«, rekao je.

»Uzmite što trebate«, rekao je Eddie.

»Kamo vode serijski brojevi?«

»Do austrijske vojske«, odvratio je Eddie. »Nakon toga se gube.«

Deset minuta poslije opet su bili na putu, a Reacherova nova jakna bila je u prostoru za teret, raširena preko dva pištolja *Steyr GB* kalibra .9 mm, automata *Heckler & Koch MP5* i jurišne puške *M16* te kutija s 200 komada streljiva za svako oružje.

Kad su ušli u Wyoming, već je bio mrak. Vozili su na sjever po I-25. Skrenuli su lijevo kod Cheyennea i nastavili po I-80. Vozili su na zapad do Laramieja, a zatim nastavili na sjever. Do gradića Grace imali su još pet sati vožnje. Nalazio se dosta iza Caspera. Karta ga je smještala usred ničega, između golemih planina s jedne i beskrajnih travnatih ravnica s druge strane.

»Zaustavit ćemo se u Medicine Bowu«, rekao je Reacher. »Zvuči fora. Pokušat ćemo doći do Gracea sutra u zoru.«

Medicine Bow nije izgledao baš fora u mraku, no imao je motel oko tri kilometra od grada i bilo je slobodnih soba. Neagley ih je platila. Kilometar i pol dalje pronašli su *grill-bar* i dobili veliki odrezak za cijenu manju od cijene jednog pića u Washingtonu. Kad su u baru počeli gasiti svjetla, krenuli su natrag prema svojim sobama. Reacher je ostavio jaknu u terencu, da skrije oružje od znatiželjnih očiju. Na parkiralištu su rekli laku noć jedno drugome. Reacher je otišao ravno u krevet. Čuo je Neagley pod tušem. S druge strane zida je čuo kako ona pjeva.

Probudio se u četiri ujutro, u subotu. Neagley se opet tuširala i opet pjevala. Pomislio je: *dovraga, kad ona spava?* Ustao je iz kreveta i krenuo prema kupaonici. Pustio je vruću vodu, pa je zbog toga vjerojatno kod nje potekla hladna jer je iza zida čuo prigušeni krik. Stoga je opet zatvorio tuš i pričekao da čuje kako ona zatvara svoj. Zatim se istuširao, odjenuo se i otišao do auta gdje ga je ona već čekala. Još je bio mrak. I dalje je bilo vrlo hladno. Vjetar je sa zapada nosio pahuljice snijega. Polako su padale kroz snopove svjetla koje je bacala rasvjeta na parkiralištu.

»Nigdje ne mogu dobiti kavu«, rekla je Neagley.

Pronašli su je nakon jedan sat vožnje na sjever. Restoran uz cestu upravo se otvarao. Vidjeli su svjetleći znak s udaljenosti od jednog kilometra. Pokraj restorana počinjala je neasfaltirana cesta koja je vodila u mrak Državne šume Medicine Bow. Restoran je izgledao poput štaglja, nizak i dug, izrađen od crvenih dasaka. Izvana je bio hladan, iznutra topao. Sjeli su za stol pokraj prozora s navučenim zavjesama te jeli jaja sa slaninom i pili snažnu, goroku kavu.

»Možemo ih zvati jedan i dva«, rekla je Neagley. »Jedan je onaj iz Bismarcka. Njega ćeš prepoznati. Dva je onaj sa snimke iz garaže. Možda ga prepoznamo po njegovoj građi. Ali zapravo ne znamo kako izgleda.«

Reacher je kimnuo glavom. »Znači, tražimo tipa iz Bismarcka i još jednoga s njim. Nema smisla previše planirati.«

»Ne zvučiš baš entuzijastično.«

»Trebala bi otići kući.«

»Sad kad sam te dovela ovamo?«

»Imam loš osjećaj glede ovog.«

»Napet si jer je Froelich poginula. To je sve. To ne znači da će se meni nešto dogoditi.«

Nije rekao ništa.

»Nas dvoje, protiv njih dvojice«, nastavila je Neagley. »Ti i ja protiv dvojice seronja, a ti se brineš?«

»Ne pretjerano«, rekao je.

»Možda neće ni doći. Bannon je rekao da će znati da je to zamka.«

»Doći će«, rekao je Reacher. »Moraju odgovoriti na izazov. To je stvar testosterona. I dovoljno su ljudi da odmah skoče na mamac.«

»Ako to i učine, meni se ništa neće dogoditi.«

»Osjećao bih se loše da ti se dogodi.«

»Neće se dogoditi«, rekla je.

»Reci mi da te ne tjeram na ovo.«

»Radim to svojom voljom«, odvrtila je.

Kimnuo je glavom. »Hajdemo onda.«

Vratili su se na cestu. Kroz snop njihovih prednjih svjetala lebdjele su snježne pahuljice. Polako su klizile sa zapada, jarko zasjale na svjetlu, a zatim naglo nestale kad bi projurili pokraj njih. Bile su to velike pahuljice, suhe i zrnate, ali nije ih bilo mnogo. Cesta je bila uska. Vijugala je. Površina je bila neravna. Svuda uokolo bila je tama i tolika praznina da je buka automobila brzo nestajala u njoj. Vozili su kroz svijetli tunel tišine, od jedne usamljene pahulje do druge.

»Casper vjerojatno ima policijsku postaju«, rekao je Reacher.

Za volanom je Neagley kimnula glavom. »Možda ih je stotinu. Casper je velik gotovo koliko i Cheyenne. Gotovo kao Bismarck.«

»I Grace će biti pod njihovom jurisdikcijom«, rekao je Reacher.

»I onom državne policije.«

»Ako vidimo neke druge policajce, to su ubojice.«

»Još si uvjeren da su policajci?«

Kimnuo je glavom. »Samo tako sve to ima smisla. I Nendicka i Andrettija pronašli su u policijskim barovima, upoznati su s Nacionalnom bazom zločina, imaju pristup oružju kakvo rabe Vladine agencije. Osim toga, svuda lako ulaze i izlaze. U gužvi i zbrci sa značkom boje zlata možeš ući bilo kamo. Ako Armstrong ima pravo i otac im je bio policajac, to se sjajno uklapa. To je obiteljsko zanimanje, kao i vojska.«

»Moj otac nije bio u vojsci.«

»Moj je bio, znači, odmah imamo pedeset posto. Bolje nego u većini drugih zanimanja. A znaš što me u potpunosti uvjerilo?«

»Što?«

»Nešto što smo odavno trebali shvatiti. No samo smo prešli preko toga. U potpunosti smo to promašili. *Dva ubijena Armstronga*. Kako su *pronašli* dvojicu bijelaca svijetle kose i plavih očiju, određenog broja godina i odgovarajućeg lica, te prije svega s odgovarajućim prezimenom i početkom imena? To nije nimalo lako. Ali oni su uspjeli. Postoji samo jedan praktičan način za to, baza podataka Ministarstva prometa. Ne sadrži samo podatke o

vozačkim dozvolama, nego i imena, adrese, datume rođenja, fotografije. Sve je ondje, sve što im je trebalo. A u bazu mogu ući samo policajci i to mogu učiniti bez problema.«

Neagley je na trenutak bila tiha.

»Dobro, *jesu* policajci«, rekla je.

»Nema sumnje da jesu. A mi smo budale što to nismo shvatili još u utorak.«

»Ali policajci bi odavno čuli za Armstronga, zar ne?«

»Zašto bi? Policajci znaju samo za svoj mali svijet, kao i svi ostali. Ako rade u nekoj maloj policijskoj postaji u Maineu ili na Floridi ili u okolici San Diega, možda znaju za vođu navale New York *Giantsa* ili za bacača Chicago *White Soxa*, ali nema razloga zašto bi ikada čuli za mlađeg senatora iz Sjeverne Dakote. Osim ako su entuzijasti za politiku, a većina ljudi to nije.«

Neagley je vozila dalje. Daleko s njihove desne strane, na istoku, uska je traka neba bila malo svjetlija nego prije. Bila je boje ugljena, za razliku od potpune tame iznad nje. Snijeg nije ni jačao ni slabio.

Velike, lijene pahulje dolijetale su s planina i lebdjele paralelno s dom, ponekad se i podižući.

»Koje je onda?« pitala je Neagley. »Maine ili Florida ili San Diego? Moramo znati jer ako stižu avionom, imat će samo oružje do kojeg mogu doći ovdje.«

»Kalifornija je mogućnost«, rekao je Reacher. »Oregon nije. Ne bi razotkrili svoj identitet Armstrongu da još žive u Oregonu. Još jedna mogućnost je Nevada. Utah i Idaho također. Sve je ostalo predaleko.«

»Za što?«

»Predaleko od Sacramenta. Koliko im je mogao trajati prijenosni hladnjak s ledom?«

Neagley nije rekla ništa.

»Nevada ili Utah ili Idaho«, rekao je Reacher. »To je moje mišljenje. Ne Kalifornija. Mislim da su otišli u drugu državu po palac. To im se činilo bolje, psihološki. Mislim da žive jedan dan vožnje od Sacramenta. A to znači da su vjerojatno jedan dan vožnje i odavde, ali u drugome smjeru. Zato mislim da će doći autom, naoružani do zuba.«

»Kada?«

»Danas, ako imaju mozga.«

»Slomljenu palicu poslali su iz Ute«, rekla je Neagley.

Reacher je kimnuo glavom. »Dobro, onda zaboravimo Utu. Ne bih rekao da su išta slali iz svoje države.«

»Znači, Idaho ili Nevada«, rekla je Neagley. »Trebamo gledati registracije.«

»To je turističko odredište. Bit će mnogo auta s registracijama iz drugih država. Na primjer, mi imamo registraciju iz Colorada.«

»Kako će to pokušati učiniti?«

»Kao Edward Fox«, rekao je Reacher. »Žele ostati živi i prilično dobro gađaju puškom. Pogodili su sa 120 metara u Minnesoti, s 90 u Washingtonu. Pokušat će ga pogoditi na vratima crkve ili tako nešto. Možda na groblju. Da padne pokraj nečijeg nadgrobnog kamena.«

Neagley je usporila i skrenula na državnu cestu 220. Bila je bolja, šira, s novijim asfaltom. Pokraj nje vijugala je rijeka. Na istoku je nebo bilo svjetlije. Ispred njih, na sjeveru, vidio se slab odsjaj gradskih svjetala Caspera. Sa zapada je još stizao snijeg, krupan, spor i lijen.

»Kakav nam je plan?« pitala je Neagley.

»Moram dobro pogledati teren«, rekao je Reacher.

Pogledao je kroz suvozački prozor. Otkad su otišli iz Denvera, nije vidio ništa osim mraka.

Zaustavili su se na vanjskom rubu Caspera da natoče gorivo, popiju kavu i odu na WC. Zatim je Reacher sjeo za volan. Izašao je iz grada vozeći na sjever po državnoj cesti 87 i brzo vozio sljedećih pedeset kilometara, jer se na cestu 87 nastavljala autocesta I-25 i bila je ravna i široka. Vozio je brzo jer su kasnili. Na istoku je zora bila u punom jeku, a oni su bili još daleko od Gracea. Nebo je bilo ružičasto i divno, a sunce je bacalo blještave vodoravne zrake koje su obasjavale planine na zapadu. Cesta je vijugala između brda u podnožju planina. S njihove desne strane, prema istoku, svijet je bio ravan sve do Chicaga i dalje. S lijeve strane, daleko na zapadu, uzdizao se Stjenjak, još tri kilometra iznad njih. Niži su obronci bili prekriveni borovima, a bijeli je snijeg bio prošaran sivim stijenama. Kilometrima s obje strane ceste bila je pustinja, s grmljem kadulje i visokom travom, blještavom na jutarnjem suncu.

»Jesi li već bio ovdje?« pitala je Neagley.

»Nisam«, odvratio je on.

»Moramo skrenuti«, rekla je ona. »Uskoro, na istok, prema Gromovitom dolu.«

Ponavljao je to ime u glavi jer mu se sviđalo kako zvuči. *Gromoviti dol.*

Gromoviti dol.

Skrenuo je desno s autoceste na usku seosku cestu. Prema putokazu je vodila do mjesta Midwest i Edgerton. Tlo se polako spuštalo prema istoku. Borovi visoki trideset metara bacali su jutarnje sjene duge stotinjak metara. Beskrajnu travnatu ravnicu mjestimično su prekidali ostaci starih postrojenja. Bilo je visokih kamenih temelja i mnogo starih željeznih šipki.

»Nafta«, rekla je Neagley. »I rudnici ugljena. Sve je zatvoreno prije osamdeset godina.«

»Zemlja ovdje izgleda vrlo ravno«, rekao je Reacher.

No znao je da je to varka za oko. Nisko je sunce pokazivalo uzvisine, gudure i male grebene koji nisu bili ništa prema planinama slijeva, ali bili su daleko od toga da budu *ravni*. Bili su u prijelaznom području gdje su planine postupno i nasumično prelazile u visoravan. Velike geološke promjene od prije više milijuna godina ostavile su svoj trag sve do Nebraske, smrznut u vremenu, a on je nudio bezbroj mjesta na kojima se čovjek mogao skriti.

»Bilo bi dobro da bude posve ravna«, rekla je Neagley.

Reacher je kimnuo glavom za volanom. »Osim malog brda stotinjak metara od mjesta gdje će biti Armstrong. I još jednog stotinjak metara iza njega s kojeg ćemo mi gledati.«

»Neće biti tako lako.«

»Nikada nije«, odvratio je Reacher.

Vozili su dalje, još cijeli jedan sat. Išli su na sjeveroistok, u prazninu. Sunce se već podiglo iznad obzora. Nebo je bilo ružičasto i svjetloplavo. Iza njih je Stjenjak blještao okupan svjetlom. Ispred njih i desno travnata se ravnica pružala u daljinu poput olujnog oceana. U zraku više nije bilo snijega. Velike lijene pahulje su nestale.

»Skreni ovdje«, rekla je Neagley.

»Ovdje?« Zaustavio je auto i pogledao skretanje. Bila je to obična neasfaltirana staza i vodila je na jug, u ništavilo.

»Ondje ima neki grad?« pitao je.

»Zemljovid kaže da ima«, rekla je Neagley.

Vratio se malo unatrag i skrenuo. Staza je vodila kroz borove oko jedan kilometar, a zatim su izašli na čistinu i ispred sebe vidjeli potpuno praznu zemlju.

»Nastavi«, rekla je Neagley.

Vozili su dalje, trideset kilometara, pedeset. Cesta se dizala i spuštala. Zatim su se našli na najvišoj točki i ispod njih se vidjela dolina promjera većeg od 70 kilometara, prekrivena travom i grmljem. Cesta je nastavljala kroz nju, ravno na jug, poput jedva vidljive crte povučene olovkom, i prelazila je rijeku na najnižoj točki doline. Još su dvije ceste dolazile do mosta, naoko niotkuda. Uokolo je bilo malih zgrada, nasumce razbacanih. Sve je izgledalo poput velikog slova K, s nekoliko tragova naseljenosti na mjestu gdje su se crte slova susretale kod mosta.

»To je Grace, u Wyomingu«, rekla je Neagley. »Gdje cesta prijelazi južni rukavac rijeke Cheyenne.«

Reacher je zaustavio Yukon. Stavio je ručicu u položaj za parkiranje i prekrizio ruke na volanu. Nagnuo se naprijed, s bradom na rukama, i zurio kroz vjetrobran.

»Trebali bismo biti na konj ima«, rekao je.

»I nositi bijele šešire«, odvrtila je Neagley. »I revolvere *Colt* .45.«

»Držat ću se *Steyra*«, rekao je Reacher. »Koliko prilaza ima?«

Neagley je prešla prstom preko zemljovida. »Sa sjevera i s juga«, rekla je. »Ovom cestom. Druge dvije ceste ne vode nikamo. Gube se u divljini. Možda vode do starih stočarskih rančeva.«

»Kojim će putem doći zlikovci?«

»Ako dolaze iz Nevade, stići će s juga. Ako dolaze iz Idaha, doći će sa sjevera.«

»Znači, ne možemo ostati ovdje i blokirati cestu.«

»Možda su već dolje.«

Jedna je zgrada bila tanka bijela crtica u moru zelenog. *Froelichina crkva*, pomislio je Reacher. Otvorio je vrata i izašao iz auta. Otišao je do prtljažnika i uzeo dalekozor koji su kupili. Bio je velik i težak. Naslonio ga je na otvorena vrata i prislonio ga na oči.

Optika je sabijala perspektivu u plošnu, zrnatu sliku koja se tresla i podrhtavala sa svakim njegovim otkucajem srca. Ugađao je optiku sve dok nije dobio sliku kao da gleda grad s udaljenosti manje od kilometra. Rijeka je bila uska. Most je bio od kamena. Ulice nisu bile asfaltirane. Bilo je više kuća nego što je isprva mislio. Crkva je bila izdvojena, stajala je usred uređenog zemljišta u južnom kutu slova K. Temelj je bio od kamena, a ostatak od dasaka obojenih bijelo. Jednako bi se dobro uklopila i u neki gradić u Massachusettsu. S južne strane zemljište se širilo i bilo je ispunjeno nadgrobnim kamenjem.

Južno od groblja bila je ograda, a iza nje skupina jednokatnica izrađenih od cedrovine. Doimale su se nasumce razbacane. Sjeverno od crkve bilo je još sličnih građevina. Kuće, trgovine, štagljevi. Uz kraće crte slova K također su bile kuće. Neke su bile obojene bijelo. Blizu centra grada bile su jedna pokraj druge, ali razmak se postupno povećavao kako se cesta udaljavala. Rijeka je bila plava i čista, pružala se na sjeveroistok kroz more trave. Vidjeli su se parkirani auti i kamioneti. I poneki pješak. Činilo se da bi moglo biti oko 200 stanovnika.

»To je stočarsko mjesto«, rekla je Neagley.

»Kroz Douglas do Caspera ide željeznica. Vjerojatno su tjerali stada stotinjak kilometara na jug i prodavali ih, a vlakovi su ih vozili dalje.«

»A čime se sada bave?« pitao je Reacher.

Gradić mu se zatresao pred očima kada je progovorio.

»Nemam pojma«, rekla je. »Možda svi ulažu novac putem interneta.«

Dodao joj je dalekozor, a ona je promijenila oštrinu i počela gledati. Vidio je kako se objektivni pomiču malo gore-dolje i lijevo-desno dok je pokrivala cijelo područje.

»Zauzet će položaj s južne strane«, rekla je. »Sve događanja prije mise odvijat će se južno od crkve. Stotinjak metara dalje ima nekoliko starih štagalja i prirodnih zaklona.«

»Kako će pokušati pobjeći?«

Dalekozor se pomaknuo djelić centimetra desno.

»Očekivat će blokade na cesti, sjeverno i južno od grada«, rekla je. »Postavit će ih mjesni policajci. To se podrazumijeva. Možda bi mogli proći ako im pokažu značke, ali ne bih računala na to. Ovo je posve drukčija situacija. Možda će biti zbrke, ali neće biti gužve.«

»Kako onda?«

»Znam kako bih to ja učinila«, rekla je. »Izbjegavala bih ceste. Pobjegla bih na zapad, preko trave. Nakon šezdesetak kilometara otvorene ravnice u velikom terencu, dolaziš do autoceste. Sumnjam da policija Caspera ima helikopter. Ili prometna policija. U cijeloj su državi samo dvije autoceste.«

»Armstrong će stići helikopterom«, rekao je Reacher. »Vjerojatno iz neke zrakoplovne baze u Nebraski. No njegovim helikopterom neće progoniti počinitelje. Izvlačit će ga ili voziti u bolnicu. To je sigurno standardni protokol.«

»Prometna policija blokirala bi autocestu na sjeveru i na jugu. Imali bi barem jedan sat za to.«

Neagley je spustila dalekozor i kimnula glavom. »Predvidjela bih to. Stoga bih samo prešla *preko* autoceste i nastavila po travi. Zapadno od autoceste nalaze se tisuće kvadratnih kilometara ničega između Caspera i rezervata Wind River, sa samo jednom većom cestom. Pobjegli bi prije nego što bi policija uspjela pozvati helikopter i pokrenuti potragu.«

»To je odvažan plan.«

»Ja bih ipak tako učinila«, rekla je Neagley.

Reacher se nasmiješio. »Znam da *ti* bi. Pitanje je hoće li i njih dvojica. Ne bih se iznenadio da jednom pogledaju, okrenu se i zaborave na sve.«

»Nema veze. Sredit ćemo ih dok gledaju. Ne trebamo ih uhvatiti na djelu.«

Reacher se vratio na vozačko mjesto.

»Idemo na posao«, rekao je.

Dolina je bila gotovo posve ravna. U trideset kilometara vožnje do grada spustili su se možda trideset metara. Površina ceste bila je od tvrdo utabane zemlje, glatke poput stakla, s divnim šarama. Bio je to jednogodišnji ukras, pretpostavljao je Reacher, obnavljao se svake godine kad bi proljetne kiše otopile snijeg. Bila je to cesta po kakvima su se Fordovi modeli T vozili u dokumentarnim filmovima. Skretala je kako je prilazila gradu, da bi most mogao prijeći rijeku točno pod pravim kutom.

Činilo se da most predstavlja geografsko središte grada. U blizini je bila trgovina koja je nudila i poštanske usluge te posluživala doručak. Iza nje je bila kovačnica u kojoj su nekoć vjerojatno popravljali strojeve za rančeve. U blizini je bio ured dobavljača krme, kao i željezarija. Zatim i mala benzinska crpka na kojoj je pisalo: *Popravak opruga*. Ispred zgrada su bili drveni pločnici. Pružali su se poput dokova, samo iznad zemlje. Neki tihi žilavi čovjek stavljao je kupljene potrepštine na teretni prostor kamioneta.

»Neće doći ovamo«, rekao je Reacher. »Ovo je najizloženije mjesto koje sam vidio.«

Neagley je odmahнула glavom. »Neće to znati dok ne vide sami. Možda odu nakon deset minuta, no to nam je dovoljno.«

»Gdje ćemo se smjestiti?«

Pokazala je prstom. »Ondje.«

Bila je to drvena zgrada s mnoštvo malih prozora i natpisom: *Čiste sobe*.

»Fantastično«, rekao je Reacher.

»Dobro«, rekla je Neagley. »Da se upoznamo s mjestom.«

Slovo K ima samo četiri mogućnosti za istraživanje, a sjeverni su prilaz već pokrili na dolasku. Reacher se vratio do mosta i nastavio na sjeveroistok, slijedeći rijeku. Cesta je prošla pokraj osam kuća, četiri sa svake strane, a zatim se uskoro suzila do obične kamenite staze. S obje je strane bila bodljikava žica obrasla travom.

»Ranč«, rekla je Neagley.

Sam je ranč očito bio udaljen kilometrima. Dijelovi ceste bili su vidljivi dok se penjala i spuštala preko blagih brjegovu u daljini. Reacher je okrenuo terenac i krenuo natrag, a zatim skrenuo na kratku cestu prema jugoistoku. Uz nju je bilo više kuća i bile su bliže jedna drugoj, ali inače je bila slična. Sužavala se u stazu nakon jednake udaljenosti i nastavljala prema ničemu vidljivome. I tu je bilo bodljikave žice i nekakve drvene šupe s otvorom umjesto vrata. U šupi je bio zahrđali kamionet sa svih strana obrastao korovom. Izgledao je kao da je parkiran ondje otkad je Richard Nixon bio potpredsjednik.

»Dobro, idi na jug«, rekla je Neagley. »Da vidimo crkvu.«

Cesta na jug vodila je do Douglasa udaljenog stotinu kilometara, a oni su prošli prva tri kilometra. Iz tog je smjera dolazila struja i telefonski kabeli, na drvenim stupovima koji su se dizali uz cestu i gubili se u daljini. Cesta je prolazila pokraj crkve i groblja, zatim pokraj skupine drvenih zgrada, pa nekoliko napuštenih staja, pa dvadeset ili trideset manjih kuća, a onda je grad završavao, a beskrajna se travnata ravnica nastavljala. Ali nije bila potpuno ravna. U njoj je bilo udolina i gudura koje je ublažilo 10 000 godina vjetra, snijega i kiše.

Polako su se dizale i spuštale, uz najveću visinsku razliku od tri-četiri metra, poput sporih oceanskih valova. Sve su gudure bile povezane, kao u mrežu. Trava je bila visoka jedan metar, smeđa, uvela i krhka. Valjala se u valovima pod stalnim povjetarcem.

»Ovdje bi mogao skriti cijelu pješačku satniju«, rekla je Neagley.

Reacher je okrenuo auto i krenuo natrag prema crkvi. Usporio je i parkirao se pokraj groblja. Crkva je bila slična onoj u Bismarcku. Imala je jednak krov velikog nagiba i jednak četverokutni toranj. Na tornju je također bio sat, a na vrhu vjetrulja, zastava i gromobran. Bila je bijela, ali ne jarko bijela poput one u Bismarcku. Reacher je pogledao na zapad, prema obzoru, i vidio sive oblake kako se nakupljaju iznad udaljenih planina.

»Past će snijeg«, rekao je.

»Odavde nećemo ništa vidjeti«, rekla je Neagley.

Imala je pravo. Crkva je bila gotovo na najnižoj točki riječne doline. Njezini su temelji vjerojatno bili najniža građevina u gradu. Cesta na sjever bila je vidljiva stotinjak metara. Isti tako i cesta na jug. U oba se smjera penjala i spuštala niz blage obronke i nestajala iz vida.

»Mogli bi nam biti za vratom prije nego što toga budemo svjesni«, rekla je Neagley.
»Moramo ih moći vidjeti kako dolaze.«

Reacher je kimnuo glavom. Otvorio je vrata i izašao iz auta. Neagley mu se pridružila i krenuli su prema vratima. Zrak je bio hladan i suh. Pod nogama im je bila uvela trava groblja. Sve se doimalo poput početka zime. Platnenom je vrpcom bilo označeno novo grobno mjesto. Nalazilo se zapadno od crkve, u nedirnutoj travi na kraju niza istrošenih nadgrobničkih kamenova. Reacher je skrenuo pogledati. Bila su četiri groba Froelichovih, jedna pokraj drugog. Uskoro će biti i peti, jednog tužnog dana u skoroj budućnosti. Zagledao se u pravokutnik ograđen vrpcom i zamislio raku, duboku, pravilnu i jasnu.

Zatim se odmaknuo i osvrnuo. Nasuprot crkve, s istočne strane ceste, bilo je prazno zemljište. Bilo je dovoljno prostora za slijetanje helikoptera. Reacher je stajao i zamišljao ga kako slijeće, uz glasno udaranje propelera, okrećući se vratima prema crkvi i dodirujući tlo. Zamislio je Armstronga kako izlazi. Prelazi cestu. Prilazi crkvi. Svećenik će ga vjerojatno dočekati kod vrata. Napravio je korak ustranu i stao na mjesto gdje bi mogao stajati Armstrong i podigao pogled. Pogledao je na jugozapad. *Loše vijesti*. Ondje je bila neka uzvisina, udaljena oko 150 metara. Valovi i sjene u travi ukazivali su da u zemlji ispod ima udubina. Bilo ih je još iza toga, sve dokle se oko pružalo.

»Što misliš, koliko su dobri?« pitao je.

Neagley je slegnula ramenima. »Uvijek su ili bolji ili lošiji, nego što očekuješ. Pokazali su određenu vještinu. Ako pucaju prema dolje, kroz hladni zrak i travu, mogu biti opasni do udaljenosti od petsto metara.«

»A ako promaše Armstronga, greškom će pogoditi nekoga drugoga.«

»Stuyvesant mora dovesti i helikopter za nadzor. Ovo je loš položaj, ali iz zraka bi se vidjelo sve.«

»Armstrong mu to neće dopustiti«, rekao je Reacher. »Ali možemo u zrak. Imamo crkveni toranj.«

Okrenuo se i krenuo prema njemu.

»Zaboravi pansion«, rekao je. »Ovdje ćemo se smjestiti. Vidjet ćemo ih kad dolaze, sa sjevera ili s juga, po noći ili po danu. Sve će biti gotovo prije nego što Stuyvesant ili Armstrong uopće stignu ovamo.«

Bili su tri metra od vrata crkve kad su se ona otvorila i kroz njih je izašao svećenik, a za njim stariji par. Svećenik je bio srednjih godina i doimao se vrlo gorljivo. Oboje staraca u paru imali su oko 60 godina. Muškarac je bio visok i pogrbljen te prilično mršav. Žena je još bila lijepa, viša od prosjeka, dotjerana i lijepo odjevena. Imala je kratku svijetlu kosu koja je sijedjela na način uobičajen za svijetlu kosu. Reacher je odmah znao tko je to. I ona je znala tko je on, ili je barem tako mislila. Prestala je govoriti i hodati. Samo je stajala i zurila u njega na jednak način kao i njezina kći. Gledala ga je u lice, zbunjena, kao da uspoređuje sličnosti i različitosti s nekim koga se prisjećala.

»Ti?« rekla je. »Ili ipak nisi?«

Lice joj je bilo tužno i umorno. Nije nosila šminku. Oči su joj bile suhe, ali prethodna je dva dana plakala. To je bilo jasno. Bile su crvene i podbuhle.

»Ja sam njegov brat«, rekao je Reacher. »Silno mi je žao zbog vaše kćeri.«

»I treba ti biti«, rekla je. »Jer za sve je kriv Joe.«

»Da?«

»Zbog njega je promijenila posao, zar ne? Nije želio izlaziti s kolegicom, pa je *ona* morala mijenjati posao. *On* ga nije želio promijeniti. Prešla je na opasnu stranu, a on je ostao gdje je i bio, na sigurnom. I vidi što je izašlo iz svega toga.«

Reacher je zastao.

»Mislim da je bila sretna na svojem poslu«, rekao je. »Mogla se vratiti na staro mjesto, poslije, da je htjela. Ali nije. Mislim da je željela ostati gdje je bila. Bila je dobra agentica i radila je važan posao.«

»Kako se mogla vratiti? Zar ga je trebala vidati svaki dan, kao da se ništa nije dogodilo?«

»Htio sam reći da je mogla pričekati jednu godinu, pa se onda vratiti.«

»Kakvu bi razliku predstavljala jedna godina? Slomio joj je srce. Kako bi *ikada* više mogla biti njegova podređena?«

Reacher nije rekao ništa.

»Hoće li on doći?« pitala je.

»Ne«, odvratio je Reacher. »Neće doći.«

»Dobro«, rekla je ona. »Jer ne bi bio dobrodošao.«

»Da, vjerojatno ne bi«, rekao je Reacher.

»Pretpostavljam da je previše *zauzet*«, rekla je na kraju.

Nastavila je hodati prema zemljanoj cesti. Svećenik ju je slijedio, a za njim i Froelichin otac. No onda je na trenutak oklijevao i okrenuo se natrag.

»Zna da zapravo Joe nije kriv«, rekao je. »Oboje znamo da je Mary Ellen radila ono što je željela.«

Reacher je kimnuo glavom. »I bila je fantastična.«

»Zaista?«

»Najbolja koju su imali.«

Starac je kimnuo glavom, kao da je zadovoljan.

»Kako je Joe?« pitao je. »Vidio sam ga nekoliko puta.«

»Poginuo je«, rekao je Reacher. »Prije pet godina. Na dužnosti.«

Na trenutak je vladala tišina.

»Žao mi je«, rekao je starac.

»Nemojte reći gđi Froelich«, odvratio je Reacher. »Ako joj pomaže da ne zna.«

Starac je opet kimnuo glavom, okrenuo se i nastavio za svojom ženom, neobičnim širokim hodom.

»Vidiš?« tiho je rekla Neagley. »Nisi za sve ti kriv.«

U tlo blizu vrata crkve bila je zabijena ploča za obavijesti. Izgledala je poput vrlo tankog ormarića na čvrstim drvenim nogama. Imala je staklena vrata. Iza vratašca bila je zelena tkanina preko koje su dijagonalno bile pričvršćene bijele platnene vrpce. Iza traka bile su ubačene obavijesti tipkane na ručnom pisaćem stroju. Na vrhu je bio raspored nedjeljnih misa. Prva je bila u osam ujutro. Očito je bila riječ o vjeroispovijesti koja je zahtijevala visoku razinu predanosti od svojih župljana. Pokraj rasporeda misa bila je na brzinu natipkana obavijest da će se u nedjelju u 8:00 služiti misa u spomen na Mary Ellen Froelich.

Reacher je pogledao na sat i stresao se od hladnoće.

»Još dvadeset i dva sata«, rekao je. »Vrijeme je da uzmemo oružje.«

Dovezli su Yukon bliže crkvi i otvorili prtljažnik. Zajedno su se nagnuli i napunili sva četiri komada oružja. Svaki je uzeo po jedan *Steyr* pištolj. Neagley je uzela *H&K*, a Reacher *M16*. Podijelili su rezervne spremnike među sobom, već prema oružju koje su uzeli. Zatim su zaključali auto i ostavili ga ondje.

»Smijemo li unijeti oružje u crkvu?« pitala je Neagley.

»U Teksasu se smije«, rekao je Reacher. »Ovdje je vjerojatno obavezno.«

Otvorili su hrastova vrata i ušli unutra. I iznutra je bilo slično crkvi u Bismarcku. Reacher se na trenutak zapitao kupuju li u malim gradovima crkve narudžbom iz kataloga, kao što kupuju i sve ostalo. Zidovi su bili jednako obojeni u boju izbledjelog pergamenta, i klupe su bile jednako sjajne, čak je i propovjedaonica bila jednaka. U tornju su također visjela tri konopca. I stubište je bilo jednako kao u Bismarcku. Otišli su skroz do vrha stubišta i pronašli ljestve pričvršćene za zid, a iznad njih vratašca u stropu.

»Dome, slatki dome«, rekao je Reacher.

Poveo je Neagley ljestvama i kroz vratašca do prostorije za zvono. Prostorija za zvono bila je drukčija od one u Bismarcku. U ovoj je bio ugrađen sat. Na željeznim šipkama iznad zvona bio je montiran veliki mehanizam sata koji je zauzimao oko jedan kubični metar prostora. Sat je imao dva brojčanika, a mehanizam je istodobno pokretao oba. Duge željezne osovine izlazile su iz mehanizma te prolazile zidom i kroz brojčanik, sve do kazaljki koje su bile vani. Brojčanici su bili montirani na istočnu i zapadnu stranu, u prostoru u kojem su bile žaluzine. Mehanizam je glasno otkucavao. Čulo se škljocanje zupčanika i poluga.

Zvona su odgovarala na njih tihim brujanjem u tonovima iste visine.

»Ne vidimo ni istok ni zapad«, rekao je Reacher.

Neagley je slegnula ramenima. »Dovoljni su nam sjever i jug«, rekla je. »U tom se smjeru pruža cesta.«

»Valjda«, rekao je. »Ti gledaj prema jugu.«

Provukao se ispod željeznih nosača satnog mehanizma i otpuzao do žaluzine koja je gledala na sjever. Kleknuo je i pogledao van. Imao je savršen pogled. Vidio je most i rijeku. Vidio je cijeli gradić. Vidio je zemljanu cestu kako vodi na sjever. Možda čak i njezinih 15 kilometara. Bila je posve prazna.

»Dobro si?« zazvao je.

»Sjajno«, odvrtila je Neagley. »Gotovo vidim Colorado.«

»Vikni kad nešto vidiš.«

»I ti.«

Sat je otkucavao *tik-tak, tik-tak*, jednom u sekundi. Zvuk je bio glasan, precizan i neumoran. Pogledao je natrag prema mehanizmu i zapitao se hoće li ga izludjeti prije nego što ga uspava. Čuo je kako skupi metal dodiruje drvo tri metra iza njega kad je Neagley spustila svoj automat. On je položio svoju *M16* na daske pokraj koljena. Malo se promeškoltio i namjestio se najudobnije što je mogao. A onda se primirio i počeo promatrati i čekati.

18. POGLAVLJE

Zrak je bio hladan, a dvadeset i pet metara iznad da povjetarac je prelazio u vjetar. Probijao se kroz žaluzine i od njega su mu suzile oči. Bili su ondje već dva sata i ništa se nije događalo. Nisu vidjeli ništa niti su čuli išta osim otkucaja sata. Dobro su naučili njegov zvuk. Svaki *tik* i svaki *tak* sastojali su se od niza odvojenih metalnih frekvencija koje su počinjale prigušenim basom velikih zupčanika, nastavljale visokim škljocanjem poluga i završavale tihim, odgođenim odjekom najmanjeg zvona.

Bio je to zvuk ludila.

»Vidim nešto«, rekla je Neagley. »Terenac, mislim da dolazi s juga.«

Kratko je pogledao na sjever, a zatim se uspravio. Bio je ukočen, bilo mu je hladno i vrlo neudobno. Uzeo je dalekozor.

»Hvataj!« doviknuo je.

Bacio je dalekozor preko osovine sata. Neagley se okrenula i uhvatila ga jednom rukom, a zatim se opet okrenula prema naprijed. Stavila je dalekozor na oči.

»Možda Chevy Tahoe, novi model«, doviknula je. »Blijedo zlatne, metalik boje. Sunce se odbija od vjetrobrana. Ne vidim tko je unutra.«

Reacher je opet pogledao na sjever. Cesta je još bila prazna. Vidio je 15 kilometara u daljinu. Čak i nekome tko vrlo brzo vozi trebalo bi deset minuta za 15 kilometara po takvoj cesti. Reacher se uspravio i protegnuo se. Zatim se zavukao ispod mehanizma sata i otpuzao do Neagley. Ona se pomaknula desno, a on je obrisao oči i pogledao prema jugu. Vidio je sitnu zlatnu točkicu na cesti, posve usamljenu, udaljenu oko osam kilometara.

»Nije baš neka gužva«, rekla je. »Zar ne?«

Dodala mu je dalekozor. Izoštrio je sliku, naslonio dalekozor na žaluzinu i pogledao kroz njega. Činilo se da je telefoto kompresija zaustavila terenac u pokretu. Poskakivao je i zanosio se na cesti, no kao da se uopće nije kretao naprijed. Izgledao je prljavo od puta. Veliki kromirani prednji odbojnik bio je zamrljan blatom i soli. Vjetrobran je bio prošaran sličnim mrljama. Zbog odbljeska sunca nije mogao vidjeti tko je unutra.

»Zašto još sja sunce?« rekao je. »Mislio sam da će padati snijeg.«

»Pogledaj na zapad«, rekla je Neagley.

Spustio je dalekozor i naslonio lijevu stranu lica uz žaluzine. Zatvorio je desno oko i lijevim pogledao bočno van. Nebo je bilo podijeljeno na dva dijela. Na zapadu je nebo bilo gotovo crno od oblaka. Na istoku je bilo blijedo plavo, s malo izmaglice. Goleme zrake sunčeva svjetla probijale su se kroz oblake na mjestu gdje su se dva sustava susretala.

»Nevjerojatno«, rekao je.

»Nekakva ciklona«, rekla je Neagley. »Nadam se da će ostati gdje jest ili ćemo se smrznuti ovdje.«

»Udaljena je sedamdesetak kilometara.«

»A vjetar uglavnom puše sa zapada.«

»Sjajno.«

Reacher je opet uzeo dalekozor i pogledao gdje se nalazio terenac zlatne boje. Bio je oko kilometar bliže, poskakujući i zanoseći se po zemljanoj cesti. Vjerojatno je jurio oko stotinu kilometara na sat.

»Što misliš?« pitala je Neagley.

»Zgodno vozilo«, odvratio je. »Grozna boja.«

Promatrao je kako se terenac približava još jedan kilometar, a zatim joj predao dalekozor.

»Provjerit ću ima li čega na sjeveru«, rekao je.

Opet je otpuzao ispod osovine sata i vratio se do svoje žaluzine. Na sjeveru se ništa nije događalo. Cesta je i dalje bila prazna. Ponovio je manevar od maloprije te ovaj put naslonio desni obraz na drvenu žaluzinu, zatvorio lijevo oko i opet pogledao na zapad. Snježni su oblaci pritisnuli planine. Izgledalo je kao da dan naglo prelazi u noć na mjestu gdje su počinjala brda.

»To je Chevy Tahoe, sigurno«, rekla je Neagley.

»Usporava.«

»Vidiš li registraciju?«

»Još ne. Udaljen je oko kilometar i pol, usporava.«

»Vidiš li tko je unutra?«

»Sunce i zatamnjeno staklo. Ne mogu ih vidjeti. Sad su bliže od kilometra.«

Reacher je pogledao na sjever. Nije bilo prometa.

»Mislim da ima tablice iz Nevade«, rekla je Neagley. »Ne mogu ih pročitati. Prekrivene su blatom. Stigli su do ruba grada. Usporili su. Čini se da su samo u izviđanju. Ne zaustavljaju se. Još ne vidim tko je unutra. Sve su bliže. Vidim im krov. Stražnje je bočno staklo zatamnjeno. Izgubit ću ih iz vida za koji trenutak. Točno su ispod nas.«

Reacher se priljubio uza zid i pogledao dolje što je bolje mogao. Zbog načina na koji su žaluzine bile postavljene, nije vidio desetak metara od zida crkve.

»Gdje je sad?« doviknuo je.

»Ne znam.«

Čuo je zvuk motora iznad fujuka vjetra. Veliki V-8 motor koji se sporo okreće. Spustio je pogled i metalizirani poklopac motora zlatne boje ušao mu je u vidno polje. A zatim krov. Pa stražnji prozor. Terenac je prošao ispod njega, a zatim nastavio dalje kroz gradić i prešao most, brzinom od oko 30 km/h. Nastavio je voziti sporo još oko stotinu metara. Zatim je ubrzao. Naglo je dobivao na brzini.

»Dalekozor!« doviknuo je.

Neagley mu ga je dobacila, a on ga je naslonio na žaluzinu i gledao kako terenac odlazi na sjever. Stražnji je prozor bio zatamnjen i vidio se polukružni dio s kojeg je stražnji brisač skinuo prljavštinu.

Stražnji je odbojnik bio kromiran. Vidio je izbočena slova Chevrolet Tahoe. No nije mogao pročitati što piše na stražnjoj tablici. Bila je prekrivena prljavštinom i solju s ceste. Vidio je tragove ruku na vratima prtljažnika, nastale otvaranjem i zatvaranjem. Činilo se da je terenac prošao veliku udaljenost u prethodnih dan ili dva.

»Izlazi iz mjesta«, doviknuo je.

Cijelo ga je vrijeme promatrao dalekozorom. Poskakivao je i zanosio se te postajao sve manji. Bilo im je potrebno deset minuta da mu izađu iz vidnog polja. Terenac je prešao preko posljednje vidljive uzvisine na cesti te nestao iza nje uz još jedan bljesak sunca na zlatnoj boji.

»Još nešto?« doviknuo je.

»Na jugu je sve čisto«, odvrtila je Neagley.

»Idem dolje po zemljovid. Možeš promatrati oba smjera dok me nema. Malo zapleši limbo ispod ovog vražjeg sata.«

Otpuzao je do vratašca u podu i krenuo niz ljestve. Bio je ukočen, sve ga je boljelo i bilo mu je hladno. Spustio se do stubišta i nastavio dolje. Izašao je iz tornja i crkve na slabo podnevno sunce. Teturajući je prešao preko groblja prema terencu. Vidio je Froelichinog oca kako stoji pokraj auta, gledajući ga kao da očekuje neki odgovor od njega. Starac je vidio njegov odraz u staklu automobila te se okrenuo prema njemu.

»Gospodin Stuyvesant vas zove telefonom«, rekao je. »Iz ureda Tajne službe u Washingtonu.«

»Sada?«

»Čeka na liniji već dvadeset minuta. Odonda vas tražim.«

»Gdje je telefon?«

»U našoj kući.«

Kuća Froelichovih bila je jedna od bijelih građevina uz kratku jugoistočnu cestu. Stari ga je vodio, svojim dugim, širokim koracima. Reacher se morao požuriti da održi korak s njim. Ispred kuće je bio vrt okružen bijelom ogradom. Bio je pun biljaka koje su uvenule od hladnoće. Unutra je bio polumrak, no lijepo je mirisalo. Na podovima su bile široke tamne daske. Bilo je nekoliko manjih sagova. Starac ga je odveo do dnevne sobe. Kod prozora je bio starinski stolić na kojem je stajao telefon i jedna fotografija. Telefon je bio stari model, s teškom slušalicom i upletenim kabelom izoliranim smeđom tkaninom. Fotografija je prikazivala Froelich u dobi od oko osamnaest godina. Kosa joj je bila malo dulja i malo svjetlija. Lice joj je bilo otvoreno i nedužno, a osmijeh privlačan. Oči su joj bile tamnoplave i pune nade za budućnost.

Uz stolić nije bilo stolca. Froelichovi su očito bili iz generacije koja je više voljela stajati tijekom telefonskih razgovora. Reacher je uzeo slušalicu i prislonio je uz uho.

»Stuyvesant?« rekao je.

»Reacheru? Imaš li dobrih vijesti za mene?«

»Još ne.«

»Kakva je situacija?«

»Misa je sutra u 8:00«, rekao je Reacher. »Ali to već sigurno znate.«

»Što još moram znati?«

»Dolazite helikopterom?«

»Takav je plan. Trenutačno je još u Oregonu. Avionom će stići u zračnu bazu u Južnoj Dakoti, a zatim helikopterom Zrakoplovstva do Wyominga. Bit će nas osam, uključujući mene.«

»Želio je samo trojicu.«

»Ne može se buniti. Svi smo bili njezini prijatelji.«

»Možete li reći da je došlo do problema s helikopterom i ostati u Južnoj Dakoti?«

»Znao bi da lažemo. A ni Zrakoplovstvo ne bi pristalo. Ne bi željeli biti službeni razlog zašto nije došao.«

Reacher je pogledao kroz prozor.

»Dobro. Crkvu ćete lako vidjeti. Sletjet ćete preko puta nje, s istočne strane ceste. To je dobro mjesto. Do vrata crkve ima pedesetak metara. Mogu jamčiti za neposrednu okolicu. Cijelu ćemo noć biti u crkvi. No neće vam se svidjeti što je na većoj udaljenosti. Jugozapadno od crkve pruža se polje paljbe od oko 150 stupnjeva. Posve je otvoreno. I ima mnogo prirodnih zaklona.«

Tišina u Washingtonu.

»Ne mogu to učiniti«, rekao je Stuyvesant. »Ne mogu ga uvesti u to. Ili bilo koga od svojih ljudi. Ne želim izgubiti više nikoga.«

»Onda se nadajte najboljemu«, rekao je Reacher.

»To nije moj način. Morat ćete sve riješiti prije našeg dolaska.«

»Riješit ćemo ako budemo mogli.«

»Kako ću znati? Nemate radiouređaje. Mobiteli nemaju signala ondje. A ova fiksna linija nije nimalo praktična.«

Reacher je zastao na trenutak.

»Vozimo crni Yukon«, rekao je. »Trenutačno je parkiran pokraj crkve, s istočne strane. Ako još bude ondje dok prilazite, okrenite se i vratite se kući. Armstrong će to morati progutati. No ako ga nema, nema ni nas, a mi nećemo otići dok to ne riješimo. Shvaćate?«

»Da, shvaćam«, rekao je Stuyvesant. »Ako vidim crni Yukon istočno od crkve, vraćamo se. Ako Yukona nema, slijеćemo. Jeste li pretražili mjesto?«

»Ne možemo ići od kuće do kuće, ali mjesto je vrlo malo. Stranci će se isticati, budite uvjereni.«

»Nendick je došao k sebi. Malo je popustio i rekao nam nešto. Govori isto što i Andretti. Prišla su mu dvojica, mislio je da su policajci.«

»I jesu policajci. U to smo sigurni. Je li vam dao opise?«

»Nije. Još je zabrinut zbog supruge. Nisam mu želio reći da se više ne mora brinuti.«

»Jadan čovjek?«

»Volio bih mu nekako olakšati sve to. Barem da pronađemo njezino tijelo.«

»Ne namjeravam nikoga uhititi ovdje.«

Tišina u Washingtonu.

»Dobro«, rekao je Stuyvesant. »Vjerojatno se nećemo vidjeti kako god ispalo. Sretno.«

»I vama«, rekao je Reacher.

Spustio je slušalicu i namjestio njezin kabel na stoliću. Pogledao je van. Prozor je gledao na sjeveroistok, na ocean trave visoke do struka. Zatim se okrenuo i vidio gospodina Froelicha kako ga čeka na vratima.

»Dolaze ovamo, zar ne?« rekao je starac. »Ljudi koji su ubili moju kćer. Zato što Armstrong dolazi.«

»Možda su već ovdje«, odvratio je Reacher.

Gospodin Froelich odmahnuo je glavom. »Svi bi govorili samo o tome.«

»Jeste li vidjeli terenac zlatne boje koji je prošao kroz mjesto?«

Starac je kimnuo glavom. »Prošao je pokraj mene, vrlo sporo.«

»Tko je bio unutra?«

»Nisam vidio. Stakla su bila zatamnjena. Nisam želio zuriti.«

»Dobro«, rekao je Reacher. »Ako čujete da je netko nov u gradu, dođite i recite mi.«

Starac je opet kimnuo glavom. »Znat ćete čim ja saznam. A ja ću znati čim bilo tko stigne. Ovdje se sve brzo pročuje.«

»Bit ćemo na zvoniku«, rekao je Reacher.

»Jeste li ovdje zbog Armstronga?«

Reacher nije rekao ništa.

»Niste«, rekao je Froelich. »Ovdje ste da uzmete oko za oko, zar ne?«

Reacher je kimnuo glavom. »I zub za zub.«

»Život za život.«

»Dva života za pet, da budemo precizni«, rekao je Reacher.

»Oni će izvući deblji kraj.«

»To vam ne smeta?«

»A vama?«

Starčeve vodenaste oči uputile su kratke poglede posvuda po sobi, a zatim se zaustavile na osamnaestogodišnjem licu njezine kćeri.

»Imate li djece?« pitao je.

»Ne«, rekao je Reacher. »Nemam.«

»Nemam ni ja«, rekao je starac. »Više ne. Zato mi ne smeta.«

Reacher se vratio do Yukona i uzeo zemljovid sa stražnjeg sjedala. Zatim se popeo na zvonik i pronašao Neagley kako se prebacuje između sjeverne i južne strane.

»Sve je čisto«, rekla je, popraćena otkucajem sata.

»Stuyvesant je zvao«, rekao je Reacher. »K Froelichovima. U panici je. I Nendick se probudio iz kome. Prišli su mu na jednak način kao i Andrettiju.«

Raširio je kartu na podu prostorije sa zvonima. Stavio je prst na Grace. Gradić je bio u središtu grubog četverokuta koji su sačinjavale četiri ceste. Četverokut je bio širok stotinjak kilometara i visok otprilike toliko. Desni njegov rub sačinjavala je cesta 59 koja je vodila od Douglasa na jugu, kroz mjestašce zvano Bill, do gradića zvanog Wright na sjeveru. Gornji rub četverokuta bila je cesta 387 koja je vodila na zapad, od Wrighta do Edgertona. Obje su ceste bile prikazane kao lokalne. Prošli su dio ceste 387 i znali su da je riječ o posve pristojno asfaltiranoj cesti. Lijevi rub četverokuta bila je autocesta I-25 koja se spuštala iz Montane na sjeveru, prolazila pokraj Edgertona i nastavljala sve do Caspera. Donji rub četverokuta također je bila cesta I-25 koja je izlazila iz Caspera i vodila do Douglasa, a zatim skretala na jug prema Cheyenneu. Neasfaltirana cesta u smjeru sjever-jug, koja je vodila kroz Grace, dijelila je cijeli četverokut u dva izdužena pravokutnika. Na karti je bila prikazana kao isprekidana crta. To je označavalo neasfaltiranu stazu.

»Što misliš?« pitala je Neagley.

Reacher je prošao prstom po četverokutu. Zatim je opisao još jedan krug, veći za sto kilometara u svakom smjeru. »Mislim da u cijeloj povijesti Sjedinjenih Država nijedna osoba nikada nije *samo prošla* kroz Grace u Wyomingu. To je nezamislivo. Zašto bi? Svako smisljeno putovanje sa sjevera na jug ili s istoka na zapad zaobišlo bi ovo mjesto. Recimo, iz Caspera u Wright. Iz donjeg lijevog kuta u gornji desni. Svatko bi išao autocestom I-25 do Douglasa, pa cestom 59 od Douglasa do Wrighta. Nema smisla ići kroz Grace. Put nije kraći, samo traje dulje jer cesta nije asfaltirana. Tko bi je uopće primijetio? Sjećaš li se kako je izgledala na sjevernom kraju? Mislio sam da ne vodi nikamo.«

»A mi imamo detaljnu kartu za planinare«, nadovezala se Neagley. »Cesta možda nije na običnoj autokarti.«

»Znači, onaj je terenac prošao s razlogom«, rekao je Reacher. »Nije prošao slučajno ni radi zabave.«

»To su bili oni«, rekla je Neagley.

Reacher je kimnuo glavom. »Bili su u izviđanju.«

»Slažem se«, rekla je Neagley. »No je li im se svidjelo što su vidjeli?«

Reacher je sklopio oči. *Što su vidjeli?* Vidjeli su gradić koji ne nudi dobar zaklon. Mjesto za slijetanje helikoptera samo pedeset metara od crkve. I crni terenac koji je izgledao poput vozila Tajne službe, parkiran uz cestu, krupan i očit. S tablicama Colorada, a u Denveru je vjerojatno bio najbliži ured Tajne službe.

»Mislim da nisu bili baš presretni«, rekao je.

»Hoće li zato odustati? Ili će se vratiti?«

»Postoji samo jedan način da saznamo«, rekao je Reacher. »Čekat ćemo i vidjeti.«

Čekali su. Sunce se počelo spuštati, a temperatura je pala poput kamena. Sat je otkucavao 3600 puta svaki sat. Neagley je otišla u šetnju i vratila se s vrećicom namirnica iz trgovine. Pojeli su improvizirani ručak. Zatim su smislili novi raspored nadziranja s obzirom na činjenicu da nijedno vozilo nije moglo proći kroz nijedno vidno polje za manje od osam minuta. Udobno su sjedili i svakih pet minuta, prema Neagleyinom satu, otpuzali bi svaki do svojih žaluzina i bacili pogled na cestu. Svaki put bi osjećali malu napetost iščekivanja i svaki bi se put razočarali. No redovita tjelesna aktivnost pomagala im je na hladnoći. Počeli su raditi vježbe istezanja, da se ne ukoče. Zatim su radili i sklebove, da se ugriju. Rezervni meci u njihovim džepovima glasno su zveckali. *Borbeni zveket*, zvala je to Neagley. S vremena na vrijeme Reacher bi naslonio lice na žaluzine i pogledao prema zapadu i nadolazećoj snježnoj oluji. Oblaci su još bili niski i crni. Nevidljivi zid zadržavao ih je na udaljenosti od sedamdesetak kilometara.

»Neće se vraćati«, rekla je Neagley. »Morali bi biti ljudi da nešto pokušaju ovdje.«

»Mislim da jesu ljudi«, rekao je Reacher.

Gledao je, čekao i slušao otkucaje sata. Dojadilo mu je malo prije četiri popodne. Svojim je keramičkim nožem izvadio jednu od žaluzina iz okvira. Bio je to običan komad drveta, dug jedan metar, širok deset centimetara i debeo oko dva i pol. Ispružio ga je ispred sebe, poput koplja, dopuzao do mehanizma sata i gurnuo drvo unutra. Zupčanci su se zaglavili i sat se zaustavio. Izvukao je dasku iz mehanizma, otpuzao natrag i vratio je u okvir. Iznenadna tišina bila je zaglušujuća.

Promatrali su i čekali. Postalo je hladnije i oboje su počeli drhtati. No tišina im je pomogla. Zapravo, mnogo im je pomogla. Reacher je otpuzao do žaluzina i opet pogledao na zapad, a zatim se vratio i uzeo kartu. Zurio je u nju, izgubljen u mislima. Prstom i palcem uspoređivao je udaljenosti. *60 kilometara, 120, 180, 240. Sporo, brzo, brže, sporo. Ukupna prosječna brzina oko 60 km/h. To su četiri sata.*

»Sunce zalazi na zapadu«, rekao je. »Izlazi na istoku.«

»Da, na ovom planetu«, rekla je Neagley.

Tada su začuli škripanje stepenica ispod njih. Vratašca na podu malo su se podigla, zatim se opet spustila pa se naglo otvorila do kraja i svećenik je provirio u prostoriju sa zvonima, zureći u automat uperen u njega s jedne strane i pušku *M16* uperenu s druge.

»Moramo razgovarati o ovome«, rekao je. »Ne očekujete valjda da ću dopustiti oružje u svojoj crkvi?«

Stajao je na ljestvama i virila mu je samo glava, kao da je odsječena. Reacher je spustio *M16* na pod. Svećenik se popeo još jednu prečku više.

»Shvaćam da je osiguranje nužno«, rekao je.

»I počašćeni smo što će nas posjetiti izabrani potpredsjednik, ali ne mogu dopustiti strojeve uništenja u posvećenoj zgradi. Pretpostavljao sam da bi netko razgovarao o tome sa mnom prije.«

»Strojeve uništenja?« ponovila je Neagley.

»Kada sunce zalazi?« pitao je Reacher.

Svećenika je malo iznenadila promjena teme. No odgovorio je vrlo pristojno.

»Uskoro«, rekao je. »Vrlo se rano spusti iza planina. Ali danas to nećete vidjeti. Oblačno je. Sa zapada dolazi vijavica.«

»A kada izlazi?«

»U ovo doba godine? Malo prije sedam ujutro.«

»Jeste li čuli vremensku prognozu za sutra?«

»Uglavnom kao i danas.«

»Dobro«, rekao je Reacher. »Hvala.«

»Jeste li vi zaustavili sat?«

»Jesam. Izluđivao me.«

»Zato sam došao ovamo. Hoće li vam smetati ako ga opet pokrenem?«

Reacher je slegnuo ramenima. »To je vaš sat.«

»Znam da vam buka sigurno smeta.«

»Nema veze«, rekao je Reacher. »Otići ćemo odavde čim sunce zađe. Zajedno s oružjem.«

Svećenik se do kraja popeo u prostoriju, nagnuo se preko željeznih šipki i počeo petljati po mehanizmu. Bio je ondje i uređaj za namještanje sata, povezan s malim zasebnim brojčanikom koji Reacher prije nije primijetio. Bio je skriven između dva zupčanika. Na njemu je bila poluga za namještanje. Svećenik je pogledao na svoj ručni sat, a zatim pomoću poluge namjestio točno vrijeme na vanjskom satu. I kazaljke na malome brojčaniku pomicala su se u skladu s time. Zatim je jednostavno rukom okrenuo zupčanik, mehanizam se pokrenuo i nastavio raditi sam. Vratilo se teško *tik-tak*. Najmanje se zvono javljalo odjekom. Tiho odzvanjanje za svaku sekundu koja je prošla.

»Hvala«, rekao je svećenik.

»Najviše jedan sat«, rekao je Reacher. »Onda odlazimo.«

Svećenik je kimnuo glavom kao da je zadovoljan time i spustio se natrag niz ljestve. Zatim je zatvorio vrata za sobom.

»Ne možemo otići odavde«, rekla je Neagley. »Zar si poludio? Mogli bi doći noću. Možda upravo to i čekaju. Mogli bi se dovesti natrag bez svjetala.«

Reacher je pogledao na sat.

»Već su ovdje«, rekao je. »Ili gotovo ovdje.«

»Gdje?«

»Pokazat ću ti.«

Izvukao je žaluzinu iz okvira i dodao joj je. Otpuzao je ispod sata do dna sljedećih ljestava koja su vodila do krova i van. Popeo se po njima i polako otvorio vratašca na krovu.

»Ostani nisko!« doviknuo je.

Ispuzao je van, s trbuhom na podu. Konstrukcija je bila jednaka kao na krovu u Bismarcku. Zavarene olovne ploče koje su tvorile otvorenu kutiju bez poklopca. U kutovima su bili oluci. Čvrsta postolja za jarbol zastave, vjetrulju i gromobran. I zid visok jedan metar na rubu. Okrenuo se na trbuhu, sagnuo se i uzeo žaluzinu od Neagley. Zatim joj se maknuo i pustio je da ispuže pokraj njega. Vjetar je bio jak, a zrak oštar i hladan.

»Moramo se spustiti nisko«, rekao je. »Blizu jedno drugome, okrenuti na zapad.«

Kleknuli su zajedno, rame uz rame, pogrbljeni. On je bio s lijeve, a ona s desne strane. Još je čuo sat. Još ga je osjećao, kroz olovo i teške drvene daske.

»Ovako ćemo«, rekao je. Podigao je žaluzinu ispred sebe, lijevom rukom držeći njezin lijevi kraj. Ona je uzela desni kraj u desnu ruku. Pomicali su se naprijed na koljenima dok se nisu našli uz niski zid. On je pomaknuo svoj kraj žaluzine uz rub zida. Ona je učinila isto.

»Još«, rekao je on. »Dok ne dobijemo prorez da provirimo kroz njega.«

Zajedno su podizali žaluzinu dok nije bila paralelna s rubom krova i odvojena od njega oko dva centimetra. Pogledali su kroz pukotinu. Da je netko vrlo pomno promatrao zvonik, vidio bi ih, no inače je to bila prilično neprimjetna taktika. Najbolja što je mogao improvizirati, u svakome slučaju.

»Pogledaj na zapad«, rekao je. »Možda malo jugozapadno.«

Zaškiljili su prema zalazećem suncu. Vidjeli su šezdeset kilometara trave koja se njihala. Izgledala je poput oceana, blještava i zlatna na kasnom suncu. Iza i iznad nje nakupljala se tamna snježna oluja. Područje između bilo je maglovito, a zrake sunca na zalasku probijale su se kroz nju ravno prema njima. Svjetlo i sjena bili su u stalnom pokretu, kao i boje male duge koje su počinjale i završavale nigdje.

»Promatraj travu«, rekao je.

»Što gledam?«

»Vidjet ćeš.«

Klečali su ondje nekoliko minuta. Sunce se spustilo niže. Posljednje su im zrake sjale ravno u oči. A onda su vidjeli. Oboje u istome trenutku. Oko kilometar i pol od njih, u moru trave, sunce na zalasku bljesnulo je na zlatnom krovu *Tahoea*. Vukao se na istok kroz travu, vrlo sporo, dolazeći ravno prema njima i blago poskakujući po neravnom terenu, gore-dolje, kroz udubine i uzvisine, brzinom koraka.

»Bili su pametni«, rekao je Reacher. »Protumačili su kartu na jednak način kao i ti. Planiraju pobjeći na zapad, preko ravnice. Kad su vidjeli mjesto, zaključili su da moraju tuda i doći.«

Sunce je nestalo iza niskih oblaka sedamdeset kilometara na zapadu i sjena je pojurila na istok preko trave i zlatnog je svjetla nestalo. Sumrak se spustio kao da je netko pritisnuo prekidač i nakon toga više nisu mogli vidjeti ništa.

Spustili su žaluzinu i spustili se potrbuške na krov. Otpuzali su preko olovnih ploča i spustili se natrag u prostoriju sa zvonima. Neagley se provukla ispod mehanizma sata i uzela svoj *Heckler & Koch*.

»Ne sad«, rekao je Reacher.

»Kada onda?«

»Što će *oni* sada učiniti?«

»Približit će se koliko se usuđuju, a onda će zauzeti položaj i čekati.«

Reacher je kimnuo glavom. »Okrenut će terenac i parkirati ga prema zapadu u najboljoj udubini koju pronađu, oko sto do dvjesto metara odavde. Provjerit će pogled na istok i pronaći mjesta s kojih mogu vidjeti sve, a njih ne može vidjeti nitko. Nakon toga će čekati da se Armstrong pojavi.«

»To će biti za četrnaest sati.«

»Upravo tako«, rekao je Reacher. »Ostavit ćemo ih da čekaju cijelu noć. Pustit ćemo ih da im bude hladno, da se umore i ukoče. Onda će izaći sunce i posvijetliti im izravno u oči. Mi ćemo doći prema njima iz smjera sunca. Neće nas ni vidjeti.«

Skrili su duge cijevi ispod klupe blizu vrata crkve i ostavili Yukon parkiran gdje je i bio. Krenuli su prema mostu i unajmili dvije sobe u pansionu. Zatim su otišli do trgovine kupiti namirnice za večeru. Sunce je zašlo i temperatura je bila ispod nule. U zraku je opet bilo snijega. Krupne pahuljice nalik perju letjele su uokolo, kao da oklijevaju pasti na do. Vrtjele su se, lebdjele i opet se podizale, poput sićušnih ptica.

U trgovini više nisu posluživali hranu, ali prodavačica je ponudila da im spremi u mikrovalnoj nešto iz zamrzivača. Činilo se da pretpostavlja da su Reacher i Neagley prethodnica Tajne službe. Činilo se da svi znaju da Armstrong treba doći na misu zadušnicu. Podgrijala im je mesnu pitu i povrće. Jeli su za pultom, u polumraku. Hrana je imala okus poput vojničke. Prodavačica nije željela uzeti novac.

Sobe u pansionu bile su čiste, kako je reklama i govorila. Zidovi su bili prekriveni pločama od borovine. Na podovima su bili manji sagovi. U svakoj je bio krevet za jednu osobu. Prekrivači s cvjetnim uzorkom bili su oprani toliko puta da su bili gotovo prozirni. Na kraju hodnika bila je kupaonica. Reacher je prepustio Neagley sobu koja joj je bila bliža. Poslije je nakratko došla k njemu u sobu jer je bila nemirna i željela je razgovarati. Sjeli su jedno pokraj drugog na krevet jer nije bilo drugog namještaja.

»Napast ćemo njihov pripremljeni položaj«, rekla je.

»Nas dvoje protiv dvojice seronja«, odvratio je Reacher. »Sad se ti brineš?«

»Postalo je teže.«

»Reci mi opet«, rekao je on. »Ne tjeram te na ovo, zar ne?«

»Ne bi to mogao sam.«

Odmahnuo je glavom. »Mogao bih to učiniti sam, jednom rukom, vezanih očiju.«

»Ne znamo ništa o njima.«

»No možemo procijeniti. Visoki iz Bismarcka je strijelac. Drugi mu čuva leđa i vozi. Stariji i mlađi brat. Vrlo su odani jedan drugome. Takva su braća. Sve ovo proizlazi iz toga što su braća. Bilo bi teško objasniti motivaciju nekome tko nije blizak. Ne možeš reći strancu da želiš ustrijeliti nekoga jer ti je njegov otac zaprijetio da će ti nagurati štap u guzicu i morao si ga moliti da to ne učini.«

Neagley nije rekla ništa.

»Ne tražim te da sudjeluješ«, uključio se Reacher.

Neagley se nasmiješila. »Ti si budala. Brinem se zbog tebe, a ne zbog sebe.«

»Ništa mi se neće dogoditi«, rekao je Reacher. »Umrijet ću kao starac, sam u nekom motelu.«

Kimnuo je glavom. »Da, sigurno. Nije me briga za Armstronga. Froelich mi je bila draga, ali nju nikada ne bih upoznao da nije bilo Joea.«

»Jesi li usamljen?«

»Ponekad. Obično nisam.«

Pomaknula je ruku vrlo sporo. Isprva je bila na centimetar-dva od njegove ruke. Pomicala ju je sporo kao da je riječ o milijunima kilometara. Prsti su se neprimjetno kretali preko ispranog prekrivača dok nisu bili tik uz njegove. Zatim su se podigli i opet se pomaknuli dok nisu bili točno iznad njegovih, posve blizu. Sloj zraka između njihovih ruku doimao se tako zgusnutim kao da je topao i tekuć. Nastavila je držati ruku u zraku, nepomično. Zatim je pritisnula snažnije i spustila je, a njezin je dlan dodirnuo njegovu nadlanicu, vrlo lagano. Okrenula je lakat tako da su im ruke bile točno poravnate. Zatim je pritisnula jače. Dlan joj je bio topao. Prsti su joj bili dugi i hladni. Njihovi su vrhovi bili na njegovim zglobovima. Počeli su se kretati i pratiti linije, ožiljke i tetive. Zavukli su se među njegove. On je okrenuo svoju ruku. Ona je utisnula svoj dlan. Provukla je prste kroz njegove i pritisnula ih. On je uzvratio stisak.

Držao joj je ruku pet dugih minuta. Zatim ju je ona polako izvukla. Ustala je i otišla do vrata. Nasmiješila se.

»Vidimo se ujutro«, rekla je.

Spavao je loše i probudio se u pet ujutro, zabrinut zbog obračuna. Postajao je svjestan sve većeg broja mogućih komplikacija. Zbacio je prekrivač sa sebe i ustao. Odjenuo se u mraku, sišao stepenicama van u noć. Bilo je vrlo hladno i pahuljice su dolijetale brže. Izgledale su vlažno i teško. Oluja se kretala na zapad. To je bilo dobro, pretpostavljao je.

Nije bilo nikakvog svjetla. Svi su prozori bili zamračeni, nije bilo rasvjete, ni mjesečine ni zvijezda. Malo dalje nazirao se zvonik crkve, blijedo siv i sablastan. Krenuo je zemljanom cestom i prešao preko groblja. Otvorio je vrata crkve i ušao unutra. Po osjećaju se popeo stubištem. Pronašao je ljestve u mraku i popeo se u prostoriju sa zvonima.

Sat je glasno otkucavao. Glasnije nego preko dana. Zvučalo je kao da svake sekunde bijesni kovač udara čekićem po nakovnju.

Reacher se provukao ispod mehanizma sata i pronášao sljedeće ljestve. Popeo se kroz tamu do krova. Otpuzao je do zapadnog zida i podigao glavu. Krajolik je bio mračan i tih. Planine u daljini nisu se vidjele. Nije vidio ništa. Nije ni čuo ništa. Zrak je bio leden. Čekao je.

Proveo je trideset minuta na hladnoći. Oči su mu zasuzile, a nos počeo curiti. Snažno se tresao. *Ako je meni hladno, oni su se gotovo smrznili*, pomislio je. Nakon dugih trideset minuta čuo je zvuk koji je čekao. Motor Tahoea se pokrenuo. Bio je daleko, no zvučao je zaglušujuće u noćnoj tišini. Bio je negdje prema zapadu, udaljen možda nekoliko stotina metara. Radio je punih deset minuta, kako bi mogli uključiti grijač. Nije mogao odrediti točnu lokaciju samo po zvuku. No tada su počinili kobnu pogrešku. Na trenutak su upalili svjetlo u kabini. Vidio je kratak žuti odsjaj u travi. Terenac je bio u udolini, posve skriven. Krov mu je bio ispod razine okolnog da. Malo jugozapadno, ali ne mnogo. Možda 150 metara dalje. Bilo je to dobro mjesto. Vjerojatno su mislili pucati s krova terenca. Ispružiti se na krovu, naciljati, pucati, skočiti dolje, uskočiti u auto i odvesti se. Ispružio je obje ruke uza zid i dobro zapamtio lokaciju kratkotrajnog žutog bljeska u odnosu na zvonik. Oko 150 metara na zapad i tridesetak metara na jug. Vratio se u zvonik, prošao pokraj sata koji je i dalje udarao, te se spustio u crkvu. Uzeo je obje puške ispod klupe gdje su ih ostavili i premjestio ih na hladno tlo ispod Yukona. Nije ih želio stavljati unutra. Nije želio odgovoriti na njihov bljesak svjetla svojim.

Zatim se vratio do pansiona i pronášao Neagley kako izlazi iz svoje sobe. Bio je gotovo šest sati. Ona je bila istuširana i odjevena. Otišli su u njegovu sobu razgovarati.

»Nisi mogla spavati?« pitao ju je.

»Ja nikada ne spavam«, odvratila je. »Još su ondje?«

Kimnuo je glavom. »No imamo problem. Ne možemo ih srediti ondje gdje jesu. Moramo ih najprije pomaknuti.«

»Zašto?«

»Preblizu su. Ne možemo započeti Treći svjetski rat jedan sat prije nego što Armstrong dođe. I ne možemo ostaviti dva trupla stotinu i pedeset metara od grada. Ljudi su nas vidjeli. Policajci iz Caspera doći će rano. Možda i Državna policija. Moraš misliti na svoju radnu dozvolu. Moramo ih potjerati i ukloniti na nekom pustom mjestu. Negdje na zapadu, gdje pada snijeg. Ovaj se snijeg neće otopiti prije travnja. To želim. Želim to učiniti daleko, tako da prije travnja nitko ni ne zna da se nešto dogodilo ovdje.«

»Dobro, kako ćemo to učiniti?«

»Žele biti Edward Fox, a ne John Malkovich. Žele preživjeti. Možemo ih natjerati na bijeg ako postupimo ispravno.«

Vratili su se do Yukona prije 6:30. Zrakom su još lebdjele pahuljice. No na istoku je nebo postajalo svjetlije. Na obzoru se vidjela tamno-ljubičasta traka, zatim traka boje ugljena, pa potpuno crnilo noći. Provjerili su oružje. Dobro su vezali cipele, zakopčali jakne, zavrtjeli rukama da provjere imaju li slobodu kretanja. Reacher je stavio kapu i lijevu rukavicu. Neagley je stavila *Steyr* u unutarnji džep i prebacila *Heckler & Koch* preko leđa.

»Vidimo se poslije«, prošaptala je.

Otišla je prema zapadu, preko groblja. Vidio ju je kako prekoračuje nisku ogradu, skreće na jug, a zatim nestaje u tami. On je otišao do podnožja tornja, naslonio se na njegov zapadni zid i proračunao položaj Tahoea. Pokazao je rukom u tom smjeru i počeo se povlačiti unatrag, kako bi kompenzirao promjenu položaja i dalje držeći ruku usmjerenu prema meti. Položio je *M16* na tlo, usmjerivši cijev malo prema jugozapadu. Otišao je iza Yukona, naslonio se na vrata prtljažnika i čekao zoru.

Došla je polako, postupno i veličanstveno. Ljubičasta je boja postajala sve svjetlija i naposljetku se zacrvenila pri dnu i crvena se proširila prema gore i van, sve dok pola neba nije bilo prošarano svjetlom. Zatim se 300 kilometara dalje, u Južnoj Dakoti, pojavio narančasti odsjaj. Zemlja se nastavila okretati prema njemu, pa se iznad obzora pojavio tanak sunčev luk. Nebo je sjajilo ružičasto. Izduženi visoki oblaci bliještili su crveno. Reacher je promatrao sunce i čekao da se podigne dovoljno visoko da mu smeta za oči, a zatim je otključao Yukon i pokrenuo motor. Glasno ga je turirao i upalio radio te ga pojačao na najglasnije. Pretraživao je gore-dolje po radiopostajama dok nije pronašao neku koja je puštala *rock 'n roll* te je ostavio vozačeva vrata otvorena, tako da glazba odzvanja kroz jutarnju tišinu. Zatim je uzeo *M16*, otkočio je, naslonio na rame i ispalio kratki rafal od tri metka, ciljajući malo jugozapadno, točno iznad skrivenog Tahoea. Čuo je kako Neagley odmah odgovara svojim kratkim rafalom. *MP5* je ispaljivao metke brže i imao karakterističan zvuk. Bila je skrivena u travi, stotinjak metara južno od Tahoea i pucala je izravno na sjever prema njemu. Reacher je opet zapucao, još tri metka iz smjera istoka. Zapucala je i Neagley, još tri s juga. Četiri su rafala odzvanjala krajolikom. Govorili su: *znamo da ste ondje.*

Čekali su pola minute, prema planu. Nije bilo reakcije iz smjera Tahoea. Ni svjetala, ni kretanje, ni uzvratne paljbe. Opet je podigao pušku. Ciljao je visoko. Povukao je okidač. *Znamo. Heckler & Koch* oglasio se daleko s njegove lijeve strane. *Da.* Opet je zapucao. *Ste.* Ona je odgovorila. *Ondje.*

Bez reakcije. Na trenutak se zapitao jesu li pobjegli tijekom proteklog sata. Ili su se opametili i premjestili se kroz grad na istok. Bilo je glupo napadati okrenut prema suncu. Okrenuo se no nije vidio ništa iza sebe, osim kako se na prozorima pale svjetla. Nije čuo ništa osim zvonjave u ušima i zaglušujuće *rock 'n roll* glazbe iz auta. Okrenuo se spreman za paljbu i vidio Tahoe kako izlijeće iz trave 150 metara od njega. Izlazeće je sunce blistalo na njegovoj zlatnoj boji i kromiranim dijelovima. Poskočio je preko male uzvisine, sa sva četiri kotača u zraku, a zatim opet tresnuo na do i ubrzao na zapad.

Reacher je ubacio pušku na stražnje sjedalo Yukona, zalupio vratima, ugasio radio i pojurio ravno preko groblja. Probio je drvenu ogradu i ušao u travu. Naglo je skrenuo na jug. Teren je bio ubojit. Auto je udarao i poskakivao preko udubina i opasno se naginjao preko dugih uzvisina. Jednom je rukom upravljao, a drugom je vezao pojas. Čvrsto ga je zategnuo da ostane pripijen uz sjedalo. Vidio je Neagley kako trči prema njemu kroz travu s lijeve strane. Naglo je zakočio, a ona je otvorila stražnja vrata s vozačke strane i uskočila na stražnje sjedalo. Reacher je opet krenuo, a Neagley je zalupila vrata i nekako se prebacila na prednje sjedalo. Vezala je pojas, stavila *Heckler & Koch* između koljena i objema se rukama naslonila na ploču s instrumentima, kao da se vozi na vlaku smrti.

»Savršeno«, rekla je. Hvatala je dah. On je jurio dalje. Skrenuo je na sjever dok nije pronašao trag Tahoea u visokoj travi. Usmjério je

Yukon točno kroz trag i pritisnuo gas. Vožnja je bila gora nego na bilo kojem vlaku smrti. Neprestano snažno udaranje. Auto je poskakivao i tresao se, na trenutak bi se našao u gotovo bestežinskom stanju, a zatim bi opet tresnuo o tlo i pojurio dalje. Motor je urlao. Volan mu se trzao lijevo-desno u rukama dovoljno naglo i snažno da mu slomi prste. Držao je ispružene prste i upravljao samo dlanovima. Bojao se da će slomiti osovину.

»Jesi li ih vidjela?« povikao je.

»Još nisam!« odvrtila je. »Imaju oko 300 metara prednosti.«

»Bojim se da ćemo razbiti auto.«

Snažnije je pritisnuo gas. Jurili su gotovo stotinu kilometara na sat. Zatim su ubrzali. Što su brže išli, vožnja je bila udobnija. Provodili su manje vremena na tlu.

»Vidim ih!« povikala je Neagley.

Bili su 200 metara ispred njih, vidjeh su se svakih nekoliko trenutaka dok su poskakivali kroz more trave, poput maničnog zlatnog delfina na valovima. Reacher je nastavio za njima, još im se malo približivši. Imao je prednost. Oni su mu raščičavali put kroz travu. Prišao im je na oko stotinu metara, a zatim samo zadržavao razdaljinu. Motor je urlao, a ovjes se savijao i glasno udarao.

»Mogu bježati«, povikao je.

»Ali se ne mogu sakriti!« odvrtila je Neagley.

Deset minuta poslije bili su petnaest kilometara od Gracea i osjećali su se kao da su dobili batina u tučnjavi. Reacherova je glava udarala o krov auta kod svakog skoka i ruke su ga boljale. Ramena kao da su mu bila iščašena. Motor je urlao i dalje. Nogu je mogao držati na pedali gasa samo ako bi je pritisnuo skroz do kraja. Pokraj njega Neagley je poskakivala i lamatala tijelom naprijed-natrag. Više se nije podupirala rukama jer se bojala da će slomiti laktove.

Tijekom sljedećih petnaest ubojitih kilometara teren je prešao u nešto novo. Bili su doslovno usred ničega. Grace je bio trideset kilometara iza njih, a autocesta je bila trideset kilometara ispred. Tlo se polako uspinjalo. Zemlja se razdvajala u oštrije gudure. Bilo je više kamenja. Trava je još rasla i još je bila visoka, ali i rjeđa jer korijenje nije bilo duboko. Na tlu je bilo snijega. Stabljike trave bile su krute od leda i izlazile su iz snježnog prekrivača debelog gotovo 20 cm. Oba su auta usporila, međusobno udaljena stotinu metara. Nakon još kilometra i pol potjera je usporila do apsurdnih trideset kilometara na sat. Polako bi se spuštali niz padine pod nagibom od 45 stupnjeva, padali u duboke snježne nanose na dnu gudura, a zatim se polako penjali iz njih pogonom na sva četiri kotača. Udoline su bile duboke tri do pet metara. Neprekidni vjetar sa zapada punio ih je snijegom. Padine u zavjetrini bile su gole, a one izložene vjetru prekrivene glatkim snijegom. Zrak je bio ispunjen pahuljama, jurile su vodoravno prema njima.

»Zapet ćemo ovdje«, rekla je Neagley.

»Stigli su ovuda«, rekao je Reacher. »Moraju se moći vratiti.«

Terenac ispred njih gubio im se iz vida svaki put kad bi se spustio u udolinu. Nakratko bi ga vidjeli samo kad bi se penjao van, tri ili četiri gudure ispred njih. Nije bilo ujednačenog ritma. Ni koordinacije. Oba su se terenca nasumce spuštala i penjala se natrag. Usporili su do brzine hoda. Reacher je ubacio u nisku brzinu, no terenac je ipak proklizavao. Daleko na zapadu divljala je snježna oluja. Brzo se približavala.

»Vrijeme je«, rekao je Reacher. »U jednoj od ovih gudura snijeg će ih kriti cijelu zimu.«

»Dobro, hajdemo«, rekla je Neagley.

Spustila je svoj prozor i unutra je odmah uletjelo mnoštvo pahulja nošenih ledenim vjetrom. Uzela je *Heckler & Koch* te ga prebacila na potpuno automatsku paljbu. Reacher je naglo ubrzao i probio se kroz sljedeće dvije gudure najbrže što je mogao. Zatim je naglo zakočio na vrhu prije treće i okrenuo volan ulijevo. Terenac se zanio u stranu i zaustavio se sa suvozačevim prozorom okrenutim prema naprijed. Neagley se nagnula naprijed i čekala. Tahoe zlatne boje uspeo se na uzvisinu stotinjak metara ispred, a ona je ispalila dugi rafal prema stražnjim gumama i spremniku goriva. Tahoe je na trenutak zastao, a zatim se prebacio preko vrha i opet nestao u sljedećoj guduri.

Reacher je okrenuo volan, pritisnuo gas i polako nastavio za njim. Zaustavljanje ih je stajalo još stotinu metara. Prošao je kroz sljedeće tri gudure i opet zastao na četvrtoj uzvisini. Čekali su. Deset sekundi, petnaest. Tahoe se nije pojavljivao. Čekali su dvadeset sekundi. Trideset.

»Koji vrag?« promrmljao je Reacher.

Spustio je terenac niz padinu prepunu snijega na suprotnu stranu. Prešao je preko vrha i opet se počeo spuštati. Popeo se, prešao vrh i spustio se u snijeg. Tahoeu nije bilo ni traga. Jurio je dalje. Kotači su se okretali, a motor je urlao. Uspio se popeti na sljedeću uzvisinu. Zaustavio se na vrhu. Tlo se spuštalo oko sedam metara u širok jarak. Bio je pun snijega, a zaleđene stabljike trave samo su malo virile iz njega. Tahoevi dolazni tragovi od dana prije bili su vidljivi ispred njih, gotovo prekriveni svježim snijegom. No odlazni su tragovi bili duboki i novi. Naglo su skretali na sjever, kroz uski jarak, a zatim se gubili iza grebena prekrivenog snijegom. Posvuda je bila tišina. Snijeg je padao izravno prema njima. Zapravo se *podizao* prema njima kroz dno jarka.

Prostor i vrijeme, pomislio je Reacher. Četiri dimenzije. Klasični taktički problem. Tahoe se možda okrenuo i vraća se prema gradu kako bi stigao onamo u ključnom trenutku. Ubojice bi mogli biti kod crkve u trenutku kad Armstrong sleti. No bilo bi samoubojstvo slijediti ih naslijepo. Jer možda se uopće ne vraćaju. Možda čekaju u zasjedi iza sljedećeg ugla. No i provesti previše vremena razmišljajući bilo bi samoubojstvo. Jer možda se uopće ne vraćaju *niti* ih ne čekaju u zasjedi. Možda kruže oko njih i pokušavaju im doći s leđa. Klasični problem. Reacher je pogledao na sat. *Bliži se točka bez povratka*. Nema ih gotovo trideset minuta. Stoga će im trebati jednako toliko da se vrate. A Armstrong treba stići za sat i pet minuta.

»Imaš li želju rashladiti se?« pitao je.

»Nemam izbora«, odvrtila je Neagley. Otvorila je vrata i izašla van u snijeg. Nespretno je potrčala nadesno, probijajući se kroz snježne nanose i preko stijena, kako bi se vratila kraćim putem. Reacher je dignuo nogu s kočnice, malo okrenuo upravljač i polako se spustio nizbrdo strminom. U dnu jarka skrenuo je naglo desno i slijedio Tahoeve tragove. Bilo je to najbolje što je mogao improvizirati. Ako se Tahoe zaista vraćao, nije mogao čekati zauvijek. Nije bilo smisla voziti oprezno natrag do crkve i stići onamo nakon što Armstrong već bude mrtav. Ako je *zaista* ulazio u zamku, bilo je dovoljno da se Neagley nađe iza leđa protivnicima, s automatom u rukama. Znao je da mu to gotovo jamči da će preživjeti.

No nije bilo zasjede. Izašao je iza stijena i skrenuo natrag na istok, no vidio je samo tragove kotača u snijegu i Neagley kako stoji pedeset metara dalje, sa suncem iza leđa i automatom podignutim iznad glave. Bio je to znak da je sve čisto. Dao je gas i pojurio prema njoj. Terenac je proklizavao i zanosio se u Tahoevim tragovima. Poskakivao je po skrivenom kamenju. Pritisnuo je kočnicu. Terenac je usporio, zanio se ustranu i zaustavio se s prednjim kotačima u jarku ispunjenom snijegom. Neagley se probila kroz nanose i otvorila vrata. Ledeni ju je zrak slijedio unutra.

»Kreni!« povikala je. Opet je hvatala dah. »Dosad već imaju pet minuta prednosti.«

Dao je gas. Sva su se četiri kotača okrenula u mjestu. Terenac se nije pomaknuo, samo se prednji dio zakopao dublje u snijeg.

»Sranje«, rekao je.

Pokušao je opet s istim rezultatom. Terenac se stresao i zanjihao, ali nije se pomaknuo. Prebacio je prijenos u vožnju za natrag i pokušao opet. Bez rezultata. Pustio je motor da radi u praznom hodu pa ga prebacio u prvu brzinu, dao gas, prebacio u vožnju unatrag, dao gas i

sve ponovio. Terenac se stresao naprijed-natrag, najprije petnaest pa trideset centimetara. No nije se izvukao iz jarka.

Neagley je pogledala na sat. »Ispred nas su. Mogli bi se vratiti na vrijeme.«

Reacher je kimnuo glavom, dao gas i nastavio ići naprijed-natrag. Terenac se tresao i poskakivao, ali nije se izvukao iz jarka. Gume su cviljele na ugaženom snijegu, glatkom poput stakla. Prednji se dio počeo pomicati lijevo-desno, a za njim i stražnji dio.

»Armstrong je krenuo helikopterom«, rekla je Neagley.

»A naš auto više nije pokraj crkve. To znači da će sletjeti.«

Reacher je pogledao na sat. Borio se protiv panike koja ga je obuzimala.

»Preuzmi volan«, rekao je. »Nastavi ići naprijed-natrag.«

Okrenuo se i zgrabio rukavice. Otkopčao je pojas, otvorio vrata i iskočio u snijeg.

»Ako krene, ni slučajno nemoj stati«, rekao je.

Probio se kroz snijeg do stražnjeg dijela terenca. Nogama je razmaknuo snijeg oko sebe dok nije pronašao čvrst oslonac za nogu na kamenu. Neagley se prebacila na vozačevo sjedalo. Uхватила je ritam naprijed-natrag, gas-mjenjač. Terenac se njihao na amortizerima i počeo se kretati naprijed-natrag uzduž pola metra snijega tvrdog poput leda. Reacher se naslonio leđima na vrata prtljažnika i zavukao ruke pod stražnji odbojnik. Pomicao se zajedno s terencem koji ga je gurao u leđa dok se kretao unatrag. Zatim bi se odupro nogama i dodatno ga gurnuo kad bi se pomaknuo naprijed. Nabori na gumama bili su puni snijega. Dok su se kotači okretali, bacali su u zrak male bijele nakupine. Ispušni su plinovi izlazili blizu njegovih koljena i zadržavali se u oblaku oko njega. Zateturao je naprijed i gurnuo natrag, pa još jednom, i još jednom. Sad se terenac kretao više od pola metra u svakom smjeru. Čvršće je uhvatio rukama. Vjetar je nosio snijeg sa zapada, ravno njemu u lice. Počeo je brojati. *Jedan, dva... Tri! Jedan, dva... Tri!* Počeo je hodati dok se terenac vraćao natrag, a podizati ga kad je išao naprijed. Sad se micao cijeli metar u svakom smjeru. Stopalima je u snijegu napravio niz mjesta za odupiranje. *Jedan, dva... Tri!* Na posljednji *tri* gurnuo je svom snagom. Osjetio je kako terenac izlazi iz rova. Zatim je osjetio kako pada natrag. Stražnji ga je dio snažno udario u leđa. Zateturao je naprijed tražeći oslonac za noge. Zatim je opet uhvatio ritam. Znojio se unatoč hladnoći. Bio je zadihan. *Jedan, dva... Tri!* Opet je pogurnuo i podignuo, a terenac je nestao iza njega te se on srušio na leđa u snijeg.

Podigao se kroz oblak ispušnih plinova i smrad benzina. Terenac je bio dvadeset metara ispred njega. Neagley je vozila najsporije što se usuđivala. Reacher je potrčao za njime, poskliznuviši se nekoliko puta po snijegu. Skrenuo je desno i ušao u trag njegova kotača. Tlo se uspinjalo. Neagley je dala gas do kraja da se ne zaustavi. Reacher je trčao, no udaljavala se od njega. Potrčao je iz sve snage. Zabijao je vrhove čizama u snijeg kako se više ne bi poskliznuo. Usporila je na vrhu uzvisine. Zatim je terenac prešao preko vrha i počeo se spuštati. Reacher je vidio sve s donje strane. Spremnik goriva, diferencijal. Blago je zakočila, a Reacher je uhvatio kvaku i otvorio vrata te potrčao nizbrdo za vozilom dok nije uhvatio dovoljnu brzinu da uskoči unutra. Ubacio se na sjedalo i zalupio vrata za sobom, a ona je naglo dala gas i vožnja vlakom smrti nastavila se.

»Vrijeme?« povikala je.

Borio se da umiri zglavak i zagledao se u ručni sat. Preduboko je disao da bi mogao govoriti. Samo je odmahnuo glavom. Bili su najmanje deset minuta iza njih. A bilo je to ključnih deset minuta.

Tahoe će se vratiti na početnu točku dvije minute nakon početka mise, a Armstrong će sletjeti pet minuta nakon toga. Neagley je vozila dalje. Penjala se na uzvisine i spuštala se u udoline, probijajući se kroz snježne nanose i činila to stalno iznova. Reacher se nije mogao držati za volan pa je letio posvuda. Borio se protiv naglih izmjena bestežinskog stanja i snažnih padova te bacaio kratke poglede prema ručnom satu. Zurio je kroz vjetrobran u nebo na istoku. Sunce mu je sjalo u oči. Spustio je pogled na do. Nije bilo ničega. Nije vidio Tahoe. Odavno je otišao. Ostali su samo njegovi tragovi u snijegu, duboke paralelne udubine koje su se naoko sužavale dok su se gubile u daljini. Odlučno su pokazivale prema gradiću Grace, poput strelica. Bile su pune kristalića leda koji su blistali crveno i žuto na ranom jutarnjem suncu.

Zatim su se promijenili. Naglo su skretali lijevo i nestajali u guduri koja se pružala u smjeru sjever-jug.

»Što?« povikala je Neagley.

»Slijedi ih!« odvratio je Reacher bez daha.

Udolina je bila uska, poput rova. Oštro se spuštala nizbrdo. Tahoevi tragovi bili su jasno vidljivi još pedeset metara, a zatim su nestajali iza kamenog grebena veličine kuće. Neagley je naglo zakočila, dok je nagib postajao još strmiji. Zaustavila se. Stala je na trenutak, a Reacher je u umu čuo vlastiti povik. *Zasjeda, sada?* Djelić sekunde nakon toga opet je pritisnula gas i okrenula volan. Yukon nije mogao izaći iz Tahoevih tragova i težina ga je povukla niz ledenu strminu. Tahoe je izjurio iz zaklona, unatrag, izravno ispred njih. Naglo je zakočio točno s druge strane. Neagley je izašla kroz svoja vrata prije nego što se Yukon prestao kretati. Zakotrljala se po snijegu, a zatim zateturala prema sjeveru. Yukon se snažno zanio u jednu stranu i zapeo u snježnom nanosu. Reacherova su vrata bila zaglavljena u dubokom snijegu. Morao je upotrijebiti svu svoju snagu da ih otvori do pola te se izvukao kroz uski otvor. Vidio je vozača kako izlazi iz Tahoea te pada u snijeg jer se poskliznuo. Reacher se otkotrljao u stranu i izvukao *Steyr* iz džepa. Probio se kroz snijeg sa stražnje strane Yukona, a zatim otpuzao duž lijeve strane. Vozač Tahoea držao je pušku u ruci i pomagao se njome dok se probijao kroz snijeg, proklizavajući i padajući. Želio je doći do zaklona iza stijene. Bio je to onaj iz Bismarcka. U to nije bilo nikakve sumnje. Mršavo lice, izduženo tijelo. Čak je imao isti kaput. Probijao se kroz snježni nanos poput bika dok je iza njega lepršao kaput. Svakim je korakom podizao male snježne oluje oko svojih nogu. Reacher je podigao *Steyr*, naslonio ga na odbojnik Yukona i naciljao protivnikovu glavu. Zategnuo je prst na okidaču. Zatim je začuo glas. Snažan i oštar, točno iza sebe.

»Ne pucaj«, rekao je.

Okrenuo se i vidio drugog protivnika, deset metara sjeverozapadno. Neagley je teturala kroz snijeg izravno ispred njega. On je držao njezin *Heckler & Koch* u lijevoj ruci. U desnoj je imao pištolj čija je cijev bila čvrsto pritisnuta na njezina leđa. Bio je to onaj sa snimke iz garaže. Ni u to nije bilo sumnje. Kaput od tvida, nizak, širok u ramenima, malo pogrbljen. Ovaj put nije imao šešir. Imao je jednako lice kao i onaj iz Bismarcka, samo malo deblje. Jednaku prosijedu, svijetlu kosu, samo malo gušću. *Braća*.

»Bacite oružje, gospodine«, doviknuo je.

Bila je to savršena policijska rečenica, izrečena savršenim policijskim glasom. Neagley je ustima oblikovala riječi *oprosti*. Reacher je okrenuo pištolj u ruci. Uhvatio ga je za cijev.

»Bacite oružje, gospodine«, doviknuo je niski opet.

Njegov brat iz Bismarcka promijenio je smjer i nastavio se probijati kroz snijeg prema njima. Podigao je pušku. I ona je bila *Steyrova*. Duga, lijepa puška. Bila je prekrivena snijegom i uperena ravno u Reacherovu glavu. Na niskom jutarnjem suncu sjena cijevi bila je duga tri metra. Reacher je pomislio: *što se dogodilo s usamljenim starcem koji umire sam u nekom motelu?* Pahuljice su se vrtjele u ledenom zraku. Zamahnuo je rukom i zrakom zavatlao pištolj. Letio je deset metara u luku kroz snijeg koji je padao te se zabio u bijeli nanos na tlu i nestao u njemu. Onaj iz Bismarcka zavukao je lijevu ruku u džep i izvukao značku. Podigao ju je visoko u ruci. Značka je bila zlatna. Nalazila se na izlizanoj kožnoj podlozi. Koža je bila smeđa. Cijev puške zanjihala se lijevo-desno. Policajac je spremio značku, podigao pušku na rame i smirio je.

»Mi smo policajci«, rekao je.

»Znam da jeste«, odvratio je Reacher. Osvrnuo se oko sebe. Snijeg je gusto padao. Pahuljice su jurile pokraj njih ili se vrtjele u zraku. Gudura u kojoj su bili sličila je špilji otvorenoj prema nebu. Bilo je to, vjerojatno, najusamljenije mjesto na planetu. Onaj sa snimke iz garaže gurnuo je Neagley bliže. Ona je zateturala, a on ju je sustigao, gurnuo je u jednu stranu, držeći pištolj čvrsto pritisnut u njezina leđa.

»Ali tko ste vi?« pitao je onaj iz Bismarcka.

Reacher nije odgovorio. Samo je provjeravao geometrijske odnose. Nisu bilo najbolji. Bio je četiri metra od obojice, svaki mu je bio s jedne strane, a snijeg pod nogama bio je sklizak i gust.

Onaj iz Bismarcka nasmiješio se. »Došli ste spasiti demokraciju?«

»Ja sam došao jer ti loše gađaš«, rekao je Reacher. »U četvrtak si ubio pogrešnu osobu.«

Zatim se pomaknuo, vrlo oprezno, povukao rukav i pogledao na sat. Nasmiješio se. »Opet ćete izgubiti. Prekasno je. Otići će prije nego što dođete.«

Onaj iz Bismarcka samo je odmahnuo glavom. »Imamo policijski radio u autu. Slušamo frekvenciju policije iz Caspera. Armstrong kasni 20 minuta. U Južnoj Dakoti imali su problema s vremenskim prilikama. Zato smo odlučili pričekati i pustiti vas da nas sustignete.«

Reacher nije rekao ništa.

»Jer nam se ne sviđate«, nastavio je onaj iz Bismarcka. Govorio je lica naslonjenog na usadnik puške. Dodirivao ga je usnama dok je govorio. »Gurate nos gdje mu nije mjesto. U posve privatnu stvar. U nešto što nema nikakve veze s vama. Zato se smatrajte uhićenima. Želite li priznati krivnju?«

Reacher nije rekao ništa.

»Ili ćete samo preklinjati?«

»Kao što ste vi preklinjali?« rekao je Reacher. »Kad se palica za bejzbol počela približavati?«

Policajac je zašutio na trenutak.

»Tvoj ti stav ne pomaže«, rekao je.

Opet je zašutio, na pet dugih sekundi.

»Porota se vratila«, rekao je.

»Kakva porota?«

»Moj brat i ja. To je sva porota koju imate. Mi smo sad cijeli vaš svijet.«

»Što god da se dogodilo, bilo je to prije trideset godina.«

»Tko učini nešto takvo, mora platiti.«

»Čovjek je umro.«

Policajac iz Bismarcka je slegnuo ramenima. Cijev puške pomaknula se. »Trebao bi čitati Bibliju, prijatelju. Jesi li ikada čuo za grijehе očeva?«

»Kakve grijehе? Izgubili ste u tučnjavi, to je sve.«

»Mi nikada ne gubimo. Prije ili poslije, uvijek pobjeđujemo. Armstrong je *promatrao*. Balavi, bogati klinac, smiješio se i cerio. Takvo se što ne zaboravlja.«

Reacher nije rekao ništa. Tišina je bila potpuna. Činilo se da se svaka pahulja čuje dok je klizila zrakom. *Neka nastavi pričati*, pomislio je Reacher. *Neka se nastavi kretati*. No kad je pogledao u zaludene oči, nije mogao smisliti što bi rekao.

»Žena ide s nama u auto«, rekao je policajac. »S njom ćemo se zabaviti poslije, nakon što sredimo Armstronga. Ali tebe ću odmah ustrijeliti.«

»Nećeš s tom puškom«, odvratio je Reacher. *Neka nastavi govoriti. Neka se nastavi kretati*. »Cijev je puna snijega. Eksplodirat će ti u ruci.«

Usljedila je duga tišina. Policajac je pogledom procjenjivao udaljenost između sebe i Reachera. Zatim je spustio pušku. Okrenuo ju je u rukama, posve kratko, samo da provjeri. Cijev je bila puna sleđenog snijega. *Moja M16 na stražnjem je sjedalu Yukona*, pomislio je Reacher. *No vrata su blokirana snježnim nanosom*.

»Riskirat ćeš svoj život nasuprot malo bljuzge?« pitao je policajac iz Bismarcka.

»A ti?« odvratio je Reacher. »Puška će eksplodirati i raznijeti to tvoje ružno lice. Onda ću uzeti cijev i nabiti je u tvoju guzicu. Pravit ću se da je palica za bejzbol.«

Policajčevo se lice smračilo. Ali nije povukao okidač.

»Odmakni se od auta«, rekao je, kako bi rekao policajac. Reacher je napravio dugi korak od Yukona. Podigao je nogu visoko u snijegu, kao da hoda kroz vodu.

»I još jedan.«

Reacher se opet pomaknuo. Bio je dva metra od auta. Dva metra od svoje *M16*. Deset metara od svog pištolja, zakopanog u snijegu. Osvrnuo se oko sebe. Onaj iz Bismarcka stavio je pušku u lijevu ruku, zavukao desnu pod kaput i izvukao pištolj. Bio je to *Glock*. Crn, pravokutan i ružan. *Vjerojatno službeni, policijski*. Otkočio ga je i uperio ga u Reacherovu glavu.

»Nećeš ni time«, rekao je Reacher.

Neka nastavi govoriti. Neka se nastavi kretati.

»Zašto ne?«

»To ti je službeni pištolj. Sigurno si već pucao iz njega. Dokumentiran je. Kad pronađu moje truplo, balistički će ih rezultati dovesti do tebe.«

Policajac je dugo stajao nepomičan. Nije progovarao. Na licu mu se nije vidjelo ništa. A zatim je spremio *Glock* u futrolu. Podigao je pušku. Vratio se kroz snijeg prema Tahoeu. Cijev puške pomaknula se i ostala u razini Reacherovih prsa. Reacher je pomislio: *povuci taj prokleti okidač. Da se svi nasmejemo*. Policajac je petljao rukom iza leđa i otvorio vrata Tahoea, s vozačke strane. Bacio je pušku u snijeg i iz auta izvukao još jedan pištolj, sve u jednom pokretu. Bila je to stara *Beretta M9*, izgrebena i zamrljana osušenim uljem za oružje. Policajac je opet krenuo naprijed kroz snijeg. Zaustavio se dva metra od Reachera. Digao je ruku. Otkočio je pištolj palcem i uperio cijev ravno u Reacherovo lice.

»Ovaj mogu baciti nakon što pucam«, rekao je. »Nije dokumentiran.«

Reacher nije rekao ništa.

»Reci laku noć«, prošaptao je ubojica.

Nitko se nije micao.

»Kad škljocne«, rekao je Reacher.

Zurio je ravno u pištolj. Vidio je krajičkom Neagleyino lice. Vidio je da ne razumije što joj govori, ali ipak je kimnula glavom. Zapravo je samo malo pomaknula kapke. Kao da trepće. Policajac iz Bismarcka nasmiješio se. Zategnuo je prst. Zglob na kažiprstu pobijelio mu je. Potegao je okidač.

Začuo se tupi škljocaj.

Reacher je izvukao keramički nož i njime zasjekao ubojicu po čelu. Zatim je zgrabio *Berettu* lijevom rukom, povukao je prema gore, pa prema dolje i punom snagom njome udario o svoje koljeno, slomivši ubojici podlakticu. Odgurnuo ga je od sebe i okrenuo se. Neagley se gotovo nije pomaknula. No onaj sa snimke iz garaže nepomično je ležao pod njezinim nogama. Krv mu je tekla iz oba uha. U jednoj je ruci držala svoj *Heckler & Koch*, a u drugoj njegov pištolj.

»Dobro?« pitala je.

Reacher je kimnuo glavom. Napravila je korak dalje tako da joj se odjeća ne zaprlja, uperila pištolj prema tlu i pogodila policajca iz garaže tri puta. *Bum-bum... Bum*. Dvaput u glavu, pa još jednom u prsa, za svaki slučaj. Pucnjevi su zvučali i odzvanjali poput groma. Oboje su se okrenuli. Policajac iz Bismarcka teturao je po snijegu, zaslijepljen. Čelo mu je

bilo zasječeno do kosti i krv mu je curila iz rane u oči. Ulazila mu je u nos i usta. Pjenila se dok je hvatao dah. Držao je slomljenu ruku onom zdravom. Teturao je uokolo, lijevo-desno, u krug, podižući podlakticu prema čelu i pokušavajući obrisati krv kako bi mogao vidjeti. Reacher ga je gledao na trenutak, bez izraza na licu. Zatim je uzeo *Heckler & Koch* od Neagley, postavio ga na pojedinačnu paljbu, čekao da se ubojica okrene leđima, a zatim ga ustrijelio u vrat straga. Pokušao je smjestiti metak točno na mjesto gdje je on pogodio Froelich. Prazna je čahura izletjela i pogodila Tahoe udaljen pet-šest metara uz glasan zvuk metala. Ubojica je pao na lice i ostao ležati, a snijeg oko njega postao je crven. Odjek pucnja izgubio se i opet ga je zamijenila potpuna tišina.

Reacher i Neagley stajali su mirno, zadržavali dah i slušali. Nisu čuli ništa osim zvuka snijega koji je padao.

»Kako si znao?« tiho je pitala Neagley.

»Bio je to Froelichin pištolj«, rekao je Reacher. »Ukrali su ga iz njezine kuhinje. Prepoznao sam ga po ogrebotinama i tragovima ulja. Držala je spremnike u ladici oko pet godina.«

»Ipak je mogao opaliti«, rekla je Neagley.

»Cijeli je život kocka«, odvratio je Reacher. »Od početka do kraja. Zar ne?«

Tišina ih je pritislula sa svih strana. I hladnoća. Bili su sami usred tisuća kvadratnih kilometara ledene praznine, hvatali su zrak i drhtali, dok im se u glavi vrtjelo od adrenalina.

»Koliko će trajati to u crkvi?« pitao je.

»Ne znam«, odgovorila je Neagley. »Četrdeset minuta? Jedan sat?«

»Znači, ne moramo se žuriti.«

Otišao je do mjesta kamo je bacio svoj pištolj i uzeo ga. Snijeg je već počeo prekrivati dva trupla. Uzeo im je lisnice i značke iz džepa. Obrisao je nož na kaputu policajca iz Bismarcka. Otvorio je sva vrata Tahoea tako da snijeg ulazi unutra i brže ga zatrpa. Neagley je obrisala pištolj onoga iz garaže i bacila ga u snijeg. Zatim su otišli do Yukona i ušli unutra. Bacili su još jedan pogled iza sebe. Poprište je već bilo prekriveno novim slojem snijega i bjelina je sve brzo prekrivala. Za 48 sati neće se vidjeti ništa. Ledeni će vjetar sve zamrznuti u dugom i glatkom nanosu snijega u smjeru istok-zapad, dok ne stigne proljetno sunce i otopi ga.

Neagley je vozila polako. Reacher je stavio lisnice na koljena i počeo sa značkama. Terenac se polako zanosio i nije mu bilo lako držati ih ispred očiju dovoljno dugo da pročita što piše na njima.

»Okružni policajci iz Idaha«, rekao je. »Iz nekog sela južno od Boisea, mislim.«

Stavio je značke u džep. Otvorio je lisnicu onoga iz Bismarcka. Bila je od smeđe kože, suhe i ispucale. Oblikom se prilagodila sadržaju. S unutarnje strane je bio pretinac od prozirne plastike iza kojega je bila policijska iskaznica. S fotografije je zurilo mršavo lice.

»Zvao se Richard Wilson«, rekao je. »Detektiv prvog stupnja.«

U lisnici su bile dvije kreditne kartice i vozačka dozvola iz Idaha. Osim toga, nekoliko komadića papira i gotovo 300 dolara u gotovini. Istresao je papire na koljena i stavio gotovinu u džep. Otvorio je lisnicu onoga iz garaže. Bila je od lažne crne kože aligatora i u njoj je bila iskaznica iste policijske postaje.

»Peter Wilson«, rekao je. Pogledao je vozačku dozvolu. »Godinu mlađi.«

Peter je imao kreditnu karticu i gotovo 200 dolara. Reacher je stavio gotovinu u džep i pogledao pred sebe. Snježni su oblaci bili iza njih, a na istoku je nebo bilo vedro. Sunce im je tuklo u oči. U zraku su vidjeli malu crnu točkicu. Zvonik crkve bio je jedva vidljiv, udaljen trideset kilometara. Yukon se polako kretao prema njemu, neprestano poskakujući. Crna je točkica rasla. Iznad nje je bila siva mrlja propelera. Doimala se nepomičnom u zraku. Reacher se naslonio na ploču s instrumentima i pogledao kroz vjetrobran. Na vrhu stakla bila je zatamnjena traka. Helikopter se naoko spustio kroz nju. Već je vidio njegov oblik. Bio je krupan i okrugao s prednje strane, Vjerojatno *Night Hawk*. Skrenuo je prema crkvi. Lebdio je poput debelog kukca. Yukon je blago poskakivao preko neravnina na tlu. Lisnice su skliznule s Reacherovih koljena i papiri su se razletjeli. Helikopter je lebdio. Zatim se okrenuo u zraku i sletio vratima okrenut prema crkvi.

»Palice za golf«, rekao je Reacher. »A ne uzorci alata.«

»Što?«

Podigao je komadić papira. »Potvrda UPS-a. Zračna pošiljka. Iz Minneapolisa. Adresirana na Richarda Wilsona, gosta s rezervacijom u motelu u Washingtonu. Kartonska kutija, visoka i široka trideset centimetara, duga 120 centimetara. Sadržaj, torba s palicama za golf.«

Zatim je utihnuo. Zagledao se u još jedan komadić papira.

»I još nešto«, rekao je. »Možda će biti zanimljivo Stuyvesantu.«

Gledali su kako u daljini slijeće helikopter i zaustavili se usred prazne travnate ravnice. Izašli su na hladnoću, unatoč suncu, i hodali uokolo, protezali se i zijevali. Yukon je glasno pucketao dok se hladio. Reacher je stavio značke, policijske iskaznice i vozačke dozvole na suvozačko mjesto, a prazne lisnice bacio daleko u travu.

»Moramo sve očistiti«, rekao je. Obrisali su svoje otiske sa sva četiri komada oružja i bacili ga u travu, na sve četiri strane. Izvadili su rezervno streljivo iz džepova i bacili ga daleko. Sjajne bakrene spirale na suncu. Nakon toga su bacili i dalekozor. Reacher je zadržao kapu i rukavice. I keramički nož. Prirastao mu je k srcu.

Zatim su se polako odvezli ostatak puta do mjesta i ušli s polja na groblje kroz srušenu ogradu. Parkirali su se blizu helikoptera koji je čekao i izašli van. Čuli su zvuk orgulja i ljudi kako pjevaju u crkvi. Nije bilo gomile. Ni medija. Bila je to dostojanstvena scena. Na diskretnoj udaljenosti bio je parkiran policijski automobil iz Caspera. Pokraj helikoptera stajao je pripadnik Zrakoplovstva, u letačkom odijelu. Bio je budan i na oprezu. Vjerojatno

jedan od Stuyvesantovih ljudi u posuđenom odijelu. Vjerojatno uopće nije bio iz Zrakoplovstva. Vjerojatno je u kabini helikoptera imao skrivenu pušku. I to *Vaime Mk2*.

»Dobro si?« pitala je Neagley.

»Uvijek sam dobro«, odgovorio je Reacher. »A ti?«

»Dobro sam.«

Stajali su ondje petnaestak minuta. Nisu bili sigurni je li im toplo ili hladno. Čuli su glasnu, tužnu pjesmu s udaljenih orgulja, a zatim je uslijedila tišina i prigušeni zvuk nogu na prašnjavim podnim daskama. Velika hrastova vrata otvorila su se i ljudi su izašli na sunce. Svećenik je stajao na vratima s Froelichinim roditeljima i razgovarao sa svima dok su izlazili.

Nakon nekoliko minuta izašao je i Armstrong. Pokraj njega je bio Stuyvesant. Obojica su bili u crnim kaputima. Okruživalo ih je sedam agenata. Armstrong je kratko razgovarao sa svećenikom, rukovao se s Froelichinim roditeljima te razgovarao i s njima. Zatim ga je njegovo osiguranje odvelo do helikoptera. Ugledao je Reachera i Neagley te skrenuo prema njima, s upitnim izrazom na licu.

»Svi ćemo zauvijek sretno živjeti«, dobacio je Reacher.

Armstrong je kimnuo glavom. »Hvala vam«, rekao je.

»Nema na čemu«, odvratio je Reacher.

Armstrong je oklijevao još sekundu, a zatim se okrenuo bez rukovanja i otišao prema helikopteru. Nakon njega je došao Stuyvesant, sam.

»Sretno?« ponovio je.

Reacher je izvadio značke, policijske iskaznice i vozačke dozvole iz džepova. Stuyvesant je spojio obje ruke da ih sve uzme.

»Možda i sretnije nego što smo mislili«, odvratio je Reacher. »Sigurno nisu bili vaši ljudi. Bili su policajci iz Idaha, blizu Boisea. Ovdje su adrese. Sigurno ćete pronaći što trebate. Računalo, papir, pisač, Andrettijev palac u zamrzivaču. Možda i još nešto.«

Izvadio je komadić papira iz džepa.

»Pronašao sam i ovo«, rekao je. »U jednoj od listica. Račun iz trgovine. Kasno u petak otišli su kupiti šest gotovih obroka i šest velikih boca vode.«

»Pa?« pitao je Stuyvesant.

Reacher se nasmiješio. »Nije im to bila uobičajena tjedna kupnja. Imali su drugog posla. Mislim da su se htjeli pobrinuti da gospođa Nendick ima što jesti i piti dok su oni ovdje. Mislim da je još živa.«

Stuyvesant je zgrabio račun i potrčao prema helikopteru.

Reacher i Neagley pozdravili su se u zračnoj luci na aerodromu u Denveru, kasno sljedećeg jutra - bio je ponedjeljak. Reacher je prepisao svoj ček na nju, a ona mu je kupila kartu prvog razreda do New Yorka. Otrpratio ju je na let za Chicago. Putnici su već ulazili. Nije ništa rekla. Samo je spustila torbu na pod i stala točno ispred njega. Zatim se ispružila na prste i zagrlila ga, brzo, kao da zapravo ne zna kako se to radi. Trajalo je samo sekundu, a zatim je uzela torbu i otišla prema avionu. Nije se osvrtala.

Reacher je stigao u New York kasno te večeri. Autobusom i podzemnom željeznicom otišao je na Times Square i otišao do 42. ulice te pronašao novi klub B. B. Kinga. Sastav s četiri gitare upravo je završavao svoj nastup. Bili su prilično dobri. Slušao ih je do kraja, a zatim otišao do redara na vratima.

»Je li ovdje prošli tjedan nastupala jedna starija žena?« pitao je. »Zvuči pomalo poput Dawn Penn. Prati je starac na klavijaturama.«

Redar je odmahnuo glavom. »Nitko takav nije nastupao«, rekao je. »Ne ovdje.«

Reacher je kimnuo glavom i izašao van, u blještavilo i noć. Na ulici je bilo hladno. Krenuo je na zapad, prema stanici Port Authority da autobusom ode iz grada.

Ziki